ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ 32
ΔΡ. 2

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΡ.

ὁ κόσμος μὲ λίγα λόγια

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1937 — ΕΤΟΣ Α΄ – ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 3 — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΥΟ

Ὁ Ἰσπανικὸς πόλεμος

Αἱ ἐπιχειρήσεις

Ἡ γενικὴ κατάστασις

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ στρατιωτικὴ κατάστασις εἰς τὴν Ἰσπανίαν δὲν ἐσημείωσεν αἰσθητὴν μεταβολήν. Μόνον εἰς τὸ Βόρειον Μέτωπον οἱ ἐπαναστάται, συνεχίζοντες τὴν ἐπίθεσίν των, προελαύνουν ἤδη εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Σαντάντερ, μετὰ τὴν πλήρη κατάληψιν τῆς Βισκαΐας, τῆς χώρας τῶν Βάσκων. Ἡ ἐπαρχία τοῦ Σαντάντερ, μὲ τὸ ἓν ἑκατομμύριον τῶν βορειοϊσπανῶν κατοίκων της (ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 400.000 εἶνε πρόσφυγες ἀπὸ τὴν Βισκαΐαν) καὶ ἡ ἐπαρχία τῶν Ἀστουριῶν μὲ τὸ ἑνάμιου ἑκατομμύριον τοῦ πληθυσμοῦ της, εἶνε ἤδη ὅ,τι ἀπομένει εἰς τὸ βόρειον ἰσπανικὸν μέτωπον. Ἤδη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σαντάντερ καὶ δυτικῶς τῆς γραμμῆς Κάστρο Οὐρδιάλες—Βαλμασέδα ἤρχισαν σφοδραὶ μάχαι. Πρόθεσις τοῦ στρατηγοῦ Νταβίλα εἶνε νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἀνασυγκρότησιν τῶν κυβερνητικῶν δυνάμεων τοῦ βορείου Μετώπου καὶ νὰ καταφέρῃ, διὰ σημαντικῆς τινος νίκης, πλῆγμα κατὰ τοῦ ἠθικοῦ των. Ἐπὶ τῇ προβλέψει ὅτι αἱ διεξαχθησόμεναι μάχαι θὰ εἶνε σκληρόταται, τὸ ἐπαναστατικὸν στρατηγεῖον ἐνεργεῖ μετὰ περισκέψεως καὶ δὲν βιάζεται πολύ. Ὁ στρατηγὸς Νταβίλα — ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων τοῦ Β. Μετώπου — ὑπολογίζει τὴν κυρίαν ἀντίστασιν, τὴν ὁποίαν θὰ συναντήσῃ εἰς τὰς Ἀστουρίας, μετὰ τὴν ἐνδεχομένην κατάληψιν τοῦ Σαντάντερ. Τὸ σχέδιόν του εἶνε ν' ἀποφύγῃ ὁπωσδήποτε χειμερινὴν ἐκστρατείαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸ Σαντάντερ ἤρχισεν ἡ ἐκκένωσις τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου. Οἱ πρόσφυγες οὗτοι κατευθύνονται εἰς τοὺς γαλλικοὺς λιμένας καὶ ἐκεῖθεν ἀποστέλλονται, διὰ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, εἰς τὴν Καταλωνίαν.

Εἰς τὰ λοιπὰ μέτωπα σημειοῦνται τοπικαὶ μόνον μάχαι, αἱ ὁποῖαι φαίνεται ν' ἀποτελοῦν κρούσεις πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ τομέως ὅπου θὰ ἐνεργηθῇ ἡ προσεχὴς μεγάλη ἐπίθεσις. Παρόμοιαι κρούσεις ἔγιναν ἰδίως εἰς τὰ ἐκτεταμένα καὶ ὄχι ἀπολύτως συνεχῆ μέτωπα τῆς Ἐστρεμαδούρας καὶ τῆς Ἀνδαλουσίας, καθὼς καὶ εἰς τὴν Μαδρίτην. Οἱ ἐπαναστάται μετέφεραν εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἀπὸ τὸ Μαρόκον καὶ τὰς τελευταίας ἐφεδρείας τῶν Μαροκινῶν καὶ τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων καὶ φαίνεται ὅτι τὰς κατευθύνουν εἰς τὴν Μαδρίτην.

Εἰς τὸ μέτωπον τῆς πρωτευούσης ἤρχισαν ἤδη νὰ μεταφέρουν ἐνισχύσεις καὶ οἱ κυβερνητικοί, ἀναγκαζόμενοι οὕτω νὰ κάμουν ἔναρξιν χρησιμοποιήσεως τῶν ἐφεδρειῶν των, τὰς ὁποίας ἤθελον ν' ἀφήσουν ἀθίκτους κατὰ τὴν κρίσιμον καὶ ἀποφασιστικὴν στιγμήν. Πάντως οἱ κυβερνητικοὶ δὲν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀναλάβουν ἐπιχειρήσεις εἰς μεγάλην κλίμακα, ἐὰν δὲν ρυθμίσουν τελικῶς τὸ ζήτημα τῆς ἑνιαίας διοικήσεως τοῦ στρατοῦ. Καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο χρονίζει, διότι ἡ ἰδέα νὰ διορισθῇ ἀρχιστράτηγος ὁ στρατηγὸς Μιάχα δὲν ἐπραγματοποιήθη.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ, 30 Ἰουνίου.— Ἡ διεθνὴς κατάστασις ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ τεταμένη. Ἡ Πορτογαλία ἀνεκοίνωσεν ὅτι θ' ἀκολουθήσῃ τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ ὅτι θ' ἀποσυρθῇ καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἔλεγχον. Ὁ ἰταλικὸς καὶ ὁ γερμανικὸς Τύπος γράφουν ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅπως τὸν ὅλον ἔλεγχον τῶν ἰσπανικῶν ἀκτῶν μονοπωλήσουν ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία. Τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐξήτασε τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν καὶ ἀγγέλλεται ὅτι ἔλαβεν ὁριστικὰς ἀποφάσεις, μὴ διατεθειμένον νὰ δεχθῇ περεταίρω παρελκύσεις. Ἡ συνεχιζομένη πολεμικὴ τοῦ ἰταλικοῦ καὶ γερμανικοῦ Τύπου κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας, τὰς ὁποίας κατηγορεῖ ὅτι μεροληπτοῦν πλέον ἀπροκαλύπτως ὑπὲρ τῆς Βαλένθιας, ἐντείνει τὴν διεθνῆ ὀξύτητα.

—Εἰς τὴν Γαλλικὴν Βουλὴν ἐψηφίσθη ἡ οἰκονομικὴ ἐξουσιοδότησις διὰ ψήφων 374 κατὰ 206 καὶ 29 ἀποσχόντων. Εἰς τὴν Γερουσίαν ἐψηφίσθη διὰ ψήφων 167 κατὰ 82. Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἀπεφάσισε τὸ ἄνοιγμα τοῦ Χρηματιστηρίου ἀπὸ τῆς ἐπομένης καὶ τὴν τροποποίησιν ὡρισμένων ἄρθρων τῆς Τριμεροῦς Νομισματικῆς Συμφωνίας τοῦ Σεπτεμβρίου 1936, ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ὑποτίμησις τοῦ φράγκου εἰς 125 τὴν λίραν. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐλήφθη κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἀμερικήν. Ἡ πολιτικὴ κατάστασις εἰς τὴν Γαλλίαν ἀνέκτησε τὴν ὁμαλότητά της, μετὰ τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας καὶ ἡ πρὸς στιγμὴν ἀπειληθεῖσα κρίσις ἀπεσοβήθη. Ἡ κυβέρνησις Σωτὰν ἑτοιμάζει τὰ οἰκονομικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃ μετὰ τὴν παρασχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν ἐξουσιοδότησιν.

—Εἰς τὴν Βαρσοβίαν ἐξεδόθη ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως Καρόλου τῆς Ρουμανίας εἰς Πολωνίαν. Τὸ ἀνακοινωθὲν τονίζει ὅτι «ὁ βασιλεὺς Κάρολος καὶ ὁ Πολωνὸς πρόεδρος κ. Μοσίσκυ ἐξήτασαν, κατὰ τὰς συνομιλίας των, τὴν διεθνῆ κατάστασιν ὡς καὶ τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τὴν Πολωνίαν καὶ τὴν Ρουμανίαν ἰδιαιτέρως καὶ διεπίστωσαν τὴν πλήρη ἁρμονίαν τῶν ἀπόψεών των. Οἱ δύο ἀρχηγοὶ ἐπανέλαβον ὅτι βασικοὶ σκοποὶ τῆς συμμαχίας των εἶνε ἡ προστασία τῆς εἰρήνης». Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ βασιλέως Καρόλου ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν εἰς ἐπιβλητικὰς στρατιωτικὰς ἐπιδείξεις. Κατὰ τὰς ὑπαρχούσας πληροφορίας, ἡ Πολωνία καὶ ἡ Ρουμανία μετέτρεψαν τὴν στρατιωτικὴν συμμαχίαν των ἀπὸ ἀμυντικῆς εἰς ἐπιθετικήν, προσδώσασαι, μάλιστα, εἰς αὐτὴν ἀντιρωσσικὸν χαρακτῆρα.

— Σοβαρώτατον ἐπεισόδιον συνέβη μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Ἰαπωνίας εἰς τὴν Μαντζουρίαν, εἰς διαμφισβητουμένην νησῖδα τοῦ ποταμοῦ Ἀμούρ. Τρεῖς ρωσσικαὶ κανονιοφόροι ἤνοιξαν πῦρ κατὰ τῶν Ἰαπώνων. Οὗτοι ἀπήντησαν καὶ ἐβύθισαν τὴν μίαν ἐκ τῶν κανονιοφόρων, προξένησαν δὲ βαρείας βλάβας εἰς τὴν δευτέραν. Τὸ ἰαπωνικὸν ἐπιτελεῖον ἐκδηλώνει διαθέσεις νὰ δράσῃ κατὰ τῆς Ρωσσίας.

ΠΕΜΠΤΗ, 1 ΙΟΥΛΙΟΥ.— Ἡμιεπίσημος ἀνακοίνωσις, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ Λονδῖνον, καθορίζει τὴν κοινὴν ἀγγλογαλλικὴν στάσιν εἰς τὸ ἰσπανικὸν ζήτημα. Ἡ ἀνακοίνωσις τονίζει ὅτι ὁ ἀποτελεσματικὸς ἔλεγχος τῶν ἰσπανικῶν συνόρων καὶ παραλίων εἶνε ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν συνέχισιν τῆς πολιτικῆς τῆς μὴ ἐπεμβάσεως καὶ παρέχει τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἂν ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία ἐπιμείνουν εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ ἀπὸ θαλάσσης ἐλέγχου, τότε ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία θὰ ἀναθεωρήσουν τὴν στάσιν των ἔναντι τῆς μὴ ἐπεμβάσεως ἐν τῷ συνόλῳ καὶ θὰ παράσχουν ἀρωγὴν εἰς τὴν Βαλένθιαν. Ὁπωσδήποτε αἱ δύο δυτικαὶ δυνάμεις ἀρνοῦνται ἀπολύτως ν' ἀναγνωρίσουν εἰς τὸν Φράνκο δικαιώματα ἐμπολέμου. Τὰς ἀνωτέρω ἀντιλήψεις τῶν κυβερνήσεών των κατέστησαν γνωστὰς εἰς τὴν Ρώμην καὶ τὸ Βερολῖνον οἱ ἐκεῖ Ἄγγλοι καὶ Γάλλοι πρεσβευταί. Ἐν τῷ μεταξὺ τὴν τεταμένην κατάστασιν ἐν Εὐρώπῃ ἐξ αἰτίας τοῦ ἰσπανικοῦ κατέστησεν ὀξυτέραν ἡ βιαιοτάτη πολεμικὴ τῶν ἰταλικῶν καὶ γερμανικῶν ἐφημερίδων κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἐξ αἰτίας τῆς ἀγγλογαλλικῆς προσεγγίσεως διὰ τὸν ναυτικὸν ἔλεγχον. Ἰδίως ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν προυξένησεν ἀνυπόγραφον ἄρθρον τοῦ κ. Μουσσολίνι εἰς τὸ «Πόπολο ντ' Ἰτάλια», ὅπου ὁ Ντοῦτσε καταγγέλλει τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν ὅτι βοηθοῦν τοὺς κυβερνητικοὺς Ἰσπανοὺς καὶ διακηρύσσει ὅτι ἡ Ἰταλία δὲν θ' ἀνακαλέσῃ τοὺς ἐθελοντάς της ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν. Τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Μουσσολίνι σχολιάζεται εἰς Λονδῖνον καὶ Παρισίους μὲ ἀπαισιοδοξίαν καὶ θεωρεῖται ὡς προεξοφλῶν τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἰταλίας εἰς τὰς ἀγγλογαλλικὰς προτάσεις. Οὕτως ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ντελμπός, ἐκθέτων τὴν διεθνῆ κατάστασιν πρὸ τῆς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς, ἐπέμεινεν ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῆς στενῆς ἀγγλογαλλικῆς συνεργασίας καὶ ἀλληλεγγύης καὶ ἐδήλωσεν ἀπροκαλύπτως ὅτι ἂν δὲν ἐπέλθῃ συμφωνία εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ναυτικοῦ ἐλέγχου — ἂν δηλαδὴ ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία δὲν δεχθοῦν ὅπως οὗτος ἀσκηθῇ ἐφεξῆς ἀπὸ ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ πολεμικὰ εἰς ὅλα τὰ ἰσπανικὰ παράλια — τότε ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία θὰ ἐγκαταλείψουν τὴν οὐδετερότητά των εἰς τὸ ἰσπανικὸν καὶ θὰ βοηθήσουν τὴν Βαλένθιαν.

—Ἡ οἰκονομικὴ σταθερότης ἀρχίζει νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν ψήφισιν τῆς οἰκονομικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἀπὸ τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Γερουσίαν. Τὸ χρηματιστήριον τῶν Παρισίων ἤνοιξε καὶ τὸ φράγκον διεκυμάνθη μεταξὺ 132 καὶ 128 τὴν λίραν. Ἡ τάσις τῆς ἀγορᾶς παρουσίασε μεγάλην σταθερότητα. Ἐδημοσιεύθησαν τὰ πρῶτα διατάγματα τῆς κυβερνήσεως διὰ τὰ οἰκονομικὰ μέτρα. Οἱ ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς κ. κ. Σάϊμον καὶ Μοργκεντάου ἀπηύθυναν πρὸς τὸν Γάλλον συνάδελφόν των ταυτόσημον τηλεγράφημα, τὸν ὁποῖον πληροφοροῦν ὅτι «θὰ συνεχισθῇ ἡ στενὴ συνεργασία τῶν θησαυροφυλακίων, συμφώνως πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς Τριμεροῦς Νομισματικῆς Συμφωνίας».

—Εἰς τὴν Γερμανίαν συνελήφθη ὁ πάστωρ Νιεμαίλλερ, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῆς προτεσταντικῆς ἐκκλησίας, διὰ τὰς κατὰ τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ ἐπιθέσεις του. Ἡ σύλληψίς του ἀποτελεῖ συνέχειαν πολλῶν ἄλλων.

—Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν ἐμφανίζεται σοβαρά, συνεπείᾳ τῶν ρωσσοϊαπωνικῶν ἐπεισοδίων τοῦ ποταμοῦ Ἀμούρ. Ἐν τούτοις ἤρχισαν διπλωματικαὶ διαπραγματεύσεις πρὸς διευθέτησιν τοῦ ἐπεισοδίου. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι συνέστησαν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ν' ἀποφύγῃ τὴν ρῆξιν. Ἐλπίζεται ὅτι τελικῶς τὸ ἐπεισόδιον θὰ διακανονισθῇ εἰρηνικῶς.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 2 ΙΟΥΛΙΟΥ.— Ἡ ἐπιτροπὴ μὴ ἐπεμβάσεως συνῆλθεν ἐν Λονδίνῳ εἰς δύο πολυώρους συνεδριάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας, κατόπιν μακρῶν συζητήσεων, διεπιστώθη ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ συμφωνία. Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γερμανία ὑπέβαλαν ἀντιπροτάσεις — ἀναγνώρισιν τοῦ Φράνκο ὡς ἐμπολέμου καὶ περιορισμὸν τοῦ ἐλέγχου μόνον εἰς τὰ γαλλοϊσπανικὰ σύνορα — τὰς ὁποίας ἀπέρριψαν ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ρωσσία. Ὁπωσδήποτε ἀπεφασίσθη, διὰ νὰ κερδηθῇ καιρός, ὅπως ζητηθῇ ἡ ἐπίσημος ἀπάντησις ὅλων τῶν μετεχόντων εἰς τὴν ἐπιτροπὴν μὴ ἐπεμβάσεως κρατῶν ἐπὶ τῶν ἰταλογερμανικῶν ἀντιπροτάσεων. Ἡ νέα συνεδρίασις τῆς ἐπιτροπῆς θὰ γίνῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος. Πάντως ἡ ρῆξις κρίνεται ἀναπόφευκτος, διεπιστώθη δὲ καὶ κατὰ τὰς συντόνους διπλωματικὰς συνομιλίας, αἱ ὁποῖαι προηγήθησαν τῆς συνεδριάσεως τῆς ἐπιτροπῆς. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ἀντιμετωπίζουν ἤδη ὡς βεβαίαν τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς πολιτικῆς τῆς μὴ ἐπεμβάσεως, μονάδες δὲ τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ γαλλικοῦ στόλου ἤρχισαν συγκεντρούμεναι εἰς τὰ ἰσπανικὰ ὕδατα. Εἰς Παρισίους ἀφίχθησαν οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης τῆς Βαλένθιας.

—Εἰς τὴν Ἰρλανδίαν διεξήχθησαν βουλευτικαὶ ἐκλογαί. Ἐκ τῶν πρώτων ἀποτελεσμάτων φαίνεται ὅτι ὑπερισχύει τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ δημοκρατικὸν κόμμα τοῦ κ. ντὲ Βαλέρα.

—Ὁ Τοῦρκος ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Σουκρῆ Καγιᾶ ἀνεχώρησεν εἰς Μόσχαν.

—Μεγάλη καταστροφή, συνεπείᾳ ἐκρήξεων, ἐγένετο εἰς τὰ ἀγγλικὰ ἀνθρακωρυχεῖα Μπρίμπο. Τὰ θύματα ὑπερβαίνουν τοὺς 20 νεκρούς.

—Τὸ ρωσσοϊαπωνικὸν ἐπεισόδιον ἐλπίζεται ὅτι θὰ διακανονισθῇ. Αἱ διπλωματικαὶ διαπραγματεύσεις ἐν Μόσχᾳ μεταξὺ τοῦ Ρώσσου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Λιτβίνωφ καὶ τοῦ Ἰάπωνος πρεσβευτοῦ κ. Σιγκεμίτσου συνεχίζονται, φαίνεται δὲ ὅτι τελικῶς θὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ρωσσικὴ πρότασις ὅπως ἀποσυρθοῦν ταυτοχρόνως ἐκ τῶν διαμφισβητουμένων νησίδων τοῦ ποταμοῦ Ἀμοὺρ τὰ ἰαπωνικὰ καὶ τὰ ρωσσικὰ στρατεύματα.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 3 Ἰουλίου.— Ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἐβολιδοσκόπησε τὰς κυβερνήσεις τῶν 26 κρατῶν (πλὴν τῆς Ἰταλίας, τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας) ἐὰν ἀποδέχωνται τὰς Ἀγγλογαλλικὰς προτάσεις διὰ τὸν ναυτικὸν ἔλεγχον. Ὅλαι αἱ κυβερνήσεις ἀπήντησαν καταφατικῶς. Ἡ ἔντονος στάσις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἔκαμε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς Ρώμην καὶ Βερολῖνον, ὅπου φαίνεται ἤρχισαν ἐπικρατοῦσαι φρονιμώτεραι σκέψεις. Ὁ κ. Ἤντεν εἰς λόγον του ἐτόνισεν ὅτι ἡ Ἀγγλία ἐνδιαφέρεται πρὸ παντὸς ὅπως διατηρηθῇ ἡ ἐδαφικὴ ἀκεραιότης τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸ καθεστὼς τῆς Μεσογείου καὶ ὅτι μόνον ὁ Ἰσπανικὸς λαὸς ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀποφανθῇ διὰ τὴν μορφὴν τοῦ πολιτεύματός του. Λόγῳ τῆς σοβαρότητος τῆς καταστάσεως, οἱ Ἄγγλοι ὑπουργοὶ δὲν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον διὰ τὸ Σαββατοκύριακον.

—Ὁ Πολωνὸς ἐπιτελάρχης στρατηγὸς Στατίεβιτς συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τινων ἐπιτελῶν, ἔφθασεν εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου θὰ παραμείνῃ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα διὰ τὴν σύναψιν στρατιωτικῆς συμφωνίας μεταξὺ Πολωνίας καὶ Ρουμανίας.

—Εἰς τὴν Ρωσσίαν συνεχίζεται ἡ «ἐκκαθάρισις» τῶν ὑπηρεσιῶν. Μεταξὺ τῶν συλληφθέντων συγκαταλέγονται πρόσωπα, κατέχοντα ἀνωτάτας θέσεις, ὡς ὁ ἐπίτροπος ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου Ρόζεγκολτζ.

—Ἀπωλέσθη εἰς τὸν Εἰρηνικὸν ἡ περίφημος Ἀμερικανὶς ἀεροπόρος Ἀμαλία Ἔρχαρτ, ἡ ὁποία ἐπεχείρει τὸν γῦρον τοῦ κόσμου. Ἤρχισαν ἔρευναι πρὸς ἀνεύρεσίν της.

—Ἐπετεύχθη ἐν Μόσχᾳ μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Ἰαπωνίας συμφωνία διὰ τὴν διευθέτησιν τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ ποταμοῦ Ἀμούρ. Ἡ διευθέτησις βασίζεται ἐπὶ τῆς Ρωσσικῆς προτάσεως ὅπως ἀποσυρθοῦν ἐκ τῆς διαμφισβητουμένης περιοχῆς τὰ ρωσσικὰ καὶ τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 4 Ἰουλίου.— Διεξάγονται σύντονοι διπλωματικαὶ διαπραγματεύσεις μεταξὺ Λονδίνου, Παρισίων καὶ τῶν λοιπῶν κρατῶν διὰ τὴν ἐξεύρεσιν λύσεως εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ναυτικοῦ ἐλέγχου. Ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία ἐμφανίζονται ἤδη μᾶλλον διατεθειμέναι νὰ μὴ ἐξωθήσουν τὰ πράγματα εἰς τὰ ἄκρα καὶ νὰ εὕρουν τρόπον ὑποχωρήσεως.

—Ἐγένετο ἀπόπειρα διὰ βόμβας κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Πορτογαλίας Σαλαζάρ, ὁ ὁποῖος, ὅμως, διέφυγεν ὡς ἐκ θαύματος.

—Ἡ ἀεροπόρος Ἔρχαρτ δὲν ἀνευρέθη.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 5 Ἰουλίου.— Τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐξήτασε τὴν διεθνῆ κατάστασιν καὶ ἔλαβεν ὁριστικὰς ἀποφάσεις διὰ τὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν θὰ τηρήσῃ ἔναντι τοῦ ἰσπανικοῦ. Παραλλήλως ἐσυνεχίσθησαν αἱ ἀγγλογαλλικαὶ συνεννοήσεις, διεπιστώθη δὲ ὅτι ἡ ὑπάρχουσα συμφωνία εἶνε πλήρης. Ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία ἀρχίζουν νὰ δεικνύουν τάσεις ὑποχωρήσεως, μὲ τὴν ἐλπίδα δὲ ἐξευρέσεως συμβιβαστικῆς λύσεως, δὲν ὡρίσθη ἀκόμη ἡ συνεδρίασις τῆς ὁλομελείας τῆς ἐπιτροπῆς μὴ ἐπεμβάσεως. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, συνεχίζεται ἡ πολεμικὴ τοῦ Τύπου, μόνον δὲ αἱ συντηρητικαὶ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες τηροῦν ἐπιφυλακτικότητα.

—Ὁ Βέλγος πρωθυπουργὸς κ. Βὰν Ζέελαντ, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, ὅπου εἶχεν ἐπανειλημμένας συνομιλίας μὲ τὸν πρόεδρον Ρούζβελτ, ἀφίχθη εἰς Λονδῖνον καὶ συνηντήθη μὲ τοὺς κ.κ. Τσάμπερλαιν καὶ Ἤντεν. Ὑπάρχουν πληροφορίαι ὅτι ἡ Ἀγγλία προέτεινεν εἰς τὸν κ. Βὰν Ζέελαντ νὰ μεσολαβήσῃ μεταξὺ τῶν Δυνάμεων, πρὸς ἐξεύρεσιν συμβιβαστικῆς λύσεως διὰ τὸ ἰσπανικόν.

—Ὁ κ. Βὰν Ζέελαντ, εἰς δηλώσεις του ἐν Λονδίνῳ, εἶπεν ὅτι αἱ ἐντυπώσεις του ἐκ τῶν συνομιλιῶν του ἐν Ἀμερικῇ, εἶνε ἱκανοποιητικαί. Προσέθεσεν ὅτι ὁ πρόεδρος Ρούζβελτ θὰ παράσχῃ τὴν ἠθικὴν συνδρομήν του διὰ τὴν ἐπίτευξιν διεθνοῦς οἰκονομικῆς συνεργασίας, διετύπωσεν ὅμως τὴν γνώμην ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τελεσφορήσῃ ἡ σχετικὴ προσπάθεια, ἐὰν δὲν λήξῃ προηγουμένως ἡ ἰσπανικὴ περιπέτεια.

— Ἤρχισαν αἱ δοκιμαστικαὶ πτήσεις διὰ τὴν ἐγκαινίασιν τακτικῆς ὑπερατλαντικῆς ἐναερίου συγκοινωνίας μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς.

—Ἐλπίζεται νὰ διασωθῇ ἡ ἀεροπόρος Ἔρχαρτ, ἡ ὁποία ἔδωκε σημεῖα ζωῆς. Αἱ ἔρευναι πρὸς ἀνεύρεσίν της ἐνετάθησαν.

—Εἰς Παρισίους ἀπεφυλακίσθη ὁ ἀρχηγὸς τῶν βασιλοφρόνων καὶ διάσημος συγγραφεὺς κ. Κάρολος Μωρᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθῇ διὰ πολιτικοὺς λόγους.

Πνευματικὴ Ζωή

Ὅ,τι γίνεται

Διάφορα νέα

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου θὰ δοθῇ εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ἡ ἐτησία μεγάλη ἐθνικὴ ἑορτὴ τοῦ Λυκείου Ἑλληνίδων. Αἱ εἰσπράξεις τῆς ἑορτῆς ταύτης θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς ἀεροπορίας. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐδέχθη νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του ἡ ἑορτὴ αὐτὴ τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, διὰ τὴν προπαρασκευὴν τῆς ὁποίας ἤρχισαν ἤδη αἱ σχετικαὶ ἐργασίαι. Ἡ ἑορτὴ θὰ ὀργανωθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλοπρεπεστέρα, θὰ συμμετάσχουν δὲ εἰς αὐτὴν περὶ τὰ χίλια πρόσωπα.

— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ὠδείου Θεσσαλονίκης κ. Α. Καζαντζῆ, αἱ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὁρισθεῖσαι ἐπιτροπαὶ τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων τοῦ λήξαντος ἔτους ἐξέδωκαν τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν καὶ ἀπένειμαν τὰ ἑξῆς διπλώματα καὶ πτυχία: Θεωρητικὴ Σχολή: Εὐάγγελος Η. Καραπλίας, ἐκ Δράμας, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Β. Βακαλοπούλου, δίπλωμα μορφολογίας-συνθέσεως, μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα παμψηφεί. Σχολὴ κλειδοκυμβάλου: Ἀλίκη Ζ. Μπαναμπάτσε, ἐξ Ἴνσμπρουγκ Αὐστρίας, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Τ. Κῶφμαν, δίπλωμα κλειδοκυμβάλου μετὰ τοῦ α΄ βραβείου παμψηφεί. Ρίτα Δ. Ματαλὸν ἐκ Θεσσαλονίκης, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Λώρη Μαργαρίτη, δίπλωμα κλειδοκυμβάλου, μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα παμψηφεί. Ἑλένη Κ. Βελλίδου, ἐκ Θεσσαλονίκης, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Τ. Κῶφμαν, δίπλωμα κλειδοκυμβάλου, μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα κατὰ πλειοψηφίαν. Χρυσοῦλα Δ. Κύρου ἐκ Θεσσαλονίκης, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Τ. Κῶφμαν, δίπλωμα κλειδοκυμβάλου, μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα κατὰ πλειοψηφίαν. Μισὲλ Δ. Ἀσαέλ, ἐκ Θεσσαλονίκης, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Λώρη Μαργαρίτη, δίπλωμα κλειδοκυμβάλου, μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα κατὰ πλειοψηφίαν. Ἑλένη Γ Καριμπώφ, ἐκ Τυφλίδος Ρωσσίας, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Τ. Κῶφμαν, δίπλωμα κλειδοκυμβάλου, μὲ τὸν βαθμὸν λίαν καλῶς κατὰ πλειοψηφίαν. Σχολὴ βιολίου: Θωμᾶς Α. Δόβας ἐκ Μοναστηρίου, τῆς τάξεως τοῦ διευθυντοῦ κ. Α. Καζαντζῆ, δίπλωμα βιολίου μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα κατὰ πλειοψηφίαν. Πτυχία: Σχολὴ κλειδοκυμβάλου: Νόρα Ζ. Νεχαμᾶ, ἐκ Θεσσαλονίκης, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ β΄ κ. Α. Κοντοῦ, πτυχίον διδασκαλίας κλειδοκυμβάλου μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα κατὰ πλειοψηφίαν. Ἰολάνδα Θ. Ὄσπιτσι, ἐκ Θεσσαλονίκης, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Τ. Κῶφμαν, πτυχίον διδασκαλίας μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα, κατὰ πλειοψηφίαν. Μεταξ. Β. Παπαβασιλείου, ἐκ Θεσσαλονίκης, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Κοντοῦ, πτυχίον διδασκαλίας μὲ τὸν βαθμὸν λίαν καλῶς παμψηφεί. Βιργινία Σ. Θωμαΐδου, ἐξ Αἰκατερινοντὰρ Ρωσσίας, τῆς τάξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Κοντοῦ, πτυχίον διδασκαλίας μὲ τὸν βαθμὸν λίαν καλῶς κατὰ πλειοψηφίαν. Θεωρητικὴ σχολὴ (τάξ. τοῦ καθηγητοῦ κ. Βακαλοπούλου). Ἁρμονία: Ἰωάννης Α. Σιδέρης, ἐκ Παλπουρίου, πτυχίον μὲ τὸν βαθμὸν λίαν καλῶς παμψηφεί.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΤΟΠΑΚΑΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ:
Σωκράτους 43 (Ἀριθ. Γραφείου 15)
(Μέγαρον Ἑταιρ. Ἑλλην. Τύπου)

ΦΑΝΤΑΖΙΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησία δραχ..... 100
Ἑξάμηνος: δραχ. 60
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία δολλάρια... 4
Ἑξάμηνος δολ...... 2
Ἐμβάσματα, ἐπιταγαὶ κ.τ.λ. ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐκ τῶν Διευθυντῶν κ. Κ. Τόπακα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ

ΤΗΣ Κ. ΛΙΛΗΣ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Παράπονο τὸ εἶχε ἡ κυρὰ Λίνα, ἡ γρηὰ ἀρχόντισσα τοῦ χωριοῦ, ποὺ χρόνια τώρα, τὰ παντρεμένα της παιδιά, γυιοὶ καὶ κόρες, δὲν εἶχαν κάνει ἕνα κορίτσι, γιὰ νὰ βγάλουν τὄνομά της.

Κι' ἔβλεπε ἡ κυρὰ Λίνα τώρα, πρὶν ἑξῆντα πέντε χρόνια τὸν ἑαυτό της νὰ πηδᾷ, νὰ γελᾷ...

Ἤθελε νὰ ξαναζωντανέψουν τὰ παληὰ μὲ μιὰ καινούργια ζωή, μ' ἕνα καινούργιο πλασματάκι βγαλμένο ἀπὸ τὸ αἷμα της ποὺ θὰ τῆς ἔδιναν τὰ παιδιά της.

Μ' ἕνα χαμόγελο πικρό, ἔβγαινε σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, περνοῦσε τὰ δέντρα τοῦ πάρκου κι' ἐρχόταν πάνω ἀπὸ τὶς μαργαρίτες, κυττάζοντας τὴ χλόη, σὰν νάψαχνε νὰ βρῇ πατήματα παληοῦ καιροῦ ποὺ τῆς ἐπύρωναν τὴ φαντασία της.

Κι' ἕνα δάκρυ κυλοῦσε τότε ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ἀναστέναζε καὶ μιὰ ἐλπίδα ξαναρχόταν πάλι στὴν καρδιά της.

Σκούπιζε τὸ δάκρυ της καὶ χαμογελοῦσε.

Ὄχι, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν ξανάβλεπε μιὰ μέρα τὴ Λίνα, τὸν ἑαυτό της, ἔτσι ὅπως ἦταν ἄλλοτε μικρὸ παιδί.

Εἶχε κι' ἕναν ἄλλο γυιό.

Ἕνα γυιὸ ποὺ ζοῦσε στὸ ἐξωτερικό, μακρυὰ στὰ ξένα, χιλιάδες μίλλια μακριά.

Καὶ βέβαια.

Θὰ παντρευόταν μιὰ μέρα ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ πρὶν πεθάνῃ θἄφηνε πίσω της τὴν ἐγγονή, τὴ μικρή της Λίνα, σὰν μιὰ ἀνάμνησι τῆς ἄλλοτε χαρούμενης ζωῆς της ποὺ τώρα εἶχε ὀργώσει ὁ πόνος.

Εἶχε περάσει βάσανα πολλὰ ἡ κυρὰ Λίνα.

Ὁ σιὸρ Κάρλος, ὁ ἄντρας της, μεγάλος προύχοντας καὶ ἔμπορος στὴ χώρα, χάθηκε μιὰ μέρα μ' ἕνα καράβι ποὺ ταξίδευε φαίρνοντας μπαχαρικὰ ἀπὸ τὴν Ἀραπιά.

Κι' ἄλλη παρηγοριὰ δὲν εἶχε πιὰ ἡ κυρὰ Λίνα, παρὰ μονάχα τὸ Θεὸ καὶ τὰ παιδιά της.

Στὸ Θεὸ προσευχόταν κάθε μέρα, καὶ τὰ παιδιά της μοσχανάθρεψε, τὰ μεγάλωσε τίμια καὶ καλὰ καὶ τὰ ἔδωσε στὴν κοινωνία νὰ τιμήσουν κι' αὐτὰ τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτη σιὸρ Κάρλου.

Κι' ἕνα πρωΐ, τὰ μάτια τῆς κυρὰ Λίνας ἐβούρκωσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Δάκρυα χαρᾶς καὶ συγκινήσεως, δάκρυα νοσταλγίας καὶ ἐλπίδος.

Ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ γυιό της, ποὺ ἦταν στὴν ξενητειά.

Τῆς ζητοῦσε τὴν εὐχή της.

Ἤθελε νὰ παντρευτῇ.

Τῆς ἔγραφε πῶς εἶχε βρῇ τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ ταίριαζε καὶ ποὺ ὠνειρευόταν.

Ἐφίλησε τὸ γράμμα ἡ κυρὰ Λίνα καὶ τοὔστειλε χίλιες εὐχές.

Τοὔστειλε καὶ μία παραπάνω.

Νὰ τὸν δῇ εὐτυχισμένο καὶ κείνη νὰ τὴν ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ζήσῃ, γιὰ νὰ δῇ μιὰν ἐγγονή, τὴ Λίνα, ποὺ θὰ τῆς ξαναζωντάνευε τὰ παιδικά της χρόνια.

Νύχτα καὶ μέρα προσευχόταν τώρα ἡ κυρὰ Λίνα.

Παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ζήσῃ γιὰ νὰ δῇ τὴν ἐγγονή της. Τόσο ἦταν βεβαία πὼς δὲν θὰ ξεγελιῶταν.

Καὶ πρὶν ἀκόμα μάθῃ τί παιδὶ θὰ ἔκανε ἡ νύφη της, ἑτοίμαζε τὰ ρουχαλάκια του καὶ τὰ τραγουδοῦσε, μὲ τὰ παληὰ τραγούδια, ποὔλεγε κι' αὐτὴ σὰν ἤτανε μικρὴ κι' ἔτρεχε μέσα στὸ πάρκο μὲ χαρὲς καὶ γέλια πίσω ἀπὸ τὰ τρία κουταβάκια.

Μὲ πόση εὐτυχία ἔλαβε τὸ γράμμα. Τὸ πῆρε καὶ πῆγε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα νὰ τὸ διαβάσῃ.

Ἐκάθησε χάμω στὰ χορτάρια, ἀνάμεσα στὶς μαργαρίτες, σὰν ἄλλοτε καὶ ἀπὸ τὰ βουρκωμένα μάτια της ἔβλεπε τὴν καινούργια Λίνα, τὴ μικρὴ ἐγγονή της νὰ παίζῃ χαρούμενη καὶ νὰ πηδᾷ γύρω ἀπὸ τὰ τρία κουταβάκια μὲ τὶς κόκκινες κορδέλλες.

◆

Οἱ μέρες περνοῦσαν, οἱ μῆνες, ἕνας χρόνος, καὶ ἡ ἐγγονὴ ἡ Λίνα ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ξενητειά, νάρθῃ νὰ βρῇ τὴν ἄλλη Λίνα, τὴ γιαγιά!

Κάθε καράβι πούρχόταν φούσκωνε στὰ στήθεια της καϋμὸ καὶ γέμιζε τὰ μάτια της δάκρυα.

—Δὲν ἦρθαν τὰ παιδιὰ μ' αὐτό, θάρθοῦν μὲ τάλλο.

Καὶ μιὰ μέρα ἔφθασαν!

Ἦρθαν, καὶ ἡ κυρὰ Λίνα ἀγκάλιασε τὴν ἐγγονὴ καὶ τὰ χείλη της ψιθύρισαν ὅλες τὶς εὐχὲς καὶ τὴν εὐλογία τῶν γηρατειῶν της.

Τὄνειρό της ξαναζωντάνεψε. Ἔβλεπε ἡ γρηὰ τὸν ἑαυτό της στὰ μάτια τῆς ἐγγονῆς της!

Χαρούμενη κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὰ παραθυρόφυλλα κι' ἐκαμάρωνε τὴν καινούργια Λίνα νὰ κυλιέται πάνω στὶς μαργαρίτες καὶ νὰ σκορπᾷ τὸ γέλιο, τὴ χαρά, ὅπως κι' αὐτὴ σὰν ἦταν ἄλλοτε μικρή, τότε ποὺ τὴ φώναζαν χαϊδευτικά, μονάχα Λίνα!

Καὶ ὁ καιρὸς ἐπέρασε. Τὰ παιδιά της θάφευγαν καὶ πάλι, θάπαιρναν καὶ τὴν ἐγγονὴ μαζί τους.

Εὐλογημένος ὁ Θεός. Αὐτὸ ποὺ τοῦ γύρεψε ἔγινε. Τώρα ἂς πήγαιναν στὴν εὐχή του. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ζοῦσε γιὰ νὰ ξαναδῇ τὴν ἐγγονή.

Ἦταν γρηά, τὰ βάσανα τὴν εἶχαν παραγεράσει, καὶ ὁ καϋμὸς τώρα τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἔκανε κι' αὐτὸς κακό. Πάντως, δὲν θἄφευγε ἀπὸ τὴ ζωὴ παραπονεμένη. Θἄφηνε τὴ Λίνα, τὴν ἐγγονή, τὸ ἀγγελοῦδι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς.

◆

Χαρούμενη ἕνα πρωΐ, λίγες μέρες μετὰ ποὺ ἔφυγαν, ἔλαβε ἡ κυρὰ Λίνα τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ ἔφτανε ἀπὸ τὴν ξενητειά.

Δὲν τἄνοιξε μπροστὰ στοὺς ἄλλους. Ἤθελε νὰ νοιώσῃ μόνη ἀλλὰ καὶ πρώτη, τὴ χαρά.

Καὶ πῆγε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, πάνω στὶς μαργαρίτες, ἐκεῖ ποὺ εἶχε ἀνθοβολήσει ὅλη της ἡ ζωὴ καὶ ποὺ καμάρωσε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἐγγονή της.

Ἄνοιξε μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τὸ γράμμα.

Μὰ ξαφνικά, ὅλη ἡ εὐτυχία ἔσβυσε καὶ χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπό της.

Ἕνας λυγμὸς ἀντήχησε μέσα στὸ ἔρημο πάρκο καὶ ἡ κυρὰ Λίνα σωριάστηκε χάμω σὰν παιδί.

……

Τὸ ἀγγελικὸ γέλιο ποὺ σκόρπισε τὴ χαρὰ στὸ περιβόλι τῆς ζωῆς της σταμάτησε ἀναπάντεχα. Καὶ τὰ δυὸ χειλάκια τῆς ἐγγονῆς της εἶχαν σφραγίσει γιὰ πάντα, πρὶν ἀκόμα προφτάσουν νὰ τραγουδήσουν σὲ λογάκια τὴν ὠμορφιὰ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

Τὰ δυὸ ματάκια ποὺ εἶχαν τὸ γαλάζιο χρῶμα τῆς αὐγῆς, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν δυὸ σταγόνες πρωϊνῆς δροσούλας ἀκουμπισμένες πάνω στ' ἀχνότρεμα ροδοπέταλα, ἔκλεισαν γιὰ πάντα.

Ὅλη ἡ εὐτυχία καὶ τὸ ὄνειρο εἶχε σβύσει μέσα σὲ δυὸ ἡμέρες!

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΔΥΟ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Τοῦ κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

Ὁ ἴσκιος ἀπὸ ἕνα σύννεφο γλυστρᾷ πάνω στὰ γρασίδια. Τὰ πουλιὰ τὸν περνοῦν γιὰ φτερὰ γερακιοῦ καὶ τὸν στρίβουν περίφοβα. Μιὰ χερσαία σπηλιάδα κάνει ν' ἀνατριχιάζουν σ' ἀπείρους κύκλους ὁμοκέντρους, οἱ ἀνοιχτοπράσινες φοῦντες τῶν σταχυῶν. Τὰ ὁλοπόρφυρα φεστόνια τῆς παπαρούνας, στὶς μυριοκέντητες βλαχοποδιὲς τῶν ἀγρῶν, ἄξαφνα γίνονται γκρενά. Τὰ ψηλὰ κυπαρίσσια τοῦ Ἀη-Γιώργη τοῦ Κοκκιναρᾶ βάζουν ράσο ἀσκητῆ καὶ προσκλίνουν μὲ κατάνυξι—«σοὶ Κύριε!»... Καὶ οἱ βοσκοὶ σαλαγοῦν πρὸς τὴ χαράδρα μὲ τὸ νερό, κάτω ἀπ' τ' ἀσημένια φυλλώματα τῆς ἐλῃᾶς, τὸ μικρό τους κοπάδι, μὲ φαιδρὰ κουδουνίσματα.

Οἱ βοσκοί!... Εἶνε δύο πιτσιρίκοι, δύο μπιμπλὸ ἐταζέρας, δύο κωμικὰ καὶ χαριέστατα πραματάκια, τὸ τέταρτο τῆς ἀγκλίτσας τους ἕκαστος. Τὰ ταγάρια περασμένα στὸν ὦμο ποὺ τοὺς φτάνουν ὡς τὸ γόνατο, μὲ τσαρουχάκια τοσοδούλια, σὰν αὐτὰ τὰ ψεύτικα, ποὺ βάζουν μέσα καρφίτσες οἱ λαϊκὲς γυναικοῦλες, ξεσκούφωτοι, μὲ κορνίζαν ἀναμαλλιάρικης κόμης στὰ τρυφερὰ μέτωπα, μὲ τὰ ματάκια — ὁ ἕνας γαλανά, ὁ ἄλλος καστανὰ — γεμάτα θεοκριτικὴ δροσερότητα. Ἀμ' δὲ ποῦ θὰ τ' ἀφήσω νὰ ροβολήσουν!...

—Ἄλτ!... Γιὰ ποῦ μὲ τὸ καλό;

Ἀγκλίτσες παραπόδα παραυτα: Στὸ βλέμμα, διὰ μιᾶς, ἡ δυσπιστία τοῦ ἀνθρώπου τῆς ὑπαίθρου πρὸς τὸ ζῶο τῆς πολιτείας:

— Ἰμεῖς πᾶμι τὰ πράματα, ἰσὺ τί θέλ'ς;

— Κουβέντα: Νὰ καθίστε 'δῶ, στὸ κατῶφλι τῆς ἐκκλησίας, νὰ τὰ ποῦμε.

—Ἔχ'μι δ'λειά!...

— Τὴ βρίσκετε ὑστερώτερα: Δὲ μοῦ λέτε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάννας σας βγήκατε μὲ...τὴν ἀγκλίτσα στὸ χέρι; Πόσων χρονῶν εἴσαστε;

Ὁ ἕνας κυττάζει τὸν ἄλλο κι' ἔξαφνα σκάζουν τὰ γέλια:

— Χὶ-χὶ-χὶ-χί!... Ἰγὼ—λέει ὁ ἕνας—εἶμι δέκα, ἰφτούνους ἰέντεκα!

Ρουφάει τὴ μύτη του, σιάζει τὸ ταγάρι του καὶ μοῦ δίνει ἐξηγήσεις ρυθμοῦ δωρικοῦ. Ἀπλές, ἀδρές, κοφτές, στερεές. Ἐννοεῖται, ὅτι ἀγνοεῖ τὴν πατρίδα του —καὶ τὴ μεγάλη του καὶ τὴ μικρή.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, μικρέ;

— Ἀπ' τὴν...καλύβα!

Κάνω πὼς δὲν καταλαβαίνω:

— Ἀπ' τὰ καλύβια τῆς Χασιᾶς;

— Τσ'...Ἰδουγιὰ πίσου!...

Ἡ μάννα του, οἱ τσοῦπρες, οἱ καρδάρες, οἱ σκάφες, τὰ λεβέτια, τὰ εἰδύλλια, τὰ μαντριά, οἱ καλύβες, εἶνε πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν κοκκινιά, ποὺ εἶνε βαθειὰ φαγωμένη ἀπὸ τὸ λοστὸ καὶ τὸν κασμᾶ τοῦ λατόμου, σὰν πελώρια πιλαφιὰ ποὺ τὴν ἀφάνισαν Μουσουλμᾶνοι μὲ τὶς χεροῦκλες τους. Αὐτὸν τὸν λένε Νίκου καὶ τὸν ἄλλον Γιώργου.

— Καλὰ καὶ ἡ φλογέρα σου;

— Δὲ-ν-ιέχ! —παρεμβαίνει οὑ Γιώργους—θὰ μάθουμι ἅμα τρανέψουμι...

Ἀλλά, μιὰ στιγμή, κάτι συμβαίνει στὰ πρόβατα, ρίχνει τὸ μάτι ἀνήσυχο στὴ λαγκαδιά του καὶ λέει γοργὰ στὸν ἄλλο, μὲ ὕφος ὑπέρτατης ποιμενικῆς ἐμβριθείας:

— Τοῦ κριάρ' ὀρέ!... Κόφτου νιὰ στιμῆς μπᾶ κι' πάει στὰ σπαρτά!..: Πρ!... Πρ!...

Τὴν ὥρα ποὺ τὸ κριάρι ἐπαναφέρεται στὴν τάξι, ψάχνω τὸ

Η ΘΕΡΙΝΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΑΙΖΟΝ

ΘΕΑΤΡΑ - ΘΙΑΣΟΙ - ΕΡΓΑ

ΑΙ ΠΑΙΖΟΜΕΝΑΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ

Πρέπει ν' ἀπασχοληθοῦν καὶ μὲ τὸ θέατρον οἱ σελίδες τοῦ «Φαντάζιο». Δὲν εἶν' ἔτσι; Περιοδικὸν ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ μὴν εἶνε ἀπομίμησις ὠχρὰ τῶν ξένων τοιούτων, γεμᾶτο ἀπὸ τὴν πιὸ φθηνὴ παραγωγὴ τῆς γαλλικῆς καὶ ἰταλικῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας, ἀλλὰ κάτι καινούργιο, κάτι νεωτεριστικώτερο, μία ἔκδοσις μὲ τοπικὸ χρῶμα, συγκεντρώνουσα στὶς στῆλες της ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο ἑλληνικὸ —ἕνα τέτοιο περιοδικὸ δὲν μπορεῖ, δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀγνοῇ τὴν καλλιτεχνικὴ κίνησι τοῦ τόπου, εἰς ὅλας της τὰς ἐκδηλώσεις καὶ πρὸ πάντων τὸ θέατρον, μὲ τὸ ὁποῖον θ' ἀσχοληθοῦμε σήμερον.

Ἡ ἔκδοσίς μας ἔπεσε δυστυχῶς λίγο ἀργότερα. Κι' αὐτὰ ποὺ θὰ γραφοῦν τώρα εἶχαν τὴ θέσι τους στὶς στῆλες τῆς δημοσιότητος ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπειδή, τακτικὰ καὶ ἀνελλιπῶς θὰ παρακολουθοῦμε ἀπὸ εἰδικὴ σελίδα κάθε καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσι τῆς πρωτευούσης, κάνουμε σήμερα, γιὰ τὸ θέατρο τουλάχιστον, μιὰ ἀνασκόπησι, ἕναν ἀπολογισμό, μιὰ ἐνημέρωσι τρόπον τινά, ὅλης τῆς θεατρικῆς κινήσεως, τῆς θερινῆς, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὰ τέλη παρελθόντος Μαΐου.

Καὶ πρῶτα γιὰ τὸ «Μουσικὸν Θέατρον».

«ΠΡΑΣΙΝΗ ΤΑΒΕΡΝΑ»

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καρόλου ὑπέρκομψον θερινὸν θέατρον. Χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολὴ καὶ καμμιὰ χαριστικὴ διάθεσι, ἠμπορεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι εἶνε τὸ καλύτερο, τὸ κομψότερο, τὸ ἀνετώτερο τοῦ εἴδους του. Ἐφέτος μάλιστα ποὺ ἐφωδιάσθη καὶ μὲ τέντα, ἀποτελεῖ μοναδικότητα, ὡς ὑπαίθριον καλλιτεχνικὸν κέντρον.

Στεγάζει, κυριολεκτικῶς, ἀφοῦ, ὅπως εἴπαμε, ἀπέκτησε στέγη—τέντα, τὸ καλλιτεχνικὸν συγκρότημα Μηλιάδη—Κυριακοῦ.

Ἡ συμπαθὴς ἠθοποιὸς τῆς ἐπιθεωρήσεως Ἀλίκη Βέμπο

Ἐπιχειρηματίας ὁ Φώτης Σαμαρτζῆς. Τὸ ὄνομά του εἶνε συνδεδεμένον ἀναπόσπαστα μὲ τὴν ἱστορία τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Ἐνεφανίσθη στὴ θεατρικὴ πιάτσα στὰ 1917 ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ «Λυρικὸν», ἕνα θεατράκι πρὸς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ὁποίου ἔπαιξε τὰ «Παναθήναια» τοῦ ἔτους ἐκείνου, μὲ τὸν θίασον τὸν ὁποῖον σπανίως εἶχαν ἰδῆ αἱ θεριναὶ Ἀθῆναι. Ἔφτιασε κατόπιν τὸ «Πανόραμα», τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ΄ Σεπτεμβρίου θέατρον καὶ ἔπαιξε σ' αὐτὸ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὸ «Πανόραμα» τοῦ Μωραϊτίνη καὶ τὸν «Πειρασμὸν» τοῦ ἀλησμόνητου Αἰμιλίου Δραγάτση. Στὰ 1921 ἐνοικίασε τὴν «Ἀλάμπρα», τὴν ὁποίαν εἶχε κτίσει τότε ὁ Παναγιώτης Σαββίδης. Καὶ σ' αὐτὴν ἀνέβασε τοὺς «Ἀπάχηδες», τὴν περίφημη μουσικὴ ἠθογραφία τοῦ Χατζηαποστόλου. Οἱ «Ἀπάχηδες», παιχθέντες ἕνα καὶ πλέον ἔτος, σερί, ἀνέδειξαν τὸν Κυριακὸ καὶ ἔκαμαν τὸν Σαμαρτζῆ... ἑκατομμυριοῦχον!

Ἔκτοτε κανένας χρόνος δὲν ἐπέρασε, ποὺ νὰ μὴ φτιάσῃ ὁ Σαμαρτζῆς θιάσους. Τὸ καλοκαίρι ἐδῶ, τὸν χειμῶνα στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικό. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν γράφουμε ἐδῶ βιογραφίαν τοῦ Φωτάκη (γιατὶ τότε δὲν θὰ μᾶς ἔφθανε ὁ χῶρος ποὺ μᾶς ἔχει παραχωρηθῆ σήμερα) ἀφήνουμε γιὰ ἄλλη ὥρα τὶς ἐπιχειρηματικές του διακυμάνσεις καὶ φθάνουμε στὴν ἐφετεινή του ἐπιτυχῆ προσπάθεια.

Θίασος μὲ στοιχεῖα ἀπὸ τὰ καλύτερα. Ἡ Λουΐζα Ποζέλλι, ἀρτίστα μεγάλης ὁλκῆς, ἕνα τοσούλικο δεκαπεντάχρονο κοριτσάκι, ποὺ θὰ σκεπάσῃ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου τὴ λάμψι ὅλων τῶν μέχρι σήμερα μεγάλου καὶ μικροῦ μεγέθους ἀστέρων τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου, ἡ Καίτη Βερώνη, ἡ γεμάτη μπρίο καὶ ζωὴ καὶ ραγδαίαν ἐξέλιξι ἀρτίστα, ἡ Τοτὼ Λιάσκα, πάντοτε κομψὴ καὶ χαριτωμένη, ἡ Ἀλίκη Βέμπο, ξανθὴ ὠμορφιά, ποὺ γοητεύει καὶ σαγηνεύει μὲ τὴ δροσιὰ τῶν εἴκοσί της χρόνων, ἡ Μιμόζα, τὸ πλαστικὸ αὐτὸ ἀριστούργημα, τὸ γλυκύτερο ἀπὸ τὸ πιὸ γλυκὸ καϊσὶ βερύκοκο καὶ δώδεκα μπαλλαρινοῦλες, ξελιγωτικὲς τὶς περισσότερες. Καὶ ἀκόμη, ὁ Κυριακὸς, ὁ Μακρῆς, ὁ Μηλιάδης, ὁ Ἀργυρόπουλος, ὁ Μακρόπουλος, κομπὲρ ἄφθαστος καὶ ἀπαράβλητος, ὁ Σπυρόπουλος, χορευτὴς ἀσύγκριτος, ὁ Καμβύσης, ὁ Ράλλης. Καὶ ντιζὲζ ἡ Βέμπο. Ἡ Σοφία Βέμπο, ἡ κομψοτέρα ἐμφάνισις ἀπὸ ὅσες ἔχει ἰδῆ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ ἑλληνικὴ σκηνή, μὲ τὸ βαθύ, τὸ μοναδικό, τὸ ἀναπόδοτο τίμπρο τῆς φωνῆς, ποὺ τὴν κάνει ἄφθαστη καὶ ἀσύγκριτη, στὴν Ἑλλάδα τοὐλάχιστον.

Ἔργον: «Ἡ «Κοκέττα», τῶν Σπυροπούλου καὶ Παπαδούκα, μὲ μουσικὴν τοῦ Γιαννίδη. Ἀνεβασμένο μὲ ἐξαιρετικὸ γοῦστο καὶ μὲ τὴν ἐπιμέλειαν ποὺ διακρίνει τὸν καλλιτεχνικὸν διευθυντὴν τοῦ θιάσου, τὸν κ. Ν. Μηλιάδην. Νούμερα καλοβαλμένα καὶ καλοπαιγμένα πρὸ πάντων. Χοροὶ καὶ μπαλλέτα, δημιουργημένα μὲ ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ πνοή. Σύνολον μὲ δυὸ λέξεις ποὺ κάνει τοὺς θεατὰς νὰ φεύγουν ἱκανοποιημένοι. Κα' ἀποτέλεσμα: Πιένες. Πιένες ἄγριες, ποὺ εἶχε χρόνια νὰ ἰδῆ ἡ καλοκαιρινὴ θεατρικὴ ἐπιχείρησις.

«ΑΘΗΝΑΙΟΝ»

Τὸ συγκρότημα Μακέδου. Εἶνε πασίγνωστον τὸ ὄνομα καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ ἐπιχειρηματίου ποὺ ἐπὶ δώδεκα χρόνια τώρα, ἀπὸ τὸ «Μοντιάλ», τὸ «Μογκαντόρ», τὸ «Μοντέρνο» καὶ τὸ «Ἀθήναιον», ἔδωσε στὸ θεατριζόμενον Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἀλησμόνητες βραδειές. Ὑπῆρξε, εἶνε γεγονὸς αὐτό, μεγάλος σκαπανεὺς στὴν ἐξέλιξι τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου, τόσο στὴν ὀπερέττα, ὅσο καὶ στὴν ἐπιθεώρησι. Τὸ μεγάλο λοῦσο στὰς ἐμφανίσεις αὐτὸς τὸ ἐπέβαλε καὶ τὸ ἔκαμε ἀπαραίτητον. Αὐτὸς μὲ τὸ ἔμφυτο καλλιτεχνικὸ γοῦστο του ἐρετουσάρισε πολλά, πλεῖστα σημεῖα τῆς σκηνικῆς κινήσεως, ποὺ ἦσαν πρωτόγονα καὶ ἀσυγχρόνιστα. Ἀνέδειξε καὶ ἐπέβαλε συγγραφεῖς καὶ ἐστήριξεν ἔργα ποὺ εἰς ἄλλους θιάσους θὰ ἔπεφταν ἀπὸ τὴν πρεμιέρα τους. Ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις του ἐπέρασαν ὅλοι, μὰ ὅλοι ἀνεξαιρέτως, οἱ ἀρτίστες τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ τῆς ὀπερέττας. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς — καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν τους —ὀφείλουν τὴ σημερινή τους ἐξέλιξι στὴν ὑποστήριξί του καὶ στὴ ρεκλάμα ποὺ τοὺς ἔκαμε. Γιατὶ ὁ Μακέδος, κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα, εἶνε μαέστρος ὅταν θέλῃ νὰ διαφημίσῃ ἕνα ἔργον ἢ ἕναν ἠθοποιό.

Ὁ ἐφετεινός του ὅμως καλοκαιρινὸς θίασος δὲν ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἄρτιος. Δὲν εἶνε συγκρότημα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἔχει συνηθίσει ἕως τώρα ὁ κ. Μακέδος. Γιατὶ αὐτό; Ὅσα ξέρει ὁ νοικοκύρης, δὲν τὰ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος... λέει καὶ ἡ παροιμία.

Ὁπωσδήποτε, εἴτε τὰ ἔργα ἔφταιγαν, εἴτε ὁ θίασος, ἕως τώρα τὸ «Ἀθήναιον» δὲν ἐσημείωσε οὔτε τὶς ἐπιτυχίες, οὔτε τίς... πιένες τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα παίζει τὴν ἐπιθεώρησι τῶν κ.κ. Εὐαγγελίδη καὶ Σακελλαρίου «Παρίσι—Ἀθήνα». Τὴν ἔχει ἀνεβάσει μὲ πολύ, πάρα πολὺ λοῦσο σκηνικῶν κοστουμιῶν, οἱ συγγραφεῖς τὴν ἔχουν δουλέψει μὲ πολὺ κέφι, τὰ δυὸ δὲ αὐτὰ γεγονότα μποροῦν ν' ἀποτελέσουν ἐγγύησιν, ὅτι τὸ «Ἀθήναιον» θὰ ξαναδῇ τὶς παληὲς καλές του νύχτες.

«ΜΙΚΑΔΟ»

Ὁ Κοκκίνης καὶ ὁ Μαυρέας. Ἤ, γιὰ ὅσους τὸ προτιμοῦν, ὁ Μαυρέας καὶ ὁ Κοκκίνης. Ἄσσοι καὶ οἱ δύο μεγάλης ὁλκῆς καὶ μεγάλης δυνάμεως. Ἀπεσπάσθησαν καὶ οἱ δύο ἐφέτος ἀπὸ τὸ συγκρότημα Μακέδου καὶ ἐσκάρωσαν ἰδικό τους θίασο στὸ καινουργοκτισμένο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους θέατρο «Μικάδο». Μαζί τους συνεργάζονται ὁ Χατζηχρῆστος, ὁ Ἀνακτορίδης, ὁ Πλέσσας, ὁ Κωνσταντίνου κλπ. Γυναῖκες: Ἡ Φωφὼ Λουκᾶ, ἡ Στέλλα Χριστοφορίδου, ἡ Τζέννυ Ἀρσένη, ἡ Νικολαΐδου, φυντανάκι, πολλὰ ὑποσχόμενον μὲ τὴν γλυκειά του φωνὴ καὶ τὴν κομψοτάτη σιλουέττα του. Μπαλλέτο ἄρτιον. Ἔργον: Τὸ «Σταυρόλεξο» τῶν κ.κ. Ἀσημακοπούλου καὶ Ρηγοπούλου. Μουσικὴ τοῦ Βιτάλη. Νούμερα ἔξυπνα πανθομολογουμένως. Ὁ Μαυρέας καὶ ὁ Κοκκίνης (καὶ...τἀνάπαλιν) ὄργιον ἀληθινό, κάθε βράδυ, μπρίου καὶ κεφιοῦ. Καὶ γενικὰ ὅλος ὁ θίασος καλοβαλμένος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δημιουργῇ τὴν καλυτέρα ἐντύπωσι. Ἀπόδειξις αἱ ἱκανοποιητικαὶ εἰσπράξεις τοῦ θεάτρου.

«ΘΕΑΤΡΟΝ ΛΑΟΥ»

Τὸ παλαιὸ θεατράκι τοῦ Μεταξουργείου, ποὺ τόσες καὶ τόσες νύχτες δόξης ἐπέρασε. Τὸ ἔφαγαν, ἐφέτος τοὐλάχιστον, οἱ ἐπάνω κολοσσοί. Μολονότι ἀπὸ τὴν σκηνήν τοῦ ἐμφανίζονται ἠθοποιοὶ τῆς Ἐπιθεωρήσεως ἀπὸ τοὺς περιφημότερους. Ἡ Μαντινειοῦ, ἡ Μαρίκα Νέζερ, ἡ Ροζίτα Ρόζι, ὁ Αὐλωνίτης, ὁ Τριχᾶς, ὁ Κονταρίνης. Ἡ «Τρόμπα» ὅμως, χωρὶς κολακεῖες καὶ κοπλιμέντα ἀπέτυχε, μὲ ὅλες τὶς ἀπεγνωσμένες προσπάθειες τῶν ἐκτελεστῶν. Καὶ τώρα παίζεται ἡ «Τορπίλλα» τῶν Συλβίου καὶ Λώρη. Καλύτερη βέβαια ἀπὸ τὴν «Τρόμπα» καὶ ἑπομένως δίδουσα πολλὲς σοβαρὲς ἐλπίδες, ὅτι τὸ συμπαθὲς θεατράκι καὶ οἱ ἀκόμη συμπαθέστεροι ἠθοποιοί του θ' ἀνακύψουν καὶ θὰ μπορέσουν νὰ βγάλουν τὴν σαιζὸν μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Μακάρι...

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

Ἐκτίσθηκε γιὰ λίγο καιρὸ καὶ ἀκριβῶς γιὰ ὅσον θὰ διαρκέσῃ ἡ Γεωργικὴ Ἔκθεσις. Καὶ φιλοξενεῖ ἕνα πρώτης τάξεως μουσικὸν θίασο. Ὁ Ἰατροῦ, ὁ Οἰκονομόπουλος, ὁ Στυλιανόπουλος, ἡ Κρεββατᾶ, ἡ Ἀφεντάκη κλπ. Ἔργον, οἱ «Ἀνεμῶνες», ἐπιθεώρησις τοῦ Γιαννουκάκη, γραμμένη μὲ ὅλο τὸ μπρίο καὶ τὸ πνεῦμα ποὺ διακρίνει τὸν ἀπολύτως ἐπιτυχημένο συγγραφέα καὶ χιουμορίστα. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν: Ἔχει μπαλλέτο ἀπὸ ξένες, ποὺ χαλάει κόσμο κάθε βράδυ. Βοηθοῦντος βέβαια καὶ αὐτοῦ, τὸ πρόχειρο αὐτὸ θεατράκι κάνει χρυσὲς δουλειές.

Ἡ χαριτωμένη Λουΐζα Ποζέλλι

ΤΑ ΥΠΟΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

Αὐτὰ τὰ θέατρα λειτουργοῦν ἐφέτος τὸ καλοκαίρι στὰς Ἀθήνας. Μαζὶ μὲ τοὺς «Δελφούς», ὅπου ὁ περίφημος Ἀττὶκ λανσάρει κάθε βράδυ τὰ τραγουδάκια του καὶ τίς... ἐξυπνάδες του. Ἔχει τοὺς τακτικούς του θαμῶνες, τοὺς θαυμαστάς του, ποὺ τὸν παρακολουθοῦν καὶ τὸν ἀπολαμβάνουν εἰς ὅλους τοὺς καλλιτεχνικοὺς ἐξωφρενισμούς του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Πειραιεὺς καὶ οἱ συνοικισμοὶ ἔχουν τοὺς θιάσους των. Ἕνας στὸ Πασαλιμάνι μὲ τὸν Μύλλερ καὶ τὸν Μ. Κωνσταντίνου. Ἕνας στὸν Πειραιᾶ, ποὺ δουλεύει φίνα μὲ ὀπερέττες καὶ ἐπιθεωρήσεις καὶ ἄλλοι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, στὰ προάστεια, καὶ τοὺς συνοικισμούς, ποὺ ἐμφανίζονται καὶ ἐξαφανίζονται σὰν διάττοντες.

Ἑτοιμάζεται ὅμως καὶ ἕνας σοβαρὸς θίασος διὰ τὸ θέατρον Νέου Φαλήρου. Θὰ ἐμφανισθῇ μὲ πυρῆνα τὰς ἀδελφὰς Δημητρίου καὶ τὴν Ζαζὰ Μπριλλάντη. Καὶ μὲ ἔργον τοῦ μαέστρου Ντ' Ἀντζελὶς μὲ τὸν τίτλο «Τσιγγάνικη ἀγάπη». Δὲν εἴδαμε οὔτε πρόβα καὶ δὲν ξέρουμε τί εἶνε. Ἡ δεξιοτεχνία ὅμως τοῦ Ντ' Ἀντζελὶς καὶ ὁ καταρτισμὸς τοῦ θιάσου ἐπιτρέπουν νὰ πιστευθῇ ὅτι οἱ φαληριζόμενοι θὰ μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς παραστάσεις, ὅταν θ' ἀρχίσουν.

Ο ΠΑΜΠΑΛΑΙΟΣ

ταγάρι τοῦ ἑνός, ποὺ ἀμύνετο σοβαρώτατα;

—Ἄς το κάτου ρέ!...

— Τί ἔχεις μέσα;

— Γράμματα.

—Ὅλο αὐτὸ εἶνε γεμᾶτο; Γραμματοκομιστὴς ἔγινες;

Ἀνακαλύπτω στὸν πάτο, μέσα σὲ ψωμιά, τυριά, πανιά, ἕνα κατακουρελιασμένο ἀλφαβητάριο, σὰν νὰ τὸ εἶχον βοσκήσει ὅλα τὰ πρόβατα.

—Ἄ, διαβάζεις;

— Τσ' Μοναχός μ' τίπουτις: Μὶ διαβάζ' οὐ πατέρας. Σὰν ἔρχιτι στὰ πράματα πιὰν 'κὶ μὶ διαβάζ'...

Καὶ μὲ ὕφος, γεμᾶτο θαυμασμὸ πρὸς τὴ σοφία τοῦ πατέρα, πρόσθεσε:

— Ἰέχ' πιστουποίησι (προφανῶς ἐννοεῖ ἐνδεικτικὸ) ἀπ' τὸ σκολειό. Κὶ μὶ διαβάζ' νιὰ βουλὰ τ' βδουμάδα!

Ἐπὶ τέλους ὁ μικρὸς κατώρθωσε νὰ μάθη ὅλα τὰ γράμματα—ἀπὸ τὸ ἄλφα ἕως τὸ «μέγα», καθὼς τὸ λέει. Ὁ ἄλλος, ποὺ δὲν ἔχει πατέρα τόσο ἐγγράμματα, ζηλεύει φοβερά. Δὲν ἔχει μάθει, ὡς τώρα, παρὰ μονάχα ὡς τὸ δέλτα. Τὸ ἔψιλον εἶνε γι' αὐτὸν τεῖχος κυκλώπειο. Ἀδύνατο νὰ τὸ περάσῃ. Καταθέτει τὸ ταγάρι καὶ βυθίζει τὸ ἀκτένιστο κεφάλι στὰ φαγωμένα φύλλα μὲ μιὰ ἔκφρασι ἐσχάτης ἀπογνώσεως. Τότε ἁρπάζει πάλι ὁ πρῶτος τὴ «φυλλάδα» καὶ φτάνει μετὰ πολλὲς παρεξηγήσεις—δείχνει κάπα καὶ διαβάζει λάμδα—ὡς τὸ ὕψιλον, ὅπου καρφώνεται κι' αὐτός, σὰν τοὺς Ἀχαιοὺς πρὸ τῆς Τροίας. Τέλος ἀποφασίζει τὴν ἔφοδο καὶ ξεφωνίζει:

— Ψιλουΐ!

— Πῶς τὸ εἶπες;

— Ψιλουΐ, σ'λέου!

—Ὕψιλον!

—Ἔμψιλουν; Αὐτήνου τῶειπα. Τούτου εἶνι ἄλλου: Εἶνε ψιλουΐ!... Μ' τῶμαθι οὐ πατέρας!...

Ὅταν τὰ δυὸ τσοπανάκια ροβόλησαν κάποτε μαζὶ μὲ τὰ πρόβατα στὴ χαράδρα, ἔμεινα σκεπτικός. Στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, δύο βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἕνας πατέρας ἀγράμματος, ξεκινάει νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὰ παιδιά του στὴ βοσκὴ γιὰ νὰ τοὺς μάθῃ τὸ...ψιλουΐ!... Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ ἄπαντον τῆς ἐκπαιδεύσεώς τους! Μὴ χειρότερα! Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ πῶ μὴ χειρότερα, γιατὶ ὑπάρχουν καὶ χειρότερα.

ΣΠ. ΜΕΛΑΣ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν
«Κουβέντες τοῦ Φορτούνιο»

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὅλο γλύκα

—Βλέπω πὼς ὁ ἄντρας σου δὲν σὲ δέρνει πιά, κι' ἐν τούτοις συνεχίζει νἄρχεται μεθυσμένος.

—Ἀμ, ποῦ νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό! Τὸν ἔχω πείσει καὶ πίνει γλυκὸ κρασί, γι' αὐτὸ εἶνε πιὸ γλυκὸς στοὺς τρόπους του!

Χρυσᾶ μαλλιὰ

—Ἀπὸ τὴ μαμά σου ἔχεις δεσποινὶς τὰ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ εἶνε τόσο ὡραῖα;

—Ὄχι. Ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

—Εἶνε ξανθός;

—Ὄχι, εἶνε χημικός!

Μεταξὺ καννιβάλων

—Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ δώσῃς τὴν κόρη σου γιὰ γυναῖκα;

—Γιατὶ μοῦ ἀρνήθηκες ἐσὺ πέρσι ἕνα μπιφτέκι ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς θείας σου;

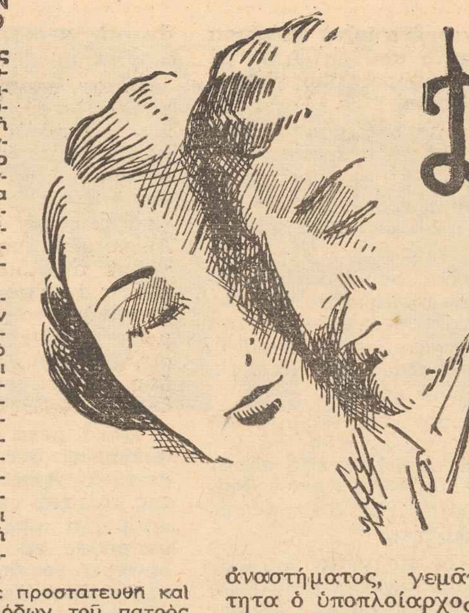

Δική σου γιὰ πάντα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ὁ μαρκήσιος Ὓβ ντὲ Λαντουάρ, ἀπόγονος πριγκήπων, ζῇ εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναῖκα του Ἄννα, στὸν πύργο του τῆς Βρετάννης. Ἔχουν ἕνα φίλο, τὸν Λουκιανὸ Πλεσύ, συγγραφέα, παντρεμένο μὲ τὴν Μάρθα.

Τὸ τελευταῖο ὅμως ζευγάρι δὲν ἀγαπιέται. Ἡ Μάρθα κάθε χρόνο τὸ καλοκαῖρι φεύγει καὶ πάει στοὺς γονεῖς της νὰ παραθερίσῃ, ὁ δὲ Λουκιανὸς φιλοξενεῖται ἀπὸ τοὺς φίλους του Λαντουάρ. Στὸ ἀναμεταξὺ ὅμως φθάνει ἐξ Ἀμερικῆς ἡ γυναῖκα ἑνὸς Γάλλου, τοῦ Λερουά.

Ὁ Λερουὰ εἶχε προστατευθῆ καὶ σπουδάσει δι' ἐξόδων τοῦ πατρὸς τοῦ μαρκησίου Λαντουάρ. Γι' αὐτό, ὅταν ἐπέθανε στὴν Ἀμερικὴ ὁ Λερουά, ὥρκισε τὴ γυναῖκα του νὰ προσφέρῃ ἐκ τῆς κολοσσιαίας περιουσίας του δέκα ἑκατομμύρια εἰς τὸν μαρκήσιο Λαντουάρ.

Ἡ Ἀμερικανὶς χήρα ἔρχεται μὲ τὴν κόρη της Τζένη στὴ Γαλλία. Βρίσκουν τὸν μαρκήσιο Λαντουὰρ καὶ γίνονται δεκτὲς στὶς δεξιώσεις καὶ στὶς γιορτὲς ποὺ δίνει ὁ μαρκήσιος πρὸς τιμήν των.

Ἐκεῖ στὸν πύργο ὅμως ἡ Τζένη γνωρίζεται μὲ τὸν συγγραφέα Πλεσὺ καὶ ἐρωτεύονται.

Ὁ Πλεσὺ δὲν ἐκδηλώνεται καὶ μιὰ μέρα λένε τὸν μυστικὸ καϋμὸ καὶ τὸν ἔρωτά τους ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Ἡ ἐξομολόγησις ἐξέσπασε, μοιραία, ἀνεπανόρθωτη, κι' οἱ δυὸ δυστυχισμένοι νέοι εὑρέθησαν μπροστὰ στὴν κοινή τους δυστυχία, ἀσυνείδητοι συνένοχοι ἑνὸς σφάλματος, ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν ἤθελε νὰ διαπράξῃ.

Καὶ οἱ δυὸ ἦσαν ἀθῶοι.

Ὁ Λουκιανὸς ὅμως ἐλύγισεν ἀπὸ τὴν θλῖψι. Θέλησε νὰ πεθάνῃ. Ἡ Τζένη ἔσπευσε καὶ τὸν ἔσωσε. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ ἕνας ἀνῆκε στὸν ἄλλο ψυχικά.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Οἱ δύο ἔνοχοι ἐπέρασαν τὶς πρῶτες ἡμέρες μετὰ τὴν ἐξομολόγησι μὲ ἀλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα θλίψεως καὶ εὐτυχίας μαζί.

Εἶχαν καθημερινὲς συναντήσεις. Ἀλλ' οἱ ἰδιαίτερες αὐτὲς συνομιλίες των ἦσαν γεμᾶτες ἁγνότητα. Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ ἀγάπη ποὺ ἔνοιωθε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, ὥστε τοὺς ἐπέβαλλε τὸ μεγαλύτερο ἀμοιβαῖο σεβασμό.

Ἀλλ' ὅσο ἁγνότερη ἦταν ἡ φλόγα τους, τόσο καὶ τοὺς ἔκαιε περισσότερο. Τοὺς ἔτρωγε βαθειὰ καὶ ἔτρεμαν στὴ σκέψι τοῦ χωρισμοῦ. Ἐζοῦσαν τώρα μιὰ κοινὴ ζωή. Ἔκαναν ὄνειρα γιὰ μιὰ ἰδανικὴ ἕνωσι, ποὺ δὲν θὰ σταματοῦσε οὔτε μὲ τὸ θάνατο καὶ πετοῦσαν στὰ ἀστέρια μεθυσμένοι.

Καὶ τὰ ὄνειρά των αὐτὰ ἐβάσταξαν ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ κι' οἱ δυό τους κατάλαβαν, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τρεμούλα ποὺ τοὺς ἐτάραζε, ὅτι εἶχαν φθάσει ὡς τὰ ἀκρότατα ὅρια τῆς ἀπόλυτα πλατωνικῆς ἀγάπης καὶ ὅτι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα δὲν ἱκανοποιοῦσε πιὰ τὴν ἔντασι τοῦ πάθους των αὐτὴ ἡ εὐδαιμονία τῶν ψυχῶν των.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ Τζένη ἔτρεμε στὴν ἀνάμνησι ἑνὸς πολὺ φλογεροῦ φιλιοῦ καὶ τὸ Λουκιανὸ τὸν ἔπιασε ἕνας ἀπερίγραπτος φόβος, ὅταν στὴν ἐπαφὴ αὐτὴ μὲ τὴν πολυαγαπημένη του ἔνοιωσε μιὰ ἡδονή, ποὺ δὲν ἀνάβρυζε ἀπὸ τὴν ἁπλῆ ἔκστασι τῆς καρδιᾶς.

Καθὼς δὲ ἦσαν κι' οἱ δυό τους πρὶν ἀπ' ὅλα δυὸ ψυχὲς εὐγενικές, δυὸ χαρακτῆρες ἁγνοί, ἀπεφάσισαν-χωρὶς νὰ ὁμολογήσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν ταραχή τους— νὰ θέσουν ἕνα τέλος στὴν ἐπαφή τους.

Ἡ Τζένη πρώτη ἀνήγγειλε στὸ Λουκιανό, ὅτι θὰ ἔφευγε.

Κατάλαβε. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀκούμπησε τὰ χείλη του στὸ λευκὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔτεινε καὶ μὲ λυγμοὺς τῆς ἀπήντησε ὅτι θὰ ἔφευγε κι' αὐτός.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του. Θὰ θυσιαζότανε. Ἕνα τυχαῖο γεγονὸς τὴν ἔκαμε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἡρωϊκῆς αὐτῆς ἀποφάσεως: ἡ ἄφιξις τοῦ Πέτρου ντὲ Ἀροκσὲ στὸν πύργο.

Γ΄

Ὁ νεοαφιχθεὶς ἦταν νέος εἰκοσι ὀκτὼ περίπου ἐτῶν. Μετρίου ἀναστήματος, γεμᾶτος ζωηρότητα ὁ ὑποπλοίαρχος ντὲ Ἀροκσὲ ἐνεσάρκωνε τὸν τέλειο τύπο Βρετάννου. Ἦταν ὀνειροπόλος καὶ σιωπηλός. Συμπαθοῦσε κάθε ὃν ποὺ ὑπόφερε καὶ συγχρόνως ἦταν ἐπίμονος καὶ γενναῖος μέχρι τρέλλας.

Τὴν παιδική του ἡλικία τὴν πέρασε μονότονα καὶ θλιμμένα. Ὁ πατέρας του, βαρῶνος ντὲ Ἀροκσέ, ποὺ ἦταν ἐπίσης ναυτικός, πέθανε στὴν πολιορκία τῶν Παρισίων καὶ τὸν ἄφησε ἀπὸ μικρὸν ὀρφανό. Ἕξη χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, πέθανε καὶ ἡ μητέρα του, τὴν ὁποίαν ὁ Πέτρος ἔβλεπε νὰ σβύνῃ σιγὰ-σιγά. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν δώδεκα ἐτῶν κι' ἡ ἀδελφή του Ἄννα μόλις ἕξη. Σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν μπῆκε στὴ σχολὴ τῶν δοκίμων καὶ ἡ Ἄννα στὶς καλόγρηες, ἀπ' ὅπου μόλις τελείωσε τὶς σπουδές της ἐγνώρισε τὸν Ὓβ ντὲ Λαντουὰρ καὶ τὸν παντρεύτηκε.

Ἡ ἀδελφὴ εἶχε μεγάλη τύχη στὴ ζωή. Ὅσο γιὰ τὸν ἀδελφὸ κέρδισε τοὺς βαθμούς του καὶ τὸν σταυρὸ τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς στὴν Τύνιδα καὶ στὴ Μαδαγκασκάρη ὅπου διεκρίθη ὡς ἡρωϊκὸς στρατιώτης.

Ὅταν ἡ Ἄννα μιλοῦσε γι' αὐτόν, ἔλεγε μὲ ὑγρὰ τὰ μάτια:

Ποῦ θὰ μοῦ βρῇ ἄρα γε ὁ Θεὸς μιὰ γυναῖκα ἱκανὴ νὰ νοιώσῃ καὶ ν' ἀγαπήσῃ ἕναν ἄνθρωπο σὰν κι' αὐτόν;

Ὁ Ὓβ ντὲ Λαντουὰρ ἀγαποῦσε τὸν γυναικάδελφό του.

Κι' αὐτὸς ἐπίσης ζητοῦσε νὰ βρῇ μιὰ γυναῖκα γιὰ τὸν Πέτρο καί, ὥς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, καμμιὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γνώριμές του δὲν τοῦ φαινότανε ἄξια γιὰ ὑποψήφια νύφη.

Ἐπάνω αὐτοῦ ἔφθασεν ἡ μὶς Λερουά.

Μιὰ στιγμὴ ἡ σκέψις τῶν δύο συζύγων σταμάτησε στὴ νεαρὰ Ἀμερικανίδα.

Δυστυχῶς ὅμως ὅταν ἐγνώρισαν καλὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς ξένης των, τοὺς ἔκαμε — χωρὶς νὰ παύσῃ διόλου ἡ ἐκτίμησις καὶ συμπάθειά των γι' αὐτὴν— νὰ ἔχουν ἐνδοιασμοὺς γιὰ τὴν πιθανότητα μιᾶς ἑνώσεως τῆς πολὺ φιλελεύθερης καὶ παράδοξης αὐτῆς γυναίκας μὲ τὸν ἥρεμο ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε μιὰ τρυφερὴ καὶ ποιητικὴ καρδιά.

Εἶδαν ὅτι μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν χαρακτήρων ὑπῆρχαν μεγάλες καὶ σοβαρὲς ἀντιθέσεις καὶ ὅτι ἡ στοιχειώδης φρόνησις ἐπέβαλλε τὸ βέτο της ἐναντίον κάθε σκέψεως γιὰ ἕνα τόσο ἀσυμβίβαστο συνοικέσιο.

Ἔπειτα μιὰ ἄλλη δυσκολία ἐμπόδιζε τὴν ἐκτέλεσι αὐτοῦ τοῦ σχεδίου:

Δὲν ἤξεραν τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε γιὰ τὶς διαθέσεις τῆς νέας. Τὴν ἐγνώριζαν πολὺ λίγο καιρό, ὥστε γι' αὐτὴν μόνον ὑποθέσεις νὰ μποροῦν νὰ κάμουν.

Ἐκτὸς τούτου ἡ Ἄννα κι' ὁ Ὓβ προσπαθοῦσαν νὰ μὴ θίγουν οὔτε ἀπὸ μακρυὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ Πέτρου. Ἤξεραν πολὺ καλά, ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν ἀνήχετο κανένα συμβιβασμὸ μὲ τὰ ζητήματα τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας. Ἑκατὸ φορὲς ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ εἶχεν ἐκθέσει στὴν ἀδελφή του καὶ στὸ γαμβρό του τὰ αἰσθήματα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἐχωροῦσε καμμία ἀμφιβολία.

—Δὲν δίνω καμμιὰ σημασία, ἔλεγε, στὴν διαφορὰ ἐκ κοινωνικῆς τάξεως τῶν συζύγων. Ἕνας ἄνδρας σ' ὁποιαδήποτε τάξι κι' ἂν ἀνήκει μπορεῖ νὰ νυμφευθῇ τὴν γυναῖκα τῆς ἐκλογῆς του, χωρὶς μὲ τὸ γάμο του αὐτὸν νὰ μειωθῇ διόλου. Τὴν γυναῖκα του αὐτὴν θὰ τὴν ἀνεβάσῃ ὡς τὸ δικό του ἐπίπεδο. Ὅ,τι μ' ἐνδιαφέρει κυρίως εἶνε νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἁγνὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης.

Μὲ τέτοιες ἰδέες γιὰ τὸ γάμο ὁ Πέτρος ντὲ Ἀρκοσὲ δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ θὰ δεχότανε νὰ κάμῃ ἕνα συνοικέσιο, βασιζόμενο σὲ ὑπολογισμούς. Κι' ὁ Ὓβ, ὕστερα ἀπὸ διάφορες παρατηρήσεις τῆς γυναικός του, σχετικῶς μὲ μερικὲς ὑποψήφιες γιὰ τὸν Πέτρο, εἶχε φθάσει, ὥστε τὴν ἡμέρα, ποὺ τὸν περίμεναν στὸν πύργο, νὰ πῇ στὴ γυναῖκα του:

—Ὢ! ἀγαπημένη μου Ἄννα, ἂς παντρέψῃ τὸν ἀδελφό σου ὅποιος θέλει. Ἐνῶ δὲν ἀνακατεύομαι διόλου. Κι' ἂν θὲς νὰ σοῦ πῶ ὅ,τι σκέπτομαι, νομίζω, ὅτι ὁ Πέτρος εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσῃ κανεὶς νὰ παντρεύωνται μόνοι των.

Ἐνῶ οἱ σύζυγοι μιλοῦσαν γιὰ τὸν Πέτρο, ἀκούστηκε τὸ κύλισμα τῶν τροχῶν μιᾶς ἁμάξης, ποὺ ἔμπαινε στὸν πύργο καὶ σὲ λίγο κατέβηκε ἀπ' αὐτὴν ὁ νέος ἀξιωματικὸς ποὺ τὸν περίμεναν μὲ τόσην ἀνυπομονησία ὁ κ. καὶ ἡ κ. ντὲ Λαντουάρ. Μ' ἕνα πήδημα ἀνέβηκε τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα καὶ ἀγκάλιασε τὴν μαρκησία ποὺ ἔτρεξε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ. Πίσω ἀπὸ τὴ γυναῖκα του βρισκότανε ὁ Ὓβ. Οἱ δύο ἄνδρες ἔσφιξαν θερμὰ τὰ χέρια των.

—Τί εὐτυχία, ποὺ σὲ βλέπω, Πέτρε, εἶπεν ἡ Ἄννα. Αὐτὸς ὁ χωρισμὸς μοῦ φάνηκε χίλιες φορὲς πιὸ μακρινὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ πόσο μαύρισες! Θὰ σὲ νόμιζε κανεὶς γιὰ Βεδουΐνο!

Ὁ νέος ἐχαμογέλασε κι' ἔμεινε ἔκθαμβος ἀπὸ τὴν ὡμορφιὰ τῆς ἀδελφῆς του, πού, ὅπως εἶπε, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ αὐξάνῃ ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο.

—Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, ἀφῆστε τοὺς ἀλληλοθαυμασμούς σας γι' ἀργότερα κι' ἂς πᾶμε τώρα νὰ φᾶμε. Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ Πέτρος δὲν θὰ σκέπτεται ἄλλο καλύτερο πρᾶγμα.

Ὁ μαρκήσιος ἔδωσε τὸ μπράτσο του στὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ὡδήγησε στὴν τραπεζαρία, ὅπου σὲ λίγο ἔφθασε κι' ὁ Πέτρος.

Ὁ κόμης ντὲ Ἀρκοσὲ εἶχε λεπτὴ φυσιογνωμία. Μὲς στὴ κομψὴ στολὴ τοῦ ὑποπλοιάρχου ἔβλεπε κανεὶς ἕνα ὡραῖο ἄνδρα, μὲ γενειάδα. Τὰ γαλανὰ μάτια του ἔκρυβαν μιὰ ἀνδρικὴ τόλμη καὶ συγχρόνως μιὰ παιδιάστικη γλυκύτητα, ποὺ ἔφθανε μέχρι δειλίας. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ κατακτοῦσε τὶς συμπάθειες τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐγνώριζε καὶ ἂν ὥς τώρα δὲν εἶχεν ἐπιτύχει στὸ κεφάλαιο τοῦ γάμου αὐτὸ ἦταν ἐξ ὁλοκλήρου δικό του σφάλμα.

Ὅταν μπῆκε στὴ μεγαλοπρεπῆ τραπεζαρία ποὺ ὅλα τὰ ἔπιπλα καὶ οἱ διακοσμήσεις της ἦταν σὲ στὺλ τῆς Ἀναγεννήσεως δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἔκπληξί του, χαιρετῶντας τοὺς νέους καλεσμένους τοῦ πύργου.

Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Λερουὰ ἦταν ἤδη καθισμένες στὸ τραπέζι.

Ὁ Πέτρος ἐχαιρέτησε μὲ σεβασμὸ τὴ μητέρα καὶ τὴν κόρη, στὶς ὁποῖες τὸν παρουσίασε ἡ Ἄννα μὲ μεγάλη ἁπλότητα:

—Ὁ ἀδελφός μου Πέτρος.

Ἔτρεξε ἔπειτα πρὸς τὸν Λουκιανὸ καὶ τὸν ἐχαιρέτησε θερμά.

Ἡ Τζένη ἔγινε μελαγχολικὴ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λουκιανοῦ

—Αὐτὴ ἡ ὑποδοχὴ δὲν φαίνεται νὰ σὲ κούρασε καὶ πολὺ Πέτρε, εἶπεν ὁ συγγραφεύς.

—Ὄχι, ἀγαπητέ μου, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικός, ἂν καὶ ἔγινε μὲ συνθῆκες πολὺ σκληρές, γιατὶ φαντάσου περάσαμε ἕνα πολὺ ἄγριο χειμῶνα.

— Εἶνε ἀλήθεια, ἐπρόσθεσε ὁ Λουκιανὸς καὶ πρέπει νὰ μὲ πιστεύσῃς, ὅτι στὸ Παρίσι τὶς νύχτες ποὺ περάσαμε μὲ 18 καὶ 20 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, συχνὰ σὲ συλλογιζόμουνα καὶ λυπόμουνα πόσο θὰ ὑπέφερες στὶς βόρειες θάλασσες καὶ στὴ Νέα Γῆ.

— Ὁ κύριος ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερική; ρώτησε μὲ ζωηρότητα ἡ κυρία Λερουά.

—Μάλιστα, κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος χαμογελῶντας, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ ὕδατα, γιατὶ πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι ἡ Νέα Γῆ, ὁ Ἅγιος Πέτρος καὶ τὸ Μικελὸν εἶνε τὰ μόνα μέρη τοῦ Νέου Κόσμου ποὺ πάτησε τὸ πόδι μου.

Ἡ Τζένη ἐπενέβη μὲ κάποια κακία:

—Ἀπ' αὐτὸ ὅμως, κύριε, δὲν μπορεῖ νὰ σχηματίσατε πολὺ καλὴ ἰδέα γιὰ τὴν πατρίδα μας καὶ γιὰ τοὺς κατοίκους της, κυρίως γιὰ τοὺς κατοίκους της.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπήντησε μὲ χάρι:

—Δεσποινίς, τί ἀνάγκη νὰ πάῃ κανεὶς στὴν Ἀμερικὴ νὰ θαυμάσῃ τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴ χάρι τῶν συμπατριωτῶν σας, ἀφοῦ τοῦ ἀρκεῖ νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία γιὰ νὰ βρῇ ὅλη τὴ λάμψι τους;

Τὸ φιλοφρόνημα ἔγινε μὲ μεγάλη λεπτότητα. Ἡ Ἄννα κύτταξε τὸν Ὓβ μὲ τὴν ἄκρη τῶν ματιῶν της καὶ ὁ Ὓβ ἐχαμογέλασε κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του.

Ἡ ματιὰ καὶ τὸ χαμόγελο ἐσήμαιναν:

—Ὢ! Ὢ! Ὁ ναύτης μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει κάνει μεγάλας προόδους. Νά τον ποὺ ἀφήνει τὴ συνηθισμένη του ἐπιφυλακτικότητα καὶ εἶνε ὅλος κομπλιμέντα. Τὰ θέλγητρα τῆς ὡραίας Ἀμερικάνας νὰ ἐπροκάλεσαν ἆρά γε αὐτὴ τὴν μεταμόρφωσι;

Τὸ γεῦμα ποὺ ἄρχισε ἔτσι, ἐξηκολούθησε κι' ἐτελείωσε μὲ μεγάλη οἰκογενειακὴ εὐθυμία. Ὅταν σηκώθηκαν, ὁ Πέτρος ἐπρόσφερε τὸ χέρι του στὴν Μὶς Λερουά, ἐνῷ ὁ Λουκιανὸς συνώδευε τὴν μαρκησία. Ὁ Ὓβ ὡς οἰκοδεσπότης ἦταν καταδικασμένος νὰ κάμῃ τὸν ἱππότη στὴν πολύφερνη χήρα.

Τὸ πρωῒ ὅμως τῆς ἄλλης ἡμέρας ὑπῆρξε θλιβερό. Ὁ Λουκιανὸς Πλεσύ, ὅστις εἶχε συμφωνήσει μὲ τὴν Τζένη, ἄφηνε τὸν πύργο τοῦ Κερεβέλ. Ὁ μαρκήσιος, ἡ γυναῖκα του κι' ὁ Πέτρος τοῦ ἐξέφρασαν τὴ λύπη ποὺ τοὺς προξενοῦσε αὐτὴ ἡ ἀναχώρησις.

Ἀλλὰ τὴ βαθειὰ θλῖψι τὴν ἔνοιωσαν οἱ δυὸ δυστυχισμένες ὑπάρξεις, ποὺ μὲ δυσκολία συγκρατοῦσαν τὰ δάκρυά τους. Ὁ Λουκιανὸς εἶχε τοὐλάχιστον τὴν τύχη νὰ μὴν ἔχῃ κανένα συνοδὸ οὔτε στὸ ἁμάξι ποὺ τὸν ἔφερε στὸ σταθμό, οὔτε στὸ βαγόνι μὲ τὸ ὁποῖον ἐταξίδευσε ἀπὸ τὴν Βρέστη εἰς τὸ Παρίσι. Ἔτσι μπόρεσε νὰ κλάψῃ ἐλεύθερα καὶ τὰ δάκρυά του ἀνεκούφισαν τὸν πόνο του καὶ καθησύχασαν τὰ νεῦρα του, ποὺ βρισκόντανε σὲ ὑπερένταση.

Ἡ Τζένη ὅμως ὑπέφερε περισσότερο. Ἦτανε ὑποχρεωμένη νὰ κρύψῃ τὴ θλῖψι της κι' ἔτσι ὁ πόνος ποὺ ἔνοιωθε ἦταν ἀκόμα μεγαλύτερος.

Εἶπε πὼς ἔχει ἰσχυρὸ πονοκέφαλο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ τὰ σχόλια καὶ πῆγε καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό της. Ἐκεῖ ἔκρυψε τὸ κεφάλι της στὰ χέρια της καὶ ξέσπασε σ' ἕναν ἀτέλειωτο λυγμό.

Φτωχὸ παιδί! Ἡ εἴσοδός της στὴ σκληρὴ πραγματικότητα τῆς ζωῆς ἐστάθηκε φρικτή. Ὡραία ποὺ νὰ ξετρελλαίνῃ ἀπὸ ἔρωτα καὶ τοὺς ἁγίους, κάτοχος μιᾶς περιουσίας φανταστικῆς, ποὺ ἐνόμιζε κανεὶς πὼς ἀνήκει μᾶλλον στὰ ὅρια τῆς φαντασίας παρὰ τῶν ἀριθμῶν, ἦτανε καταδικασμένη νὰ ποθῇ τὴν τύχη τῶν πιὸ ταπεινῶν, τῶν πιὸ φτωχῶν κοριτσιῶν τοῦ λαοῦ. Αὐτὰ δὲν ἔχουν ἑκατομμύρια, δὲν ἔχουν καμμιὰ τύχη ποὺ νὰ τὴ ζηλεύουν ἄλλοι. Δὲν εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ ὑποκρίνωνται, νὰ ψεύδωνται. Δὲν ἀναγκάζονται νὰ ντρέπωνται γιὰ τὰ αἰσθήματά των.

Ἀλλ' αὐτή, αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη Τζένη, σὲ τί τρομερὴ ἀπελπισία βρισκότανε!

Εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴ Γαλλία, ὄχι τόσο γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ γηραιὰ Ἤπειρο, τὸν παληὸ καὶ ἔνδοξο λαό, τοῦ ὁποίου ἦταν κι' αὐτὴ ἐπίσης γέννημα, ὅσο γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν τελευταία θέλησι τοῦ πατέρα της, ποὺ πέθανε μέσ' στὴν ἀγκάλη της καὶ στὴν ἀγκάλη τῆς μητέρας, τὴν θέλησί του νὰ ἐξοφληθῇ ἕνα χρέος εὐγνωμοσύνης.

Εἶχεν ἔλθει στὴ Γαλλία μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, μὲ ὅλες τὶς ἐλπίδες τῆς νειότης στὴν καρδιά, μὲ ἐκείνη τὴν ὡραία ἀφροντισιὰ τῶν Ἀμερικανῶν, ποὺ θαυμάζουν οἱ κάτοικοι τῆς τυπικῆς Εὐρώπης. Καὶ μόλις

Ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ Τζένη συνηντῶντο κάθε μέρα

ἀπεβιβάσθη στὴν Εὐρώπη ἔνοιωσε νὰ ξυπνᾷ μέσα της ἕνας ὁλόκληρος κόσμος, ποὺ ὣς τώρα τὸν ἀγνοοῦσε. Ἡ θέα τῆς ἐξοχῆς καὶ τῶν πόλεων, ποὺ διέσχισε, μὲ τὰ γοτθικὰ καμπαναριά τους, ἐξύπνησε μέσα της μιὰ καλλιτεχνικὴ διάθεσι, ποὺ ὣς τότε ἦταν ὑπολανθάνουσα.

Τὸ Παρίσι τὴν ἐμάγευε κυριολεκτικὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ ἔνοιωσε τὴν ἔκαμε νὰ κοκκινίσῃ στὴ σκέψι πὼς ὣς τώρα κατοικοῦσε σὲ μιὰ χώρα, ἴσως πιὸ φιλελεύθερη ἀπὸ τὴ Γαλλία, ἀλλὰ ποὺ δὲν εἶχε μιὰ τόσο ἔνδοξη ἱστορία κι' ἕνα τέτοιο περίλαμπρο παρελθόν.

Σ' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ κατάστασι βρισκότανε, ὅταν συνήντησε τὸν Λουκιανὸ Πλεσύ. Αὐτὸς τὴν ἐσαγήνευσε ἀμέσως μὲ τὴ γλυκειά του φυσιογνωμία, μὲ τὸ μελαγχολικό του ὕφος, μὲ τὸ σπάνιο χαμόγελό του, μὲ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του. Τὸν ἐθαύμαζε παθητικὰ καὶ τὸν ἀγάπησε χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ τίποτε τὸ ἀξιόμεμπτο σ' αὐτό της τὸ αἴσθημα. Καὶ πρὶν τοῦ πῇ τίποτε, μέσα της ἔπλασε χίλια ὄνειρα καὶ ἡ ψυχή της ἦταν ἕτοιμη νὰ ἀφιερωθῇ γιὰ πάντα στὴ λατρεία αὐτοῦ τοῦ προσώπου.

Καὶ νά, ποὺ φριχτὴ μοῖρα τοὺς ἐχώριζε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ἤθελε νὰ τῆς ξεφύγῃ, τὴν ἀγαποῦσε ἐπίσης καὶ τὴν ἀγαποῦσε βαθειὰ καὶ τὴν ἀγαποῦσε τρυφερά. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐκμυστήρευσί τους, τί φρικτὴ ἀποκάλυψις! Κι' ἡ γνωριμία τους κατέληγε σὲ μιὰ αὐτοκαταδίκη, σ' ἕναν αἰώνιο χωρισμό, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα!

Φτωχιὰ Τζένη! Πόσο ἦταν ἀξιολύπητη καὶ πόσα δάκρυα θὰ ἔχυνε! Οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ οἱονδήποτε συμβιβασμὸ μὲ τὸ καθῆκον της. Ἐπέκρινε μάλιστα μόνη τὸν ἑαυτό της γιὰ τὴν ἀδυναμία ποὺ εἶχε δείξει μερικὲς στιγμές, ὅταν ξεχείλιζε τὸ ἐρωτικὸ πάθος της. Καὶ τώρα ὡρκιζότανε νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ στὸν ἑαυτό της καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ἰδῇ ἱκανοποιούμενο τὸ πάθος της αὐτό, γιατὶ ἀπὸ τὸν Λουκιανὸ τὴν χώριζε μιὰ γυναῖκα, ἡ νόμιμη γυναῖκα του, ἀπὸ τὴν ὁποία μόνο ὁ θάνατος μποροῦσε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ!

Μέσ' στὴν φρικώδη αὐτὴ ἀγωνία ποὺ ἐπάλευε, τῆς ἦρθαν στιγμὲς διαυγείας. Ἐσφούγγισε τὰ δάκρυά της κι' ἐκάθησε κι' ἔγραψε τὸ ἑξῆς γράμμα:

«Ἀγαπητὲ καὶ δυστυχισμένε μου φίλε,

»Καὶ νὰ ποὺ φύγατε. Κάθε στιγμὴ ποὺ περνᾷ κάνει μεγαλύτερη τὴν ἀπόστασι, ποὺ μᾶς χωρίζει. Ὁ χωρισμὸς αὐτὸς εἶνε τόσο σκληρός, ποὺ ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου ἂν δὲν θὰ ἤτανε προτιμότερος ὁ θάνατος.

»Ἐν τούτοις ἦταν ἀναγκαῖος. Ἦταν ἀπαραίτητος. Ἡ δυστυχισμένη μοῖρα μας ἤθελε νὰ γνωρισθοῦμε, γιὰ νὰ χωριστοῦμε ἀμέσως. Δὲν ἐγνώρισεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο παρὰ γιὰ νὰ ὑποφέρουμε σ' ὅλη τὴ ζωή μας.

»Σᾶς ἔχω ἐκτιμήσει πάρα πολὺ κατὰ τὶς λίγες αὐτὲς μέρες ποὺ περάσαμε μαζὶ κι' εἶμαι βεβαία πὼς θὰ ὑπομείνετε τὸ σκληρὸ αὐτὸ χωρισμό μας καὶ πὼς δὲν θὰ τρέφετε καμμιὰ ὑστεροβουλία νὰ ξανασυναντηθοῦμε. Μόνο ἡ ἰδέα ἑνὸς τέτοιου ἐνδεχομένου κάνει τὸν πόνο μου ἀκόμη μεγαλύτερο καὶ μὲ κάνει ν' ἀγωνίζωμαι ἀκόμη πιὸ σκληρὰ μὲ τὴν καρδιά μου...

»Δὲν ἔχουμε ἄλλο μέσον νὰ μείνωμε ὁ ἕνας ἄξιος τοῦ ἄλλου παρὰ νὰ κλείσωμε τὰ μάτια μας σὲ κάθε ἐλπίδα καὶ νὰ διατηρήσωμε γιὰ πάντα τὴν ἀγάπη μας ἁγνὴ καὶ χωρὶς καμμιὰ ὑστεροβουλία. Δὲν σᾶς ὑπενθυμίζω ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ σᾶς ἀναξύσω τὴν πληγή σας. Τὸ κάνω γιὰ νὰ διώξω ἀπὸ κοντά σας κάθε πειρασμό, κάθε αἴσθημα ἀπελπισίας. Χαίρετε, Λουκιανέ. Χωριζόμαστε γιὰ πάντα στὸν κόσμον αὐτὸ γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ συναντηθοῦμε γιὰ πάντα στὸν ἄλλο.

Δική σας
Τζένη».

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο τὸ πρᾶγμα, ἔκλεισε τὸ γράμμα σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τὸ ἔρριξε μόνη της στὸ Ταχυδρομεῖο.

Ἡ Τζένη ἐνόμιζε ὅτι εἶχε δώσει τὴν πρέπουσα λύσι στὴν περιπέτειά της αὐτή.

— Εἰδοποίησα, ἐσκέπτετο, μ' ὅλη τὴ νομιμοφροσύνη μου ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγαπῶ, πὼς ἡ ἀγάπη μας δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ συνέχεια. Ξέρει πὼς μεταξύ μας κάθε σχέδιο ἐρωτικό, κάθε ὄνειρο εἶνε ἀδύνατο πλέον.

Ἡ Τζένη μὲ ὅλη τὴν καλή της πίστη ἔκαμε ὅλους αὐτοὺς τοὺς συλλογισμούς. Ἔκαμε σὰν τὰ μικρὰ παιδάκια, ποὺ κλείνουν τὰ μάτια τους τὴν ὥρα ποὺ πρόκειται νὰ πάρουν τὸ γιατρικό τους.

◆◆◆

Μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα πέρασε στὸν Πύργο μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Λουκιανοῦ. Καὶ οἱ μέρες ποὺ ἔζησεν ἦταν ἡμέρες τρομερᾶς δοκιμασίας.

Ὑποχρεωμένη νὰ κρύβεται διαρκῶς, νὰ δείχνῃ ἕνα πρόσωπο εὐχαριστημένο ἀνθρώπου κατήντησε νὰ ὑποκρίνεται σὰν τέλειος ἠθοποιός. Τὸ πρᾶγμα ὅμως αὐτὸ ὑπῆρξε γι' αὐτὴν ἀφορμὴ νέας θλίψεως. Γιατὶ ἀντελαμβάνετο, ὅτι ἄλλαξεν ὁ ἐλεύθερος καὶ τίμιος χαρακτῆρας της καὶ ὅτι ἄρχιζε κι' αὐτὴ νὰ συνηθίζῃ στὴν ψευτιὰ καὶ τὴν ὑποκρισία τῶν ἀνθρώπων τοῦ παλαιοῦ κόσμου.

Ἡ μητέρα της ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ μαζί της.

Μιὰ μέρα τὴν ἐρώτησε:

—Μὰ δὲν μοῦ λές: Δὲν εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένη μὲ τὸ περιβάλλον; Ἔχεις παράπονα μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μᾶς φιλοξενοῦν; Καταλαβαίνω πὼς θέλεις νὰ φύγωμε.

—Ὄχι, μητέρα, ἀπήντησεν ἡ Τζένη. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μᾶς φιλοξενοῦν εἶνε οἱ καλύτεροι, οἱ πιὸ ἀξιαγάπητοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου.

— Τότε γιατί στενοχωριέσαι μὲ τὴν συντροφιά τους;

—Δὲν στενοχωροῦμαι διόλου, ἀγαπητή μου μητερούλα. Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη ἐδῶ. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ γυρίζαμε στὸ Παρίσι.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς συμβαίνει νὰ εἶσαι εὐχαριστημένη ἐδῶ καὶ νὰ θέλῃς συγχρόνως νὰ φύγωμε.

Ἡ Τζένη ἐχαμογέλασε. Θλιβερὰ ἔπειτα φίλησε τὴ μητέρα της μὲ στοργὴ στὸ μέτωπο καὶ τῆς εἶπε:

—Μαμά μου, ἤσουνα πάντα μιὰ ἁγία γυναῖκα, δὲν ὑπωψιάσθηκες, οὔτε εἶδες ποτέ σου τὸ κακό. Μάθε λοιπὸν πὼς ὑπάρχουν πολὺ δυστυχισμένα πρόσωπα, ποὺ κάνουν τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν. Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πρόσωπα καὶ γι' αὐτὸ σοῦ ζητῶ νὰ μὲ πάρῃς ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ χήρα Λερουὰ πήδησε τρομαγμένη ἀπὸ τὴ θέσι της.

—Τζένη, παιδί μου, τί θέλεις νὰ πῇς; Μήπως δὲν ἄκουσα καλά; Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπες;

Ἡ γυναῖκα, ποὺ ὑπῆρξε ἡ πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη σύντροφος, ἡ ἀκηλίδωτη σύζυγος, ἡ μητέρα ἡ γεμάτη στοργὴ καὶ φροντίδες, ἐταράχθηκε ἀκούοντας τὰ διφορούμενα αὐτὰ λόγια.

Τὸ μέτωπον τῆς κυρίας Λερουὰ εἶχε συνοφρυωθῆ. Τὰ μάτια της τὰ τόσο λαμπερὰ πῆραν μιὰ ἀκινησία. Κι' ἔπεφταν ἀπάνω στὴν κόρη της καὶ τὴν ρωτοῦσαν ἀλύπητα.

Ἀλλὰ καὶ τὰ μάτια τῆς Τζένης δὲν ἦσαν λιγώτερο λαμπερὰ καὶ λιγώτερο καθάρια. Ἐφανέρωναν μόνο μιὰ ἀπέραντη θλῖψι.

Τὸ παιδὶ κατάλαβε τὴν τρομερὴ ἀνησυχία, ποὺ ἐσπάραζε τὴν ψυχὴ τῆς μητέρας.

Ἐπῆγε κοντά της, ἐγονάτισε μπροστὰ στὴν πολυθρόνα, ποὺ καθότανε ἡ κυρία Λερουά, πῆρε τὰ δυὸ ρυτιδωμένα γεροντικὰ χέρια καὶ τὰ ἐφίλησε γεμάτη στοργή.

Ἔπειτα εἶπε.

— Φτωχὴ κι' ἀγαπημένη μου μητερούλα. Σ' ἔκανα καὶ φοβήθηκες. Σὲ λύπησα. Συγχώρεσέ με. Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Τὸ κακὸ ποὺ ἔκανα δὲν εἶνε διόλου ἀνεπανόρθωτο. Ἔκαμα τὸ λάθος νὰ ἀγαπήσω κάποιον, ποὺ δὲν εἶχα δικαίωμα νὰ τὸν ἀγαπήσω. Αὐτὸ εἶνε ὅλο μου τὸ μυστικὸ κι' αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, ποὺ σοῦ ζητῶ νὰ ἀφήσωμε αὐτὸ τὸν πύργο.

Ἡ ἐξομολόγησις ἦταν μισή. Ἦταν ὅμως ἀρκετὴ γιὰ νὰ πείσῃ τὴν χήρα νὰ φύγουνε. Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἦταν γιατὶ ἡ Τζένη δὲν εἶχε «τὸ δικαίωμα» νὰ ἀγαπήσῃ. Καὶ ὡρκίστηκε νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριο αὐτό.

4ον

Ὁ Λουκιανὸς Πλεσὺ γύρισε σπίτι του τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔφθανε κι' ἡ γυναῖκα του ἀπὸ τὴν ἐξοχή.

Ἡ Μάρθα ἐγύριζε πολὺ σοβαρή, γεμάτη ὑγεία καὶ ὠμορφιά, μὲ τὴν ὑπέροχη ἀφροντισία τῆς γυναικός, ποὺ τὰ νειᾶτα της ἀνθίζουν μέσα στὰ χάδια καὶ στὶς ἐπιτυχίες. Ἤτανε εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν. Βρισκότανε μέσ' στὴν λάμψι τῶν κοσμικῶν της θριάμβων καὶ ἤτανε φτειαγμένη τόσο καλὰ γιὰ τὴ ζωὴ αὐτή, ἔξω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλεγες πὼς δὲν εἶχε ζήσει ποτέ της. Χοροί, συναυλίες, θέατρα, ἱππόδρομος, φιλανθρωπικὲς καὶ κοσμικὲς ἑορτές, λουτροπόλεις, ἡ σαιζὸν στὴ Νίτσα τῆς ἔπαιρναν ὅλον τὸν καιρό της καὶ δὲν τῆς ἄφηναν νὰ σκεφθῇ διόλου τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ της, τὶς χαρὲς τῆς συζυγικῆς της ἑστίας, πράγματα ποὺ ἄλλωστε εἶχε παραγνωρίσει ἂν μὴ περιφρονήσει ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ γάμου της.

Ὅταν ἐπαντρεύθηκε τὸν Λουκιανὸ Πλεσύ, ἐδέχθηκε τὸ συνοικέσιο αὐτό, τόσο γιατὶ ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της νὰ μὴ τὸν προσέχουν πιὰ πολύ, ὅσο καὶ γιατὶ τὴν ἐσαγήνευε ἡ φήμη ἑνὸς συγγραφέως μὲ μεγάλο ταλέντο. Αὐτὸς ὁ γάμος θὰ τῆς δημιουργοῦσε τὴν ἴδια κοινωνικὴ θέσι μ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ἢ πλουτοκρατικὸ συνοικέσιο. Προτιμοῦσε μάλιστα νὰ εἶνε ἡ γυναῖκα ἑνὸς συγγραφέως, ποὺ εἶχε γνωρίσει ἤδη τὶς πρῶτες δάφνες τῆς δόξης.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκλογὴ αὐτὴ ἡ Μάρθα δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ καμμιὰ θυσία στὶς συνήθειές της καὶ στὰ γοῦστα της. Κοσμικὴ μέχρι μυελοῦ ὀστέων δὲν μποροῦσε νὰ νοιώσῃ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ διαφορετικὸς τρόπος ζωῆς καὶ ὅσες φορὲς ἔκαμε σύγκρισι μεταξὺ τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ τῆς φίλης της Ἄννας ντὲ Λαντουάρ, κατέληγε στὸ νὰ μέμφεται τὴν μαρκησία πὼς εἶχε τρόπους ὑπερβολικὰ ἁπλούς.

—Μπᾶ! ἔλεγε. Ἡ Ἄννα γελιέται μὲ τὸν ἑαυτό της ἢ βρίσκει στὸ περιβάλλον της ἀρκετὲς διασκεδάσεις, ὥστε νὰ μὴ ζητῇ ἄλλες ἔξω ἀπ' αὐτό. Ἴσως κι' ἐγὼ στὴ θέσι της νὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιο.

Οἱ τρόποι αὐτοὶ δὲν συντελοῦσαν βέβαια διόλου στὸ νὰ διατηρῇ ἡ Μάρθα τὴν γοητεία ποὺ ἐπέβαλλε ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ὠμορφιά της. Καὶ ὁ πρῶτος ποὺ ἐξέφευγε ἀπὸ τὴ γοητεία της αὐτή, ὁ πρῶτος ποὺ τὸν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ κοντά της οἱ παράξενοι καὶ ἀγέρωχοι τρόποι της, ἡ ὑπερβολικὴ ἐλαφρότης της, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἄνδρας της.

Ὁ Λουκιανὸς δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ του τὴν γυναῖκα του. Δὲν εἶχε δηλαδὴ ὑψωθῆ στὴν ψυχή του γι' αὐτὸν τὸ ἱερὸ ἐκεῖνο αἴσθημα, ποὺ εἶνε αἰώνιο, τὸ αἴσθημα, ποὺ χαρίζει ὁλόκληρη τὴν καρδιὰ καὶ ποὺ οἱ αἰσθήσεις δὲν παίζουνε παρὰ δευτερεύοντα ρόλο. Τὸν εἶχαν σαγηνεύσει τὰ θέλγητρά της, εἶχε νοιώσει τὸν σαρκικὸ πυρετό, ποὺ προκαλοῦσε ἡ θέα καὶ μόνη τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ ὄντος.

Ἡ ἐπαφὴ τῶν δύο ἀντιθέτων αὐτῶν χαρακτήρων δὲν ἄργησε νὰ ἔχῃ τὸ μοιραῖο της ἀποτέλεσμα καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἔτσι ζοῦσαν σχεδὸν χωριστά. Τὴ Μάρθα τὴν εἶχαν ἀποτραβήξει τὰ γλέντια της καὶ ὁ Λουκιανός, ποὺ ἤξερε καλά, ὅτι στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς τὰ γλέντια αὐτὰ ἦσαν ἀθῶα, ὑπέμεινε τὴν κατάστασιν αὐτή. Φυσικὰ δὲν βρισκότανε αὐτοῦ ἡ εὐτυχία, ποὺ εἶχεν ὀνειρευθῆ, ἀλλ' αὐτὸς ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐκλογή, ποὺ εἶχε κάμει. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ἐξαναγκάσει νὰ παντρευτῇ τὴν κοσμικὴ αὐτὴ γυναῖκα, τὴν ἐλαφρὰ καὶ ἄσταθη. Κι' ἂν τὸν εἴχανε συμβουλεύσει νὰ τὴν πάρῃ οἱ φίλοι του οἱ Λαντουὰρ —ποὺ κι' αὐτοὶ ἐπίσης εἶχαν ἀπατηθῆ— τὴν ἀπόφασιν τὴν πῆρε μόνος του κι' αὐτὸς εἶχεν ὅλη τὴν εὐθύνη. Ἄλλωστε ὁ Λουκιανὸς εἶχε πάντα πολὺ περίεργες ἰδέες περὶ γάμου.

—Πρῶτα παντρεύεται κανεὶς κι' ἔπειτα ἐρωτεύεται, ἔλεγε πάντοτε.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ Μάρθα ἐπέστρεφε ἀπὸ ταξίδι

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΤΟΥ κ. Δ. ΜΟΣΧΟΝΑ

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Κάλμα-μπουνάτσα ἡ θάλασσα. Χαρὰ Θεοῦ. Ἀπέραντη, ἀτελείωτη ἁπλωνόταν ἐμπρὸς καὶ πίσω μας ἡ πεδιάδα τοῦ Ὠκεανοῦ. Κι' αὐτὸς ποὺ τόσες φορὲς μᾶς εἶχε ποτίσει μὲ ἀνείπωτα φαρμάκια, μᾶς εἶχε κάνει νὰ βλαστημήσουμε τῆς μάννας μας τὸ γάλα, μὲ τοὺς θυμούς του, τὶς φοβέρες του, τὰ ντελίρια καὶ τὰ καπρίτσια του, αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ τρομακτικὸς στὶς ὧρες τῆς ἀντάρας του Ἀτλαντικός, μᾶς ἐτριγύριζε τώρα ἀκούνητος, γλυκὸς καὶ χαδιάρης, σὰν τιθασευμένο λεοντάρι, κι' ἐφιλοῦσε ἀπαλὰ σὰν ἐρωτευμένη γυναῖκα τὴν πλώρη καὶ τὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ, ποὺ ὤργωναν γοργὰ τὴν ἐπιφάνειά του.

Εἴχαμε σαλπάρει ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Νόβα-Γιόρκας ἐδῶ καὶ τέσσερα μερόνυχτα. Τὸ «Γκὸλφ στρὶμ» μὲ τὰ ἑξακόσια τόσα λιά του ἀγρίεψε λίγο καὶ κατσούφιασε καὶ μᾶς ἐμούσκεψε μὲ τὶς μπόρες του καὶ τὰ πούσια του. Μὰ ὁ Ὠκεανός, ἡ μεγάλη θάλασσα, μᾶς ἐδέχθηκε μὲ καλωσύνες ποὺ δὲν τοῦ εἶνε καὶ τόσο συνηθισμένες. Καὶ Δεκέμβριο μῆνα μάλιστα. Αὐτὲς τὶς ἀναποδιὲς ὅμως συχνὰ τὶς ἔχει ἡ θάλασσα, ἡ ἄπιστη λεβεντοπνίχτρα.

Δυὸ μέρες τώρα τὸν ἐταξιδεύαμε μὲ γλέντια καὶ πανηγύρια. Οἱ ναῦτες καθισμένοι στὶς καντιλίτσες ἔξυναν κι' ἐγυάλιζαν τὶς λαμαρίνες καὶ τὸ ματσακόνι ἐδούλευε στὴν πλώρη καὶ στὴν πρύμη ἀκατάπαυτα. Οἱ καλαφάτες στὶς κουβέρτες τὶς ἐφρεσκάριζαν. Οἱ ἀξιωματικοὶ ποὺ δὲν εἶχαν βάρδια, ξαπλωμένοι στὶς πολυθρόνες στὴν ἐπάνω κουβέρτα, ἔξω ἀπὸ τὰ «σπίτια» τους, ἐκουτσομπόλευαν κι' ἐσταύρωναν τὸν ἀσυρματιστή, τὸν μίστερ Κρίστιαν, ἕνα λέλεκα, στεγνὸ σὰν στέκα Ἰρλανδό, μπεκρῆ ἀκατάβλητο καὶ ἀσυναγώνιστο, ποὺ ἐδαιμονιζόταν ἅμα μᾶς ἔβλεπε νὰ πίνουμε μπύρα.

—Ἕλληνες εἴσαστε σεῖς; ἐτραύλιζε. Γιατί δὲν πίνετε κρασί; Τὴ μπύρα τὴν εὔρηκαν οἱ βάρβαροι λαοί, ποὺ δὲν ἔχουν ἀμπέλια. Γουάϊν, γουάϊν, μάϊ μπρόντερς...

—Πὲς τὸ ἑλληνικό, ποὺ ξέρεις τώρα, μίστερ Κρίστιαν, τὸν ἐπείραζε ὁ ὕπαρχος, ὁ καπετὰν Χρῆστος, κερνῶντας τον ἕνα ξέχειλο ποτῆρι μαυροδάφνη.

Καὶ ὁ Ἰρλανδὸς ἐκατέβαζε τὴν καντήλα, ἐσκούπιζε μὲ τὴν παλάμη τὰ χείλια του, ἔξυνε τὸ κεφάλι του καὶ κατάφερνε νὰ εἰπῇ ἑλληνικὰ τὴ φράσι ποὺ τοῦ εἶχαν μάθει κάποια νύχτα τοῦ καλοκαιριοῦ, ποὺ τὸν εἶχαν κάνει λυῶμα στὸ μεθῦσι κερνῶντας τον μαυροδάφνη μὲ πεπόνι γιὰ μεζέ:

—Πέπων πάθος πέφυκεν, ἄνευ ἀκράτου οἴνου... Ντὰτς ὢλ ράιτ!

Στὰ ντὲκ καὶ στὰ σαλόνια τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας θέσεως καὶ στὶς κουβέρτες τῆς τρίτης, οἱ ἐπιβάτες γεμᾶτοι χαρὲς καὶ κέφια γλεντοῦσαν τὴν καλωσύνη τῆς θάλασσας. Ἄνθρωποι ξενιτευμένοι ποὺ γύριζαν γιὰ πάντα ἢ γιὰ λίγο καιρὸ στὴν πατρίδα τους. Οἱ περισσότεροι ἐπιτυχημένοι, κερδισμένοι στὸ σκληρὸ παιγνίδι τους μὲ τὴν ἄγρια βιοπάλη. Ἔνοιωθαν βαθειὰ τὴν εὐτυχία τοῦ γυρισμοῦ καὶ οἱ καρδιὲς ἐφτερουγοῦσαν ἀπὸ γλυκειὲς λαχτάρες. Χοροὶ στὰ σαλόνια μὲ τὸ πιάνο τοῦ καραβιοῦ, μὰ καὶ χοροὶ μωραΐτικοι καὶ ρουμελιώτικοι καὶ κρητικοὶ καὶ νησιώτικοι ἀπάνω στὰ καπάκια τῶν ἀμπαριῶν καὶ κάτω στὰ ὑποφράγματα τῆς τρίτης. Ζευγάρια τὸ βραδάκι στὴν κόντρα γέφυρα, στὸ κάσαρο τῆς πρύμης, στὰ παραπέτα τοῦ πρόμυνα ντὲκ ἐλορνιάριζαν τὴ δύσι, αἰσθηματολογοῦσαν, ἐκορτάριζαν, ἐφλερτάριζαν, κάτω ἀπὸ τὰ γεμᾶτα καλωσύνη μάτια τοῦ κυβερνήτου, ποὺ ἀκουμπισμένος στὰ τραπουζάνια τῆς γέφυρας μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, ἐκαμάρωνε τὸ μπάρκο του κι' ἐγλύκαινε τὴ γκρίνια τοῦ ἀστυνόμου, ποὺ ἐμουρμούριζε γιὰ τὴν ἀναστάτωσι.

—Ἄσε τὸν κόσμο, καπετὰν Μιχάλη. Ἄσε τους νὰ γλεντήσουν καὶ νὰ χαροῦν, μιὰ φορὰ ποὺ κι' ἡ θάλασσα τὸ θέλει.

Ὅσο ποὺ ἐρχόταν ἡ ὥρα ἔντεκα τὴ νύχτα.: Ἡ ὥρα ποὺ σβύνουν τὰ φῶτα στὶς κουβέρτες, βαράει σιωπητήριο στὰ ὑποφράγματα καὶ ὁ πρῶτος καμαρότος ἀναβοσβύνει τρεῖς φορὲς τὰ φῶτα τῶν σαλονιῶν γιὰ νὰ φωνάξῃ ὕστερα μὲ βαρειὰ στεγνὴ φωνὴ τὴ διαταγή:

—Τάϊμς ἄπ, τζέντλεμεν. (Ἡ ὥρα ἔφθασε, κύριοι).

Κι' ἔτσι μὲ τὴν ἴδια καλωσύνη, τὴν ἴδια μπουνάτσα τὸν ἐπεράσαμε τὸν Ἀτλαντικό. Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων εἴχαμε καβατζάρει τὶς Ἀζόρες. Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς οἱ ναῦτες εἶπαν τὰ κάλαντα. Καὶ τὴ νύχτα, μαζεμένοι στὸ πρόμυνα ντέκ, πλήρωμα καὶ ἐπιβάτες, ἄκουσαν τὴ χριστουγεννιάτικη ἀκολουθία, ποὺ τὴν ἐδιάβασε ὁ Πρῶτος. Καταργήθηκαν ὅλοι οἱ κανονισμοὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Οἱ ἐπιβάτες ἐκάθησαν στὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ γλέντι ἄναψε καὶ κόρωσε μέχρι τὸ πρωΐ.

Στὶς εἴκοσι ἑφτὰ τοῦ Δεκέμβρη ἐπεράσαμε τὸ Γιβραλτὰρ κι' ἐμπουκάραμε στὴ Μεσόγειο. Ἄλλο πανηγύρι αὐτὴ πάλι ἡ εὐλογημένη. Γαλανὴ καὶ ἥμερη σὰν πρόβατο. Μὲ τὸν ἥλιο της ποὺ λαμποκοποῦσε κι' ἄστραφτε στοὺς μπρούτζους καὶ τὶς ριπουλίνες τοῦ καραβιοῦ κι' ἔκανε τὶς ἀκτὲς τοῦ Μαρόκου νὰ φαίνωνται σὰν ἐξωτικά, παραμυθένια ἀκρογιάλια. Μὰ περνούσαμε ἀνοιχτά, πάνω ἀπὸ ἔξη μίλια. Καὶ τὰ λορνιὸν ποὺ ἐγύριζαν λαίμαργα κατ' ἐπάνω τους δὲν μποροῦσαν νὰ ἱκανοποιήσουν τοὺς ἐπιβάτες.

—Δὲν κάνουμε λίγο γιαλό, καπετάνιο, νὰ δῇ ὁ κόσμος καλὰ τὸ Μαρόκο; ἐδοκίμασε νὰ ζητήσῃ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς βάρδιας ἀπὸ τὸν Πρῶτο, τὸ μεσημέρι, κατὰ τὴν ὥρα τῆς θεωρίας.

Μὰ ὁ κυβερνήτης τὸν ἀντίκοψε ἀπότομα.

—Δὲν εἶμαι καπετάνιος τῆς κόστας ἐγώ, παιδί μου. Δὲν ξέρω νὰ ταξιδεύω γιαλὸ-γιαλό.

Κι' ἔτσι ἀφήκαμε πίσω τὸ Μαρόκο καὶ τὸ Ἀλγέρι καὶ τὸ Τούνεζι. Ἐπεράσαμε τὸ Σφὰξ καὶ τὴν Μπιζέρτα, ἐμπήκαμε στὸ κανάλι τῆς Μάλτας, ἀνηφορίσαμε τὸν κάβο Πάσσαρο καὶ τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς ἐπιάσαμε τὶς ἑλληνικὲς θάλασσες.

—Θὰ παίξουμε χαρτιὰ τὸ βράδυ, εἶπε ὁ Πρῶτος τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ φαγητό, καθισμένος καὶ καπνίζοντας τὸ τσιγάρο του σ' ἕναν καναπὲ τοῦ στόκολου.

—Μὰ ὁ κανονισμὸς δὲν ἐπιτρέπει... ἐδήλωσε ὁ ἀστυνόμος.

—Νὰ στὸν βράσω τὸν κανονισμό σου, μωρέ, τέτοια μέρα, μουρμούρισε ὁ Κυβερνήτης ποὺ ἐφοφοῦσε γιὰ πασσέτα. Ἐγὼ διατάσσω ἐδῶ. Κανεὶς ἄλλος...

—Καὶ οἱ ἐπιβάτες, κύριε πλοίαρχε; ἐρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώτης στὸ καπνιστήριο. Κι' ἐμεῖς οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς κουβέρτας καὶ τῆς μηχανῆς στὸ σαλόνι.

«Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα», ποὺ λέει καὶ ἡ παροιμία. Κι' ἔτσι μόλις ἐβράδυασε, συγκεντρωμένοι στὸ σαλόνι ὅλοι οἱ ὀφιτσιάλοι, ἀρχίσαμε τὴν πασσέτα. Τὸν μπάγκο τὸν ἐκρατοῦσε ὁ πρῶτος μηχανικός, ὁ Πέτρος ὁ Κιρκίνης, κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι ἐποντάραμε, γελῶντας μὲ τὶς βλαστήμιες τοῦ Καπετάνιου ποὺ ὅλο καὶ τέρτσος ἐρχόταν.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἄνοιξε καὶ στὸ κατῶφλι της ἐφάνηκε ἕνας ἐπιβάτης. Πεννηντάρης καὶ παραπάνω, ντυμένος μὲ κοστοῦμι ἀμερικάνικο, κίτρινος σὰν χῶμα καὶ μὲ μοῦτρο ὠργωμένο σὰν χωράφι ἀπὸ τὶς ρυτίδες, μᾶς ἐκαλησπέρισε δειλὰ-δειλὰ κι' ἐρώτησε:

—Μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ παίξω μαζί σας, καπεταναῖοι;

Ὅλοι ἐγυρίσαμε καὶ τὸν κυττάξαμε μὲ περιέργεια. Σ' ὅλο τὸ ταξίδι τὸν ἐβλέπαμε μονάχο, ταπεινό, ἀμίλητο. Καὶ πολλὲς νύχτες οἱ βάρδιες τὸν εἶχαν βρῆ νὰ ξενυχτᾷ ἀκουμπισμένος στὶς κουπαστὲς καὶ κυττάζοντας σιωπηλὰ τὴ θάλασσα.

—Μά... παίζουμε μεγάλο παιγνίδι, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος, ρίχνοντάς του μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά. Δὲν πᾶτε μέσα μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες;

—Ἐγὼ θέλω νὰ παίξω μαζί σας, καπεταναῖοι μου, ξαναεῖπε ὁ ἐπιβάτης —κὺρ Ἀντώνη τὸν ἐφώναζαν οἱ καμαρότοι— κι' ἕνα παρακλητικὸ γέλιο ἄνθισε στὰ χείλια του. Κάντε μου τὴ χάρι... Ὅσο γιὰ τὸ παιγνίδι... Ἂς εἶνε μεγάλο... Δὲν μὲ νοιάζει...

—Παῖξε λοιπόν, πατριώτη, εἶπε ἀνυπόμονα ὁ Πρῶτος, ποὺ εἶχε ἔλθει τέρτσος στὸν πρῶτο λύκο. Κάνε τὰ χαρτιά σου, μάστρο-Πέτρο...

Ὁ κὺρ Ἀντώνης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πορτοφόλι φουσκωμένο μὲ δολλάρια.

—Ἑκατὸ δολλάρια στὸ ἔξ, εἶπε ἀκουμπῶντας ἕνα χαρτονόμισμα στὸ τραπέζι.

Ἔχασε. Ξανάχασε. Καὶ πάλι ξανάχασε. Ὅλοι ἀρχίσαμε νὰ στενοχωρούμεθα. Μὰ ὁ κὺρ Ἀντώνης, βράχος ἀκούνητος, δὲν ἔδειχνε καμμιὰ στενοχώρια.

Ὁ πρῶτος μηχανικὸς τοῦ ἀφῆκε τὸν μπάγκο. Καὶ πάλι ὅμως ἔχανε. Μᾶς εἶχε πιάσει ἀπελπισία. Γιατὶ ἡ χασοῦρα του ἀνέβαινε στὶς πέντε χιλιάδες δολλάρια. Κι' αὐτὸ δὲν ἦταν διόλου σωστό. Πῶς θὰ κάναμε νὰ τοῦ τὰ δώσουμε πίσω;

Ἀπὸ τὰ φινιστρίνια ἄρχισε νὰ μπαίνῃ τὸ φῶς τῆς αὐγῆς. Καὶ ξαφνικὰ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ὁ δεύτερος τῆς βάρδιας.

—Κύριε Πλοίαρχε, οἱ Σαπιέντσες (Οἰνοῦσαι) ἰνβίστα, ἀνάγγειλε.

Ὁ Καπετάνιος ἐτινάχθηκε ὄρθιος. Τὸ παιγνίδι ἐσταμάτησε. Καὶ ὅλοι χυθήκαμε στὶς σκάλες τῆς γεφύρας. Εἶχε φανῆ τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ φανάρι.

Μαζεμένοι ἀπάνω, ἀντικρύζαμε στὸ σύθαμπο τῆς αὐγῆς τὶς ἑλληνικὲς ἀκτές. Ποιὸς ξενιτεμένος, ποιὸς θαλασινὸς δὲν νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ γοργά, σὰν ξεχωρίζουν μπρὸς στὰ κουρασμένα μάτια του οἱ βουνοκορφὲς τῆς πατρίδας;

Μὰ ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὴν κόντρα γέφυρα ἀκούστηκε ν' ἀνεβαίνῃ ἕνα βογγητό, ἕνα κλάμα, κλάμα γεμᾶτο λυγμοὺς καὶ λαχτάρα.

Ὁ ἀστυνόμος κατέβηκε μὲ βιασύνη τὴ σκάλα καὶ σὲ λίγο ἀνέβαινε πάλι κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἐπιβάτη, τὸν κὺρ Ἀντώνη. Τὸν ἀπίθωσε στὸ παραπέτο, δίπλα στὴν πυξίδα κι' ἐγύρισε κι' ἐκύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν καπετάνιο.

Ὁ Πρῶτος ἐζύγωσε τὸν ἐπιβάτη, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, καὶ τοῦ ἐχάϊδεψε τὸν ὦμο.

—Μὴ στενοχωριέσαι, κὺρ Ἀντώνη, γιὰ τὰ λεπτὰ ποὺ ἔχασες, τοῦ εἶπε μαλακά. Θὰ στὰ δώσουμε πίσω...

Ὁ ἐπιβάτης ἐτινάχθηκε λὲς καὶ τὸν εἶχε δαγκώσει φίδι. Οἱ λυγμοὶ ἐσταμάτησαν καὶ τὸ πρόσωπό του τὸ κίτρινο καὶ ζαρωμένο ἐφώτισε ἕνα θεῖο γέλιο γεμᾶτο χαρὰ μὰ καὶ περιφρόνησι. Ἦταν ὡραῖος, ἀληθινὰ ὡραῖος, ἐκείνη τὴ στιγμή.

—Τὰ λεπτά; Μὰ γιὰ τὰ λεπτὰ θαρρεῖς κλαίω, καπετάνιο μου; ἐβόγγηξε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπὸ ἀνείπωτη λαχτάρα. Κάνεις λάθος. Ὅλοι σας κάνετε λάθος. Ἔχω κάτω δυὸ βαλίτσες γεμᾶτες χρυσάφι καὶ τὰ μετρητά μου στὶς Τράπεζες περνοῦν τὶς ἑκατὸ χιλιάδες τάλληρα. Εἴκοσι πέντε χρόνια μ' ἔφαγε ἡ ξενιτειά. Ἡ Καλλιφόρνια, ὁ Καναδᾶς, τὸ Κλοντάϊκ. Ἡ καρδιά μου στέγνωσε, ἡ ψυχή μου κουράστηκε στὸ πάλεμα μὲ τὴ ζωή. Καὶ κλαίω τώρα, κλαίω ἀπὸ χαρὰ γιατὶ ξαναβλέπω τὴν πατρίδα μου, τὴν Ἑλλάδα μου, τὸν τόπο ποὺ ἔλεγα πὼς δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦν τὰ πονεμένα μου μάτια. Φώναξε νὰ μᾶς κεράσουν, καπετάνιο. Νὰ κεράσουν ὅλο τὸ πλήρωμα, ὅλο τὸ καράβι. Ἐγὼ πληρώνω. Θὰ ξαναδῶ τὸ χωριό μου, ὁ ἔρημος... Χριστὸς Ἀνέστη...

Ἄλαλοι, ἀνταριασμένοι ἀπὸ τὴ φλόγα ποὺ ἐπετοῦσαν τὰ μάτια τοῦ κὺρ Ἀντώνη, ἀνατριχιάζοντας σύγκορμοι ἀπὸ μιὰ βαθειὰ συγκίνησι, ἐκυττάζαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐσκορπισθήκαμε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὶς μουράδες.

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ἐκλαίγαμε κι' ἐμεῖς.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Ἐλορνιάριζαν τὰ παραμυθένια ἀκρογιάλια τοῦ Μαρόκου.

Τρομακτικὸς τὶς ὧρες τῆς ἀντάρας του ὁ Ἀτλαντικός

Ἴσως

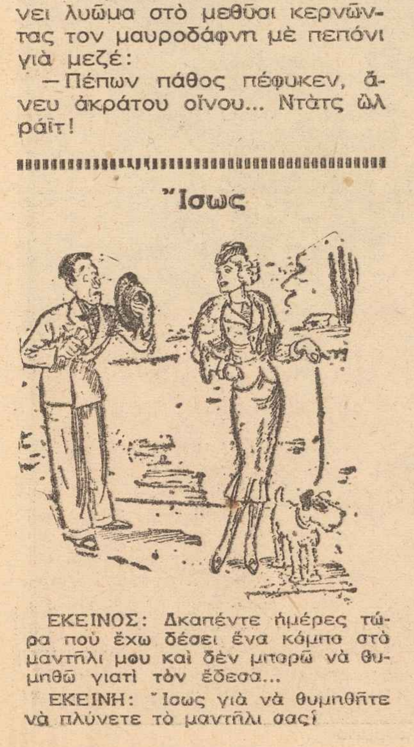

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεκαπέντε ἡμέρες τώρα ποὺ ἔχω δέσει ἕνα κόμπο στὸ μαντῆλι μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ γιατὶ τὸν ἔδεσα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἴσως γιὰ νὰ θυμηθῆτε νὰ πλύνετε τὸ μαντῆλι σας!

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ!...

Τὰ ἀληθινὰ καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων στὸ Χόλλυγουντ. — Οἱ λόγοι ποὺ ἀλλάζουν. — Μερικὰ περίεργα καὶ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα. — Ἐκεῖνοι, οἱ λίγοι ποὺ διατηροῦν, τὰ ὀνόματά τους.— Καὶ μερικὲς συμπτώσεις ποὺ εἶχαν συνέπειες.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ξέρετε ὅτι τὰ περισσότερα ὀνόματα ἀστέρων ποὺ γνωρίζετε δὲν εἶνε τὰ πραγματικά; Αὐτὸ μᾶς βεβαιώνει ἕνας ἀπὸ τοὺς ξένους δημοσιογράφους, ποὺ εἶνε μονίμως ἐγκατεστημένοι εἰς τὸ Χόλλυγουντ καὶ ποὺ ξέρουν τὰ μυστικὰ τῆς δημοσίας καὶ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τῶν ἀστέρων καλλίτερα καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους. Ἐλάχιστοι διάσημοι ἠθοποιοὶ τοῦ Χόλλυγουντ—μᾶς πληροφορεῖ—εἶνε γνωστοὶ μὲ τὸ πραγματικό τους ὄνομα. Καὶ ὁ λόγος; Ὄχι ἕνας, ἀλλὰ πολλοί. Συχνά, ἁπλῆ τεμπελιά: Ἕνας ἄνθρωπος προσλαμβάνεται σὲ μιὰ ἑταιρεία καὶ ὁ διευθυντὴς ξεχνᾷ τὄνομά του καὶ τὸν βαπτίζει μ' ἕνα ἄλλο. Ὁ ἠθοποιὸς βαριέται νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ τὄνομά του ἔχει ἀλλάξει. Καμμιὰ φορὰ ἡ ἀλλαγὴ ὀφείλεται ἁπλῶς σὲ τυπογραφικὸ λάθος. Ἄλλοτε εἶνε ἑκουσία: τὸ πραγματικὸ ὄνομα εἶνε δυσκολοπρόφερτο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ εὔκολα κτῆμα τοῦ μεγάλου κοινοῦ: ἔτσι ἀλλάζει. Τὶς περισσότερες, ὅμως, φορὲς οἱ ἠθοποιοὶ ἀναζητοῦν ἕνα ὄνομα, ποὺ νὰ εἶνε εὔηχο ἢ ποὺ νὰ ἔχῃ μιὰν ὡραία σημασία ἢ ποὺ σχετίζεται μὲ κανένα περίφημο ρόλο τους.

Τὸ ὄνομα Γκάρμπο τὸ ἔδωκε στὴν Γκρέτα Γκούσταφσον ὁ σκηνοθέτης της — καὶ κατόπιν ἄνδρας της — Μωρὶς Στίλλερ, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ἀνεκάλυψε. Ἡ ἑταιρεία Μετρὸ δὲν εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὸ ὄνομα Γκάρμπο καὶ θέλησε νὰ τὸ ἀλλάξῃ σὲ Σβένσον, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ παγκόσμιος φήμη εἶχε καθιερώσει τὸ Γκάρμπο.

Τὸ 1925 τὸ περιοδικὸν «Ἑβδομαδιαῖα κινηματογραφικὰ νέα» τοῦ Χόλλυγουντ προεκήρυξε διαγωνισμὸν διὰ νὰ δοθῇ ἕνα καλλιτεχνικὸ ὄνομα στὴν Λουκίλλη Λὲ Συὲρ Κασσέν, μιὰ καινούργια ἠθοποιό, ποὺ τὸ ἄστρο της εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀνεβαίνῃ μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα. Τὸ ὄνομα Τζώαν Ἄρντεν πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο. Μετὰ μιὰν ἑβδομάδα ἡ πραγματικὴ Τζώαν Ἄρντεν — διότι, κατὰ σύμπτωσιν, ὑπῆρχε — διεμαρτυρήθη: ἦταν κι' αὐτὴ ἠθοποιός, μετρίας φήμης. Ὁ διαγωνισμὸς ἐπανελήφθη καὶ μιὰ κυρία ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκη ἐπρότεινε τὸ ὄνομα Τζώαν Κράουφορντ: εἶνε τώρα περίφημο σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ Μύρνα Λόϋ λεγόταν Μύρνα Οὐΐλλιαμς. Τὸ καλλιτεχνικό της ὄνομα τὸ πῆρε γιὰ νὰ ταιριάζῃ μὲ τοὺς ἀνατολίτικους ρόλους, ποὺ ἦσαν οἱ πρῶτοι της στὴν ὀθόνη. Ὁ Ροβέρτος Ταίηλορ πῆγε στὸ Χόλλυγουντ νεαρώτατος, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ γυμνάσιο καὶ λεγόταν Ἄρλιγκτον Μπράγκ. Ἡ ἑταιρεία, ποὺ τὸν προσέλαβε, ἀξίωσε ν' ἀλλάξῃ τὄνομά του, γιατὶ τὸ θεωροῦσαν ἀταίριαστο γιὰ τοὺς ρόλους ἐραστοῦ, γιὰ τοὺς ὁποίους τὸν προώριζαν. Ἡ Μαὶη Ρόμπσον — ἡ περιφημότερη Ἐλισάβετ τῆς ὀθόνης — ὀνομάζεται Μαὶη Ρόμπισον, ἀλλ' ἕνα τυπογραφικὸ λάθος τῆς ἔφαγε τὸ ι καὶ ἔγινε Ρόμπσον. Τὸ καλλιτεχνικὸν ἐπίθετον τῆς Μὲρλ Ὄμπερον τῆς τὸ ἔδωκεν ὁ περίφημος σκηνοθέτης Ἀλέξανδρος Κόρντα χάριν τιμῆς γιὰ τοὺς σαιξπηρικοὺς ρόλους της: ὡς γνωστὸν Ὄμπερον εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους ἥρωες τοῦ Σαίξπηρ.

Ἡ Ἄννα Σόθερν ἄρχισε τὴν κινηματογραφικὴ σταδιοδρομία της μὲ τὄνομα Χάρριετ Λέϊκ, ἀλλὰ δὲν εἶχε καμμιὰν ἐπιτυχία. Ἄλλαξε τότε τὄνομά της, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἄλλαζε καὶ ἡ τύχη της. Καὶ πράγματι ἄλλαξε. Ἡ Καρόλα Λόμπαρντ ἦταν Τζέϊν Πῆτερς. Ἄλλαξε τὄνομά της, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὸν ἀριθμολόγο της, δηλαδὴ ἕνα εἶδος μάντεως στὸ Χόλλυγουντ, ὁ ὁποῖος ὑπολογίζει τὰ γράμματα σὲ ἀριθμοὺς καὶ μὲ αὐτοὺς λογαριάζει τὴν τύχη. Ἔτσι τὸ ἄθροισμα τῶν γραμμάτων τῆς λέξεως Λόμπαρντ—ὅταν τὰ γράμματα ὑπολογισθοῦν στοὺς ἀντιστοίχους ἀριθμοὺς — ἀνταποκρίνεται στὸν τυχερὸν ἀστέρα της. Ἡ ἀτυχὴς Τζὴν Χάρλωου ἐλέγετο Χάρλεαν Κάρπεντερ. Ἡ Καὶη Φράνσις ἐγκατέλειψε τὸ πραγματικό της ὄνομα Αἰκατερίνη Μιελτζίνερ, διότι ἦταν κακόηχο. Ἐπίσης καὶ ὁ Παῦλος Μιοῦνι, ποὺ ἐλέγετο Μιοῦνι Βαϊσενφρόϋντ: μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα μάλιστα, εἶχε παίξει ἐπὶ καιρὸν εἰς τὸ ἑβραϊκὸν θέατρον τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ Λουκίλλη Λανγκάνκε ἔγινε Μαίρη Ἄστορ. Ἄλλαξε τὄνομά της, διότι ἦταν δυσκολοπρόφερτο καὶ δύσχρηστο. Ἡ Κλοντὲττ Κολμπέρ, ἡ χαριτωμένη γαλλοαμερικανὶς βεντέττα, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὄνομά της Λιλὴ Σωσιόν, γιατὶ δὲν τῆς ἄρεσε: τῆς φαινόταν πολὺ συριστικὸ καὶ ἀνούσιο. Τὸ ὄνομα Ἐμμανουὴλ Γκόλντεμπεργκ μπορεῖ νὰ τὸ ἔχῃ ἕνας τοκογλύφος, ὄχι ὅμως ἕνας περίφημος ἠθοποιός. Ἔτσι ἄλλαξε σὲ Ἔντουαρντ Ρόμπινσον. Ὁ λεπτότατος Ἄγγλος ἠθοποιὸς Λέσλι Χόουαρντ εἶχε πάντα τὴν μανία τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὄνομά του Θωμᾶς Σταῖνερ τοῦ φαινόταν πολὺ λαϊκό. Ἔτσι τὸ ἄλλαξε, μόλις παρῃτήθη ἀπὸ τὴν Τράπεζαν ὅπου ἐργαζόταν καὶ ἀφιερώθη στὸν κινηματογράφο. Τὸ πραγματικὸν ὄνομα τῆς Μέλβυν Ντάγκλας εἶνε Μέλβυν Χέσσελμπεργκ. Ἡ Τζιοὺν Λὰγκ ὠνομάζετο Τζιοὺν Βλάσεκ ἕως ὅτου ἔγινε βεντέττα. Ἡ Σάϊντελ Κάλις ἔγινε πρῶτα Ἄννα Πρέστον καὶ κατόπιν κατέληξε νὰ πάρῃ ὁριστικῶς τὄνομα Ἰουδὴθ Μπλέϊκ. Τὸ γιατὶ ἄλλαξε τὄνομά της τρεῖς φορές, κανεὶς δὲν τὸ ξέρει: οὔτε κἂν ἡ ἰδία. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία βεντέττα, ποὺ δικαιολογεῖται χωρὶς ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματός της. Εἶνε ἡ Μάργκο Σίγκλετον. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶνε Μαρία Μαργαρίτα Γκουανταλοῦπε Μπολάντο Κασίλλια! Καὶ φυσικὰ δὲν μποροῦσε νὰ διατηρήσῃ ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! Τὸ γιατὶ τώρα δὲν ἐκράτησε ἕνα κομμάτι ἀπὸ αὐτό, εἶνε ἄλλο ζήτημα.

Πάντως εἶνε γεγονὸς ὅτι στὸ Χόλλυγουντ — ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ ξένος δημοσιογράφος, ποὺ παρέχει τὶς ἀνωτέρω πληροφορίες — ἔχει ἐπικρατήσει ἡ μανία τῆς ἀλλαγῆς τῶν ὀνομάτων. Ἐλάχιστοι εἶνε οἱ ἀστέρες ποὺ μένουν ἀμετάβλητοι. Κι' αὐτοί, γιατὶ ἔτυχε νὰ ἔχουν εὔηχα ὀνόματα. Ἐκεῖνοι, ποὺ ἐπιμένουν νὰ διατηρήσουν τὄνομά τους γιατὶ θέλουν νὰ τιμήσουν αὐτὸ κι' ὄχι ἕνα καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο, εἶνε οἱ ὀλιγώτεροι. Ἔχουν ὅμως τὴν γενικὴν ἐκτίμησι. Καὶ οἱ ἄλλοι τοὺς θαυμάζουν, γιατὶ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ κρατήσουν τὄνομα, ποὺ τοὺς ἐκληροδότησαν οἱ γονεῖς τους κι' ὄχι νὰ πάρουν ἕνα ψευδώνυμο, ποὺ τοὺς τὸ ἐπιβάλλει ὁ πρῶτος τυχὸν διευθυντὴς μιᾶς ἑταιρείας.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΡΟΝΑΛΝΤ ΚΟΛΜΑΝ

Ο ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ρόναλντ Κόλμαν... Μελαχροινός, ἀρρενωπὸς καὶ τόσο γοητευτικὸς στὴν ἰδιωτική του ζωή, ὅσο καὶ στὴν ὀθόνη... Δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ συγκεντρώσεις καὶ ἡ πολυκοσμία... Σπάνια πηγαίνει σὲ κοσμικὲς δεξιώσεις, ὅταν, ὅμως, πηγαίνῃ, λέγει: «Διασκεδάζω πολύ...» Τοῦ ἀρέσουν ὁ Οὐΐλλιαμ Πόουελλ, ἡ Μπενίτα Χιοὺμ, τὸ τέννις, ἡ ἐχεμύθεια καὶ τὸ προνόμιο νὰ μὴν ὑπογράφῃ μακρᾶς διαρκείας συμβόλαια μὲ τὶς ἑταιρείες... «Ὅλοι οἱ γνωστοὶ ἠθοποιοὶ τοῦ Χόλλυγουντ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐλεύθεροι σκοπευταί, λέγει, ὅπως ἐγώ, ὁ Φρέντερικ Μὰρς καὶ ὁ Τζὼν Μπόλς. Οἱ περισσότεροι, ὅμως, δὲν ἔχουν τὸ θάρρος ν' ἀρνηθοῦν συμβόλαια μακρᾶς διαρκείας. Φοβοῦνται ὅτι θὰ μείνουν ἄνεργοι. Ἐκεῖνο, ποὺ ξέρω, εἶνε ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ γυρίσω δέκα ταινίες τὸ χρόνο, ἐὰν ἤθελα. Τὸ ἴδιο θὰ μποροῦσε καὶ ὁ Μάρκ.

»Τώρα προσπαθῶ νὰ πείσω τὸν Οὐΐλλιαμ Πόουελλ νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς ἐλεύθερος σκοπευτής. Εἶνε σὲ θέσι νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ συγκεντρώσῃ ὁ ἴδιος τὸ ὑλικόν του καὶ δὲν ἀντέχει νὰ γυρίζῃ πέντε ταινίες τὸ χρόνο. Καὶ εἶνε ἐξ ἴσου κακὸ νὰ γυρίζῃ πέντε ταινίες τὸ χρόνο, ὅσο καὶ νὰ γυρίζῃ μιὰ κάθε πέντε χρόνια, ὅπως ὁ Σαρλώ. Ἡ δημοτικότης τοῦ ἀστέρος ὑποφέρει καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις: Τὸ κοινὸν ἢ ξεχνᾷ τὸν ἀστέρα ἢ τὸν βαρυέται»... Ἡ συνηθισμένη παραγωγὴ τοῦ Κόλμαν εἶνε τρεῖς ταινίες κάθε δυὸ χρόνια.... Ἐξ αἰτίας τῆς βαρείας φορολογίας ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος, μόλις τὰ βγάζει κανεὶς πέρα γυρίζοντας δυὸ ταινίες τὸ χρόνο, ζημιώνει δὲ ἂν γυρίσῃ τρεῖς, ὁπότε καὶ δὲν κουράζεται. Στὸ Χόλλυγουντ δὲν μποροῦν πλέον νὰ γίνουν περιουσίες. Αὐτὸ ἦταν δυνατὸν παλαιότερα, στὶς καλὲς ἡμέρες, πρὶν ἀπὸ τὴν φορολογία ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος, ὅταν ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανξ ἐπηδοῦσε γιὰ νὰ σώσῃ γυναῖκες ποὺ ἐκινδύνευαν καὶ ἡ Μαίρη Πίκφορντ εἶχε μακρειὲς μποῦκλες καὶ ἦταν ἡ «πολυαγαπημένη» τῆς Ἀμερικῆς. «Ἂν ἤμουν ἀστὴρ τότε, θὰ εἶχα τώρα ἑκατομμύρια...» (Μὴν κλαῖτε ὅμως: ὁ Κόλμαν πληρώνεται 200.000 δολλάρια κάθε ταινία)... Στὴν τελευταία του ταινία «Αἰχμάλωτος τοῦ Ζέντα», παίζει πάλιν ἱστορικὸ ρόλο... Ἡ προσεχὴς ταινία μου θὰ εἶνε μιὰ μοντέρνα κωμῳδία. Ἐκουράσθηκα νὰ παίζω βαρεῖς ρόλους, ὅπως στοὺς «Χαμένους Ὁρίζοντες» ἢ νὰ εἶμαι διαρκῶς ἱστορικὸ πρόσωπο, ὅπως στὶς ταινίες «Κλάϊβ ὁ Ἰνδικὸς», «Ὑπὸ δύο σημαίας», «Ἡ ἱστορία δύο πόλεων», ποὺ εἶνε τὸ ἀγαπημένο μου φίλμ. Θὰ ἤθελα νὰ παίξω τώρα καὶ κανένα μοντέρνο ἔργο καὶ ἰδίως τοῦ Νοὲλ Κόουαρντ»...

Ὁ Κόλμαν λέγει ὅτι θ' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἂν σημειώσῃ δυὸ ἀλλεπάλληλες ἀποτυχίες. «Δὲν προβλέπω ὅμως ὅτι αὐτὸ θὰ γίνῃ γρήγορα. Τὸ κοινὸν μὲ ὑπεστήριξε τόσο πολὺ ἕως τώρα, ὥστε μπορεῖ νὰ μὲ ἀνεχθῇ ἴσως καὶ ἂν ἀποτύχω μιὰ φορά»... Γεννήθηκε στὴν ἐπαρχία Σώρρεϋ τῆς Ἀγγλίας πρὶν ἀπὸ 46 χρόνια... Πῆγε στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ 1920 μὲ 57 δολλάρια στὴν τσέπη καὶ μερικὲς συστατικὲς ἐπιστολές... Εἶχε ὑπηρετήσει ὡς ἀξιωματικὸς στὸν ἀγγλικὸ στρατὸ καὶ πολέμησε στὴν Μεσοποταμία... Ἐπὶ δυὸ χρόνια ἔπαιξε μόνο σὲ τρία ἔργα... Ὁ πρῶτος σημαντικὸς ρόλος του σὲ ταινία ἦταν στὴ «Λευκὴ Ἀδελφὴ» μὲ τὴν Λίλιαν Γκὺς καὶ ἀκολούθησαν τὰ βουβὰ φίλμ «Ρομόλα», «Ὁ ἄγγελος τοῦ σκότους», «Στέλλα Ντάλλας», «Ὡραία χειρονομία» καὶ καμμιὰ δωδεκαριὰ ἄλλα... Ἐπέζησεν ἀπ' ὅλους τοὺς συγχρόνους του στὸ Χόλλυγουντ, τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς καὶ ἐγνώρισε τὴν Γκάρμπο ὅταν ἐπόζαρε ὡς μαννεκέν... Δὲν ἔχει πολιτογραφηθῆ Ἀμερικανός, οὔτε καὶ πρόκειται νὰ τὸ κάνῃ. Φρονεῖ ὅτι «ἕνα ἀγγλικὸ διαβατήριο εἶνε ἀκόμη τὸ καλύτερο στὸν κόσμο»... Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ γυρίσῃ μιὰ ταινία στὸ Λονδῖνον. «Μόνο μία, ὅμως. Τὸ Χόλλυγουντ παραμένει πάντοτε τὸ καλύτερο μέρος γιὰ γύρισμα ταινιῶν. Καὶ εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ μείνῃ κανεὶς πολὺ καιρὸ στὴν Ἀγγλία. Ὁ Κλάϊβ Μπροὺκ π.χ. ἔκανε λάθος ποὺ ἔμεινε πολύ. Τώρα μπορεῖ, βέβαια, νὰ γυρίσῃ στὸ Χόλλυγουντ, ἀλλ' οἱ ἑταιρεῖες τὸν ἔχουν ξεχάσει»... Ἔχει ἀποφασίσει νὰ μὴν παντρευτῇ. Παντρεύτηκε μιὰ φορά, ποὺ, κατὰ τὴ γνώμη του, εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ μὴν τὸ ξαναεπαναλάβῃ.

Μία θαυμασία προσωπογραφία τῆς Γκρέτα Γκάρμπο

ΑΘΗΝΑΙ...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ ΑΚΟΜΑ

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἄγνωστες λεπτομέρειες τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν ἀστέρων. Εἶνε ἰδίως ἄγνωστον πῶς ζοῦν οἱ διάφορες βεντέττες μὲ τὶς μητέρες τους. Σχετικὲς πληροφορίες δίνει μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνταπόκρισις ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τῆς Ἀγγλίδος δημοσιογράφου Σῆλα Γκράχαμ.

«Τὴν Κυριακὴ—γράφει—οἱ βεντέττες τὴν ἀφιερώνουν στὶς μητέρες τους. Εἶνε ἡ ἡμέρα ποὺ ἔχει καθιερωθῆ γιὰ τὴν οἰκογενειακή τους ζωή. Ἡ κυρία Σωσιόν, ἡ μητέρα τῆς Κλοντὲττ Κολμπὲρ ἔχει παρακολουθήσει τὴν κόρη της στοὺς δύο γάμους της: πρῶτα μὲ τὸν Νόρμαν Φόστερ καὶ κατόπι μὲ τὸν δόκτορα Τζόελ Πρέσμαν. Ὁ τελευταῖος εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὴν γυναῖκα του, χωρὶς τὴν πεθερά του, ἡ Κλοντὲττ Κολμπέρ, ὅμως τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐννοεῖ ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴν μητέρα της. Καὶ ἡ διαφωνία ἐλύθη ὡς ἑξῆς: ἡ Κλοντὲττ ἔκτισε ἕνα μεγαλύτερο σπίτι, μὲ ἰδιαίτερα διαμερίσματα γιὰ τὴν μητέρα της κι' ἔτσι μένουν καὶ μαζὶ καὶ...χωριστά!

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Ἐλεονώρα Πάουελλ, ἡ περίφημη χορεύτρια, ποὺ μεσουρανεῖ τώρα στὸ Χόλλυγουντ, ἦταν 13 ἐτῶν, ἡ μητέρα της δὲν τὴν ἀφῆκε οὔτε μιὰ στιγμὴ μόνη. Εἶνε ὁ σωματοφύλαξ της. Τὴν συνοδεύει κάθε μέρα στὸ στούντιο, στὰ γλέντια, στὶς ἐπισκέψεις της. Δὲν εἶνε, ὅμως, καθόλου αὐστηρή. Ἁπλῶς θέλει νὰ προφυλάξῃ τὴν κόρη της ἀπὸ τὶς κακοτοπιὲς καὶ ὄχι νὰ τῆς ἀποκλείσῃ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, ἡ ἄλλη περίφημη χορεύτρια τοῦ Χόλλυγουντ, δὲν ἐννοεῖ νὰ ζήσῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ χωρὶς τὴν μητέρα της. Καὶ ἡ ὡραία Τζίντζερ ἐχώρισε τὸν Λιοῦ Αἴηρς, διότι αὐτὸς δὲν ἤθελε τὴν πεθερά του.

Ὁ γάμος τῆς Ζαννὲτ Μακδόναλδ καὶ τοῦ Γκὴν Ράϋμοντ εἶνε ἔργον τῆς κυρίας Γκιόν, μητέρας τοῦ τελευταίου. Ἡ κ. Γκιὸν εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ γυιός της ἀγαποῦσε τὴν ὡραία Ζαννὲτ καὶ ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἐφρόντισε νὰ προετοιμάσῃ τὸν γάμο. Καὶ τὸ ἐπέτυχε.

Ὁσάκις κάποιος ὑποψήφιος μνηστὴρ ἐμφανισθῆ γιὰ τὴν Ἀνίτα Λούϊς, ἡ μητέρα της, ἡ κ. Ἄννα Μπέρεσφορδ, ἀρχίζει λεπτομερῆ ἔρευνα γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ παρελθὸν καὶ γενικὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του. Καὶ ἕως τώρα, ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔδωκεν εἰς ὅλους τοὺς ὑποψηφίους μνηστῆρες τῆς κόρης της εἶνε: «Ἡ Ἀνίτα δὲν εἶνε γιὰ σᾶς!»

Ἡ κυρία Ράϊνερ, ἡ ὁποία μένει στὴν Βιέννη, τηλεγραφεῖ πάντοτε στὴν κόρη της, τὴν περίφημη Λουΐζα Ράϊνερ, τὶς ἐντυπώσεις της ἀπὸ κάθε ταινία της. Καὶ ἡ κριτική της εἶνε ἐξαιρετικὰ αὐστηρά. Ἡ Λουΐζα Ράϊνερ ὁμολογεῖ ὅτι καμμιὰ ἄλλη γνώμη δὲν τὴν βοηθεῖ τόσο πολύ, ὅσο τῆς μητέρας της.

Ἡ Ὀλιβία ντὲ Χάβιλαντ, μιὰ ἄσημη κομπάρσα ἕως πρό τινος ἀκόμα, εἶνε τώρα μιὰ ἀπὸ τὶς περιφημότερες βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἔκτισε μιὰν ὡραία βίλλα καὶ ἡ πρώτη πρᾶξις της ἦταν νὰ καλέσῃ τὴν μητέρα της νὰ ζήσουν μαζί.

Μεταξὺ τῶν ἀστέρων, ποὺ ζοῦν μαζὶ μὲ τὴν μητέρα τους στὸ Χόλλυγουντ, εἶνε ἡ Μάρθα Ραίη, ἡ Μάρσα Χάντ, ἡ μικρούλα Ἄννα Σίρλεϋ, ἡ Σόνια Χένιε (ἡ ὁποία ἦταν πρωταθλήτρια τοῦ κόσμου τῆς παγοδρομίας πρὶν γίνῃ βεντέττα), ἡ Ροσὲλλ Χάδσον, ἡ Κλαίρη Τρεβόρ, ἡ Λορέττα Γιούγκ, ὁ Τζόννυ Ντόουνς, ὁ Ἀρθοῦρος Τρῆτσερ, ὁ Οὐάρνερ Μπάξτερ, ὁ Τύρον Πάουερ.

***

Ὁ περίφημος Οὔγγρος σκηνοθέτης Ἀλ. Κόρντα, ἀνήγγειλεν ἕνα τεράστιο πρόγραμμα παραγωγῆς διὰ τὸ 1937—1938. Ἡ φιλοδοξία τοῦ Κόρντα εἶνε νὰ κάμῃ τὴν ἀγγλικὴ κινηματογραφικὴ παραγωγὴ τὴν πρώτη τοῦ κόσμου.

Ἡ Μαρὶ Μπέλλ, ἡ περίφημη Γαλλὶς βεντέττα, θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ὀθόνη καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως στὸ Κάϊρο, ὅπου τὴν τραβᾷ μιὰ παληὰ αἰσθηματικὴ περιπέτειά της μ' ἕνα Αἰγύπτιο πασᾶ. Αὐτὸ τοὐλάχιστον πληροφοροῦνται οἱ αἰγυπτιακὲς ἐφημερίδες.

Ὁ Τζώννυ Βαϊσμύλλερ, ὁ ἰδεώδης Ταρζάν

ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΑΓΩΝΩΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Μία πρωτότυπη ἀπεργία.—Πῶς ἐξερράγη καὶ πῶς ἐξειλίχθη. — Ἀστέρες ἐναντίον ἀστέρων. — Ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο μερίδων. — Ἡ ὁμὰς τοῦ Μοντγκόμερρυ. — Πῶς κατεκτήθη ἡ Γκρέτα Γκάρμπο. — Καὶ ἡ ὁμαλότης ἐπανέρχεται. Ὁ θρύλος καὶ ἡ ἀλήθεια.

ΜΙΑ ΚΥΨΕΛΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ, Ἰούνιος. (Τοῦ μονίμου ἀνταποκριτοῦ μας).— Τὸ Χόλλυγουντ ξανάγινε κυψέλη ἐργασίας. Δυὸ ὁλόκληρους μῆνες εἶχε σταματήσει κάθε κίνησι στὰ στούντιο τῆς κινηματογραφικῆς πρωτευούσης τοῦ κόσμου. Τώρα ξανάρχισε. Χιλιάδες τεχνῖτες καὶ καλλιτέχνες ξαναγύρισαν στὴ δουλειά τους, ἀφοῦ κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν ὅ,τι ἤθελαν. Ἡ δίμηνη ἀπεργία τοῦ Χόλλυγουντ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς περιεργότερες ποὺ ἔγιναν στὴν ἐποχή μας. Τὴν ἄρχισαν οἱ τεχνῖτες, ποὺ ἡ ἀμοιβή τους ἦταν μικρή. Οἱ ἀστέρες δὲν εἶχαν καμμιὰ διάθεσι νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν. Γιὰ ποιὸ λόγο; Εἶχαν ὅλοι συμβόλαια μὲ τὶς ἑταιρίες καὶ τὰ κέρδη τους ἦσαν τεράστια. Κάθε ταινία ποὺ γύριζαν ἰσοδυναμοῦσε μὲ δεκάδες χιλιάδες ἂν ὄχι μ' ἑκατοντάδες χιλιάδες δολλάρια. Ἔτσι ἀρνήθηκαν νὰ μετάσχουν στὴν ἀπεργία. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ἐξαιρέσεις. Ὁ Ροβέρτος Μοντγκόμερρυ, ὁ Παῦλος Μιοῦνι, ὁ Τζέϊμς Κάγκνεϋ, ἡ Τζόαν Κράουφορντ, οἱ κυριώτεροι, δηλαδή, «μάγκες» τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπόρεσαν ν' ἀντισταθοῦν στὸν πειρασμό. Εὕρισκαν μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ θορυβήσουν, νὰ κάνουν φασαρία καὶ συνάμα νὰ παρασύρουν καὶ τὴν ἀριστοκρατία τοῦ Χόλλυγουντ, δηλαδὴ τοὺς ἀστέρες, στὴν ἀπεργιακὴ καὶ συνδικαλιστικὴ κίνησι. Μπῆκαν λοιπὸν κι' αὐτοὶ στὴν ἀπεργία κι' ἄρχισαν ἕνα σκληρότατον ἀγῶνα κατὰ τῶν ἠθοποιῶν ποὺ ἤθελαν νὰ μείνουν ἀμέτοχοι. Ἵδρυσαν ἕνα συνδικᾶτο, ἦλθαν σὲ συνεννόησι μὲ τοὺς τεχνῖτες καὶ ἄρχισαν συσκέψεις... στὴν πισίνα τῆς βίλλας τοῦ Μοντγκόμερρυ. Ἦσαν ἀπεργοί, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἦσαν ἀστέρες. Καὶ πρέπει νὰ ἔχετε ζήσει στὸ Χόλλυγουντ, νὰ ἔχετε γνωρίσει τὶς συνήθειες καὶ τὰ ἤθη του, νὰ ἔχετε μάθει τὴ νοοτροπία τῶν καλλιτεχνῶν, τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ἰδιοτροπίες τους, γιὰ νὰ καταλάβετε πόση σημασίαν εἶχε ἡ πρωτοβουλία τῆς ὁμάδος Μοντγκόμερρυ. Πῆραν τολμηρότατες ἀποφάσεις. Ἐκάλεσαν ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς νὰ μετάσχουν στὴν ἀπεργία. Τοὺς προειδοποίησαν. Καὶ κατόπιν ἄρχισαν τὸν ἀγῶνα. Στὶς γωνιὲς ὅλων τῶν στούντιο ἐτοποθετήθησαν ἀπεργοὶ ὀπερατὲρ, ἕτοιμοι πρὸς δρᾶσιν. Μόλις ἐνεφανίζετο κανεὶς ἠθοποιός, ποὺ πήγαινε στὸ στούντιο γιὰ νὰ ἐργασθῇ, ἀμέσως ἐφωτογραφεῖτο. Οἱ φωτογραφίες αὐτὲς τυπώθηκαν σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα καὶ διενεμήθησαν σ' ὁλόκληρο τὸ Χόλλυγουντ, μὲ τὴ σημείωσι ὅτι ὅλοι ἔπρεπε νὰ λάβουν ὑπὸ σημείωσιν ἐκείνους ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ μετάσχουν στὴν ἀπεργία. Ἔτσι φωτογραφήθηκαν ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ, διάφοροι ἄλλοι.

Καὶ ὁ ἀγὼν ἐσυνεχίσθη. Ὁ Μοντγκόμερρυ καὶ ἡ Τζόαν Κράουφορντ τὸν διηύθυναν. Ἔστειλαν προσκλήσεις σ' ὅλους τοὺς ἀστέρας γιὰ μιὰ γενικὴ συνέλευσι. Προσῆλθαν ἐλάχιστοι. Οἱ ἄλλοι ἀρνήθηκαν νὰ ὑποταχθοῦν. Καὶ τότε μπῆκαν σ' ἐνέργεια τὰ μεγάλα μέσα: ὅποιος ἠθοποιὸς τολμοῦσε νὰ πάῃ σὲ στούντιο γιὰ νὰ ἐργασθῇ, ὑφίστατο ἀμείλικτη ἐπίθεσι μὲ ντομάτες, σάπια λεμόνια καὶ τὰ παρόμοια. Οἱ θαυμασταὶ τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, τῆς Ντῆτριχ καὶ τόσων ἄλλων ἀβρῶν καὶ θελκτικῶν καλλονῶν τῆς ὀθόνης δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ φαντασθοῦν ὅτι τὰ εἴδωλά τους θὰ ἐδέχοντο βροχὴν ἀπὸ σάπια λεμόνια. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἔγινε. Ἡ ἀστυνομία ἐπενέβη, ἀλλ' ὁ Μοντγκόμερρυ, ἡ Κράουφορντ καὶ ἡ παρέα τους ἦσαν ἀμείλικτοι. Εἶχαν ἀποκτήσει, ἄλλως τε, ἐν τῷ μεταξὺ πολλοὺς ὀπαδούς: τὸν Κλὰρκ Γκέϊμπλ, τὸν Γκάρυ Κοῦπερ, τὸν Φράντσοτ Τὸν, τὸν Οὐΐλλιαμ Πάουελλ, τὴν Μύρνα Λόϋ, τὴν Τζίντζερ Ρότζερς καὶ ἄλλους καὶ ἄλλες. Τὸ Χόλλυγουντ χωρίστηκε σὲ δυὸ παρατάξεις. Ἐκηρύχθη ἀληθινὸς πόλεμος. Οἱ ἀπεργοὶ ἄρχισαν μιὰ φοβερὴ πολεμικὴ κατὰ τῶν ἄλλων σ' ὅλη τὴν Ἀμερική. Ἐπὶ ἑβδομάδες ἡ ἀπεργία τοῦ Χόλλυγουντ ἦταν τὸ θέμα ποὺ ἀπασχολοῦσε τοὺς Ἀμερικανούς. Κανένας δὲν ἐφαντάζετο ὅτι στὴν πόλι, ποὺ εἶνε τὄνειρο κάθε ἀνθρώπου, ὅπου ἡ ζωὴ πρέπει νὰ κυλᾷ διαρκῶς ξέγνοιαστη κι' εὐτυχισμένη, θὰ μποροῦσε νὰ ξεσπάσῃ μιὰ τόσο δυνατὴ διένεξις. Ὑπῆρξαν ἡμέρες ποὺ οἱ ἀπεργοὶ ἔκαμαν συστηματικὲς ἐπιθέσεις κατὰ τῶν ἀπεργοσπαστῶν. Τὰ στούντιο ἀναγκάστηκαν νὰ κλείσουν, γιατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πυρποληθοῦν. Ὁ καλλιτεχνικὸς πληθυσμὸς τοῦ Χόλλυγουντ ἐζοῦσε τὴν ζωντανή, τὴν πραγματικὴ ταινία του. Τὰ καθημερινὰ ἐπεισόδια ἦσαν ἀναρίθμητα. Πολλοί, ὅπως ὁ θορυβώδης καὶ τρομερὸς Κάγκνεϋ, εἶχαν πάρει τὸ πρᾶγμα ὡς σπόρ. Ἄλλοι, ὅπως ὁ Μιοῦνι, εἶχαν ριχθῆ στὸν ἀγῶνα μὲ ἀπίστευτο φανατισμό. Πρὸ πάντων ἔκαμνε ἐντύπωσιν ἡ ἐπιμονὴ τῆς Κράουφορντ: ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς ἀπεργίας. Ἀεικίνητη, γεμάτη ζωτικότητα, πανταχοῦ παροῦσα, ἀμείλικτη, ἕτοιμη γιὰ καυγᾶ μὲ ὁποιονδήποτε. Στὴν ἐπιμονή της ὀφείλεται ἡ μεγαλύτερη νίκη τῶν ἀπεργῶν: ὁ προσεταιρισμὸς τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, τῆς βασίλισσας τοῦ Χόλλυγουντ. Μιὰ μέρα, πράγματι, ἡ «θεία Γκρέτα» ἐδήλωσεν ὅτι προσχωρεῖ στὴν ἀπεργία. Ὄχι γιατὶ τὴν ἀναγκάζουν —εἶπε— ἀλλὰ γιατὶ ἐπείσθη. Τὴν εἶχε πείσει ἡ Κράουφορντ. Ἡ νίκη ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς στὸν κῆπο τῆς βίλλας τοῦ Μοντγκόμερρυ. Σπανίως τὸ Χόλλυγουντ ἐγνώρισε παρόμοιο γλέντι. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Γκάρμπο ὑπῆρξεν εὔθυμη. Μετὰ τὴν Γκάρμπο, ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς Ντῆτριχ. Καὶ κατόπιν οἱ νίκες ἦσαν εὔκολες. Σὲ λίγο δὲν εἶχε μείνει κανένας ἀστὴρ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀπεργίαν. Οἱ ἑταιρίες ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποκύψουν. Οἱ τεχνῖτες ἐπῆραν ὅ,τι ζητοῦσαν. Οἱ ἀστέρες δὲν εἶχαν δικές τους ἀξιώσεις. Ἁπλῶς ἐβοήθησαν τοὺς τεχνῖτες. Κι' ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες, ἡ ἀπεργία ἔληξε μὲ πλήρη νίκη τῶν ἀπεργῶν.

Τώρα ἡ δουλειὰ ξανάρχισε καὶ τὸ Χόλλυγουντ ξαναβρῆκε τὴν παληά του ὄψι. Ὅλοι γύρισαν στὶς θέσεις τους. Τὰ στούντιο ξανάνοιξαν καὶ οἱ ταινίες, ποὺ εἶχαν μείνει στὴ μέση, τώρα τελειώνουν. Καὶ ὁ Ροβέρτος Μοντγκόμερρυ εἶνε τώρα πρόεδρος τοῦ Συνδικάτου τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ ἀντιπρόεδρο τὴν Τζόαν Κράουφορντ. Τὰ μέλη τοῦ συνδικάτου εἶνε ἀρκετὲς ἑκατοντάδες καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς δημοφιλέστερους ἀστέρας τοῦ κόσμου.

Νά, λοιπόν, ποὺ ἔχει καὶ τὸ Χόλλυγουντ τοὺς μπελάδες του. Δὲν εἶνε μονάχα γλέντι καὶ ξεγνοιασιὰ ἡ ζωὴ στὴν παγκόσμια πρωτεύουσα τοῦ κινηματογράφου. Εἶνε καὶ ἀγών, γιατὶ εἶνε πρὸ παντὸς ἐργασία. Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ καλλιτέχναι τοῦ κινηματογράφου εἶνε ἐργατικώτατοι. Μπορεῖ νὰ ἔχῃ δημιουργηθῆ γύρω τους θρῦλος. Ἡ ἀλήθεια διαφέρει πολύ. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ Χόλλυγουντ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες κυψέλες ἐργασίας τοῦ κόσμου.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὸ τρελλὸ εἰδύλιο τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Β΄ μὲ μιὰ φτωχὴ κοπέλλα. —Ἕνας φλογερὸς ἔρως ποὺ διαρκεῖ 15 χρόνια. — Στιγμὲς ἀγωνίας τῶν δύο ἐρωτευμένων.— Ἡ γέννησις δύο νόθων προκαλεῖ περιπλοκές. — Πῶς ἔπαψε νὰ χτυπᾷ μιὰ καρδιά...

Ἡ ὡραία Αἰκατερίνη

Ενας ἀπὸ τοὺς φλογερωτέρους ὁμολογουμένως ἔρωτας τοῦ κόσμου, ὑπῆρξε καὶ ὁ ἔρως τοῦ φοβεροῦ μονάρχου τῆς Ρωσσίας, Τσάρου Ἀλεξάνδρου Β΄, μὲ μιὰ φτωχούλα νέα, τὴν Αἰκατερίνη.

Βρισκόμαστε στὰ 1866, στὰ τσαρικὰ ἀνάκτορα τῆς Πετρουπόλεως. Οἱ πανύψηλοι καθρέφτες ἑνὸς γραφείου, μέσα στὸ ὁποῖο συχνὰ ἐκρίνοντο οἱ τύχες τῆς μεγαλύτερης αὐτοκρατορίας τοῦ κόσμου, καθρέφτιζαν κάθε πρωϊνὸ τὴν ἴδια χαρακτηριστικὴ εἰκόνα: Ἕναν ὑπερύψηλο γίγαντα, ἡλικίας 48 ἐτῶν, νὰ διαβάζῃ μὲ τρεμάμενη καρδιά, σὰν μαθητούδι, τὰ αἰσθηματικὰ γράμματα μιᾶς νέας. Ὁ γίγας αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν φοβερὸ Τσάρο Ἀλέξανδρο Β΄ ποὺ βασίλευε ἐπὶ 100 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

Ἡ γνωριμία τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου μὲ τὴν νεαρὰ Αἰκατερίνη εἶχε γίνει δεκαοκτὼ μῆνες πρίν, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐπισκέψεώς του στὴν Στρατιωτικὴ Σχολὴ Σμόλνυ.

Ἡ Αἰκατερίνη Ντολγκοροῦκι— ἔτσι ὠνομαζόταν ἡ νέα — ἦταν τότε μόλις δεκάξη ἐτῶν.

Ὁ ἔρως τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπῆρξε κεραυνοβόλος. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀντίκρυσε τὸ μικρὸ χαριτωμένο προσωπάκι της μὲ τὰ ὁλόξανθα μαλλιὰ καὶ τὰ γλυκὰ γαλανὰ μάτια, δὲν ὠνειρευόταν παρὰ αὐτὴν καὶ δὲν ζοῦσε παρὰ γι' αὐτὴν μόνο. Γι' αὐτὴν παραμέλησε καὶ τὴν ὡς τότε ἀγαπημένη του γυναίκα, τὴν αὐτοκράτειρα Μαρία, τὴν ὁποία σημειωτέον ὅτι εἶχε παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα... Καὶ μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα του παραμέλησε καὶ περιφρόνησε καὶ ὅλο τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν καλλονῶν ποὺ τὸν περιτριγύριζε καὶ ποὺ ἔσερνε τὸ ἅρμα τῆς παντοδυναμίας του.

Ματαίως ἐπὶ πολὺ ὁ ἰσχυρὸς μονάρχης προσπάθησε ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὴν σκέψι του τὴν γοητευτικὴν εἰκόνα τῆς Αἰκατερίνης, ποὺ τὸν κυνηγοῦσε ἐφιαλτικά... Ὁ ἔρωτας στάθηκε δυνατώτερός του...

Ἕνα πρωϊνὸ παραφύλαξε τὴν Αἰκατερίνη του καὶ μόλις τὴν εἶδε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸν κῆπο ὅπου συνήθιζε αὐτὴ νὰ κάνῃ τὸν περίπατό της, τὴν σταμάτησε καὶ τῆς ἐξωμολογήθηκε τὸ πάθος του.

Μὲ λόγια παθητικὰ τῆς μίλησε γιὰ τὸ φλογερὸ αἴσθημα ποὺ τοὖχε γεννήσει στὴν καρδιά, ἐνῷ ἡ νέα κοπέλλα τὸν ἄκουε στὴν ἀρχὴ βουβὴ ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ κατόπιν τρομαγμένη.

Τέλος, μὴ μπορῶντας νὰ πιστέψουν τὰ αὐτιά της αὐτὰ ποὺ ἄκουε, ἡ ἀθῶα Αἰκατερίνη, τρομοκρατημένη, ἔκαμε μεταβολὴ καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Αὐτὸ ἐξήγειρε ἀκόμη περισσότερο τὸ πάθος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος τὴν παρεμόνευσε τὴν ἐπομένη καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν πείσῃ πῶς τὴν ἀγαπᾷ.

— Ἀλλὰ σεῖς; ἕνας αὐτοκράτωρ! τραύλισε ἡ μικρὴ τρομαγμένη.

— Τί σημασία ἔχει; Μήπως οἱ αὐτοκράτορες δὲν μποροῦν ν' ἀγαπήσουν;

— Ναί, ἀλλὰ ὄχι μιὰ φτωχειὰ κοπέλλα σὰν καὶ μένα.

— Ἀκριβῶς, ἀγαποῦν τὶς φτωχὲς νέες γιὰ νὰ τὶς κάμουν πλούσιες...

Ἡ νέα σιώπησε μὴ βρίσκοντας ἐπιχειρήματα.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα βλεπόντουσαν καθημερινῶς. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν τρελλὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία ποὺ τοῦ χάριζε ἡ γοητευτικὴ αὐτὴ μικρούλα...

Ὡστόσο, ἡ Αἰκατερίνη ἦταν πάντοτε ἐπιφυλακτικὴ καὶ φειδωλὴ στὸν ἔρωτά της, πρᾶγμα ποὺ ἐτρέλλαινε τὸν Ἀλέξανδρο, ὁ ὁποῖος γονατιστὸς στὰ πόδια της τὴν ἱκέτευε σὰν μικρὸ παιδὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλη τὴν καρδιά της.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ διήρκεσε ἕναν χρόνο, στὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἡ Αἰκατερίνη ἐνέδωσε. Ὅπως συμβαίνει συχνά, ὁ οἶκτος ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς στὸν ἔρωτα.

Ἔτσι, ἕνα ὡραῖο σούρουπο τοῦ Ἰουνίου, μέσα σ' ἕνα κιόσκι περιτριγυρισμένο ἀπὸ λουλούδια καὶ πρασινάδα, στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ Φινλανδικοῦ κόλπου, ὅπου τὰ νερὰ λὲς καὶ καθρεφτίζουν ἐπ' ἄπειρον τὸ γαλάζιο φῶς τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Βορρᾶ, ἡ Αἰκατερίνη ἀφέθηκε δίχως θέλησι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ καλοῦ της, τρυφερὴ λεία στὸν βωμὸ τοῦ ἔρωτός των.

* * *

Ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα, ὅταν ὁ Τσάρος ἀπεφάσισε ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν συντροφιὰ τῆς ἐρωμένης του, τὴν ἐφίλησε τρυφερὰ στὸ στόμα καὶ στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε μὲ ἐπίσημο ὕφος:

— Σήμερα δὲν εἶμαι δυστυχῶς ἐλεύθερος. Ἀλλὰ στὴν πρώτη εὐκαιρία θὰ σὲ παντρευτῶ. Γιατὶ ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ σὲ θεωρῶ γιὰ πάντα ὡς γυναίκα μου μπροστὰ στὸν Θεό... Αὔριο λοιπόν...

Ξανάσκυψε καὶ τὴν ξαναφίλησε κατόπιν γιὰ τελευταία φορά, ἐπισφραγίζοντας ἔτσι μεταξύ τους τὴν ἀγάπη τους, ποὺ ὅλα στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θάνατο, στάθηκαν ἀνίσχυρα νὰ τὴ σβύσουν ἐπὶ δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια.

Ἔκτοτε οἱ δύο ἐρασταὶ ἄρχισαν νὰ βλέπωνται καθημερινῶς. Ὁ Τσάρος, ὡστόσο, μὴ μπορῶντας νὰ βγαίνῃ ἐλεύθερα καὶ χωρὶς νὰ κινῇ τὴν περιέργεια τῶν αὐλικῶν του ἀπὸ τὸ παλάτι, διέταξε καὶ τοῦ ἑτοίμασαν ἕνα μυστικὸ δωμάτιο ποὺ συγκοινωνοῦσε, μέσον ἑνὸς διαδρόμου, μὲ τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά του.

Ἐκεῖ πήγαινε καὶ τὸν συναντοῦσε ἡ μικρὴ Αἰκατερίνη, κρυμμένη κάτω ἀπὸ ἕνα μακρὺ πέπλο, καὶ ἐγκαταλείπονταν ὧρες ὁλόκληρες στὰ πεπειραμένα χάδια του, χαρίζοντάς του ἀλησμόνητες στιγμὲς ἐρωτικῆς μέθης.

* * *

Ὡστόσο, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις ποὺ λαμβάνονταν, ἡ φήμη μιᾶς μυστικῆς σχέσεως τοῦ αὐτοκράτορος μὲ μιὰν ἄσημη μικρούλα, ἄρχισε νὰ διαδίδεται πλατειὰ στοὺς αὐλικοὺς κύκλους.

Οἱ ἰσχυροὶ τότε παράγοντες τῶν ἀνακτόρων ἄρχισαν νὰ ἐξασκοῦν ὅλη τὴν ἐπιρροή τους γιὰ νὰ κατορθώσουν ν' ἀπομακρύνουν τὴν Αἰκατερίνη ἀπὸ τὸ παλάτι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ρωσσία.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν μπόρεσε, παρ' ὅλη τὴν παντοδυναμία του, ν' ἀντισταθῇ ὡς τὸ τέλος.

Φοβῶταν τὸ σκάνδαλο, τὸ ὁποῖον μποροῦσε νὰ ξεσπάσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, τόσο εἰς βάρος τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του ὅσο καὶ τῆς ξένης κοινῆς γνώμης καὶ πρὸ παντὸς τὶς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε γιὰ τὴν ὑπόστασι τοῦ θρόνου του, τὸν ὁποῖον ἄρχιζαν νὰ ὑποσκάπτουν οἱ μηδενισταί.

Ἔτσι, ὑποχρεώθηκε νὰ πείσῃ τὴν Αἰκατερίνη νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτόν, ἐξαντλῶντας ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά του καὶ ὅλη τὴν πειστικότητά του καὶ ὑποσχόμενος σ' αὐτὴν ὅτι θὰ πήγαινε μόνος του νὰ τὴν συναντᾷ μόλις θὰ τὸ κατώρθωνε, τιμωρῶντας σκληρὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ τοῦ ἐπέβαλαν τὸν φοβερὸ αὐτὸ χωρισμό.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, ἀπαρηγόρητος, πέρασε ὀδυνηρὲς ἡμέρες πόνου καὶ νοσταλγίας μακρυὰ ἀπὸ τὴν παρουσία τῆς τρυφερῆς ἐρωμένης του.

* * *

Τὸ 1867, ὁ Ναπολέων Γ΄ τὸν προσεκάλεσε στὸ Παρίσι, στὴν τότε μεγάλη Ἔκθεσι. Οἱ δύο ἐρασταὶ κατώρθωσαν νὰ συναντηθοῦν ἐκεῖ. Καὶ γνώρισαν ἄφθαστες ὧρες ἐρωτικῆς μέθης καὶ παραληρήματος!

Ἀλλὰ καὶ αὐτὲς ἐπέπρωτο νὰ εἶνε πολὺ σύντομες; Ὄχι! Ὁ Ἀλέξανδρος, ἀναγκασμένος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι πολὺ σύντομα, ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ μαζί του στὴν Ρωσσία τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ ὑπόσχεσις ποὺ τῆς εἶχε δώσει στὸ κιόσκι τῆς Φινλανδίας, ἀνανεώθηκε στὰ Ἠλύσια.

— Ἀπὸ τότε ποὺ ἔνοιωσα ὅτι σ' ἀγαπῶ, καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα δὲν ὑπάρχει πιὰ γιὰ μένα. Σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἔμεινα στὴν Νεάπολι, δὲν πόθησα καμμιὰ γυναῖκα καὶ καμμιὰ δὲν πλησίασα.

Ὁ ἄνθρωπος, μπροστὰ στὸν ὁποῖον ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἔσκυβαν τὸ κεφάλι ὑποτακτικά, μιλοῦσε σὰν τὸν τελευταῖο ἐρωτευμένο γυμνασιόπαιδα.

Ὡστόσο, κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του καὶ ἐπέστρεψε μαζὶ μὲ τὴν Αἰκατερίνη στὴν Ρωσσία... Ἂς γινόταν ὅ,τι ἤθελε νὰ γίνῃ. Μήπως αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ Τσάρος; Μήπως δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ διαθέσῃ τὸν ἑαυτό του ὅπως ἤθελε;

* * *

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, τὸ σκάνδαλο ξέσπασε στὴν αὐλή.

Κανεὶς ὅμως δὲν τόλμησε νὰ μιλήσῃ, κανεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀντισταθῇ στὴ θέλησι τοῦ Τσάρου.

Καὶ μόνον λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ γέννησις ἑνὸς υἱοῦ καὶ μιᾶς κόρης νόθων, ἐνέσπειραν τὴν διχόνοια στὴν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια καὶ ἐδημιούργησαν δυναστικὲς περιπλοκὲς γιὰ τὸ μέλλον.

Κάποιος ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Τσάρου τόλμησε τότε νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι ἡ συμπεριφορά του ἦταν ἀξιοδάκρυτη καὶ πολὺ ἐπιζημία γιὰ τὸν ρωσσικὸ θρόνο.

Ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἄκουσε μὲ ὑπομονή. Λίγες μέρες ἀργότερα ὅμως τὸν ἔστελνε γιὰ πρεσβευτὴ στὸ Λονδῖνο, ἀπ' ὅπου δὲν ξαναγύρισε.

* * *

Οἱ σχέσεις τῶν δύο ἐραστῶν διήρκεσαν δεκατέσσερα χρόνια, ὅταν ἕνα πρωϊνὸ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1880, πέθανε ἡ αὐτοκράτειρα.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ὁ Ἀλέξανδρος ἔλεγε στὴν Αἰκατερίνη, πιάνοντάς της τὸ κεφάλι καὶ κυττῶντας την μέσα στὰ μάτια, μὲ ἐπισημότητα:

— Τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ θὰ σὲ παντρευτῶ μπροστὰ στὸν Θεό!

Καὶ θὰ πραγματοποιοῦσε τὴν ὑπόσχεσί του αὐτὴ ἐὰν στὸ μεταξὺ δὲν ξεσποῦσε ξαφνικὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 13ης Ἰουλίου 1880, ποὺ τὸν ἀνέτρεπε ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ τὸν ἐξώριζε στὴ Σιβηρία...

Ἡ Αἰκατερίνη ἔκλαψε τὸ χαμὸ μιᾶς μεγάλης, πολὺ μεγάλης ὁμολογουμένως ἀγάπης καὶ κατόπιν πῆγε καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστῆρι, ὅπου ἀφιέρωσε τὶς ὑπόλοιπες μέρες τῆς ζωῆς της στὸ νὰ προσεύχεται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι καὶ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς τοῦ μονάρχου ἐκείνου, ποὺ περιφρόνησε ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων γυναῖκες γι' αὐτήν, τὴν **μοναδική** του ἀγάπη.

Μ. Χ.

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ὁ σύζυγος ἐφωδιασμένος μὲ ὅλη τὴν πανοπλία τοῦ κυνηγοῦ ἀποχαιρετᾷ τὴ σύζυγό του.

Ἡ σύζυγος τοῦ λέγει μ' ἐμπιστευτικὸ ὕφος:

—Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου. Αὔριο ἔχομε καλεσμένον. Κύτταξε ἀντὶ νὰ φέρῃς τρυγόνια, ἀγόρασε κανὰ δυὸ κότες, γιατὶ ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, τὰ τρυγόνια ποὺ ἔφερες τὶς προάλλες δὲν ἦσαν καὶ τόσο φρέσκα!...

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ!

Ἕνας Ἄγγλος ἐκκεντρικὸς καὶ πλούσιος, βρέθηκε ἕνα βράδυ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα ἑστιατόρια τῆς Τζένοβας.

Ἤπιε πάρα πολὺ καὶ ξώδεψε ἕνα σωρὸ χρήματα σὲ ἀκριβὰ λικὲρ καὶ στὶς γυναῖκες ποὺ προσέφερε σαμπάνιες.

Τέλος ἀπεκοιμήθη ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ μαῖτρ ντ' ὀτὲλ ἐπῆγε μὲ τρόπο νὰ τὸν σηκώσῃ.

Ὁ Ἄγγλος ὅμως ἐσηκώθη ἐξαγριωμένος καὶ βλέποντας νὰ τὸν ρεζιλεύουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἔδωσε μιὰ γροθιὰ στὸν μαῖτρ ντ' ὀτὲλ καὶ τὸν ἔρριξε χάμω νεκρό.

—Λόρδε μου, ἐφώναξε ὁ Διευθυντής, τί ἐκάνατε! Σκοτώσατε τὸν μαῖτρ ντ' ὀτέλ!

Ὁ Ἄγγλος ἀποκτηνωμένος ἀπὸ τὸ πιοτό, εἶπε:

—Βάλτε τον στὸ λογαριασμό!

Κι' ἔπεσε πάλι στὸ τραπέζι ἀναίσθητος.

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Ἕνας ξένος δημοσιογράφος ἐπισκέπτεται τὶς φυλακὲς κάποιας χώρας.

Ρωτᾷ τὸν φυλακισμένο:

— Σᾶς περιποιοῦνται καλά, ἐδῶ πέρα;

—Πάρα πολύ.. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο... Ἕνα μονάχα. Δὲν μοῦ ἔχουν μεγάλη ἐμπιστοσύνη. Ἀρνοῦνται νὰ μοῦ δώσουν τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας...

ΠΙΣΤΟΣ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ

—Ἐμπρός, ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου;

— Ὄχι, ἕνας ὑπάλληλος. Τί θέλετε, παρακαλῶ;

—Τὸν ἤθελα νὰ μοῦ πῇ τί ὥρα ἔχει τὸ ρολόγι μου ποὺ τοὔφερα χθές...

ΠΩΣ ΕΠΛΟΥΤΙΣΕ

—Ἄρχισα τὸ στάδιό μου μὲ μιὰ καρφίτσα. Εἶχα πάει κάπου νὰ ζητήσω δουλειά, μ' ἔδιωξαν, ἀλλ' ἐνῷ ἔβγαινα ἔξω βρῆκα μιὰ καρφίτσα...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... Σὲ εἶδε τὸ ἀφεντικὸ ὅτι εἶχες πνεῦμα οἰκονομίας καὶ σὲ πῆρε ὑπάλληλο. Αὐτὴ εἶνε παληὰ ἱστορία.

—Διόλου, ἀγαπητέ μου. Ἡ καρφίτσα τὴν ὁποία εὕρῆκα ἐγὼ ἦταν χρυσῆ, εἶχε διαμαντόπετρες καὶ τὴν πούλησα δύο χιλιάδες λίρες.

Ἡ φιλαρέσκεια μιᾶς αἰωνοβίου.

Αἱ γυναῖκες ποτὲ δὲν ἐννοοῦν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ἐνικήθησαν ἀπὸ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ προσπαθοῦν μὲ ὅλα τὰ μέσα νὰ μείνουν ἑλκυστικαί. Αὐτὸς εἶνε γενικὸς κανών. Ἀλλὰ ἡ αἰωνόβιος αὐτὴ Ἀμερικανὶς ὑπερβαίνει κάθε ὅριον.

Ἡ Φανὴ Κρόσμπυ ἐγεννήθη τὸ 1837 στὸ Σικάγο καὶ πρὸ τριῶν μηνῶν ἑώρτασε τὴν ἑκατοστὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων της. Καὶ ὅμως πρὸ μηνὸς παρουσιάσθη στὸ κομμωτήριο τῆς γειτονιᾶς της καὶ ἐζήτησε νὰ τῆς κάνουν περμανάντ. Βέβαια, δὲν εἶνε μόνον οἱ νέες φιλάρεσκες, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ οἱ ἑκατοντούτιδες κυρίες!

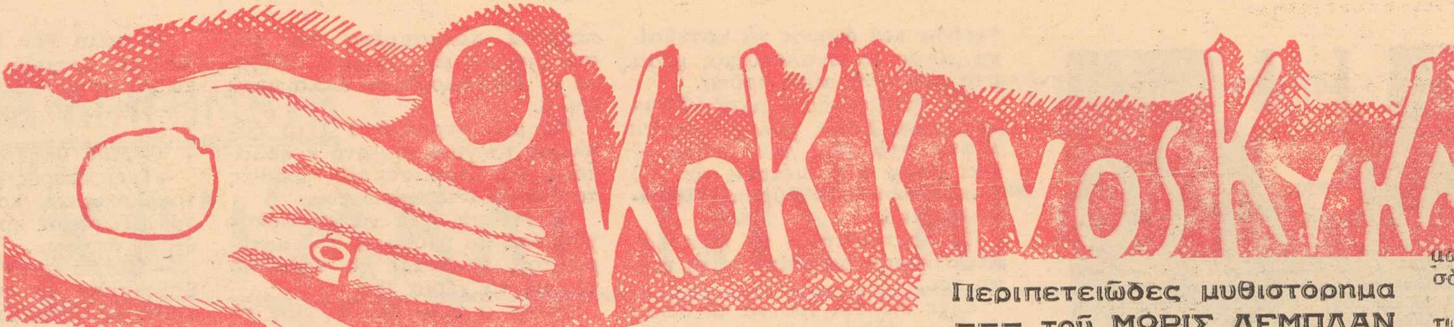

Ο ΚοΚκινος Κυκλος

Περιπετειῶδες μυθιστόρημα

=== τοῦ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ὁ Τζὶμ Μπάρντεν βρίσκεται σ' ἕνα κελλὶ τῶν φυλακῶν, στὸ ἰδιαίτερο φρενολογικὸ τμῆμα.

Ἔχει κάνει κάποιο ἔγκλημα. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο τὸν θεωρεῖ ὡς ψυχοπαθῆ καὶ τὸν θέτει ὑπὸ θεραπείαν στὸ ψυχιατρεῖο τῶν φυλακῶν.

Πράγματι ὁ Μπάρντεν ἔχει κάποιο κληρονομικὸ πάθημα τοῦ ὀργανισμοῦ. Σὲ ὡρισμένες στιγμὲς τὸν πιάνει μιὰ ἐξάφις καὶ στὸ χέρι του ἀρχίζει νὰ φαίνεται ἕνας κόκκινος κύκλος. Εἶνε τόσος ὅμως ὁ ἐρεθισμὸς αὐτός, ποὺ ὁ Τζὶμ Μπάρντεν μπορεῖ νὰ κάνῃ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔγκλημα καὶ νὰ μὴ τὸ καταλάβῃ.

Ὁ ἰατροδικαστὴς - ψυχολόγος καθηγητὴς Μὰξ Λεμὰρ παρακολουθεῖ ἀπὸ χρόνια τώρα τὸν Τζὶμ Μπάρντεν καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μυστήριο ποὺ τὸν περιβάλλει.

Μιὰ μέρα λαβαίνει ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος τὸν πληροφορεῖ ὅτι ὁ ἰατρὸς τοῦ ψυχιατρείου ἔπειτα ἀπὸ ἓξ μηνῶν παρατηρήσεις θεωρεῖ τὸν Τζὶμ Μπάρντεν ἥσυχο καὶ ἑπομένως θεραπευμένο.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ Τζὶμ Μπάρντεν θ' ἀπολυθῇ!

Ὁ ἰατρὸς Μὰξ Λεμὰρ ἐζήτησε ἀπὸ τὴ δακτυλογράφο του δεσποινίδα Χάγιερ τὸν φάκελλο τοῦ Τζὶμ Μπάρντεν.

—Τὸ φάκελλο τοῦ Τζὶμ Μπάρντεν; Πολὺ καλά, κύριε, εἶπε ἡ δακτυλογράφος κρατῶντας μιὰ σημείωσι.

Ἐσήκωσε ἔπειτα τὰ μάτια καὶ ρώτησε:

—Εἶνε ἕνας ἐγκληματίας, κύριε.

Ἡ δεσποινὶς Χάγιερ ἦταν περίεργη ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες, ἦταν ὅμως περίεργη γιὰ τὸν ἑαυτό της μόνο καὶ ὄχι γιὰ νὰ φλυαρήσῃ. Ὁ γιατρὸς ἦταν πλέον ἢ βέβαιος γιὰ τὴν ἐχεμύθεια τῆς νέας. Τῆς διηγεῖτο λοιπὸν συχνότατα πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὶς ὑποθέσεις του.

—Ὁρίστε, αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ σᾶς κάνῃ νὰ καταλάβετε, δεσποινὶς Χάγιερ.

Ὁ ἰατροδικαστὴς Μὰξ Λεμὰρ ἐξηγεῖ ὅτι ὁ Μπάρντεν ἔχει ἀπὸ κληρονομικότητα ἕνα σημάδι στὸ χέρι, ἕνα Κόκκινο Κύκλο.

Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Μπάρντεν μόλις θὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή.

Στ' ἀναμεταξὺ τὸν Διευθυντὴ τῶν φυλακῶν ἐπισκέπτεται ἡ Φιορέντσα Τράβις μὲ τὴ μητέρα της. Συνηθίζει νὰ βοηθῇ τοὺς δυστυχισμένους αὐτούς. Προτείνει νὰ βοηθήσῃ καὶ τὸν Μπάρντεν. Ἐκεῖνος ἀρνεῖται καὶ φεύγει θυμωμένος. Ἡ Φιορέντσα τρέχει πίσω του. Ἐξαγριώνεται ὅμως καὶ τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό. Εὐτυχῶς ἐπεμβαίνει ὁ Μὰξ Λεμὰρ καὶ τὴ σώζει. Ὁ Μπάρντεν φεύγει. Οἱ γυναῖκες εὐχαριστοῦν τὸν Λεμάρ, μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητό τους καὶ φεύγουν.

Τὸ αὐτοκίνητο τῶν Τράβις σταμάτησε μπροστὰ στὴν καγκελλόπορτα ἑνὸς ὑπερόχου κήπου, στὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε μιὰ κομψοτάτη ἔπαυλις. Ἦταν ὁ Λευκὸς Πύργος, ἡ κατοικία τῶν δύο γυναικῶν.

Κατέβηκαν. Ἡ κυρία Τράβις προχώρησε πρὸς τὸ σπίτι, ἐνῷ ἡ Φιορέντσα ἐπῆγε πρὸς τὸ βάθος τοῦ πάρκου.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Μιὰ γυναῖκα, περίπου σαράντα πέντε ἐτῶν, ντυμένη ἁπλούστατα, μὲ καλοκάγαθο πρόσωπο, ἦρθε κοντά της καὶ τὴ συνήντησε.

Ἦταν ἡ Μαίρη, ἡ τροφὸς τῆς Φιορέντσας, ἡ ὁποία ἔμενε κοντά της, ὡς πιστὴ φίλη μᾶλλον τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ ὁποία ἐπρόσφερε στὴ νέα ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ τὴν τρυφερότητά της.

Ἡ Μαίρη τὴν εἶδε σκεπτική. Πῆρε λοιπὸν τὸ καπέλλο της καὶ τὴν ἄφησε μόνη.

Ἡ Φιορέντσα, ὅταν ἔμεινε μόνη, ἔκαμε ἀκόμα μερικὰ βήματα στὴ χλόη.

Ἔτσι ἔφθασε σιγὰ - σιγὰ κοντὰ σ' ἕνα συντριβάνι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀναπηδοῦσε τὸ νερό.

Ἐκάθησε σ' ἕναν ψάθινο καναπὲ κι' ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα σκεπτική.

Σιγὰ - σιγὰ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἔγινε μελαγχολική. Βαστοῦσε ἕνα λουλοῦδι, τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι της κι' ἔπιασε τὸ στῆθος της σὰν νὰ τὴν ἐπίεζε.

— Φιορέντσα, μικρούλα, τί ἔχεις; ἐρώτησε δίπλα της μιὰ φωνή. Εἶσαι ἀδιάθετη;

Ἡ Φιορέντσα ἐγύρισε ἀπότομα καὶ εἶδε τὴν γκουβερνάντα της.

— Ὄχι, Μαίρη, σὲ βεβαιῶ, δὲν ἔχω τίποτα. Ἐξ ἄλλου... εἶμαι πολὺ καλά...

— Δὲν σὲ βλέπω στὰ καλά σου... Ἔλα, γέλασε λιγάκι... ἔτσι ὅπως ὅταν ἤσουνα μικρούλα. Πές μου τὸν πόνο σου, τὴ χαρά, ὅπως μοῦ τὰ ἔλεγες πάντοτε. Λέγε, τί ἔχεις;

—Δὲν ξέρω, Μαίρη, σοῦ ὁρκίζομαι, δὲν ξέρω. Ἴσως νὰ ἦταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἀλλὰ ὄχι, ὄχι... δὲν ἐφοβήθηκα διόλου...

Σιώπησε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα συνέχισε:

—Εἶνε... θὰ εἶνε κάτι ἄλλο, κάτι ἄλλο, μὲ τὸ ὁποῖο πολεμῶ τώρα τόσην ὥρα... Ἔχω κάτι... ἕνα προαίσθημα, κάτι σὰν νὰ πρόκειται νὰ μοῦ συμβῇ...

Ἐρρίγησε, ἔρριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω της καὶ συνέχισε πιὸ σιγανά:

—Συνέβη κάποιο δυστύχημα, κάτι... τώρα... τὴ στιγμὴ ποὺ μιλοῦσα... κάτι τὸ ἀνεπανόρθωτο. Εἶνε τρέλλα ποὺ τὸ λέγω. Ἀλλὰ ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς μου, τῆς οἰκογενείας μας, ἀπέθανεν αὐτὴ τὴ στιγμή...

Τρέμοντας σὰν παιδὶ ποὺ ζητᾷ προστασία, ἀκούμπησε στὸν ὦμο τῆς πιστῆς της συντρόφισσας καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

Ἡ φωνὴ τῆς γκουβερνάντας ὅμως ἦταν πολὺ περίεργη... Τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ πολὺ περίεργη ἔκφρασι...

ΠΩΣ ΤΟ ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ Ο ΜΠΟΜΠ ΤΟ ΣΠΟΡ.

Ὁ Μπὸμπ Μπάρντεν, τὸν ὁποῖο οἱ ἔμπιστοι φίλοι του, ὠνόμαζαν ἁπλούστατα Μπόμπ, ἦταν ἕνας νέος μεγάλου μέλλοντος.

Κι' ὅταν εἴπαμε φίλοι του, ἐννοούσαμε τοὺς διαφόρους ἀλῆτες, τοὺς λωποδύτες, τοὺς κακοποιούς, τοὺς νυκτοβίους ἐπικίνδυνους ἀνθρώπους, τοὺς κιβδηλοποιούς, τοὺς λαθρεμπόρους καὶ ἐν γένει ὅλο τὸ κακὸ στοιχεῖο τῶν καταγωγείων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Βέβαια ὁ Μπὸμπ δὲν εἶχε διακριθῆ ἀκόμα μὲ κανένα ἰδιαίτερο τρόπο, μὲ κανένα μεγάλο κόλπο. Ὄχι, διότι τοῦ ἔλειψε ἡ εὐκαιρία, ὅπως ἔλεγε γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἐνῷ οἱ κακὲς γλῶσσες πάλι διετείνοντο ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος.

Πάντως δὲν ἦταν παρὰ μονάχα εἴκοσι ἐτῶν καὶ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ γιὰ νὰ ἀναδειχθῇ.

Ἦταν ἕνας κομψὸς νέος μὲ χρῶμα χαλκόχρουν, μὲ μαλλιὰ χτενισμένα κολλητὰ ἐπάνω στὸ κεφάλι, μὲ μάτια ἀσταθῆ στὸ βλέμμα τους, μὲ περπάτημα λυγερὸ καὶ νωθρό.

Ἔνοιωθε μιὰ ἀποστροφὴ γιὰ τὴν ἐργασία, ὅ,τι κι' ἂν ἦταν. Ὁπωσδήποτε ἡ κλοπὴ δὲν τοῦ ἄρεσε διόλου, εἶχε κάποιο φόβο γιὰ τὴν ἀστυνομία καὶ γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὴν πόλι.

Ἐν τούτοις, τόσο ἡ τεμπελιά του, ὅσο καὶ ἡ ἀβεβαιότης του γιὰ τὸ ἐπάγγελμά του, τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, ἔβαζαν πλώρη στὸν Μπὸμπ ὄχι πιὰ γιὰ τὶς φυλακὲς ἀλλὰ γιὰ τὸ κάτεργο.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὅταν ἐγύρισε αὐγὴ στὸ δωμάτιό του, καὶ αὐγὴ γιὰ τὸν Μπὸμπ ἦταν ἡ ὥρα ἐννηά, βρῆκε τὸ νοικοκύρη του ἐξαγριωμένο ἐπειδὴ εἶχε δύο μῆνες νὰ τοῦ πληρώσῃ νοῖκι.

Λεφτὰ καὶ πάλι δὲν εἶχε βέβαια νὰ τοῦ δώσῃ κι' ἔτσι ἀναγκάσθηκε νὰ μετακομίσῃ. Πῆρε τὶς ἀποσκευές του, δηλαδὴ τρία κολλάρα, ἕνα πουκάμισο, κι' ἕνα χτενάκι καὶ ἔφυγε.

Κατέβηκε καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὸν Ἰσαὰκ Χάντς, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε ραντεβοῦ, γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ μεριδιό του ἀπὸ τὴν πώλησι ἑνὸς ποδηλάτου, τὸ ὁποῖον εἶχε βρῆ πρὸ δύο ἡμερῶν, ἔξω ἀπὸ ἕνα πεζοδρόμιο.

Στ' ἀναμεταξὺ σκέφτηκε νὰ ἀποταθῇ στὸν Ἱερεμία Σόου, ἀλλὰ καὶ κεῖ θάβρισκε ἄρνησι.

Τέλος, ἄλλον πιὸ κοντινὸ δὲν εἶχε ἀπὸ τὸν Σὰμ Σμίλλιν. Τί νὰ τοῦ πῇ ὅμως; Ἀπὸ τότε ποὺ ἀπέτυχε τὸ κόλπο του, νὰ μπῇ στὸ κελλὶ τοῦ πατέρα του Τζὶμ Μπάρντεν καὶ νὰ μὴν πάρῃ τὸ μισὸ τοῦ κοραλλένιου βραχιολιοῦ, ὁ Σάμ, παρ' ὅλο ποὺ ὁ Μπὸμπ λίγο ἔλειψε νὰ τσακιστῇ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ παραθυριοῦ, ἐν τούτοις τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ὁ Μπὸμπ φοβῶταν τὸν παπουτσῆ!

Ἀπελπισμένος ὁ Μπὸμπ κατὰ τὶς 11, ἐπῆγε σ' ἕνα κακόφημο μπὰρ καὶ διέταξε ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ, τὸ ὁποῖον ὁ ταβερνιάρης συγκατετέθη νὰ τοῦ παραχωρήσῃ μὲ πίστωσι.

Ἀπαθής, ἤρεμος, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες κι' ἕνα ἀποτσίγαρο στὸ στόμα, ἤκουε μὲ προσοχὴ τὴ συνομιλία τριῶν παληανθρώπων, οἱ ὁποῖοι συνωδεύοντο ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε νυστάξει καὶ κοιμῶταν.

—Λοιπόν, ἡ συμμορία τοῦ Σὰμ Σμίλλιν ἔκανε τὸ κόλπο; ἐρώτησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ποὺ εἶχε ἕνα πολὺ ὠχρὸ πρόσωπο. Ἔχεις τίποτα λεπτομέρειες, Οὐΐλσων;

—Ναί, εἶπε ὁ Οὐΐλσων, ἕνας χοντρός. Ἦταν νὰ πήγαινα κι' ἐγὼ μαζί τους ἀλλὰ εἶχα κάποια δουλίτσα κάπου ἀλλοῦ, κι' ἐλυπήθηκα ποὺ δὲν ἔλαβα μέρος. Ὁ Σὰμ ἔστησε ὅλη τὴ μηχανή.

—Ἄ! αὐτὸς ὁ μπαλωματῆς εἶνε τετραπέρατος, εἶπε ὁ τρίτος, ἕνας γίγας μιγὰς μὲ μεγάλα αὐτιά.

—Ἔτσι εἶνε! Ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Οὐΐλσων. Ὁ Σὰμ καταλαβαίνει ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἡ ὑπόθεσις ἄξιζε τὸν κόπο. Ὁ γέρο Σὰμ τὰ σχεδίασε ὅλα ἐν τάξει μὲ τὸν Πλάντυ καὶ τὸν Κινέζο, τοὺς ὑπαρχηγούς του. Δὲν ἦσαν κουτοὶ νὰ πᾶνε σὲ σπίτι γιὰ ν' ἀφήσουν ἴχνη! Ἐπάτησαν ἕνα μακρινὸ μαγαζί. Ὁ Τζάκ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ γέρου, ἐγκατεστάθη ὡς μπαρμπέρης. Ὑπέροχο κόλπο. Οἱ πελάτες του ἦσαν ὅλοι μέλη τῆς συμμορίας, οἱ ὁποῖοι μπενόβγαιναν, δίχως νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ τοὺς κάνῃ παρατήρησι. Τέλος, ἐτρύπησαν τὸν τοῖχο τοῦ μαγαζιοῦ τους καὶ πέρασαν στὸ διπλανὸ τοῦ κοσμηματοπωλείου.

Ὁ φύλακας ἦταν σύμφωνος κι' αὐτός. Τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ χίλια δολλάρια. Δὲν ἐσήμανε κίνδυνο καὶ ἄφησε νὰ τὸν δέσουν καὶ νὰ τὸν φιμώσουν. Αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδισεν ὅμως καὶ νὰ τὸν ξεκάνουν πρὶν νὰ φύγουν, γιὰ νὰ μὴ κινδυνέψουν ἀργότερα ἀπὸ καμμιὰ φλυαρία του. Α! Αὐτὸς ὁ Σὰμ τὰ καταφέρνει θαυμάσια. Θυμώσαστε ὅταν ξεγέλασε τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς ἔκανε νὰ πιστέψουν ὅτι ἔπασχε ἀπὸ κλεπτομανία;

Τέλος, ἐπῆραν ἀπὸ κεῖ μέσα περὶ τὶς εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια σὲ κοσμήματα.

—Διάβολε! Ἕνα ὑπέροχο κόλπο! ἐφώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Μπὸμπ Μπάρντεν. Κάτι τέτοιο μοῦ χρειαζόταν!

—Ναί, ἀλλὰ γιὰ κάτι τέτοια κόλπα χρειάζονται ἀτσαλένια νεῦρα, τὰ ὁποῖα ἐσὺ στερεῖσαι, τοῦ εἶπε ὁ Οὐΐλσων μὲ ἀποστροφή.

Ἡ γυναῖκα ξύπνησε. Ἡ παρέα σηκώθηκε καὶ ἔφυγε.

Ὁ Μπὸμπ ἐβγῆκε μαζί τους, ἀλλὰ τοὺς ἄφησε ν' ἀπομακρυνθοῦν.

Δὲν εἶχε δεκάρα στὴ τσέπη, ἦταν ἄστεγος, πεινασμένος καὶ τὸ οὐΐσκυ ποὺ εἶχε πιῆ τοῦ ἔκοψε τὰ πόδια.

Προχώρησε κι' ἔφθασε σ' ἕνα δρομάκι. Ἀκούμπησε σ' ἕνα δένδρο, ξανάναψε τὸ σβυσμένο του τσιγάρο καὶ βυθίστηκε σὲ τόσο τρομερὲς σκέψεις ποὺ τοῦ παρεμόρφωσαν τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του. Ἔπειτα ἀνασηκώθηκε καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του πηγαίνοντας σὲ μιὰ γειτονικὴ πλατεῖα.

Ἐκεῖ βρῆκε πολὺ κόσμο μαζεμένο. Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἐγένοντο ἀγῶνες καὶ κάποιο πρακτορεῖο ποὺ ἔπαιρνε τ' ἀποτελέσματα τηλεφωνικῶς, τὰ ἔγραφε μὲ μεγάλα γράμματα ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ ὁ κόσμος τὰ ἐπληροφορεῖτο.

Ὁ Μπὸμπ ἀνακατώθηκε μὲ τὸν κόσμο. Τὰ σπὸρ δὲν τὸν ἐνδιέφεραν ἢ μᾶλλον τὸ εἶδος τοῦ σπὸρ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ κάνῃ ἦταν πολὺ διάφορο ἀπὸ κεῖνα ποὺ ὁ ἄλλος κόσμος παρακολουθοῦσε.

Γλυστροῦσε δίχως βία ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ρίχνοντας ματιὲς πάνω στὸ πρόσωπο ποὺ σημείωσε ὡς κατάλληλο γιὰ θῦμα.

Τέλος, πλησιάζοντας μιὰ ὁμάδα πιὸ πυκνὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες, ἐξύγωσε ἕνα χοντρό, ποὺ εἶχε ὕφος χωριάτη. Ὁ χωριάτης δὲν ἀντελήφθη κἂν τὴν ὕποπτη παρουσία τοῦ Μπόμπ.

Εἶχε σηκώσει τὸ κεφάλι, εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα καὶ διάβαζε στὸ μαυροπίνακα τ' ἀποτελέσματα. Ἀπὸ τὸ γιλέκο του κρεμῶταν μιὰ καδένα μ' ἕνα χρυσὸ μενταγιόν.

Ὁ Μπὸμπ ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ ἀριστερά, δεξιὰ καὶ πλησίασε περισσότερο τὸν χωρικό.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη ὁ Τζὶμ Μπάρντεν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπελευθερωθῆ ὄχι μόνο ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Φιορέντσα Τράβις ἔφθασε στὴν πλατεῖα.

Περπατοῦσε σιγὰ - σιγὰ μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο.

Ἀδιάφορος γιὰ τὸ πλῆθος ποὺ σκουντοῦσε ἐπάνω του, σκεπτόταν τὰ διάφορα γεγονότα ποὺ τοῦ συνέβησαν στὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὸ σωφρονιστήριο.

Ξαφνικὰ ὅμως ἐρρίγησε. Ἀντίκρυσε τὸ γυιό του.

Ὁ γυιός του! Βέβαια, ὁ Τζὶμ εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ Μπὸμπ δὲν εἶχε σκοτωθῆ πέφτοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του. Κατάλαβε ὅτι εἶχε ἁρπάξει τὸ σκοινί, καὶ ὅτι ὁ Σὰμ Σμίλλιν θὰ τὸν τράβηξε. Ὁ Τζὶμ συνεκινήθη λοιπὸν ποὺ εἶδε τὸ γυιό του. Ἀλλὰ τί γύρευε ἐκεῖ ὁ Μπόμπ;

Τὸν κύτταξε καὶ πῆγε ἀμέσως πίσω του.

Ὁ Μπὸμπ δὲν τὸν κατάλαβε. Ἡ δουλειὰ ποὺ πήγαινε νὰ κάνῃ τὸν εἶχε ἀπορροφήσει. Ἐξήταζε τὸν διπλανό του κάνοντας κι' αὐτὸς τὸν ἀφηρημένο, ἐνῷ τὸ χέρι του πλησίαζε τὴν τσέπη. Πρὶν προφτάσῃ ἀκόμα ὁ Τζὶμ νὰ τοῦ σταματήσῃ τὸ χέρι, ὁ Μπὸμπ εἶχε ἤδη πιάσει τὴν καδένα.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ κατὰ κακή του τύχη, εἶδε τὸν πατέρα του κι' ἔκανε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως. Ὁ χωρικὸς ἔνοιωσε τὸ σκούντημα ἀλλὰ καὶ τὴν κλοπή.

—Κλέφτης! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ. Βοήθεια! Πιάστε τον!

Γύρεψε νὰ πιάσῃ τὸν Μπόμπ, ἀλλὰ τὰ ἀτσαλένια χέρια τοῦ Τζὶμ τοῦ τὸν ἀπέσπασαν καὶ κάνοντας τόπο στὸ πλῆθος ἀπελευθέρωσε τὸ γυιό του, τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο.

Ἄρχισαν τώρα νὰ τρέχουν.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη εἶχε φθάσει στὴν πλατεῖα ὁ Μὰξ Λεμάρ, ὁ ὁποῖος ἄκουσε τὶς φωνὲς καὶ βλέποντας στὸ δρόμο τὸν Τζὶμ νὰ τρέχῃ μὲ τὸν γυιό του, διέταξε δύο ἀστυφύλακες νὰ σπεύσουν πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔτρεχαν οἱ δύο ἄνθρωποι.

Ὁ Τζὶμ ἔσπρωχνε τώρα διαρκῶς τὸ γυιό του νὰ τρέχῃ. Ἄλλαξαν δυὸ - τρεῖς δρόμους γιὰ νὰ χαθοῦν τὰ ἴχνη τους.

Μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ εἶχε ρίξει πίσω του εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Μὰξ Λεμὰρ κι' ὁ θυμός του τὸν εἶχε τόσο πολὺ ξανάψει, ποὺ πάνω στὸ χέρι του παρουσιάστηκε καὶ πάλιν ὁ Κόκκινος Κύκλος.

Αὐτοὶ ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν ὅμως διαρκῶς καὶ ἐκέρδιζαν ἔδαφος.

Μὲ μιὰ τεραστία δύναμι διαρκῶς σπρώχνοντας τὸ γυιό του, αὔξησε τὴν ταχύτητά του. Ἔστριψαν σ' ἕνα ἔρημο δρομάκο, διέτρεξαν καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα, ἀνέβηκαν τρία σκαλοπάτια, μπῆκαν σὲ μιὰ σκοτεινὴ στοὰ μεταξὺ δύο σπιτιῶν.

Διέτρεξαν τὴ στοὰ κι' ἔφθασαν σ' ἕνα τοῖχο, τὸν πήδησαν καὶ βρέθηκαν σ' ἕνα οἰκόπεδο γεμᾶτο ἀπὸ παληὰ ξυλεία.

Ὁ Τζὶμ σταμάτησε. Οἱ διῶκτες τους δὲν εἶχαν ἀκόμα ἐμφανισθῆ. Μὲ μιὰ ματιὰ ἀντίκρυσε κάποιο ὑπόγειο, ἔσυρε κοντά του τὸν Μπόμπ. Σκέπασε τὸ ὑπόγειο μὲ κάτι ξύλα καὶ ξάπλωσε κάτω ἀνάμεσα σὲ δυὸ βαρέλια.

ΔΥΟ ΝΕΚΡΟΙ

Ὁ Τζὶμ καὶ ὁ γυιός του ἔμειναν κρυμμένοι σ' ἐκεῖνο μέσα τὸ κρησφύγετο, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους.

Σὲ λίγο ἄκουσαν ἀπὸ πάνω τους νὰ περνοῦν τὰ βαρειὰ βήματα τοῦ Μὰξ Λεμὰρ καὶ τῶν ἀστυνομικῶν.

Ὁ Τζὶμ περίμενε ὑπομονητικά.

Οἱ διῶκτες προσπέρασαν δίχως νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι αὐτοὶ

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ πεθαίνει ὁ γυιός μου!

Μὲ μιὰ γροθιὰ τὸν ἐγκρέμισε χάμω

ποὺ κυνηγοῦσαν εὑρίσκοντο λίγα βήματα μακρύτερά τους.

Ὁ γέρω Μπάρντεν μέσα ἀπὸ τὶς χαραμάδες εἶδε τὸν Λεμὰρ ν' ἀπομακρύνεται καὶ μιὰ λάμψι μίσους ἄναψε στὰ μάτια του.

Κι' ὅταν πιά, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, δὲν ἀκουγόταν τίποτε, τράβηξε τὸν Μπὸμπ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βγῆκαν ἔξω.

Ὁ Τζὶμ εὐχαριστημένος ποὺ βρισκόταν τώρα ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ πατέρα του, καμάρωνε. Ὁ γέρος ὅμως προχώρησε ἀνάμεσα στὰ παληὰ ξύλα καὶ σίδερα, παραμέρισε καὶ βρῆκε ἕνα πορτάκι. Τὸ ἄνοιξε καὶ ὁ νέος εἶδε κάτι σκαλοπάτια, τὰ ὁποῖα προχωροῦσαν κάτω καὶ ἐχάνοντο στὸ σκοτάδι, σὰν μέσα σὲ πηγάδι.

Ὁ Τζὶμ δίχως νὰ πῇ τίποτε, ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὸ ἄνοιγμα στὸ γυιό του. Ὁ Μπὸμπ ὅμως ὠπισθοχώρησε.

—Νὰ πάω ἐκεῖ μέσα; Καὶ πρὸς τί ; Μήπως μᾶς παρακολουθεῖ κανείς; Ἐξ ἄλλου ὁ καθένας μας θὰ τραβήξῃ τὸ δρόμο του.

Ὁ γέρος ὅμως τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὰ σκαλοπάτια.

Ὁ Μπὸμπ ὑπεχρεώθη νὰ κατεβῇ μέσα στὴ μαύρη αὐτὴ τρύπα. Ὁ Τζὶμ τὸν ἀκολούθησε κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πορτούλα.

Ὁ σωρὸς τὰ ξύλα ξανάπεσαν πάλι πάνω ἀπὸ τὴν πορτούλα καὶ τὴν ἔκρυψαν κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τους.

◇◇◇

Ὅλη ὅμως αὐτὴ τὴν σκηνη τὴν παρηκολούθησε μ' ἐνθουσιασμὸ ἕνας γαβριᾶς, ὁ ὁποῖος, μόλις εἶδε τοὺς δύο ἄνδρες νὰ ἐξαφανίζωνται μέσα σ' ἐκείνη τὴν τρύπα, πλησίασε κι' αὐτὸς καὶ ἠθέλησε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πορτούλα.

Ὅλη ἐκείνη ἡ αὐλὴ μὲ τὰ παληόξυλα καὶ τὰ παλησοσίδερα ἀνῆκε στὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἦταν σκουπιδιάρης.

Τοῦ φάνηκε ὅμως περίεργο νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ χάμω μέσα στὴν αὐλή τους μιὰ τρύπα καὶ νὰ μὴ τὴν ξέρῃ.

Πολὺ θὰ ἤθελε νὰ κατεβῇ κι' αὐτός, τοῦ ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ ἔδαφος. Τοῦ χρειαζόταν βοήθεια.

Ξαφνικὰ ἄκουσε βήματα. Ἐπήδησε σ' ἕνα βαρέλι καὶ κύτταξε ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο.

— Κύριε γιατρέ, κύριε γιατρέ! ἐφώναξε ὁ μικρός.

Πράγματι ἦταν ὁ ἰατρὸς Μὰξ Λεμάρ, ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀτυχῆ παρακολούθησι τῶν δύο ἀνδρῶν, ἄφησε τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ἐπέστρεφε τώρα στενοχωρημένος.

Ὁ Μὰξ Λεμὰρ σταμάτησε κι' ἐκύτταξε μὲ περιέργεια τὸν γαβριᾶ.

— Ἐγὼ σᾶς γνωρίζω, κύριε Λεμάρ, σᾶς θυμᾶμαι ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ποὺ εἶχαν πάει τὴ θειά μου τὴ Ντεμπόρα, ὅταν ἔπαθε ἀπὸ ἡμιπληγία. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τζόννη Μὰκ Κέϊντ. Ὁ πατέρας μου εἶνε σκουπιδιάρης καὶ κατοικεῖ ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν καλύβα.

Ὁ γιατρὸς πλησίασε τώρα μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον, ἐμπῆκε μέσα στὴν αὐλή.

—Ἔχω νὰ σᾶς δείξω κάτι, κὺρ - γιατρέ, κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Ἐλᾶτε μαζί μου.

Καὶ ὁ μικρὸς ὡδήγησε τὸ γιατρὸ Λεμὰρ ἀπάνω ἀπὸ τὴν πορτούλα ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῆ οἱ δύο ἄνδρες καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα εἶδε.

Ὁ γιατρὸς ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν τύχη ποὺ τὸν βοήθησε, ἐπλησίασε τὴν πορτούλα, δοκίμασε νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ ἔπειτα μετάνοιωσε. Ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα ἐπισκεπτήριο καὶ κάτι ἔγραψε μὲ τὸ μολύβι.

Γυρίζοντας πρὸς τὸν μικρὸ Τζόννη τοῦ εἶπε:

—Προσοχή, μικρέ! Σ' ἐπιφορτίζω μὲ μιὰ λεπτὴ ἀποστολή. Πρέπει νὰ τρέξῃς γρήγορα καὶ νὰ παραδώσῃς αὐτὸ τὸ σημείωμα στὸν πρῶτο ἀστυνομικὸ ποὺ θὰ συναντήσῃς. Κατάλαβες ; Γρήγορα.

—Φεύγω, κύριε Λεμάρ.

Ὁ γιατρὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα νόμισμα καὶ τὸ παρέδωσε στὸ μικρόν.

Ὁ Τζόννη ἔφυγε ἀμέσως.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Λεμάρ, ἄρχισε νὰ πηγαινόρχεται μὲ ἀνυπομονησία μέσα σ' ἐκείνη τὴν αὐλή.

Ἡ ἀναμονὴ τὸν ἐξερέθιζε.

Ὁ Τζὶμ Μπάρντεν, τοῦ ὁποίου ἀνεκάλυψεν ὅλως τυχαίως τὰ ἴχνη, μήπως τοῦ διέφυγε καὶ πάλι;

Δυὸ φορὲς ἐβγῆκε στὸ δρόμο γιὰ νὰ δῇ μήπως ἔρχεται κανείς.

Τέλος, μὴν ἀντέχοντας πιά, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς τρύπας ἐκείνης καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ μόνος τὰ σκαλοπάτια, μέσα στὴ σκοτεινὴ αὐτὴ τρύπα.

Στ' ἀναμεταξὺ ὁ μικρὸς Τζόννης Μὰκ Κέϊντ μόλις ἔνοιωσε λεφτὰ στὸ χέρι του μπῆκε σ' ἕνα μπὰρ καὶ διέταξε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν, σὰν κύριος, ἕνα ἀναψυκτικό.

Τὸ ἐπισκεπτήριο τὸ εἶχε βάλει στὴ μοναδικὴ ἀτρύπητη τσέπη του.

Εἶχε ὑπ' ὄψι του νὰ τὸ δώσῃ ἀμέσως ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν ἔνοιωθε δίψα καὶ λεφτὰ στὸ χέρι.

Κι' ἀφοῦ ἐρρούφηξε σιγὰ-σιγὰ καὶ τὴν τελευταία σταγόνα τοῦ ποτηριοῦ του, ἐπλήρωσε μεγαλοπρεπέστατα, ἄφησε τὸ μπὰρ κι' ἐβγῆκε πρὸς ἀναζήτησιν ἀστυφύλακος.

Στὴ γωνία μιᾶς πλατείας διέκρινε ὄχι ἕνα, ἀλλὰ δύο, οἱ ὁποῖοι μιλοῦσαν.

—Κύριοι ἀστυφύλακες, ἐφώναξε ὁ μικρός. Θέλετε νὰ διαβάσετε ἐδῶ, σᾶς παρακαλῶ, μιὰ στιγμή;

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἐπῆρε τὸ ἐπισκεπτήριο κι' ἐδιάβασε:

ΜΑΞ ΛΕΜΑΡ
Ἰατροδικαστὴς

Κι' ἀπὸ πίσω μὲ τὸ μολύβι:
Ἀκολουθήσατε τὸν μικρόν.
Ἔχω ἀνάγκην βοηθείας.

Οἱ δύο ἀστυφύλακες ἦσαν ἀκριβῶς οἱ ἴδιοι ποὺ συνώδεψαν πρὸ ὀλίγου τὸ γιατρὸ στὴν καταδίωξι τῶν δύο ἀνδρῶν.

Ἀκολούθησαν λοιπὸν ἀμέσως τὸν Τζόννη.

Ὅταν ἔφθασαν ὅμως ἐπὶ τόπου, ὁ γιατρὸς Λεμὰρ δὲν βρισκόταν πουθενά. Ὁ Τζόννης τοὺς ἔδειξε τὴ σκοτεινὴ τρύπα. Οἱ δύο ἀστυφύλακες, οἱ ὁποῖοι φαντάσθηκαν ὅτι ὁ γιατρὸς θὰ ἔσπευσε νὰ κατεβῇ πρὶν ἀπ' αὐτοὺς δίχως νὰ τοὺς περιμένῃ, ἄρχισαν κι' αὐτοὶ νὰ κατεβαίνουν τὰ σκαλοπάτια ἀλλὰ δὲν ἄφησαν τὸ μικρὸ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ὁ ὁποῖος ὅμως χτυποῦσε τὰ πόδια ἀπὸ τὸ θυμό του.

◇◇◇

Ὅταν ὁ Τζὶμ Μπάρντεν ἄφησε νὰ πέσῃ πίσω των ἡ πορτούλα, ἔσπρωξε τὸν Μπὸμπ γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ προχωρήσῃ μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ σκάλα ὡδηγοῦσε σ' ἕνα πολὺ περίεργο ὑπόγειο, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς, θὰ ἦταν πάρα πολὺ γνωστὸ στὸ γέρω Τζίμ.

Τὸ ὑπόγειο ἐκεῖνο ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα μεγάλο δωμάτιο, τὸ ὁποῖον στὸ βάθος εἶχε ἕνα ἄνοιγμα, ἕνα εἶδος σήραγγος.

Προχώρησαν περὶ τὰ ἑκατὸν πενῆντα μέτρα ὑπογείως, μέχρις ὅτου ἔφθασαν σ' ἕνα ἄλλο ὑπόγειο, γεμᾶτο ἀπὸ ἄδεια βαρέλια.

Ὁ Τζὶμ καθάρισε κάποια γωνία ἀπὸ ξύλα καὶ βαρέλια καὶ ἐνεφανίσθη μιὰ νέα σκάλα, τὴν ὁποία ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν.

Ὁ Τζὶμ τραβοῦσε διαρκῶς ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν Μπόμπ.

Τέλος ἔφθασαν μπροστὰ σ' ἕνα ἄνοιγμα καταπακτῆς. Ὁ Τζὶμ ἀνασήκωσε τὸ ξύλινο φράγμα καὶ τράβηξε μὲ δύναμι τὸ γυιό του.

Ἔτσι βρέθηκαν σ' ἕνα δωμάτιο ἀκατάστατο, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίπλωσις ἀπετελεῖτο μονάχα ἀπὸ ἕνα ξύλινο τραπέζι καὶ δύο καρέκλες.

Ἀριστερὰ ἕνα παράθυρο.

Ὁ Τζὶμ ἄφησε τὴν πορτούλα τῆς καταπακτῆς νὰ πέσῃ.

Γύρισε τότε πρὸς τὸ γυιό του, τὸν κύτταξε ἄγρια καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι ἕνας κακοῦργος Αὐτὸ εἶσαι... μάλιστα! Γιατί Γιατί ; Δὲν ἄφησα νὰ σοῦ λείψῃ τίποτα ἀπὸ παιδάκι ποὺ ἦσουν. Σὲ προστάτεψα ἐναντίον παντὸς κακοῦ. Σ' ἔμαθα τέχνη γιὰ νὰ ζήσῃς τίμιος. Εἶχες ὅλα ὅσα δὲν εἶχα ἐγώ. Ἀ ! οἱ ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦν.

Τὸν ἔσπρωξε ἀπότομα. Ὁ Μπὸμπ τρομαγμένος δὲν ἐπρόφερε λέξι. Ὁ γέρος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ.

Ἔπειτα τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὶς πλάτες κι' ἀνοίγοντας μιὰ διπλανὴ πόρτα, τὸν ἔσπρωξε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο.

Ἦταν ἕνα δωματιάκι πιὸ μικρὸ ἀκόμα καὶ πιὸ ἄθλιο στὴν ἐμφάνισι.

Ὑπῆρχε στὸ βάθος ἕνα κρεββατάκι, μιὰ καρέκλα, κι' ἕνα λαβαμπό. Στὸν τοῖχο ἦταν μιὰ πετσέτα κρεμασμένη ἀπὸ τὸν σωλῆνα τοῦ ἀεριόφωτος. Ὑπῆρχε κι' ἕνα παράθυρο ἀλλὰ πολὺ ψηλά.

Μὲ μιὰ σπρωξιὰ ὁ Τζὶμ ξάπλωσε τὸ γυιό του στὸ κρεββατάκι καὶ σήκωσε τὶς γροθιές του ψηλὰ ἀπὸ πάνω του.

Ὁ Μπόμπ, γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ πατέρα του, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του.

Ἀλλὰ ὁ Τζὶμ δὲν ἄγγισε τὸ γυιό του. Τὰ χέρια του ἔπεσαν σὰν παράλυτα δίπλα του.

Ἐπέστρεψε τότε στὸ πρῶτο δωμάτιο καὶ κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι.

—Πόσες ἱστορίες, πόση φασαρία! Ἀ! Δὲν εἶμαι διόλου τυχερός, ψιθύρισε ὁ Μπὸμπ ὅταν ἔμεινε μόνος. Σκέφθηκε ὅμως ὅτι πάλι ὅλα εἶχαν περάσει καὶ ὅτι πάλι βγῆκε σῶος ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν περιπέτεια.

Ξάπλωσε στὸ κρεββατάκι. Τὸ οἰνόπνευμα ποὺ εἶχε πιῆ τὸ πρωῒ τὸν εἶχε ζαλίσει. Ὁ δρόμος, τὸ τρέξιμο, τὸν εἶχε κουράσει. Σήκωσε τοὺς ὤμους μὲ ἀδιαφορία καὶ γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο κοιμῶταν βαρειά.

Ὁ Τζὶμ Μπάρντεν ἔμεινε λίγες στιγμὲς βυθισμένος στὶς σκέψεις του.

Ὁ θυμός του εἶχε ὑποχωρήσει. Βουβός, ἀκίνητος, ἔμοιαζε μὲ ἄνθρωπο ἐντελῶς ἀπελπισμένο.

Τὰ χείλη του ξαφνικὰ ψιθύρισαν:

—Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦμε!

Τοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ φράσις. Χτυποῦσε εὔηχα μέσα στ' αὐτί του. Τὴν ἔλεγε ἤρεμα, ἀποφασιστικά, εὐσυνείδητα.

—Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦμε.

Ὁ Τζὶμ Μπάρντεν σηκώθηκε. Ἐπανέλαβε τὴ φράσι αὐτὴ πιὸ δυνατά, λὲς κι' ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσῃ.

—Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦμε.

Καὶ συνέχισε μὲ τὴ ματιά του θολὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

—Εἴμαστε οἱ δύο τελευταῖοι, ἐγὼ κι' αὐτός. Ὅταν θὰ πεθάνωμε, ἡ κατηραμένη ράτσα μας θὰ ἐκλείψῃ. Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἐγκληματίας, αὐτὸς εἶνε ἕνας κλέπτης. Πρέπει νὰ ἐξαφανιστοῦμε. Τὸ μέλλον, τόσο γι' αὐτὸν ὅσο καὶ γιὰ μένα, ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ φυλακὴ καὶ κάτεργα... Προτιμότερος ὁ θάνατος.

Χλωμὸς ὁ Τζὶμ ἄνοιξε τώρα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ποὺ κοιμῶταν ὁ γυιός του. Πλησίασε σιγὰ - σιγά. Ἔσκυψε, εἶδε πὼς κοιμῶταν βαρειά.

Ὁ Τζὶμ σηκώθηκε. Εἶχε κάποιο μικρὸ δισταγμό. Κι' ἔπειτα...

Πλησίασε τὸν σωλῆνα τοῦ ἀεριόφωτος κι' ἄνοιξε τὸ κλειδί.

Ἔπειτα ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

—Τί ὡραῖα! Τί γλυκὸς θάνατος ! Θὰ πεθάνῃ δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ. Ὄχι, δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃ. Δὲν θέλω νὰ πεθάνῃ καμμιὰ ὥρα κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τοῦ Κόκκινου Κύκλου. Στὸ κάτω - κάτω εἶνε γυιός μου!

Ξαφνικὰ ὅμως ἐρρίγησε. Ἔσκυψε μπροστά. Ἡ καταπακτὴ ἄνοιξε. Ἄνοιξε σιγὰ - σιγά, δίχως θόρυβο.

Κι' ἐν πρώτοις παρουσιάστηκε ἡ κάννη ἑνὸς πιστολιοῦ, ἔπειτα ἕνα χέρι ποὺ τὸ κρατοῦσε.

Ἄρπαξε τὸ χέρι καὶ τράβηξε κάτω ἕνα ὁλόκληρο κορμί.

Ἡ πάλη δὲν διήρκεσε πολύ. Ὁ Τζὶμ ἅρπαξε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μὰξ Λεμάρ.

—Πάνω τὰ χέρια! διέταξεν ὁ Τζίμ.

Ὁ Μὰξ ὑπήκουσε.

—Τρεῖς φορὲς μ' ἔστειλες στὸ τρελλοκομεῖο, κατηραμένε γιατρέ! Τώρα σὲ κρατῶ ἐγώ... Δὲν θὰ σ' ἀφήσω...

—Βλέπω μετὰ λύπης μου ὅτι βιάστηκαν νὰ σὲ ἀπελευθερώσουν. Φαίνεται ὅτι δὲν γιατρευτήκατε ἀκόμα.

—Κάθησε, φώναξε ὁ Τζίμ. Πρέπει νὰ μιλήσουμε.

Ὁ γιατρὸς ἐκάθησε. Ἐπίσης καὶ ὁ Τζίμ, ὁ ὁποῖος ἐσήκωσε τὸ χέρι του κι' ἔδειξε στὸ γιατρὸ τὸν Κόκκινο Κύκλο ποὺ εἶχε καὶ πάλι ἐμφανισθῆ.

—Τὸ βλέπεις ; τοῦ εἶπε. Τὸ γνωρίζεις;... Εἶνε τὸ σημάδι! Καὶ ξέρεις τί σημαίνει αὐτό; Τὸ εἴχαμε ὅλη ἡ γενηά μας, ἀπὸ τὸν πιὸ παληὸ πρόγονο μέχρι ἐμένα. Διαρκῶς ὑπῆρχε ἕνας Μπράντεν μ' ἕνα Κόκκινο Κύκλο! Καὶ αὐτὸς ποὺ τὸ εἶχε ἦταν ἔκφυλος καὶ εἶχε ἔνστικτα κακοῦργα, ἢ ἦταν ἕνας τρελλός!

—Νόμιζα ὅτι ἡ κληρονομικότης αὐτὴ τοῦ σημαδιοῦ πὼς ἦταν ἕνας μῦθος, εἶπε μὲ ψυχραιμία ὁ γιατρός.

—Ναί, ἀλλὰ ἔφθασε ἡ στιγμὴ νὰ σταματήσῃ τὸ κακό, συνέχισε ὁ Τζίμ. Πρέπει ἡ κατηραμένη αὐτὴ ράτσα μας νὰ ἐξαφανισθῇ. Δὲν εἴμαστε πιὰ παρὰ μονάχα δύο: ἐγὼ καὶ ὁ γυιός μου. Γιὰ κεῖνον ὁ θάνατος ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐκτελῇ τὸ ἔργον του... Ἄκουσε! τὸν ἔχω κλείσει μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο. Ἄνοιξα τὸ ἀεριόφως καὶ ἀναχωρεῖ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὴ τὴ γῆ. Τώρα εἶνε ἡ σειρά μου νὰ πεθάνω. Γύρευα ἕνα ὅπλο, μοῦ τὸ προμήθευσες ἐσύ. Ναί, ἀλλὰ δὲν θὰ φύγω μόνος. Θάρθῃς κι' ἐσὺ μαζί μου, ἀφοῦ ἦρθες νὰ μὲ ἀναζητήσῃς μέχρι ἐδῶ.

Ὁ γιατρὸς κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ τὴν γλύτωνε τὴν πιστολιά. Τινάχτηκε ἐπάνω καὶ τ' ἅρπαξε τὸ χέρι.

Μιὰ σφαῖρα ἔφυγε.

Δὲν ἐχτύπησε κανένα.

Μ' ἕνα γερὸ χτύπημα ὁ Λεμὰρ ἐμούδιασε τὸ χέρι τοῦ Τζίμ. Τὸ πιστόλι ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἄνοιξε ἡ καταπακτὴ καὶ παρουσιάστηκαν οἱ δύο ἀστυφύλακες.

Ὁ Τζὶμ τότε ἔσπρωξε τὸ γιατρὸ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἅρπαξε μιὰ καρέκλα. Ἐπετέθη ἐναντίον τῶν δύο ἀστυνομικῶν. Ὁ γιατρὸς ἐπωφελήθη καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ἐμπῆκε γρήγορα μέσα, ἔσπασε τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου γιὰ ν' ἀερισθῇ τὸ δωμάτιο καὶ ἔκλεισε τὸ γκάζι.

Στ' ἀναμεταξὺ ὅμως, μιὰ σφαῖρα ἑνὸς ἀστυφύλακος εὗρῆκε τὸν Τζὶμ στὸ στῆθος καὶ τὸν ἔρριξε χάμω.

Ὁ γιατρὸς ἐκύτταξε τὸν πατέρα, ἔτρεξε πρὸς τὸ γυιὸ καὶ εἶπε:

—Πέθαναν καὶ οἱ δύο! Μ' αὐτοὺς τοὺς δύο ἐξαλείφεται καὶ τὸ κατηραμένο σημάδι τοῦ Κόκκινου Κύκλου!

◇◇◇

Ὁ γιατρὸς ἔκανε μερες νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰ τραγικὰ γεγονότα.

Μιὰ μέρα θυμήθηκε ὅτι εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὴν Φιορέντσα Τράβις.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχει

Πατέρας καὶ γυιὸς κυττάχτηκαν μὲ μιὰ ἄγρια ματιά

ΕΞΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΤΟ ΧΑ'Ι'ΜΑΛΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

—Πήαρς, ἀκόμα μιὰ παρτίδα καὶ φεύγουμε, ἔτσι;

—Ναί, ἀγάπη μου.

Καὶ οἱ δύο νέοι συνέχισαν νὰ χτυποῦν τὴ ρακέτα, καὶ τὸ τόπι ἀναπηδοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ πεδίου τοῦ τέννις.

—Τεῖς φορὲς σ' ἔχω κερδίσει, Πήαρς... Τί ἔχεις σήμερα; Σὰν ἀφηρημένος μοῦ φαίνεσαι.

—Ὄχι, δὲν ἔχω τίποτα, ἀγάπη μου, εἶπε ὁ νέος καὶ ἀπέφυγε νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια τὴ νέα.

Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ χωρίστηκαν μπροστὰ στὸ σπίτι της, μιὰ τεράστια ἔπαυλι μονώροφη, ποὺ ἔμοιαζε σὰν παγόδα μέσα στὸ πυκνοφυτευμένο ἐκεῖνο δάσος!

Ἕνα χρόνο τώρα ὁ πατέρας τῆς Γιφρίδης, ὁ πλούσιος ἔμπορος Βὰν Ζήλαντ, εἶχεν ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα πλουσιώτατο νησάκι τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, τριάντα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴ Τζάβα, τὸ εὐφορώτατο αὐτὸ νησὶ τῶν Ὁλλανδικῶν ἀποικιῶν.

Τὸ νησάκι αὐτὸ ἦταν ἰδιοκτησία του καὶ οἱ κάτοικοί του καμμιὰ πενηνταριὰ οἰκογένειες μαλαῖοι, μιὰ ἀνάμικτη ὅλως ράτσα μὲ σκλάβους τῆς Ἀφρικῆς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐξελιχθῆ καὶ μείνει στὸ νησάκι αὐτό, ὡς μόνιμοι πιὰ κάτοικοι.

Ὁ Βὰν Ζήλαντ δὲν ἦταν ἄγριο ἀφεντικὸ καὶ ἔδωσε μεγάλη ἐλευθερία στοὺς ὑπηκόους του αὐτούς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐξυπηρετοῦσαν μὲ ὅλη τους τὴν προθυμία στὴν καλλιέργεια τῶν φυτειῶν.

Ὁ Βὰν Ζήλαντ ἐγκατέστησε στὸ νησάκι αὐτὸ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἄνετης ζωῆς, γιὰ νὰ περνοῦν ὅσο μποροῦν πιὸ εὐχάριστα, αὐτὸς μὲ τὴν οἰκογένειά του, δηλαδὴ τὴν κόρη του Γιφρίδη καὶ τὴ γυναῖκα του Μάρθα. Ἐπίσης οἱ δύο διευθυνταί του, ὁ γεωπόνος Μάρσαλ καὶ ὁ μηχανικὸς Πήαρς.

Κάθε βράδυ ἔξω στὸ μεγάλο κῆπο, τὸν φωτισμένο μὲ γιαπωνέζικα λαμπιόνια, ὁ Ζήλαντ γιὰ νὰ διασκεδάζῃ τὴν οἰκογένεια καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, ἐμάζευε τοὺς ἐκλεκτότερους ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι μὲ τραγούδια καὶ χοροὺς ἔδιναν τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐχαρίστησι σ' αὐτοὺς τοὺς Εὐρωπαίους, ποὺ εὑρίσκοντο χιλιάδες μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους.

Ὁ Πήαρς καὶ ἡ Γιφρίδη ἀγαπιῶντουσαν ἀλλὰ τὸ μυστικό τους τὤκρυβαν βαθειά, σὰν νὰ φοβῶντουσαν νὰ τὸ ξομολογηθοῦν καὶ νὰ τὸ ἀκούσουν τ' αὐτιά τους.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅπως ὅλα τὰ βράδυα, ὁ Βὰν Ζήλαντ μετὰ ἀπὸ τὸ φαῒ ἐβγῆκε στὴ βεράντα. Ὁ Τζὼν ὁ ὑπηρέτης μ' ἕναν Ἰνδὸ βοηθό του ἑτοίμαζαν τὸν καφὲ καὶ τὰ λικέρ.

Ἡ κουβέντα εἶχε στραφῆ γύρω ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῶν μαύρων καὶ ὁ Βὰν Ζήλαντ σὰν πιὸ παληὸς ἄποικος ποὺ ἦταν, ὑπεστήριζε ὅτι οἱ μαλαῖοι δὲν ἀγαποῦσαν συχνά, ἀλλὰ ὅταν ἀγαποῦσαν ἦσαν φοβεροὶ καὶ ἀπαιτητικοὶ στὸν ἔρωτά τους.

Ἡ Γιφρίδη ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Πήαρς, ἐκεῖνος ὅμως ἦταν πολὺ σκεπτικὸς καὶ περισσότερο ἀφηρημένος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄκουσαν θόρυβο καὶ μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους διέκριναν τοὺς μαύρους μαλαίους νἄρχωνται ὅπως κάθε βράδυ νὰ διασκεδάσουν τοὺς κυρίους τους.

Ἡ Ζάχρα ἐχόρεψε ἕνα ἐξωτικὸ χορὸ ἐνῷ οἱ ἄλλοι συνώδευαν μὲ τὰ τουμπελέκια τους.

Ὁ Κάρνα ἄρχισε τὰ σαλτιμπάγκικα παιγνίδια του ποὺ τοὺς ἔκανε ὅλους νὰ γελάσουν.

Τέλος πλησίασε καὶ ὁ μάγος κουρελῆς Φαραλάχα, ὁ ὁποῖος ἤξερε ὡραῖα παραμύθια καὶ ἱστορίες ἀληθινὲς ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν μαύρων καὶ τῶν Εὐρωπαίων ἀκόμα, ὅταν ταξίδευε μ' ἕνα καΐκι στὴ Σαγκάη καὶ στὶς πόλεις ποὺ κατοικοῦσαν Εὐρωπαῖοι. Ἤξερε πολλὰ μυστικὰ ὁ Φαραλάχα. Δὲν ἔλεγε τὰ ὀνόματα ἀλλὰ ἔλεγε τὶς ἱστορίες.

Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ γονάτισε μπροστὰ στοὺς λευκοὺς κυρίους καὶ κυρίες καὶ τοὺς διηγήθηκε:

—Ἀπόψε θὰ πῶ ἕνα παραμῦθι. Ἡ ὡραία κυρία νὰ τὸ θεωρήσῃ μονάχα παραμῦθι, γιατὶ ἂν τὸ πάρῃ ἀληθινὴ ἱστορία θὰ στενοχωρηθῇ πολύ, κι' ἐγὼ δὲν ἦρθα νὰ στενοχωρήσω τὴν ὡραία μας κυρία.

»Ἦταν μιὰ φορὰ μιὰ μαύρη, ὄχι τόσο μαύρη, ἔτσι σὰν κι' ἐμᾶς, ἀπὸ τὴ ράτσα μας, νὰ ποῦμε. Ἦταν ὡραῖο κορίτσι καὶ ὁ καθένας τὸ ζήλευε καὶ τὸ ἐρωτευόταν. Ἐκείνη ὅμως ἀγαποῦσε ἕναν. Ἐκεῖνος... δὲν τὴν ἀγαποῦσε, περνοῦσε ὅμως τὸν καιρό του μαζί της, ὅπως θὰ ἔκανε, κι' ὅπως θὰ κάνῃ γιὰ κάθε γυναῖκα ποὺ θὰ γνωρίσῃ.

»Αὐτὸ τὸ κατάλαβε ἡ ὡραία κοπέλλα, καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μαράζωνε καὶ γινόταν πιὸ ἀδύνατη, πιὸ ἄρρωστη.

»Ἂν ἀγαπᾶτε σεῖς οἱ λευκοὶ καμμιὰ φορά, ξέρουμε κι' ἐμεῖς ν' ἀγαπᾶμε πιὸ πολύ, πολὺ πιὸ πολὺ καὶ νὰ πεθαίνουμε γιὰ τὴν ἀγάπη».

Ὁ Φαραλάχα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Πήαρς καὶ συνέχισε.

—Καὶ ἡ ὡραία μαύρη κοπέλλα πέθανε. Πέθανε ἀπὸ τὸν καϋμό της, γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τὴν περιφρόνησε γιὰ μιὰ ἄλλη... Ὄχι, λευκὴ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιὰ μιὰ ἄλλη μαύρη, γιὰ μιὰ ποὺ δὲν εἶχε οὔτε τὴν ὠμορφιά, οὔτε τὶς χάρες τῆς πρώτης.

»Λίγες ὧρες ὅμως πρὶν πεθάνῃ ἡ καλὴ κοπέλλα, ἐζήτησε νὰ δῇ τὸν πιὸ ἔμπιστο τοῦ χωριοῦ, τὸ μεγάλο μάγο Φαραλάχα»!

—Ἀ! αὐτὴ τότε εἶνε μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία, Φαραλάχα, εἶπε ἡ Γιφρίδη.

—Τὸ εἶπα, ὡραία μου κυρία, μοιάζει ὅμως καὶ λιγάκι μὲ παραμῦθι. Ὅπως θέλεις πάρτο.

—Καὶ τί σοῦ εἶπε λοιπὸν Φαραλάχα;

—Τὰ τελευταῖα της λόγια ἦταν ὅλο λαχτάρα καὶ κατάρα. Ἦσαν ἀνάθεμα μὰ καὶ τραγοῦδι. Τὸ τραγοῦδι τὤλεγε γιὰ τὶς γυναῖκες π' ἀγαπᾶνε καὶ τὴν κατάρα τὴν ἔστελνε σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἐκτιμοῦν τὴν ἀγάπη.

Ὁ Πήαρς ἐκύτταζε τώρα στενοχωρημένος τὸν Φαραλάχα. Ὁ Βὰν Ζήλαντ ἐνθουσιασμένος τοῦ φώναξε:

—Ὡραία ἡ ἱστορία σου, Φαραλάχα. Ἦταν γνωστή μας ἡ κοπέλλα αὐτή;

—Πολὺ γνωστή μας, ἀφεντικό, καὶ σᾶς ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ἡ δυστυχισμένη. Τόσο ποὺ στὶς τελευταῖες της κουβέντες δὲν ἐλησμόνησε οὔτε τὴν ὡραία κόρη σας.

—Πῶς;

—Νά, πρὶν ξεψυχήσῃ, ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της καὶ μοῦδωσε ἕνα πραγματάκι, ἕνα χαϊμαλί. Μοῦ εἶπε πὼς εἶνε τὸ χαϊμαλὶ τῆς ἀγάπης. Μοῦ εἶπε νὰ τὸ δώσω στὴν ὡραία κυρία.

Καὶ ὁ Φαραλάχα ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕνα πραγματάκι τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα κόκκινο πανί.

—Ἐδῶ μέσα βρίσκεται ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία. Ὅπως θὰ τὸ πάρῃς, κυρία μου τὸ πρᾶγμα.

Ὅλοι τους τώρα ἐκύτταζαν μὲ περιέργεια τὰ ἁπλωμένα χέρια τοῦ Φαραλάχα.

Τὰ ὕψωσε τρεῖς φορὲς κι' ἐπρόφερε μιὰ προσευχὴ στὴ γλῶσσα τὴ δική του.

Ὁ Πήαρς ἐκύτταζε σκυθρωπός, ἀλλὰ καὶ πολὺ νευριασμένος.

—Κύριε Ζήλαντ μὴ δεχθῆτε νὰ δώσουν στὴν κόρη σας πράγματα ἐπιβλαβῆ, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Πήαρς. Δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε διόλου, τί κακία ἔκρυβε μέσα της ἡ πεθαμένη.

—Ἦταν ἡ καλύτερη καρδιὰ ἀπὸ ὅσες ἔχω γνωρίσει, εἶπε ὁ Φαραλάχα καὶ ἀγριοκύτταξε τὸν Πήαρς.

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει μεγάλη σημασία δίνετε σ' αὐτὸ τὸν ἐλεεινό, εἶπε ὁ Πήαρς καὶ σηκώθηκε.

Βγῆκε ἀπὸ τὴ βεράντα καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ Γιφρίδη σηκώθηκε, πλησίασε τὸ Φαραλάχα καὶ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ «χαϊμαλὶ τῆς ἀγάπης» ὅπως τὸ εἶχε ὀνομάσει.

Ξεδίπλωσε τὸ πανὶ καὶ ἀπὸ τὰ χέρια της ξέφυγε ἕνα πορτοφολάκι.

Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ συγκίνησίς της, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα τόσο ἐλαφρὸ πραγματάκι.

Ὁ Φαραλάχα τινάχθηκε ἀπάνω, μάζεψε τὸ πορτοφολάκι καὶ δίνοντάς το πάλι στὴ νέα, τῆς ψιθύρισε:

—Τὸ γνωρίζετε; Ἦταν δικό σας. Τοῦ τὸ εἴχατε δώσει. Αὐτὸς τὸ χάρισε ἐκείνης, ἔχει καὶ τὴ φωτογραφία του μέσα... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἄξιος τῆς ἀγάπης σου.

Ἡ Γιφρίδη ἔσφιξε τὶς γροθιές της. Μέσα στὰ χέρια της κρατοῦσε τώρα αὐτὸ ποὺ τῆς εἶχε στείλει ἡ νεκρή.

Τ' ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ κεφάλι της καὶ μουρμούρισε:

—Ὁρκίζομαι ὅτι θὰ ἐκτελέσω τὴν τελευταία θέλησι τῆς νεκρῆς.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἄλλους, ποὺ τὴν ἔβλεπαν κατάπληκτοι, εἶπε στὸν πατέρα της:

—Ἔλεγες τὸ μεσημέρι, πατέρα, ὅτι ὁ κύριος Πήαρς ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἡ δουλειά του τελείωσε... Ἑπομένως μπορεῖς νὰ τὸν πληρώσῃς καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ νησί.

Καὶ σφίγγοντας στὸ στῆθος της τὸ «χαϊμαλὶ τῆς ἀγάπης», ποὺ τῆς ἔστειλε ἡ μαύρη νεκρή, ἐμπῆκε στὸ σπίτι καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό της.

Οἱ μαλαῖοι ἐπίσης ἔφυγαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο.

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, εἶπεν ὁ Βὰν Ζήλαντ, χτυπῶντας τὰ χέρια του.

◇◇◇

Κατάλαβε ὅμως πολὺ καλὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωῒ ὅταν ὁ Ἰνδὸς ὑπηρέτης του ἦρθε καὶ τὸν ξύπνησε πρὶν χαράξῃ ἀκόμα ὁ ἥλιος.

—Τί συμβαίνει, Ἄνταμ;

—Εὕρηκα τὸν κ. Πήαρς σκοτωμένο, κ. Ζήλαντ. Ἕνα μαχαίρι ἦταν μπηγμένο βαθειὰ στὴν καρδιά του!

Ὁ Ζήλαντ κατέβασε τὸ κεφάλι του, σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ διέταξε νὰ θάψουν τὸ πτῶμα τοῦ Πήαρς δίχως διατυπώσεις.

Ἡ Γιφρίδη δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν ἐκδίκησι τῶν μαύρων τοῦ ὠκεανοῦ, ἀλλ' οὔτε ποτὲ καὶ οἱ δικοί της τῆς ἀνάφεραν τίποτε γιὰ τὸν Πήαρς.

Ἡ νεκρὴ εἶχεν ἐκδικηθῆ!

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

◇◇◇

Ρεκὸρ ἀτυχημάτων

Ὁ ἀγρότης Τζέϊμς Τζῆλαν, ὁ ὁποῖος βρίσκεται σήμερα στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἀϋσάϊρ ἐδέχθη πολλὲς φορὲς μὲ γενναῖες ἀμοιβὲς ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ραδιοφωνικὲς ἑταιρεῖες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅταν θὰ γίνῃ καλὰ καὶ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, νὰ διηγηθῇ ἀπὸ ραδιοφώνου στὸ Ἀμερικανικὸ κοινό, τὴν ἱστορία τῶν περιπετειῶν του.

Αἰτία τῶν προσφορῶν αὐτῶν εἶνε ἡ φήμη ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ δυστυχέστερος τῶν συνανθρώπων του ἐπάνω στὴ γῆ, ὅτι ὑπέφερε πάνω ἀπὸ διακόσια δυστυχήματα μέσα σὲ τριάντα χρόνια Ἀπὸ τὸ 1931 ἀπησχόλησε τοὐλάχιστον δώδεκα φορὲς τὶς ἐφημερίδες μὲ διάφορα τέτοια ἀτυχήματα αὐτοκινήτων καὶ σιδηροδρόμων. Ἀναφέρομεν καὶ μερικὰ ἄλλα ἀξιόλογα ὡς π. χ. μιὰ μέρα ἐνῷ ἔκοβε ἕνα δένδρο, ὁ κορμὸς ἔπεσε καὶ τοῦ ἔσπασε τὸ ἀριστερὸ πόδι. Ἡ πτῶσις ἑνὸς τοίχου τοῦ ἐκτύπησε τὰ δύο χέρια. Καὶ τέλος κάποτε ἐνῷ ἐδέχετο τὴν μετάγγισιν αἵματος ἀντὶ νὰ πάρῃ ἔδωσε τὸ δικό του αἷμα. Ἐπὶ τέλους σήμερα θεωρεῖται ὡς πολὺ εὐτυχὴς διότι τὰ δυστυχήματά του ἔγιναν αἰτία νὰ κερδίσῃ πολὰ χρήματα, ἐκτὸς ἂν... δὲν πάθῃ κανένα δυστύχημα καὶ χάσῃ τὴ φωνή του ποὺ θ' ἀφηγῆται τὴ ζωή του.

ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΖΩΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Γιὰ νὰ ξεκουράζεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς κόπους του, ὁ θεὸς ἐδημιούργησε τὰ οἰκιακὰ ζῶα. Μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τραβοῦν τὸ ἄροτρο κι' ἀνοίγουν αὐλάκια κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, γιὰ νὰ δώσουν στὸν κόσμο τὸ ἡμερήσιο ψωμί.

Τὰ ζῶα ὑποφέρουν ὅταν ὑποφέρῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ χαίρονται ὅταν χαίρεται κι' αὐτός.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ λαϊκὴ παράδοσις ἐδημιούργησε γύρω ἀπὸ τὰ ζῶα ἕνα σωρὸ ἱστορίες, σχετικὲς μὲ τὴν ἐξυπηρέτησι ἢ τὶς συνήθειες τῶν ζώων.

Αὐτὲς τὶς ἱστορίες, τὰ παραδείγματα, τὰ ἀποφθέγματα τὶς βάλαμε στὴν καθημερινή μας ζωὴ καὶ τὶς φέρνομε ὡς παραδείγματα.

Τὶς βάλαμε καὶ στὸν ὑποδειγματισμό, στὴν ὕβρι, στὴν τιμωρία.

«Εἶσαι γάϊδαρος», φωνάζομε στὸν τεμπέλη.

«Εἶσαι χήνα», φωνάζομε στὸν κουτό, ὅταν θέλωμε νὰ βρίσωμε ἢ νὰ κοροϊδέψωμε κανένα.

Οἱ εἰδωλολάτρες πρὸς τιμωρίαν ἐπαραδειγμάτιζαν τοὺς τεμπέληδες φορῶντας τους ἕνα γαϊδουρίσιο κεφάλι.

Κι' ἐν τούτοις ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπροτίμησε τὸ γάϊδαρο γιὰ νὰ εἰσέλθῃ στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπὶ ὄνου ἐδραπέτευσε ἡ Θεοτόκος Μαρία γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Χριστό!

Οἱ τσοπάνηδες τῆς Παλαιστίνης δὲν ἐπῆγαν μὲ ἄδεια τὰ χέρια νὰ προσκυνήσουν τὸν Κύριο.

Στὸ κατῶφλι τῆς καλύβας ποὺ ἐγεννήθη ὁ Θεὸς κατέθεσαν ἀρνάκια καὶ κατσικάκια.

Μεταξὺ τῶν πλέον οἰκιακῶν ζώων τὰ ἀρνιὰ προσφέρουν τὸ λευκὸ μαλλί τους καὶ τὸ κρέας τους γιὰ τὸ Πάσχα, ὡς θυσίαν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων.

Οἱ ἀρχαῖοι θεωροῦσαν τὸ ἀρνὶ ὡς σημεῖον ἁγνότητος, καὶ ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν θυσιαστηρίων τὸ αἷμα τῶν ζώων αὐτῶν ἐξήγνιζε τὰ πάντα καὶ ἄνοιγε τὸ δρόμο πρὸς τὸν οὐρανό.

Ἀλλὰ μήπως ὁ Χριστὸς σὲ μιὰ παραβολή του δὲν ἐμίλησε γιὰ τὴν ἁγνότητα τῶν ἀρνιῶν καὶ εἶπε νὰ γίνωμεν ἁγνοὶ ὡς αὐτά;

Ὑπάρχει ἕνα οἰκιακὸν ζῶον, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐκτιμᾷ διόλου καὶ μάλιστα τὸ οἰκτείρει. Τὸ θεωρεῖ κουτὸ ζῶον, πολὺ κουτό: ἡ χήνα.

Ἡ ἱστορία ὅμως ἔχει γράψει μιὰ ὡραία σελίδα γιὰ τὴ χήνα.

Ἡ χήνα εἶνε ὅπως δήποτε μία χήνα. Κάποτε ὅμως τὸ λησμόνησε ὅτι εἶνε χήνα. Ὅπως ἡ λύκαινα τοῦ Ρώμου καὶ Ρωμύλου, ὅπως ὁ ἀετὸς τῶν Καισάρων, ἔτσι καὶ ἡ χήνα ἔπαιξε μεγάλο ρόλο στὴν ἱστορία τοῦ Καπιτωλίου.

Ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ποὺ οἱ Γαλάται ἐπέρασαν τὰ σύνορα, γυρεύοντας νὰ κατακτήσουν τὴ Ρώμη.

Μία περίπολος λοιπὸν Γαλατῶν κατώρθωσε νὰ διεισδύσῃ αἰφνιδίως στὴν πόλι καὶ παρὰ λίγο νὰ κατελάμβανε τὸ Καπιτώλιον.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη αἱ ἱεραὶ χῆνες τοῦ Καπιτωλίου ἀρχίσαν νὰ φωνάζουν. Ὁ λαὸς καὶ ὁ στρατὸς ἐξύπνησαν καὶ ἡ περίπολος ἠχμαλωτίσθη, καὶ αἱ ὁρδαὶ τῶν Γαλατῶν ἀπωθήθησαν ἔξω τῆς πόλεως.

Μήπως ὁ πετεινός;

Μεταξὺ τῶν ἀποστόλων ὁ Πέτρος ἦταν ὁ πιὸ ὑπερήφανος γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς ὅμως τοῦ ὑπέμνησεν ὅτι τρὶς προτοῦ φωνήσῃ ὁ ἀλέκτωρ, θὰ τὸν ἀρνηθῇ. Ὁ Πέτρος ἐγέλασε. Ἀλλ' ὅταν ὁ Χριστὸς μετεφέρετο μεταξὺ Ἡρώδου καὶ Πιλάτου, ἠρώτησαν τὸν Πέτρο τρεῖς φορὲς ἂν εἶνε μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος ἠρνήθη καὶ πράγματι μετὰ τὴν τρίτη ἄρνησι ἀκούστηκε νὰ φωνάζῃ ἕνας πετεινός.

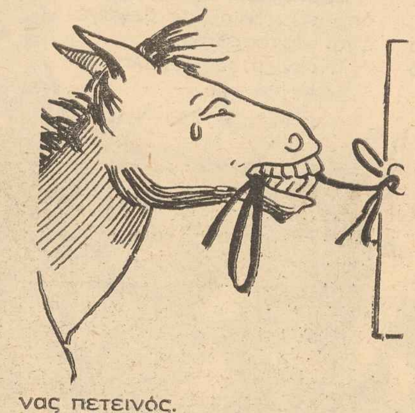

Πολλὰ ἐγράφησαν γιὰ τὸ ἄλογο ὡς σύντροφον τοῦ ἀνθρώπου. Ἕνα πρᾶγμα ὅμως ξεχνοῦν οἱ ἄνθρωποι. Τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ ἀλόγου στὸν ἄνθρωπο.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, ποὺ πολεμοῦσαν μὲ κοντάρια, θώρακες καὶ σιδερένιες μάσκες, δύο ἱππότες εὑρέθησαν ἀντιμέτωποι στὸ πεδίον τῆς μάχης.

Ξαφνικὰ τὰ ἄλογά τους σταμάτησαν ἀπότομα καὶ ἠρνοῦντο νὰ προχωρήσουν. Οἱ δύο ἱππότες ἐσήκωσαν τότε τὴ σιδερένια μάσκα τῆς περικεφαλαίας καὶ ἀνεγνώρισεν ὁ πατέρας τὸ γυιό του. Οἱ κάτοικοι τῆς Πιατσέντσας, ἐξ ἀφορμῆς αὐτοῦ τοῦ ἐπεισοδίου, ἔφτιασαν ἕνα μαρμάρινο συμβολικὸ ἄγαλμα.

Μήπως ὁ ἡμίονος; Ποιὸς δὲν ξέρει τὴν ξεροκεφαλιά του, τὸ πεῖσμα του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀντοχή του; Καὶ ποῦ δὲν ἐβοήθησε τὸν ἄνθρωπο; Μήπως στὶς πρῶτες γραμμὲς τοῦ πολέμου δὲν μεταφέρει πυρομαχικὰ καὶ τρόφιμα;

Ἐκεῖνο ὅμως ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ παραμένει πιστότερο καὶ ἀφωσιωμένο στὸν ἄνθρωπο εἶνε ὁ σκύλος!

Σελίδες πολλὲς μποροῦν νὰ γραφοῦν γιὰ τὸ σκύλο.

Τελευταία μᾶς ἐπληροφόρησαν ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία ὅτι ἕνας σκύλος περίμενε ὀκτὼ χρόνια σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ κυρίου του. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἡ Ἰαπωνικὴ Κυβέρνησις τὸν ἐπαρασημοφόρησε καὶ....τοῦ ἀπένειμε σύνταξι.

Ἀλλὰ ὡς φύλαξ τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν κοπαδιῶν, ὡς συνοδὸς τῶν τυφλῶν, ὁ σκύλος δὲν εἶνε περίφημος καὶ ἄξιος κάθε ἐκτιμήσεως;

Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ ζῶα, σκύλοι, γάτες, γαϊδούρια, ἄλογα, μουλάρια, κότες, χῆνες, ἀποτελοῦν μιὰ καθημερινὴ ἀπασχόλησι γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ζοῦν μ' αὐτόν, τὸν ὑπηρετοῦν, καὶ μάλιστα πολλὰ τοῦ προσφέρουν τὴ ζωή τους, τὸ κρέας τους γιὰ νὰ τὸν θρέψουν καὶ νὰ τὸν συντηρήσουν!

Μιὰ τίμια πρᾶξις

Μιὰ μέρα ὁ Μὰρκ Τουέν, ὅταν δὲν ἦταν ἀκόμη διάσημος, ἐγύριζε στοὺς δρόμους τῆς Οὐασιγκτῶνος τῆς Ἀμερικῆς.

Πεινοῦσε καὶ δὲν εἶχε δεκάρα στὴν τσέπη του.

Γύριζε, γύριζε, ἀλλὰ δὲν τοὐρχόταν καμμιὰ ἰδέα πῶς νὰ βγάλῃ ἕνα τάλληρο.

Κουρασμένος καὶ ἀπηλπισμένος σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

Ἕνα ὑπέροχο κυνηγετικὸ σκυλὶ ἦρθε τότε κοντά του καὶ τριβόταν στὰ πόδια του.

Ἐκεῖνος τόπιασε καὶ τὸ χάϊδεψε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἀξιωματικὸς ἔμπαινε στὸ ξενοδοχεῖο. Εἶδε τὸ σκύλο, τοῦ ἄρεσε καὶ ἐρώτησε τὸν Μὰρκ Τουὲν ἂν θέλῃ νὰ τὸν πουλήσῃ.

— Δῶσε μου τρία δολλάρια, εἶπε ὁ Μὰρκ Τουέν.

Ὁ Τουὲν εἰσέπραξε τὰ τρία δολλάρια καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἔφυγε μὲ τὸ σκύλο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη καταφθάνει τὸ ἀφεντικὸ τοῦ σκύλου.

— Μήπως εἴδατε ἕνα κυνηγετικὸ σκυλί, ἔτσι κι' ἔτσι;...

— Ἂν μοῦ δώσετε τρία δολλάρια, ἀναλαμβάνω νὰ βρῶ τὸ σκύλο σας.

Ἐπῆρε τὰ τρία δολλάρια, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀξιωματικοῦ, τοῦ πῆρε τὸ σκυλὶ καὶ τοὔδωσε πίσω τὰ τρία δολλάρια.

«Κι' ἔτσι, γράφει ὁ Μὰρκ Τουέν, ἡσύχασα μὲ τὴ συνείδησί μου. Τὰ πρῶτα τρία δολλάρια ἦσαν ἀνήθικα κερδισμένα, ἀλλὰ τὰ ἄλλα τρία τὰ κέρδισα τιμίως, διότι δίχως ἐμένα ὁ ἄλλος δὲν θὰ ξανάβρισκε τὸ σκύλο του. Κι' ἔτσι ἔμεινα ἕνας τζέντλεμαν!».

Ἔξυπνα καὶ κουτὰ

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

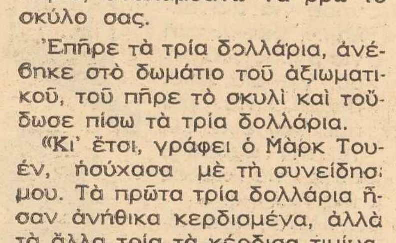

—Ὁ ἄντρας μου, κυρὰ Μαρία, περιμένει νὰ πεθάνω γιὰ νὰ μείνῃ χῆρος! Ἀμ' δὲν θὰ τοῦ δώσω αὐτὴ τὴν ἱκανοποίησι ἐν ὅσῳ ζῶ!

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΕΙ

Ἡ ἐπισκέπτρια: Τί ὡραῖα ποὺ τὰ διατηρεῖς τὰ μαλλιά σου, ἀγαπητή μου.

Ἡ οἰκοδέσποινα: Ναί, γιατὶ ξέρω καὶ τὰ περιποιοῦμαι...

Ἡ κόρη της: Ἀλήθεια, κάθε βράδυ ἡ μαμὰ τὰ βγάζει καὶ τὰ βάζει σ' ἕνα κουτί.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Δύο στρατιῶτες μεθυσμένοι συναντοῦν στὸ δρόμο τὸ Διοικητή τους.

—Καὶ τώρα, Γιῶργο τί γίνεται;

—Ἁπλούστατα, θὰ κρυφθῇ ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

—Τὸ βιολὶ ποὺ θὰ φέρω αὔριο μαζί μου, κυρία μου, εἶνε πολὺ παληό. Κατεσκευάσθη πρὸ διακοσίων ἐτῶν.

—Θεέ μου! Ἂς ἐλπίσωμε, κύριε, ὅτι δὲν θὰ τὸ καταλάβῃ κανείς!

Ο ΙΚΑΝΩΤΕΡΟΣ

Ἕνας παραγγελιοδόχος παρουσιάσθη στὴν ἀστυνομία καὶ παρεκάλεσε νὰ τοῦ βροῦν κάποιον, ὁ ὁποῖος περιεφέρετο στοὺς πελάτες του καὶ εἰσέπραττε τόσα ὅσα δὲν μποροῦσαν νὰ εἰσπράξουν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοί του.

—Πολὺ καλά... Ἐλπίζομε μέχρι τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος νὰ τὸν συλλάβωμε.

—Νὰ τὸν συλλάβετε; Ὄχι! Θέλω νὰ τὸν βρῶ γιὰ νὰ τὸν προσλάβω ἀμέσως ὑπάλληλό μου!

Α. ΜΟΡΡΙΣΟΝ

ΜΙΑ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ἕνας κύριος κομψός, μὲ σμόκιν, βρισκόταν μόνος μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα μιᾶς ἐπαύλεως.

Ἡ ὥρα ἦταν προχωρημένη καὶ ὁ καθένας θὰ παραξενευόταν ἂν ἔβλεπε αὐτὸν τὸν κύριο τέτοια ὥρα μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἔπαυλι.

Διότι ἡ ἔπαυλις αὐτὴ ἦτο κλειστὴ πρὸ μηνός, ἡ οἰκογένεια εἶχε φύγει γιὰ κάποια λουτρόπολι, οἱ ὑπηρέτες εἶχαν πάρει ἄδεια καὶ ὅλο τὸ σπίτι ἦταν κατασκότεινο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν αἴθουσα αὐτὴ τῆς ὁποίας ὅμως οἱ κουρτίνες ἦσαν ἀπὸ παντοῦ κλειστές.

Ὁ κομψὸς αὐτὸς κύριος εἶχε τοποθετήσει ἐπάνω σ' ἕνα ντιβάνι, ἕνα ἐλαφρὸ πανωφόρι, τὸ ἡμίψηλό του, τὰ γάντια του, τὸ μπαστοῦνι του.

Ἀφοῦ ἄναψε κι ἕνα τσιγαράκι, ἔκαμε μερικὰ βήματα καὶ πλησίασε ἕνα μεγάλο χρηματοκιβώτιο καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ ἀνίξῃ.

Ἦταν τόσο ἥσυχος, τόσο ἥρεμος γιὰ τὴν πρᾶξι του αὐτή, σὰν νὰ ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν εἶχε κανένα φόβο ποὺ βρισκόταν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἤδη εἶχε ἁπλώσει τὸ χέρι του πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο ὅταν ξαφνικὰ σταμάτησε ἀπότομα.

Ἄκουσε κάποιο θόρυβο, ἕναν ὕποπτο θόρυβο πίσω του καὶ ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ νὰ δῇ τί συμβαίνει.

Καὶ εἶδε τότε κάποιον ποὺ παραφύλαγε πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν κάτι τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο μ' αὐτόν.

Ἦταν πιὸ κοντός, χοντρός, ντυμένος μὲ ἐργατικὰ ροῦχα, καὶ μὲ μιὰ ἀπαίσια, σιχαμερὴ μορφή.

Ὁ ἄγνωστος τὸν ἐκύτταζε τώρα περίεργα καὶ βαστοῦσε ἕνα πιστόλι στὸ χέρι.

Σημάδεψε τὸν κομψὸ κύριο καὶ μ' ἐπιτακτικὴ φωνὴ τὸν διέταξε:

—Ψηλὰ τὰ χέρια!

Ὁ ἄλλος εἶδε πιὰ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ κι' ἀλλοιῶς καὶ ἀναγκαστικῶς ὑπήκουσε.

Τότε ὁ ἄγνωστος ἐπλησίασε περισσότερο τὸν κομψοντυμένο κύριο καὶ γρήγορα-γρήγορα τοῦ ἔκανε μιὰ ἔρευνα γιὰ νὰ δῇ μήπως κρατοῦσε ὅπλο ἐπάνω του.

Δὲν βρῆκε τίποτε κι' ἔτσι ἡσύχασε.

—Θέλεις νὰ μιλήσουμε λιγάκι, τοῦ εἶπε;

—Ὅπως ἀγαπᾶτε, εἶπε ὁ κομψὸς κύριος.

—Ἐν πρώτοις... ποιὸς εἶσθε;

—Τὸ ἴδιο ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ σᾶς ἐρωτήσω.

—Λοιπὸν, ἐδῶ κι' οἱ δυό μας βρισκόμαστε στὸ σπίτι τοῦ κόμητος Μούντλεφ. Ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἶσθε συγγενὴς τῆς οἰκογενείας.

—Τὸ ἴδιο ὑποθέτω κι' ἐγὼ γιὰ σᾶς... ὡς ἐπίσης καὶ γιὰ τοὺς ἰδίους λόγους.

—Δηλαδή;

—Ἡ οἰκογένεια Μούντλεφ ἀποτελουμένη ἀπὸ ἕνα ἀνδρόγυνο καὶ ἕνα κοριτσάκι δέκα ἐτῶν εὑρίσκεται τὴ στιγμὴ αὐτὴ πολὺ μακρυά, σὲ κάποια λουτρόπολι. Οἱ ὑπηρέες ἔχουν πάει στὰ σπίτια τους, σκόρπισαν σὲ διάφορα χωριά. Θὰ λείψουν περίπου δυὸ μῆνες. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι εἶμαι καλὰ πληροφορημένος;

—Ὑπέροχα!

—Λοιπόν... τί θέλουν τέτοια ὥρα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι δυὸ ἄνδρες, ἄγνωστοι πρὸς τὴν οἰκογένεια τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἄγνωστοι ἀναμεταξύ τους;

—Δὲν ξέρω...

—Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ... Διότι σὺ εἶσαι ἕνας λωποδύτης ὁ ὁποῖος ἐμπῆκε ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ κλέψῃ τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρήματα ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο.

—Κι' ἐγὼ τὴν ἴδια σκέψι ἔκανα γιὰ σᾶς.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει προτιμῶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ὅτι δὲν ἐκάνατε λάθος.

—Ὡραῖα... τότε μεταξὺ δύο συναδέλφων, ὁ ἕνας μὲ σμόκιν καὶ ὁ ἄλλος μὲ ἐργατικὰ ροῦχα, νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ κάποια συνεννόησις.

—Αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγώ.

—Τότε μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε... ἐγὼ θὰ φυλάω καὶ σὺ θὰ ἀνοίξῃς τὸ χρηματοκιβώτιο.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

—Δέχομαι εὐχαρίστως...

—Ἔτσι θὰ γίνῃ γιατὶ ἐγὼ ξαναδοκίμασα καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ τ' ἀνοίξω...

—Μπᾶ! τότε πολὺ καλά, εἶπε ὁ κύριος μὲ τὸ σμόκιν. Νὰ, κάποτε χρημάτισα... ὑπάλληλος σὲ ἐργοστάσιο χρηματοκιβωτίων καὶ ἔχω ἰδέα ἀπὸ κάτι τέτοια πράγματα.

—Τότε ἄρχισε... ἐμπρός...

—Ναί, ἀλλά... μιὰ στιγμή, σὲ παρακαλῶ... Ἐγὼ εἶμαι ἄοπλος, εἶπε ὁ κύριος μὲ τὸ σμόκιν. Ἐνῷ ἐσὺ εἶσαι ὡπλισμένος... Ὅταν ἐγὼ θ' ἀνοίξω τὸ χρηματοκιβώτιο, ποιὸς μὲ διαβεβαιώνει ὅτι δὲν θὰ μοῦ φυτέψῃς μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι γιὰ νὰ μοῦ πάρῃς ὅλα τὰ κοσμήματα;... Ρίξε μακρυὰ τὸ ὅπλο σου καὶ ἀρχίζω...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ἐργατικὰ ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ἐκύτταξε τὰ γερά του μπράτσα, παρέβαλε τὸ κορμί του μὲ τὸ σῶμα τοῦ κομψοῦ κυρίου κι' ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του ἐξασφαλισμένο.

Ἔρριξε τότε χάμω τὸ πιστόλι καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸ πέταξε μακρυά, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ κοντά του.

Τὸ πιστόλι σοὺρθηκε μὲ δύναμι καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπὸ ἕνα ντιβάνι.

—Πολὺ καλά, εἶπε τότε ὁ κύριος μὲ τὸ σμόκιν, κι' ἐπλησίασε στὸ χρηματοκιβώτιο.

Ἀκούμπησε τὰ δάχτυλά του, ἄρχισε νὰ τὰ κουνάῃ πάνω στὰ διάφορα ἐλατήρια, γύρισε, στριφογύρισε τὸ δίσκο σὰν καλὸς γνώστης τοῦ μηχανισμοῦ κι' ἔπειτα ἀπὸ διάφορες κινήσεις κατώρθωσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

—Ἐπὶ τέλους! ἐφώναξε ὁ κομψὸς κύριος κι' ἔχωσε τὸ δεξί του χέρι μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο.

—Ὑπάρχουν τὰ κοσμήματα;

—Μόνο; Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κοσμήματα ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πράγματα...

—Καὶ γύρισε ἀπότομα πρὸς τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ ἐργατικὰ ροῦχα.

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ἐργατικὰ ροῦχα ἀναπήδησε πρὸς τὰ πίσω.

Ὁ σύντροφός του ὁ κομψευόμενος κρατοῦσε τώρα ἕνα πιστόλι στὸ χέρι, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρει μέσα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ἀπειλοῦσε τώρα τὸ σύντροφό του.

Ἄφησε τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ πλησίασε τὸν ἄλλο.

—Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε πρώην συνάδελφε, νὰ συστηθῶ.

»Ὀνομάζομαι Ροβέρτος Μούντλεφ καὶ βρίσκομαι στὸ Λονδῖνο, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα μου στὴ λουτρόπολι.

»Συνέβη ὅμως νὰ δίδεται κάποια ἐπίσημη χοροεσπερὶς ἐκεῖ στὴ λουτρόπολι καὶ ἡ γυναῖκα μου εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μερικὰ κοσμήματα, ἰδίως κάτι ἐκλεκτὰ μεγάλης ἀξίας.

»Τὰ κοσμήματα αὐτὰ ὑπάρχουν μέσα σ' αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ πάρω τὸ τραῖνο καὶ νἄρθω ἐδῶ στὸ σπίτι μας νὰ τὰ πάρω.

»Ἐπωφελήθηκα λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας καὶ διασκέδασα λιγάκι, ἀπὸ βραδύς, μέ... κάποια καλὴ συντροφιά, κι' ἔτσι ἄργησα νὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ πάρω τὰ κοσμήματα.

»Τώρα ἦρθα, θὰ τὰ πάρω, θὰ κλείσω τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ αὔριο πρωΐ-πρωῒ ἀναχωρῶ.

»Τώρα... θέλεις νὰ μάθῃς γιατί παράσταινα τὸ λωποδύτη ὅπως ἐσένα; Εἶνε εὔκολο νὰ τὸ καταλάβῃς... Ἂν σοῦ ἔλεγα τὴν ἀλήθεια... δηλαδὴ ὅτι εἶμαι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου, γιὰ νὰ σωθῇς ἀσφαλῶς θὰ μοῦ φύτευες καμμιὰ σφαῖρα στὸ κορμί. Διότι ἐσὺ μὲν ἤσουν ὡπλισμένος, ἐγὼ δὲ ἄοπλος.

»Κατάλαβα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τὰ λόγια σου ὅτι δὲν μὲ γνώριζες προσωπικῶς ἔτσι ἐσώπασα κι' ἐγὼ κι' σ' ἔκανα νὰ ὑποθέσῃς, ὅτι ἤμουν ἕνας λωποδύτης. Σ' ἄφησα νὰ πιστέψῃς, ὅτι μποροῦσα νὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐπομένως ἔκανα πὼς δέχτηκα νὰ μοιράσουμε τὰ κοσμήματα. Σκοπός μου ἦτο ν' ἀνοίξω τὸ χρηματοκιβώτιο γιὰ νὰ πάρω τὸ πιστόλι μου ποὺ τὸ εἶχα μέσα σ' αὐτὸ κλειδωμένο...

»Λοιπὸν σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ μὲ βοηθήσῃς λιγάκι... Ἐκεῖ πέρα εἶνε τὸ τηλέφωνο... ἄνοιξε, πάρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία νἄρθῃ νὰ σὲ πάρῃ. Κάνε γρήγορα σὲ παρακαλῶ, γιατὶ βιάζομαι κι' ἐγὼ νὰ δοκιμάσω τὸ πιστόλι μου ἂν δὲν ὑπακούσῃς...»

Ὁ δυστυχὴς ὁ λωποδύτης κατάλαβε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ κι' ἀλλοιῶς.

Ἐδάγκασε τὰ χείλη του καὶ ὑπήκουσε...

ΑΝ ΝΤΥΝΟΝΤΑΝ Τ' ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Ἡ κομψὴ νέα τοῦ Ἐλβετικοῦ περιπτέρου καὶ ἡ νυφούλα τοῦ Μουσείου Συγχρόνου Τέχνης.

Γιατὶ τ' ἀγάλματα ν' ἀπολαμβάνουν ὅλης αὐτῆς τῆς ἀσυδοσίας καὶ νὰ δικαιοῦνται νὰ ἐμφανίζωνται δημοσίᾳ, στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες ὅλων τῶν πόλεων τοῦ κόσμου ἔτσι, ποὺ κανένας ζωντανὸς ἄνθρωπος δὲν θὰ σκεπτόταν κἂν νὰ παρουσιασθῇ; Γιατὶ ἐνῷ ὁ γυμνισμὸς θεωρεῖται ὡς ἀνήθικος αἵρεσις καὶ καταδιώκεται ἀκόμη καὶ στοὺς περιωρισμένους περιφραγμένους χώρους, ποὺ συγκεντρώνονται οἱ πιστοί του, ἔχουμε γεμίσει τὶς πολιτεῖες μας μὲ ὁλόγυμνους θεοὺς ἢ ἀνθρώπους;

Εἶνε ἡ τέχνη, σοῦ λένε. Ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιτρέπονται ὅλες οἱ ἐλευθερίες. Ἂς ὄψωνται οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι, ποὺ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ντύσουν κανένα ἄγαλμά τους. Ἀλλὰ αὐτοὶ ἦσαν συνεπεῖς· τὸν περισσότερο καιρὸ γύριζαν κι' οἱ ἴδιοι γυμνοὶ καὶ ὁ Θουκυδίδης παρατηρεῖ πὼς «μόνο σὲ μερικοὺς βαρβάρους τόπους θεωρεῖται ἀνήθικον νὰ παρουσιάζεται κανεὶς γυμνός».

Σήμερα, ὅμως, ἀφοῦ δὲν συμφωνοῦμε σ' αὐτὸ μὲ τοὺς ἐνδόξους καὶ σοφούς, ἀλλὰ κάπως ἰδιοτρόπους προγόνους μας, καταντᾷ ἀσυνέπεια νὰ ἀφήνουμε τὰ μαρμάρινα ἢ μπρούτζινα ὁμοιώματά μας γυμνά. Καὶ ὅσμως, σ' ὅλον τὸν κόσμο αὐτὸ γίνεται.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς σὲ πολλὲς χῶρες ἔχουν ἐμφνισθῆ καὶ οἱ ἀντιδράσεις. Τὰ περίφημα ἀγάλματα τοῦ «Φόρους Μουσσολίνι» στὴ Ρώμη ὑπεχρεώθησαν νὰ φορέσουν φύλλον συκῆς, κατόπιν διαμαρτυριῶν τοῦ Πάπα, ὅτι αὐτοὶ οἱ ὁλόγυμνοι δὲν μποροῦσαν νὰ μείνουν στὴν Ἁγία Πόλι.

Πρὸ ἡμερῶν πάλι, ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι σὲ μιὰ πόλι τοῦ Μίντλ-Οὐέστ τὸ δημοτικὸ συμβούλιον ἀπεφάσισε νὰ ντύσῃ μὲ σύγχρονα ἐνδύματα τὰ γυμνὰ ἀγάλματα ποὺ ἐχάρισε στὴν πόλι ἕνας διάσημος γλύπτης. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἐμερολήπτησε τὸ δημοτικὸ συμβούλιο: ἀπεφάσισε νὰ ντύσῃ τοὺς ἄνδρες καὶ ν' ἀφήσῃ γυμνὰ τὰ γυναικεῖα ἀγάλματα.

Ἔτσι πάλι ἡ Διεθνὴς Ἔκθεσις τῶν Παρισίων εἶνε γεμάτη ἀγάλματα-γυμνά, φυσικά.

Καὶ ἕνας Γάλλος σκιτσογράφος εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ παρουσιάσῃ ντυμένα τὰ κυριώτερα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀγάλματα. Ἂν θελήσουν, ἐσκέφθη, νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν θαυμασμὸ τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς Ἐκθέσεως, νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τὰ βάθρα των καὶ νὰ ἀνακατευθοῦν μὲ τὸ πλῆθος τῶν ξένων γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν κι' αὐτὰ τὰ διάφορα περίπτερα τῆς μεγάλης Ἐκθέσεως, πῶς θὰ ἦσαν; Φυσικὰ ντυμένα. Καὶ μάλιστα ντυμένα κατὰ παραγγελίαν. Γιατὶ οἱ μοντέρνες Ἀφροδίτες, Νίκες, Παρθένες, Ἀρτέμιδες τῶν συγχρόνων γλυπτῶν δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν ροῦχα καὶ κυρίως παπούτσια στὸ μέτρο τους. Ἔχουν ὅλες γεμᾶτο κορμί, γερὸ πόδι, χοντρὴ γάμπα.

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὶς ντύσῃ μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, ἢ μὲ τὰ τοπικά τους ἐνδύματα. Καὶ ὁμολογουμένως εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Δὲν νομίζετε ὅτι αὐτὴ ἡ ντροπαλὴ νέα τοῦ Μουσείου Συγχρόνου Τέχνης εἶνε μιὰ συγκινημένη νυφούλα, ποὺ περιμένει μὲ καρδιοκτύπι νὰ τῆς φορέσουν τὸ στεφάνι τοῦ γάμου; Κι' αὐτὴ ἡ μικρούλα ποὺ τῆς φιλᾷ τὸ χέρι δὲν εἶνε ἡ μικρὴ συνοδός της ποὺ θὰ κρατᾷ τὴν οὐρὰ τοῦ νυφικοῦ;

Κι' αὐτὴ ἡ γερμανικὴ οἰκογένεια ποὺ στολίζει τὴν πρόσοψι τοῦ ὡραίου Γερμανικοῦ περιπτέρου δὲν σᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσι Βαυαρέζων περιηγητῶν μὲ τὶς ἐθνικὲς στολές των; Ρωμαλέοι, φιλοπόλεμοι, ἐπισκέπτονται τὸ Παρίσι. Ἡ νεαρὰ φροϋλάϊν εἶνε ὡπλισμένη μὲ μπαίντεκερ, φωτογραφικὴ μαχανή, γυαλιὰ καὶ μέσα στὴν σάκκα ποὺ κουβαλᾷ ἡ νοικοκυρὰ ὑπάρχουν, βάζουμε στοίχημα, σάντουϊτς, ἕνα τερμὸ καὶ πρόχειρο ἐκδρομικὸ φαρμακεῖο: ἀληθινοὶ περιηγηταὶ ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουν ὅλα τὰ ἀπρόοπτα.

Αὐτὴ ἐπίσης ἡ Κυρία μὲ τὸ Μῆλο τοῦ Μουσείου τῆς Μοντέρνας Τέχνης, εἶνε ἡ Εὔα ἢ ἡ Ἀταλάντη; Μόλις ντύθηκε σὰ σύγχρονη κομψὴ κυρία τοῦ κόσμου αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ παρφουμαρισθῇ. Ὤ, πόσο φιλάρεσκη εἶνε. Ἀλλὰ ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ σύγχρονη Παριζιάνα ὀφείλει νὰ περάσῃ γρήγορα ἀπὸ ἕνα κατάστημα κορσέδων καὶ πρὸ παντὸς δὲν πρέπει νὰ παραλείπῃ δέκα λεπτῶν τοὐλάχιστον γυμναστικὴ κάθε πρωΐ. Ἔτσι θ' ἀποκτήσῃ τὴν εὐκαμψία ἀπὸ τὴν ὁποία τὴν ἐστέρησεν ὁ μοντέρνος γλύπτης.

Αὐτὴ ἡ ρωμαλέα καὶ εὔρωστη Ἐλβετίδα, τοῦ Ἐλβετικοῦ περιπτέρου, θὰ ἔκανε πολὺν ἀλπινισμό. Διαφορετικὰ δὲν δικαιολογοῦνται τὰ χοντρὰ πόδια της. Ἀσφαλῶς ἄκουσε κάποιον ἀδιόρθωτο Παριζιάνο, ποὺ περνῶντας πλάϊ της εἶπε μεγαλόφωνα: «Τί τηλεγραφόξυλα αὐτὰ τὰ πόδια!» καὶ ἔσπευσε νὰ φορέσῃ μακρειὰ φορέματα, παρὰ τὴ μόδα ποὺ τὰ θέλει πάλι κοντὰ καὶ σκοῦρες κάλτσες. Τὸ ἰνστιτοῦτο καλλονῆς ποὺ ἐπεσκέφθη, τὶς συνέστησε τὶς κλακέττες· εἶνε τὸ ἀποτελεσματικώτερο μέσον γιὰ νὰ λεπτύνουν οἱ ἀστράγαλοι. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ παριζιάνικος ἀέρας εἶνε ἀνυπόφορος. Τῆς σηκώνει διαρκῶς τὸ βέλο ἀπὸ τὸ πρόσωπο.

Τὸ ζήτημα εἶνε τί ἐντύπωσι θὰ μᾶς ἔκαναν ὅλες αὐτὲς οἱ σύγχρονες ἢ ἀρχαῖες Ἀφροδίτες καὶ Ἀρτέμιδες ἂν ἐμφανιζόνταν ζωντανὲς στὸ δρόμο, ἂν τὶς συναντούσαμε στὸν περίπατο, στὸ ζαχαροπλαστεῖο, στὸ ντάνσιγκ, στὴν ταβέρνα.

Πολὺ φοβοῦμαι πὼς οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς δὲν θὰ μᾶς ἔκαναν καὶ πολὺ καλὴν ἐντύπωσι. Τὸ γοῦστο μας ἔχει πάθει τέτοια διαστροφή, ποὺ ἡ ἄρτια γλυπτικὴ καλλονή τους μᾶς ἀφήνει ἀδιαφόρους. Οἱ εὐρεῖς λαγῶνες τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου δὲν συμβιβάζονται μὲ τὴν ἀντίληψι τοῦ κορσὲ καὶ οἱ ὀδοντογλυφίδες ποὺ προτιμοῦνται γιὰ γάμπες δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς γερὲς βάσεις τῆς κόρης τοῦ Ἐλβετικοῦ περιπτέρου.

Μόνον ἡ Ἄρτεμις μὲ τὸ ἀγορίστικο σῶμα καὶ τὴν λυγερὴ κορμοστασιὰ θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ στὴ σημερινὴ αἰσθητική μας. Οἱ ἄλλες ὡραῖες τῆς ἀρχαιότητος ἢ τῆς Ἀναγεννήσεως θὰ μᾶς φαινόνταν Ἀνατολίτισσες καλὲς γιὰ σουλτανικὸ χαρέμι, ἀλλὰ ὄχι γιὰ μοντέρνο εὐρωπαϊκὸ ντάνσιγκ.

Ἂς τὰ ἀφήσουμε λοιπὸν ὅπως τὰ ἔκαμαν οἱ τεχνῖτες τους. Κερδίζουν καὶ αὐτὰ καὶ μεῖς. Ἂς φροντίσουμε καλύτερα νὰ ντύσουμε τὶς γυμνότητες ποὺ χωρὶς καμμιὰ αὐτοεπίγνωσι περιφέρουν τὰ ὀστᾶ τους στὶς πλάζες καὶ τὶς λουτροπόλεις.

Αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκη ντυσίματος. Ὄχι τόσο γιὰ λόγους ἠθικῆς, γιατὶ δὲν προκαλοῦν καμμιὰ ἀνίερη σκέψι στοὺς θεατάς, ἀλλὰ γιὰ καθαροὺς λόγους αἰσθητικῆς.

Δὲν ἔχετε προσέξει πόσες φορὲς βλέπετε νὰ φθάνουν μὲ μιὰ καλορραμμένη τουαλέττα στὴν πλάζα, μιὰ τουαλέττα ποὺ σᾶς κάνει νὰ ἐλπίζετε ἕνα ὡραῖο θέαμα. Παρακολουθεῖτε τὴν ὡραία τουαλέττα νὰ μπῇ στὴν καμπίνα καὶ περιμένετε μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἔξοδο. Τί ἀπογοήτευσις! Ἀντὶ τοῦ χάρμτος ὀφθαλμῶν ποὺ περιμένατε, βγαίνει ἕνας ἀκατέργαστος ὄγκος ποὺ σᾶς κινεῖ τὸν οἶκτο.

Ἐκεῖ ἀποζητᾶτε τὴν αἰσθητικὴ ἀστυνομία, γιὰ τὴν ὁποία ἔγινε τελευταία τόσος λόγος ἐδῶ καὶ ἔξω. Ἂν μᾶς γλύτωνε ἀπ' αὐτὰ τὰ θεάματα θὰ ἦταν ἀληθινὴ εὐεργεσία.

Θὰ ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ μόρφωσι τοῦ κοινοῦ. Γιατὶ τί γοῦστο περιμένετε ἀπὸ ἕνα λαὸ ποὺ εἶνε καταδικασμένος νὰ βλέπῃ διαρκῶς τέτοια θεάματα; Παθαίνει ἀναποφεύκτως ἐκφυλισμὸ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ὡραίου. Καὶ δὲν μπορεῖ ἔπειτα νὰ δημιουργήσῃ παρὰ μόνο ἀσχήμιες

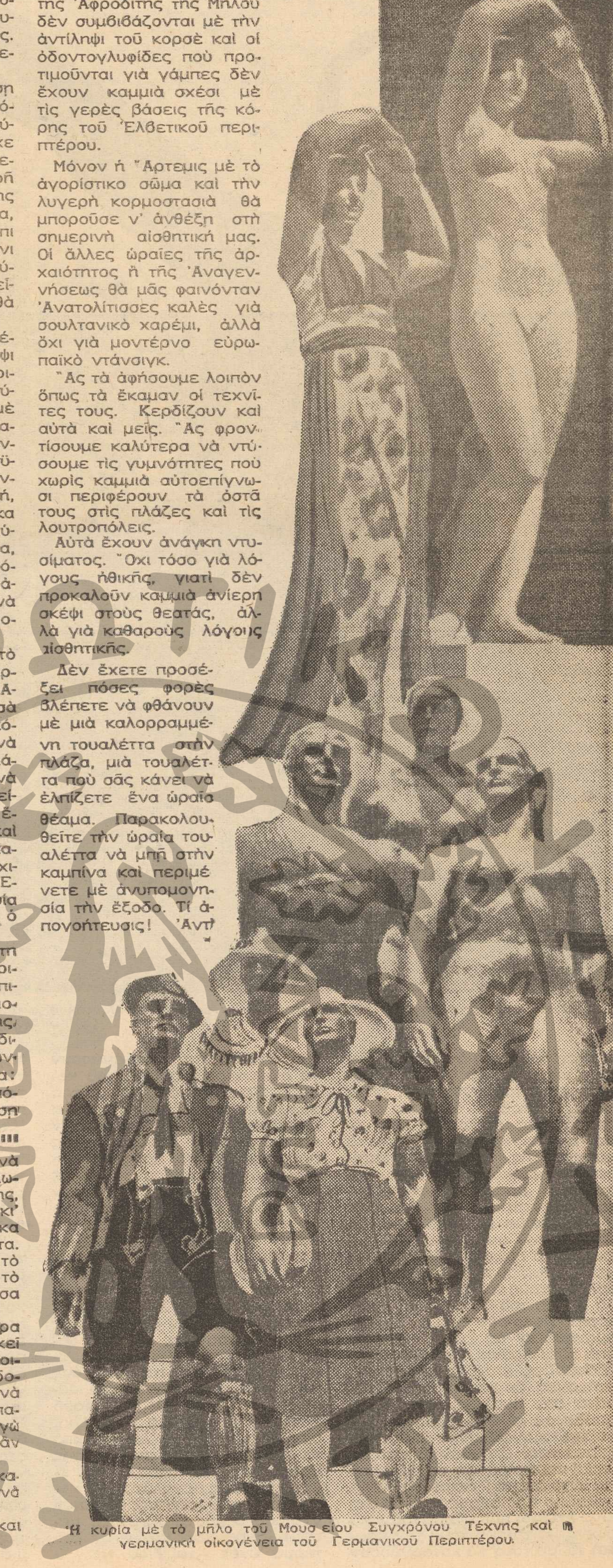

Ἡ κυρία μὲ τὸ μῆλο τοῦ Μουσείου Συγχρόνου Τέχνης καὶ ἡ γερμανικὴ οἰκογένεια τοῦ Γερμανικοῦ Περιπτέρου.

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΑΚΤΑ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΟΥΣ

Ἡ τελευταία μεγάλη ἀποστολὴ στὸν Βόρειο Πόλο.— Ἡ ἐπιστημονικὴ σημασία της.— Ἡ χρησιμοποίησις τῶν συγχρόνων μέσων. — Ἡ περιπέτεια τῆς Ἀμαλίας Ἔρχαρτ.— Ποῖες ἐκτάσεις παραμένουν ἀκόμη ἀνεξερεύνητες.— Τὰ τολμηρὰ σχέδια τοῦ Οὐΐλκινς.— Ἄλλοτε καὶ τώρα: ἡ τεραστία μεταβολή.— Τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Ν. Πόλου.— Ἡ Γῆ ἀρχίζει νὰ μικραίνῃ γιὰ τὸν ἄνθρωπον.—Ἡ καταπληκτικὴ προοπτικὴ τοῦ μέλλοντος.

ΣΤΙΣ ΠΑΓΩΜΕΝΕΣ ΕΚΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΚΤΙΚΟΥ

Στὴν ἀπέραντη μοναξιὰ τῶν παγωμένων ἐκτάσεων τοῦ Ἀρκτικοῦ : μιὰ ὁμὰς ἐξερευνητῶν ἐπιστρέφει στὸ «πλοῖο - βάσιν» ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀναγνώρισι.

Ποτὲ ἄλλοτε ὁ ἄνδρωπος δὲν εἶχε κάνει τέτοια γενικὴ ἐξόρμησι κατὰ τοῦ ἀγνώστου, ὅπως τώρα. Παντοῦ, σ' ὅλες τὶς ἀνεξερεύνητες περιοχές, ἐκεῖ ὅπου ἡ φύσις κρατεῖ ζηλότυπα τὰ μυστικά της, τολμηροὶ ἐπιστήμονες, ἡρωϊκοὶ ἀεροπόροι, παράτολμοι ὀρειβάτες ἀγωνίζονται νὰ κατακτήσουν ὅ,τι ἔχει μείνει ἀκόμη ἔξω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ συχνά, πολὺ συχνά, ὁ θάνατος εἶνε ἡ τιμωρία, ποὺ ἡ φύσις ἐπιβάλλει στοὺς τολμηροὺς αὐτούς. Τὸ δρᾶμα τοῦ Ἀμοῦνδσεν στὸν Βόρειο Πόλο δὲν ἔχει ἀκόμα λησμονηθῆ κι' ἂς ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε χρόνια. Πρὶν ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες, ἑπτὰ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες βρῆκαν τραγικὸ θάνατο στὰ Ἱμαλάϊα, ὅπου τοὺς παρέσυρε σ' ἕνα βάραθρο μιὰ φοβερὴ χιονοθύελλα. Οἱ ἑπτὰ ἐξερευνηταὶ ἔκαμναν ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς ἀγριώτερες σειρὲς τῶν Ἰμαλαΐων. Οἱ ἀεροπόροι, ὅμως, εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ πληρώνουν πιὸ συχνὰ μὲ τὴ ζωή τους τὴν ἡρωϊκὴ τόλμη τους νὰ καταργήσουν τὴν ἀπόστασι καὶ νὰ ἑνώσουν τὰ πιὸ μακρινὰ σημεῖα τοῦ κόσμου. Ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ κέντρα τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀεροδρόμια τῶν πρωτευουσῶν καὶ προχωροῦν πολλὲς φορὲς πρὸς τὸ ἄγνωστο, πρὸς τὸν κίνδυνο, ἀντιμετωπίζουν θύελλες καὶ ἀνεμοστροβίλους, περνοῦν ὠκεανούς, πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ ζοῦγκλες καὶ παρθένα δάση, πηδοῦν τὶς κορυφὲς πανυψήλων βουνῶν καὶ ἀψηφοῦν τὴν κούρασι, τὴν ἀϋπνία, τὴν ἀγωνία καὶ τοὺς κινδύνους. Συχνὰ φτάνουν στὸ τέρμα. Συχνότερα ἐξαφανίζονται, δὲν ξέρει κανεὶς τί ἔχουν ἀπογίνει, σὲ ποιὰ θάλασσα ἔπεσαν ἢ θὲ ποιὰ χαράδρα βρίσκονται τὰ πτώματά τους μέσα στὰ συντρίμματα τοῦ ἀεροπλάνου των. Ὁ Κίγκσφορδ Σμὶθ, ὁ ἀεροπόρος ποὺ εἶχε συνδέσει μέσα σὲ λίγες ὧρες τὰ πιὸ μακρινὰ σημεῖα τῆς Βρεταννικῆς Αὐτοκρατορίας, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους κατακτητὰς τῶν ἀποστάσεων ποὺ γνώρισε ὁ κόσμος, χάθηκε μεταξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας, στὸ τέρμα ἑνὸς ταξιδιοῦ του. Ὁ Μερμὸζ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄσσους τῆς γαλλικῆς ἀεροπορίας, ὁ τολμηρὸς ἀεροπόρος ποὺ εἶχε περάσει τόσες φορὲς τὸ Νότιο Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, χάθηκε σ' αὐτὸν στὴν τελευταία πτῆσι του. Ἡ Ἔρχαρτ —ὁ «θηλυκὸς Λίντμπεργκ»— παρ' ὀλίγον νὰ πληρώσῃ κι' αὐτὴ μὲ τὴ ζωή της τὸ τόλμημα νὰ κάνῃ μὲ τὸ ἀεροπλάνο της τὸ γῦρο τοῦ κόσμου.

Ὁ θάνατος ὅμως δὲν σταματᾷ τὴν πρόοδο: Ὅσοι σκοτώνονται δὲν γίνονται ἐμπόδιο γιὰ κείνους ποὺ ἐπιζοῦν. Μπορεῖ νὰ χάθηκε ὁ Φώουσεττ στὴν «πράσινη κόλασι» τῆς Βραζιλίας: τὸ ἔργο του θὰ τὸ συνεχίσουν, ὅπως καὶ τὸ συνεχίζουν, δέκα ἄλλοι. Ὁ Ἀμοῦνδεν δὲν ξαναγύρισε ἀπὸ τὸ Βόρειο Πόλο. Τί σημαίνει; Ὁ Ρῶσσος καθηγητὴς Σμὶτ καὶ ἡ ἀποστολή του κατώρθωσαν ὅ,τι ἐκεῖνος δὲν μπόρεσε: κατέβηκαν μὲ τὰ ἀεροπλάνα τους στὸν Πόλο κι' ἔστησαν ἐκεῖ εναν πλήρη σταθμό. Τὰ Ἰμαλάϊα ἔχουν στοιχίσει τὴ ζωὴ σὲ δεκάδες τολμηροὺς ὀρειβάτες. Ἐν τούτοις κάθε χρόνο καὶ μιὰ νέα ἀποστολὴ ξεκινᾷ γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸ Ἔβερεστ, τὴν ὑψηλότερη κορυφή τους, τὴ «Στέγη τοῦ Κόσμου», ὅπως τὴν ὀνομάζουν οἱ ἰθαγενεῖς. Ὁπουδήποτε ὑπάρχουν ἀκόμη ἐκτάσεις ἄγνωστες ἢ ἀνεξερεύνητες, ὁ ἄνθρωπος ξεκινᾷ γιὰ νὰ τὶς κατακτήσῃ. Οἱ περιοχὲς τοῦ Βορείου καὶ τοῦ Νοτίου Πόλου, τὰ παρθένα δάση τῆς Βραζιλίας καὶ τῆς Αὐστραλίας, οἱ παγωμένες ἐκτάσεις τῆς Ἀλάσκας καὶ τῆς Σιβηρίας, ὁλόκληρες περιφέρειες τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, τῆς Ἀσίας εἶνε ἄγνωστες ἀκόμα. Ἐκεῖ ἐκστρατεύουν οἱ ἐξερευνηταὶ κατὰ τοῦ Ἀγνώστου. Καὶ σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχή, ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ ἔχει συστηματοποιηθῆ, βασιζομένη σ' ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα.

Τὰ περιφημότερα ἀπ' ὅλα τὰ κατορθώματα τῆς χρονιᾶς, εἶνε ἡ κατάκτησις τοῦ Βορείου Πόλου ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ Σμίτ. Τέσσερα ἀεροπλάνα μετέφεραν τοὺς ἀτρομήτους ἐξερευνητὰς ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Σιβηρίας στὴ λευκὴ ἀπεραντοσύνη τοῦ Ἀρκτικοῦ. Ἐκεῖ ἐστήθη ἕνας ἄρτιος πολικος σταθμὸς καὶ ὠργανώθη ἡ παραμονὴ τεσσάρων μελῶν τῆς ἀποστολῆς ἐπὶ ἕνα χρόνο, γιὰ νὰ μελετήσουν τὶς καιρικὲς καὶ μετεωρολογικὲς συνθῆκες στὸν Πόλο. Οἱ τέσσαρες ἐπιστήμονες, ποὺ ἔμειναν, εἶνε οἱ Ι. Παπανὶν, Ε. Κρένκελ, Π. Σίρσωφ καὶ Ε. Φεντόρωφ, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο κι' ἐπικοινωνοῦντες μὲ τὸν πολιτισμένο κόσμο μόνο μὲ τὸν ἀσύρματο, θὰ μελετήσουν ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ Ἀρκτικοῦ. Ὁ πολικὸς σταθμὸς ἔχει ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα παγόβουνο, τὸ ὁποῖον μάλιστα μετακινεῖται συνεχῶς. Ἐπάνω ἀπὸ τὸν σταθμὸν αὐτὸν θὰ διέρχωνται τὰ ἀεροπλάνα τὰ ὁποῖα θὰ ἐκτελοῦν τὴν τακτικὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Ἀμερικῆς. Ἤδη ἡ πρώτη δοκιμαστικὴ πτῆσις ἔγινε, ἐπέτυχε δὲ πλήρως: οἱ ἀεροπόροι, οἱ ὁποῖοι ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Μόσχαν, ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀμερικήν, βορείως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀφοῦ διέτρεξαν 9.200 χιλιόμετρα χωρὶς σταθμόν. Εἰς τὴν ἐναέριον αὐτὴν συγκοινωνίαν ἀποδίδεται ἐξαιρετικὴ σημασία, διότι θὰ συντομεύσῃ τρομερὰ τὰς ἀποστάσεις μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Ἀμερικῆς. Δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀνοίξετε τὸν πρῶτον χάρτην τῶν δύο ἡμισφαιρίων καὶ θὰ ἀντιληφθῆτε πόση ἀπόστασις κερδίζεται μὲ τὰς πτήσεις ὑπεράνω τοῦ Πόλου. Καὶ φαίνεται ὅτι ἡ συγκοινωνία αὐτὴ θὰ γίνῃ τακτικὴ ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ. Ἔτσι ἡ σημασία τοῦ Πόλου διπλασιάζεται. Ἕως τώρα ὁ Ἀρκτικὸς ἐνδιέφερε πρὸ παντὸς διὰ λόγους μετεωρολογικούς. Ἂν μελετήσῃ κανεὶς τὶς μετεωρολογικὲς συνθῆκες στὸν Βόρειο Πόλο, μπορεῖ νὰ προβλέψῃ τὸν καιρὸ γιὰ πολλοὺς μῆνες. Καὶ αὐτὴ τὴ μελέτη θὰ κάνουν τώρα οἱ τέσσερες τολμηροὶ ἐπιστήμονες ποὺ θὰ μείνουν ἕνα χρόνο στὸν Πολικὸ Σταθμό. Μὲ τὸν ἀσύρματό τους μεταδίδουν καθημερινῶς τὸ καιρικὸ δελτίο τοῦ Πόλου, ἔτσι δὲ ὅλοι οἱ μετεωρολογικοὶ σταθμοὶ τοῦ κόσμου μποροῦν νὰ κάνουν ἀσφαλέστερα καὶ εὐκολώτερα τοὺς ὑπολογισμούς των. Οἱ προηγούμενοι ἐξερευνηταὶ δὲν εἶχαν οὔτε τὰ μέσα, οὔτε τὸν καιρὸ νὰ κάνουν συνεχεῖς καὶ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις. Ἔκαμναν ὁλόκληρους μῆνες νὰ φθάσουν ὄχι στὸν Πόλο, ἀλλὰ σὲ ἀπόστασιν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων ἀπὸ αὐτόν. Προχωροῦσαν ὡς ἕνα σημεῖο μὲ εἰδικὰ πλοῖα —ὅπως τὸ θρυλικὸ «Φρὰμ» τοῦ Νάνσεν— καὶ κατόπιν, ὅταν ἄρχιζε ἡ ἀπέραντη παγωμένη ἐπιφάνεια τοῦ Ἀρκτικοῦ, ἐσυνέχιζαν τὸν δρόμο τους μὲ ἕλκηθρα ποὺ τὰ ἔσερναν σκύλοι. Δὲν εἶχαν κανένα μέσον ἐπικοινωνίας μὲ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο κι' ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν —ἐὰν ἐπέστρεφαν— γιὰ νὰ μάθουμε τί ἔκαναν, τί εἶδαν, τί ὑπέφεραν, τί μελέτησαν. Πολλὲς ἀποστολὲς δὲν γύρισαν ποτέ. Ἄλλες πέρασαν τὶς φοβερώτερες ὀδύσσειες. Ὅλες εἶχαν θύματα. Καὶ στὸν Βόρειο καὶ στὸν Νότιο Πόλο. Ἡ τελευταία μεγάλη περιπέτεια, εἶνε τοῦ Νόμπιλε καὶ τοῦ Ἀμοῦνδσεν. Εἶχε κινήσει, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον καὶ δὲν ἔχει ἀκόμη λησμονηθῆ. Καὶ ἦταν ἡ πρώτη στὴν ὁποία χρησιμοποιήθηκαν τὰ σύγχρονα μέσα.

Κατόπιν, ὅταν ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ἀεροπλάνον εἶνε τὸ μέσον ποὺ μπορεῖ νὰ κατακτήσῃ τοὺς Πόλους, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ὁ Ἀμερικανὸς Μπὺρντ ὠργάνωσε τὴν περίφημη ἀποστολή του στὸ Νότιο Πόλο μὲ ἀεροπλάνα. Ἔμεινε ἐκεῖ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο —μεταξὺ τῶν συντρόφων του ἦταν κι' ἕνας Ἕλλην — στὴ βάσι «Μικρὴ Ἀμερικὴ», ὅπως τὴν εἶχε ὀνομάσει κι' ἀπ' ὅπου καθημερινῶς ἔκαμνε ἐξερευνητικὲς πτήσεις νοτιώτερα. Τὸ μυστήριο ἐλύθη σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ Μπὺρντ. Καὶ ἐξηκριβώθη ὅτι ἡ μεγάλη Ἀνταρκτικὴ Ἤπειρος (διότι ὁ Νότιος Πόλος καλύπτεται ἀπὸ μιὰ πελωρία νῆσο, περίπου σὰν τὴν Αὐστραλία, ἐνῷ ὁ Βόρειος Πόλος, ὁ Ἀρκτικός, εἶνε θάλασσα) ἔχει τὰ μεγαλύτερα καὶ πλουσιώτερα κοιτάσματα γαιάνθρακος τοῦ κόσμου. Στὸ πιὸ ψυχρὸ σημεῖο τῆς Γῆς βρίσκεται ἡ μεγαλύτερη ποσότης καυσίμου ὕλης! Καὶ οἱ Ἄγγλοι, ποὺ ὁ Ἀνταρκτικὸς θεωρεῖται πλέον ὅτι τοὺς ἀνήκει, ὅτι ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς αὐτοκρατορίας των, σκέπτονται ἀπὸ τώρα πῶς θὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸν γαιάνθρακά του. Στὴν Αὐτοκρατορικὴ Διάσκεψι ποὺ ἔγινε στὸ Λονδῖνον τὸν Μάϊο καὶ τὸν Ἰούνιο, τὸ ζήτημα τοῦτο συνεζητήθη σοβαρώτατα καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι σὲ λίγα χρόνια θὰ λειτουργοῦν τεράστια ἀνθρακωρυχεῖα ἐκεῖ, ὅπου τώρα δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ζῶσα.

Ὁ ἄνθρωπος κατακτᾷ συνεχῶς τὸ Ἄγνωστον. Ἡ Γῆ ἔχει γίνει μικρὴ γιὰ τὸν τεράστιο πληθυσμό της καὶ πρέπει νὰ κατακτηθῆ καὶ νὰ χρησιμοποιηθῆ καὶ ἡ πιὸ ἀπόμερη γωνιά. Μήπως οἱ Ρῶσσοι δὲν ἔχουν ἐποικίσει τὶς παγωμένες ἀκτὲς τῆς Σιβηρίας καὶ δὲν λογαριάζουν νὰ ἐποικίσουν καὶ τὸν Ἀρκτικό; Ὑπάρχουν, μάλιστα, πληροφορίες ὅτι οἱ τέσσερες ἐπιστήμονες ποὺ βρίσκονται τώρα στὸν Πολικὸ Σταθμὸ θὰ μελετήσουν, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὶς δυνατότητες ἐποικισμοῦ στὶς νεκρὲς ἐκτάσεις τῶν αἰωνίων πάγων.

Εἴπαμε ὅτι τὸ ἀεροπλάνο ἄλλαξεν ὁλότελα τὸν τρόπον ἐξερευνήσεως τῶν Πόλων. Ἐνῷ οἱ Νάνσεν, οἱ Νόρδενσκιολδ, οἱ Πῆρυ, ὅλοι οἱ παλαιότεροι ἥρωες τῆς ἐποποιΐας τῶν πάγων ἐχρειάζοντο μῆνες ὁλόκληρους γιὰ νὰ προσεγγίσουν στὸν Πόλο, σήμερα ἡ ἀποστολὴ Σμὶτ ἔφθασεν ἐκεῖ, μὲ τὰ τέσσερα ἀεροπλάνα της, μέσα σὲ μερικὲς ὧρες. Ἡ τεχνητὴ πρόοδος ἐνίκησε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ἕνας περίφημος Ἄγγλος ἀεροπόρος καὶ ἐξερευνητής, ὁ Σὲρ Χιοῦμπερτ Οὐΐλκινς, ἑτοιμάζεται νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕνα ἄλλο σύγχρονον μέσον: τὸ ὑποβρύχιον. Φρονεῖ ὅτι θὰ εἶνε μ' αὐτὸ πιὸ εὔκολο τὸ ταξίδι στὸν Πόλο. Θὰ γλιστρήσῃ κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους τοῦ Ἀρκτικοῦ, χωρὶς νὰ συναντήσῃ πουθενὰ τρικυμία καί, μὲ τὴν βοήθεια διαφόρων πλοηγικῶν ὀργάνων, θὰ φθάσῃ στὸν Πόλο. Μένει τὸ ζήτημα τῆς ἀναδύσεως. Ὁ Οὐΐλκινς πιστεύει ὅτι θὰ εὕρῃ ὁπωσδήποτε ἕνα ἄνοιγμα γιὰ ν' ἀναδυθῆ. Εἶνε ἄλλως τε γνωστόν, ὅτι ἡ ἀπέραντη παγωμένη ἔκτασις τοῦ Ἀρκτικοῦ διακόπτεται ἀπὸ ρωγμὲς ἀρκετὰ πλατειές, ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀναδυθῆ ἕνα ὑποβρύχιο. Ὁπωσδήποτε, ἡ δυσκολία αὐτὴ ἐμποδίζει ἀκόμα τὸν Οὐΐλκινς νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ τολμηρὸ ταξίδι του μὲ τὸν «Ναυτῖλο», ὅπως ἔχει βαφτίσει τὸ ὑποβρύχιό του γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸν Ἰούλιο Βέρν. Πιστεύεται ὅτι ἡ ἀπόπειρα τοῦ «Ναυτίλου» θὰ γίνῃ ἴσως καὶ ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀεροπλάνο παραμένει τὸ ἀσφαλέστερον μέσον, ὑπάρχουν δὲ σήμερον ἀεροπόροι, ὅπως ὁ Ρῶσσος Μπαμποῦσκιν, ποὺ ἔχουν εἰδικευθῆ στὶς πτήσεις στὸν Ἀρκτικό. Αὐτοὶ ἀνοίγουν τὸ δρόμο. Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τοὺς ἀκολουθήσουν ἐκπαιδεύονται ἤδη.

ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΚΤΑΣΕΙΣ

Δὲν περιορίζεται, ὅμως, στοὺς Πόλους ἡ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ κατακτήσῃ ὅ,τι ἄγνωστο μένει ἀκόμα στὴ Γῆ. Κάθε ἤπειρος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, κρατᾷ τὰ μυστικά της. Ἂν προσέξετε σ' ἕναν χάρτη, θὰ πεισθῆτε: ἡ Ἀμερικὴ ἔχει τὶς βόρειες παγωμένες ἐκτάσεις της, ἔχει τὴν Ἀλάσκα κι' ἔχει, πρὸ παντός, τὶς ἀπέραντες παρθένες περιοχὲς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἰδίως στὴ Βραζιλία, ὅπου ποτὲ ἀνθρώπινο πόδι δὲν ἐπάτησε ἕως τώρα. Ἡ Ἀσία ἔχει τὴ Σιβηρία, ὅπου ὑπάρχουν ἀκόμα φυλές, ποὺ ποτὲ δὲν ἦλθαν σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἄλλο κόσμο· ἔχει τὴν Μογγολία καὶ τὴν ἀπέραντη ἔρημο Γκομπὶ ποὺ χρόνια τώρα ἀγωνίζεται νὰ τὴν ἐξερευνήσῃ ὁ Σουηδὸς Σβὲν Χέδιν· ἔχει τὶς ἄγονες ἐκτάσεις τοῦ Βελουχιστὰν καὶ τῆς Πετρώας Ἀραβίας. Ἡ Ἀφρικὴ ἔχει τὴ Σαχάρα, ἔχει ἀπέραντες ἐκτάσεις στὴν Ταγκανίκα, στὴ Νιγερία, στὸ Κογκό, ποὺ μένουν ἀκόμα ἄγνωστες. Τολμηροὶ Γάλλοι προσπαθοῦν νὰ ἐγκαταστήσουν τακτικὴ συγκοινωνία μὲ εἰδικὰ αὐτοκίνητα —ποὺ θυμίζουν τάνκς, γιατὶ κινοῦνται ἐπάνω σ' ἑλικοειδῆ ἁλυσίδα— ἀπὸ τὸ Ἀλγέριον εἰς τὸ Σουδὰν μέσα ἀπὸ τὴ Σαχάρα. Καὶ οἱ προσπάθειές τους ἐπιτυγχάνουν. Μήπως, μάλιστα, δὲν ὑπάρχει κι' ἕνα τεράστιο σχέδιο Γάλλων μηχανικῶν ν' ἀρδευθῆ ἡ Σαχάρα καὶ νὰ γίνῃ σιγὰ-σιγὰ μιὰ εὔφορη πεδιάς, ἡ μεγαλύτερη τοῦ κόσμου; Ἡ Αὐστραλία εἶνε ἀνεξερεύνητη κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος της. Τὸ ἐσωτερικό της, μὲ τοὺς πυγμαίους καὶ μὲ μιὰ παράξενη φυλὴ ἀνθρώπων μέ... οὐρά, εἶνε σχεδὸν ἄγνωστο. Ἐπίσης μένουν ἄγνωστες ἀκόμα μεγάλες ἐκτάσεις στὴ Γροιλανδία, στὰ νησιὰ τοῦ Ἰνδικοῦ καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπως στὴ Βόρνεο, τὴ Σουμάτρα, τὴν Ἰάβα, τὴ Νέα Γουϊνέα καὶ ἄλλες. Τὸ κλῖμα, τὰ δάση, οἱ ἀρρώστειες, τ' ἄγρια θηρία, τὸ ἀδιάβατον ἔδαφος εἶνε οἱ κυριώτεροι λόγοι ποὺ ἐμποδίζουν ἀκόμη τὸν ἄνθρωπον νὰ εἰσδύσῃ στὶς ἀνεξερεύνητες αὐτὲς ἐκτάσεις. Οἱ λευκοὶ δὲν ἀντέχουν νὰ ζήσουν ἐκεῖ. Ἡ «πράσινη κόλασις» τῆς Βραζιλίας, δηλαδὴ τὸ ἀπέραντο —δέκα φορὲς σὰν τὴν Ἑλλάδα— παρθένο δάσος της, ποὺ ἐκτείνεται γύρω ἀπὸ τὸν Ἀμαζόνιο, ἔχει καταπιῆ στὸ μυστήριό της ὅλους ὅσοι ἐτόλμησαν ν' ἀποκαλύψουν τὸ μυστικό της. Ἡ τραγωδία τοῦ Ἄγγλου ἐξερευνητοῦ συνταγματάρχου Φώουσετ, ποὺ ἐξηφανίσθη μέσα στὴν πράσινη αὐτὴ ζούγκλα, εἶνε σ' ὅλους γνωστή. Τὰ Ἰμαλάϊα εἶνε ἀπρόσιτα: οἱ χιονοθύελλες ἀποκρούουν καὶ τοὺς ἡρωϊκώτερους ὀρειβάτες. Ἡ ἄμμος τῆς Σαχάρας πνίγει καὶ σκεπάζει ἐκείνους, ποὺ ἀψηφοῦν τὶς ἀμμοθύελλές της. Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποθαρρύνεται. Τώρα, ἄλλωστε, ἔχει καὶ τὰ μέσα γιὰ ν' ἀγωνισθῆ. Οἱ σημερινοὶ ἐξερευνηταὶ εἶνε πολὺ πιὸ τυχεροὶ ἀπὸ τοὺς παληούς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν στὴ διάθεσί τους παρὰ μερικὰ καραβάκια καὶ τὸ ἄλογο. Τότε ὁ Μάρκος Πόλο ἤθελε ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ διασχίσῃ τὴν Ἀσία, ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Μεσογείου ὣς τὸ Πεκῖνο. Σήμερα τὸ ἀεροπλάνο χρειάζεται ὡρισμένες ἡμέρες γιὰ τὴν ἴδια διαδρομή. Ἄλλοτε οἱ καραβέλλες τοῦ Κολόμβου ἦσαν ἕρμαια τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Σήμερα ἡ «Νορμανδία» καὶ ἡ «Βασίλισσα Μαίρη» εἶνε πλωτὲς πόλεις. Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, μετὰ τὸ ἱστορικὸ πήδημα τοῦ Λίντμπεργκ, τὸν Μάϊο τοῦ 1927, κατηργήθη. Τὴ Δευτέρα ἄρχισαν οἱ δοκιμαστικὲς πτήσεις μὲ τὰ μεγάλα ὑδροπλάνα «Καληδονία» καὶ «Κεντηρίων» γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυσι τακτικῆς ἐναερίου συγκοινωνίας μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Βορείου Ἀμερικῆς. Ἀμερικανικὰ ὑδροπλάνα ἐξυπηρετοῦν ἤδη τακτικὰ τὴ γραμμὴ Ἁγίου Φραγκίσκου—Κίνας, ὑπεράνω τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, μὲ μοναδικὸν ἐνδιάμεσον σταθμὸν στὶς νήσους Χαβάϊ. Τακτικὴ ἐναέριος συγκοινωνία ὑπάρχει καὶ μεταξὺ Εὐρώπης—Ἀφρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, ὑπεράνω τοῦ Νοτίου Ἀτλαντικοῦ. Οἱ ἀποστάσεις ἐκμηδενίζονται. Τὸ Ἄγνωστο διαρκῶς λιγοστεύει. Ἀεροπλάνα ἀγγλικὰ κάνουν τὴ συγκοινωνία μεταξὺ Λονδίνου καὶ Ἰνδιῶν, μεταξὺ Λονδίνου καὶ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, ὁλλανδικὰ τὴν συγκοινωνία μεταξὺ Ἄμστερνταμ καὶ τῆς Ἰάβας. Παντοῦ, στοὺς αἰθέρας, στοὺς ὠκεανούς, κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, στὰ βουνὰ καὶ στὶς πεδιάδες, στὰ δάση καὶ στὶς στέππες, διασταυρώνονται τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται νὰ μικρύνῃ τὴ Γῆ: αὐτοκίνητα, σιδηρόδρομοι, ἀεροπλάνα, ὑποβρύχια, ὑπερωκεάνεια, πηδαλιουχούμενα, ὑπόγειοι σιδηρόδρομοι, ὀδοντωτοί, κρεμαστοί. Τὸ Ἄγνωστο διαρκῶς περιορίζεται. Ὁ Βόρειος Πόλος ἔχει νικηθῆ: εἶνε ἡ τελευταία νίκη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τῆς φύσεως. Σὲ λίγα χρόνια ἕνα ταξίδι στὸν Ἀρκτικόν, ἐκεῖ ὅπου τώρα οἱ τέσσερες Ρῶσσοι ἐπιστήμονες μελετοῦν ὁλομόναχοι, ἐπάνω σ' ἕνα παγόβουνο, τὰ μυστικὰ τοῦ Πόλου, θὰ εἶνε ἴσως τόσο εὔκολον, ὅσον ἕνα ταξίδι στὰ φιὸρδ τῆς Νορβηγίας. Χάρις στοὺς λίγους τολμηρούς, ποὺ διακινδυνεύουν τὴ ζωή τους γιὰ τὴν πρόοδο ὅ,τι ἦταν ὡς χθὲς ἀπρόσιτο, σήμερα γίνεται προσιτό. Καὶ σὲ λίγα χρόνια ἡ Γῆ δὲν θὰ ἔχῃ πιὰ νὰ μᾶς κρύψῃ οὔτε τὸ πιὸ μικρὰ μυστικό της.

Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου ἔχει καταντήσει σήμερα ἕνα παιχνιδάκι, εἶνε τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα. Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος Πόστ, ὁ μονόφθαλμος ἥρως τοῦ αἰθέρος ποὺ κατόπιν βρῆκε τόσο τραγικὸ θάνατο, εἶχε κάνει τὸν γῦρον τοῦ κόσμου σὲ ὀκτὼ μέρες. Σὲ λίγα χρόνια, ὅταν πραγματοποιηθοῦν οἱ πτήσεις στὴν στρατόσφαιρα, τὰ ἀεροπλάνα θὰ μποροῦν ν' ἀκολουθοῦν τὴν Γῆ στὴν περιστροφικὴ κίνησί της, νὰ ἐκτελοῦν δηλαδὴ τὸν γῦρο της σὲ 24 ὧρες. Ἡ Ἀμαλία Ἔρχαρτ, ἡ παράτολμη Ἀμερικανίδα, ποὺ ἡ περιπέτειά της ἐκράτησε τὸν κόσμο σὲ ἀγωνία αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ἀποδίδει ἐξαιρετικὴ σημασία στὴν προσπάθειά της γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ αὐτὴν πορίσματα γιὰ τὶς προσεχεῖς πτήσεις πέριξ τῆς ὑδρογείου. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες συναγωνίζονται στὴν μεγάλη πάλη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τῆς Φύσεως. Καὶ προσφέρουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ συμπληρώσῃ ἡ ἀνθρωπότης τὴν κατάκτησι τοῦ Ἀγνώστου.

ΑΝΩ: Ὁ περίφημος ἐξερευνητὴς καὶ ἐπιστήμων καθηγητὴς Ὄττο Σμὶτ, ἀρχηγὸς τῆς τελευταίας ἀποστολῆς στὸν Βόρειο Πόλο. ΚΑΤΩ: Ὁ Ἄγγλος ἀεροπόρος Ἄλλαν, ὁ ὁποῖος τὴν περασμένη ἑβδομάδα κατέρριψε τὸ παγκόσμιον ρεκὸρ ὕψους, μπροστὰ στὸ ἀεροπλάνο του, φορῶν τὴν περίεργη στολή του γιὰ ν' ἀντέχῃ, μὲ τεχνητὲς εἰσπνοὲς ὀξυγόνου, στὴν ἀραιὰν ἀτμόσφαιρα τοῦ μεγάλου ὕψους.

ΕΚΕΙΝΟΝ ΠΡΟΤΙΜΩ

ΟΤΑΝ στο Κινκάτε διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ἡ ὡραία δεσποινὶς Πίκσον ἐξηφανίσθη, τὸ πρᾶγμα ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι, γιατὶ ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἡ κόρη τοῦ πολυεκατομμυριούχου Ἀμερικανοῦ βιομηχάνου Τζὰκ Πίκσον.

Ἡ δεσποινὶς Δωροθέα, — ἔτσι λεγόταν ἡ νέα— ἦταν πράγματι πολὺ ἀγαπητὴ καὶ γνωστὴ γιὰ τὰ πλούτη, γιὰ τὴν ὠμορφιά της καὶ τὸ θάρρος της. Ἦταν εἴκοσι ἑνὸς ἐτῶν, ψηλή, δυνατή, ἵππευε σὰν πραγματικὸς κάου - μπόϋ καὶ μετεχειρίζετο τὸ πιστόλι καλύτερα ἀπὸ κάθε σκοπευτή.

Πῶς ἦταν λοιπὸν ποτὲ δυνατὸν μιὰ τόσο τολμηρὴ νὰ πέσῃ στὰ χέρια καμμιᾶς συμμορίας κακοποιῶν;

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ πατέρας της πρὸ καιροῦ εἶχε λάβει κάτι γράμματα ἀπειλητικά, στὰ ὁποῖα ὅμως δὲν εἶχε δώσει καμμία σημασία. Τέλος, τὸ μόνο ποὺ ἔκανε ἦτο νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἡ ἀγαπημένη του κόρη ἐπλήρωνε χάρις στὴν ἐπιπολαιότητά του.

Ἐκεῖνος ποὺ ὑπέφερε ἐπίσης πολὺ γιὰ τὴν ἐξαφάνισί της ἦταν ὁ Ὄγδεν, ὁ γυιὸς ἑνὸς μεγάλου ἐξαγωγέως, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρραβωνιαστὴ μὲ τὴ Δωροθέα.

Ὁ Ὄγδεν ἐν τούτοις δὲν πίστευε ποτὲ ὅτι ἡ ἀρραβωνιαστικιά του μποροῦσε νὰ εἶχε πέσει στὰ χέρια κακοποιῶν.

—Ἀδύνατον ! ἔλεγε καὶ θὰ δῆτε ὅτι σήμερα - αὔριο θὰ ἐπιστρέψῃ.

—Ναί, ἀλλὰ πῶς;

— Ἂν βάζαμε μιὰ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες καὶ τὴν παρακαλούσατε, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπέστρεφε.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες οἱ μεγαλύτερες ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς δημοσίευσαν τὴν ἑξῆς ἀγγελία:

«Δ. Π. μπορεῖς νὰ γυρίσῃς. Ο. Μ.».

Αὐτὸ δημοσίευσε ὁ ἀρραβωνιαστικός, οἱ γονεῖς ὅμως δὲν ἠρκέσθησαν σὲ τόσο λίγο κι' ἐδημοσίευσαν:

«Οἱ γονεῖς τῆς Δωροθέας Πίκσον παρακαλοῦν ὅσους μποροῦν νὰ δώσουν πληροφορίες γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς κόρης τους, νὰ τὶς ἀνακοινώσουν τὸ ταχύτερον. Εἶνε ἕτοιμοι νὰ πληρώσουν οἱονδήποτε ποσόν, φτάνει νὰ τοὺς ἐπιστραφῇ τὸ κορίτσι τους. Τηλεφωνήσατε οἰκίαν Πίκσον, Κινκινάτε».

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη ὅμως οἱ γραμματεῖς τοῦ κυρίου Πίκσον ἐλάμβαναν συνεχῶς τηλεφωνήματα διαφόρων μὲ ποικίλες πληροφορίες.

Ὁ ἕνας ἔλεγε πὼς τὴν εἶδε ἐδῶ, ἄλλος ἐκεῖ, σὲ μιὰ μέρα δηλαδὴ τὴν εἶχαν δῆ σὲ ἑβδομήντα διάφορα μέρη. Ἐπὶ πλέον εἶχαν διάφορες προτάσεις ἀστρολόγων, χειρομάντιδων, μάγων, οἱ ὁποῖοι ἐπρόσφεραν τὶς ὑπηρεσίες τους στὴν ἀγωνιοῦσα οἰκογένεια.

Τέλος ἐπέρασαν ἄλλες τέσσαρες ἡμέρες.

Κατὰ τὸ βράδυ ὅμως τῆς τετάρτης ἡμέρας ἰδοὺ ξαφνικὰ κάτι τὸ πολὺ ἀπρόοπτο.

Κάποιος ζητοῦσε νὰ μιλήσῃ ἀπ' εὐθείας στὸν κύριο Πίκσον.

—Εἶμαι ὁ Σπάϊκ, εἶπε, ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς συμμορίας τοῦ Λάρυ τοῦ Κοκκινομάλλη, αὐτοῦ ποὺ ἀπήγαγε τὴν κόρη σας. Λοιπόν, ἂν σὲ εἰκοσιτέσσαρες ὧρες δὲν μᾶς ἀποδώσετε τὸν Λάρυ τὸν Κοκκινομάλλη θ' ἀνατινάξωμε τὸ μέγαρό σας!

Τὸ πρᾶγμα ἦταν κωμικοτραγικό. Πῶς ἦτο δυνατόν, ὁ ἀπαγωγεὺς τῆς Δωροθέας νὰ ἔχῃ κι' αὐτὸς ἀπαχθῆ;

Καὶ ἡ Δωροθέα ποῦ ἦτο; Γιατί ὁ Σπάϊκ δὲν εἶπε οὔτε λέξι γι' αὐτήν;

Ὁ Ὄγδεν σιωπηλός, καὶ ὑπομονητικός, ἔδωσε ἐντολὴ στὶς ἐφημερίδες νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἀγγελία του ἄλλες τρεῖς ἡμέρες.

—Γνωρίζω ἐγὼ τὴ Δωροθέα καλύτερα ἀπὸ σᾶς. Θὰ δῆτε ποῦ θὰ γυρίσῃ.

Τὸ βράδυ τῆς δεκάτης ἡμέρας ὁ Ὄγδεν ἔλαβε ἕνα τηλεφώνημα.

—Ἀγαπητὲ Ὄγδεν, ἔλεγε ἡ δροσερὴ φωνὴ τῆς Δωροθέας. Ἐπιστρέφω. Πήγαινε σπίτι μου καὶ περίμενέ με. Θὰ ἔλθω σὲ λίγο, φτωχέ μου καὶ ἀγαπητέ μου Ὄγδεν.

Ὁ Ὄγδεν συλλογιζόταν : Ἀγαπητὸς μάλιστα, ἀλλὰ γιατὶ ...φτωχός;

Κι' ἔσπευσε στὸ σπίτι τοῦ Πίκσον. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔφθασε ἡ νέα. Ἐμπῆκε σὰν θύελλα μέσα στὸ σαλόνι. Συνωδεύετο ἀπὸ ἕνα νέο ψηλό, δυνατό.

Κάθησε ἐκεῖ Λάρυ, καὶ πρόσεχε τὸ χέρι σου, εἶπε δείχνοντας στὸ νέο ποὺ τὴ συνώδευε μιὰ πολυθρόνα.

Ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τοὺς δικούς της, εἶπε:

— Ἀναγκάστηκα, νὰ τοῦ τσακίσω τὸ ἕνα χέρι σὲ μιὰ ἰαπωνικὴ πάλη ποὺ κάναμε... τὸ δυστυχισμένο. Μετάνοιωσε ὅμως γιὰ ὅ,τι ἔκανε καὶ συγκατετέθη νάρθῃ νὰ γνωρίσῃ τὴ μέλλουσα οἰκογένειά του.

—Τὴ μέλλουσα οἰκογένειά του ; ἐφώναξαν ὅλοι μαζί.

— Καὶ βέβαια ! ἀπάντησε ἡ Δωροθέα. Ἀρραβωνιαστήκαμε, ἐγὼ καὶ ὁ Λάρυ ὁ Κοκκινομάλλης. Τὸν ὑπεχρέωσα νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἐγκατέλειπε τὴν πρώτη του ζωὴ καὶ νὰ γίνῃ ἕνας καλὸς ἄνθρωπος. Θὰ δῇς, μπαμπᾶ, τί δεξὶ χέρι ποὺ θὰ γίνῃ ὁ Λάρυ στὶς δουλειές σου! Λυπᾶμαι πολύ, Ὄγδεν, ἀλλὰ μόλις ἀνεκάλυψα ὅτι σ' ἀγαποῦσα σὰν ἀδελφό...

—Ἀλλὰ ἐγώ... εἶπε ὁ νέος.

Ἡ Δωροθέα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Ὄγδεν, ἔπειτα ἐκύτταξε τὸν Λάρυ.

— Σώπα, ἀγαπητέ μου, τὸν διέκοψε ἐκείνη. Σώπα, ἄφησέ με νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸν Λάρυ τὸν ἐγνώρισα πρὸ τριῶν μηνῶν, σὲ κάποιο χοροδιδασκαλεῖο. Τὸν ἔβλεπα κάθε βράδυ. Χορεύαμε μαζὶ καὶ μάλιστα ἐγὼ τάπινα πότε, πότε. Ἐκεῖνος δὲν ἔπινε ποτέ.

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ πραγματικὴ ὑπερηφάνεια.

Ἔπειτα συνέχισε.

— Κάποιο γκαρσόνι—τοῦ διέφυγε βέβαια— μοῦ εἶπε πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ Λάρυ ὁ Κοκκινομάλλης. Μοῦ ἔκανε κόρτε μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ μερικὲς χιλιάδες δολλάρια. Ἀλλὰ βρῆκε ἐμένα, κι' ἐγώ, ὅπως ξέρετε, δὲν χωρατεύω. Κι' ἔτσι, ὅταν ὁ μπαμπᾶς ἔλαβε τὰ ἀνώνυμα ἀπειλητικὰ γράμματα, κατάλαβεν ἀμέσως ὅτι ὁ κύριος ἀπὸ δῶ ἐσκόπευε νὰ μὲ ἀπαγάγῃ καὶ ἑτοιμάσθηκα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Κι' ἔτσι συνέβη ἡ πιὸ ρομαντικὴ περιπέτεια ἀπὸ ὅσες φανταζόσαστε.

Κύτταξε τριγύρω της μὲ μιὰ ματιὰ θριάμβου καὶ συνέχισε:

— Πρὸ δέκα ἡμερῶν ἐνῷ ἐχόρευα μαζί του τὴ στιγμὴ ποὺ βγήκαμε ἀπὸ τὸ χοροδιδασκαλεῖο, εἶδα δύο—τρεῖς κυρίους ν' ἀνταλλάσσουν μαζί του ματιές, οἱ ὁποῖες μοῦ φάνηκαν ὕποπτες.

Ἀνέβηκα στὸ αὐτοκίνητό μου. Ἀνέβασα καὶ τὸν Λάρυ δίπλα μου. Ἔπειτα ἔβαλα μπρὸς κι' ἔτρεχα σὰν τρελλή, πρὸς τοὺς κάμπους, ἐνῷ πίσω μου ἀκολουθοῦσε ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο.

Κατέβαλα πολλοὺς κόπους γιὰ νὰ μὲ χάσουν. Ὁ Λάρυ ὅμως γελοῦσε γιὰ τὶς προσπάθειές μου αὐτές, γιατὶ ἦταν σίγουρος πὼς μὲ μιὰ νεαρὰ σὰν καὶ μένα ἀρκοῦσε μόνον αὐτός. Κατάλαβε ἀργότερα ἂν ἦταν ἀρκετός! Τέλος, ὅταν βγήκαμε ἔξω στοὺς κάμπους, ἔστριψα σ' ἕνα μονοπάτι ποὺ προχωροῦσε μέσα σὲ δάσος. Σταμάτησα. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο εἴδαμε τὸ αὐτοκίνητο τῶν συντρόφων του νὰ περνᾷ σὰν ἀστραπή, νομίζοντας ὅτι ἐμεῖς βρισκόμαστε μπροστά.

Ὁ Λάρυ δὲν πρόφτασε κὰν νὰ τοὺς φωνάξῃ, γιατὶ μόλις ἐπέρασε τὸ αὐτοκίνητο, ἐγύρισα καὶ τοῦ εἶπα:

—Ἔ, λοιπόν, Κοκκινομάλλη, τ παιχνίδι παίζουμε;

Ὁ Λάρυ, μόλις εἶδε ὅτι ἀπεκαλύφθη, ὥρμησε τότε ἐπάνω μου γιὰ νὰ μὲ δέσῃ. Τότε ἀναγκάστηκα νὰ τὸν στριμώξω καὶ νὰ τοῦ τσακίσω λιγάκι τὸ χέρι γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀμυνθῶ.

Ἔπειτα κρατῶντας τον κάτω ἀπὸ τὴ μπούκα τοῦ πιστολιοῦ μου, τὸν ἔδεσα καὶ τὸν ἀνέβασα στὸ αὐτοκίνητο. Ἐπέστρεψα ἔπειτα στὸ Κινκινάτε καὶ πῆγα νὰ βρῶ τὴν Ἄννα Ντακλός, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπῆρα τὸ κλειδὶ τῆς ἐπαύλεως ποὺ ἔχει ἔξω στὰ βουνά.

Τὴν αὐγὴ ἔφθασα στὴν ἀπομακρυσμένη ἔπαυλι καὶ τοποθέτησα τὸ Λάρυ πάνω σ' ἕνα κρεββάτι, τοῦ περιποιήθηκα τὸ χέρι καὶ τὸ ἔδεσα.

Δέκα μέρες τώρα ζοῦμε μαζί. Ὁ κύριος Λάρυ κατάλαβε, ἐπὶ τέλους, μὲ ποιὰ ἔχει νὰ κάνῃ κι' ἐγὼ κατάλαβα ὅτι κατὰ βάθος δὲν εἶνε παρὰ ἕνας νεαρός.

Τώρα τοῦ ἀποδίδω τὴν ἐλευθερία του καὶ ἂν θέλῃ ἂς κάνῃ πὼς δὲν ὑποτάσσεται. Θὰ τὸν παραδώσω ἀμέσως στὴ δικαιοσύνη.

Ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, γιατὶ στ' ἀναμεταξὺ ἔχουν μεσολαβήσει καὶ ἄλλα πράγματα: Ὁ ἔρως.

Ἡ νέα σηκώθηκε.

Οἱ δύο ἄνδρες τὴν ἐπλησίασαν.

Ἐκείνη ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Ὄγδεν, ἐκύτταξε καὶ τὸν Λάρυ καὶ εἶπε:

— Ἀδελφέ μου Ὄγδεν, σοῦ συστήνω τὸν ἀρραβωνιαστικό μου Λάρυ Κοκκινομάλλη. Ὑπομονή!

Καλύτερα ποὺ ἔγινε αὐτὸ τώρα, γιατὶ θὰ ὑπῆρχε φόβος νὰ γίνῃ μετὰ τὸ γάμο μας.

Καὶ ἡ Δωροθέα ἐφίλησε μὲ τὴν ἴδια θέρμη καὶ τοὺς δύο ἄνδοες!

ΑΝΤΡΙΟΥ ΝΤΕΣΙ

Δικαία ἀποζημίωσις

Ὁ Ὀλλανδικὸς νόμος ἐπιτρέπει εἰς τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν ποὺ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο, νὰ ζητοῦν —ἂν τὸ σπίτι ἔχῃ πάνω ἀπὸ 5 χιλιόμετρα— μιὰ ἀποζημίωσι δι' ἔξοδα μεταφορᾶς.

Ἕνας χωρικὸς λοιπὸν ὑπέβαλε μιὰ τέτοια αἴτησι γιὰ τὸ παιδί του.

Ἀλλὰ ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεφάνθη ὅτι τὸ διάστημα δὲν ὑπερέβαινε τὰ 5 χιλιόμετρα.

Ἐν τούτοις ὁ πατέρας εἶπε:

—Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀπόστασις τοῦ σχολείου εἶνε 4.999,5 μέτρα. Ἀλλὰ τὸ παιδί μου, δὲν στέκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς τοῦ σχολείου. Περνᾷ τὴν αὐλὴ καὶ πάει μέχρι τὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκεται ἡ τάξις του. Ἤτοι διατρέχει ἐν ὅλῳ 5.005,5 μέτρα. Ἄρα σύμφωνα μὲ τὸ νόμο ὑπερβαίνει τὰ 5 χιλιόμετρα καὶ ἑπομένως δικαίως πρέπει να πάρῃ τὴν ἀνάλογη ἀποζημίωσι μεταφορᾶς ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ σχολεῖο.

ΕΚΛΑΪΚΕΥΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΗΡΕ ΤΗΝ ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΟΥ Ο «ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ»;

Ὁ «Λευκὸς Πύργος» Θεσσαλονίκης δὲν ἦταν πάντοτε λευκός, οὔτε λεγόταν πρὶν ὅπως λέγεται σήμερα. Ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνας χρησίμευε ὡς μαύρη φυλακὴ καὶ ὅποιος ἔμπαινε μέσα σ' αὐτόν, δὲν ξανάβγαινε. Ἕνα παληὸ τουρκικὸ χειρόγραφο τὸν ὀνομάζει «Πύργο τῆς Λησμονιᾶς», γιατὶ ὅποιος ἔμπαινε σ' αὐτόν, ξεχνῶταν πιὰ γιὰ πάντα κι' ἄφηνε κεῖ τὰ κόκκαλά του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅλοι ὠνόμαζαν τὸν πύργο «Κανλὶ Κουλὲ», δηλαδὴ πύργο τοῦ αἵματος. Μέσα σ' αὐτόν, λέει ὁ θρῦλος ὅτι ὑπῆρχε ἕνας δήμιος ὁ ὁποῖος ἔκοβε τὰ κεφάλια αὐτῶν ποὺ ἔπεφταν στὴ δυσμένεια τῶν πασάδων! Ὅταν οἱ Νεότουρκοι καθήρεσαν τὸν Χαμὶτ καὶ ἔκαμαν πρωτεύουσά τους τὴ Θεσσαλονίκη, ἄσπρισαν μὲ λίγον ἀσβέστη τὸν πύργο καὶ τὸν μετωνόμασαν σὲ Μπεὰζ - Κουλὲ, δηλαδὴ Λευκὸ Πύργο, ὀνομασία ἡ ὁποία τοῦ ἔμεινε ἕως σήμερα.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΑ ΜΠΟΥΝΑ, ΛΟΫΝΑ, ΒΙΣΤΡΑ ΚΑΙ ΒΟΛΛΣΤΡΑ;

Τὰ τέσσερα περίεργα αὐτὰ ὀνόματα: Μπούνα, Λόϋνα, Βίστρα καὶ Βόλλστρα ἀνήκουν σὲ τέσσερα ἀντίστοιχα νέα βιομηχανικὰ προϊόντα τὰ ὁποῖα ἄρχισε νὰ παράγῃ ἡ Γερμανία ἀπὸ ἔτους. Τὸ Μπούνα ἀντικαθιστᾷ τὸ καουτσούκ, τὸ Λόϋνα τὴν βενζίνη, τὸ Βίστρα τὸ γυαλὶ καὶ τὸ Βόλλστρα τὸ βαμβάκι! Καὶ τὰ τέσσερα αὐτὰ προϊόντα εἶνε τεχνητὰ καὶ ἀντικαθιστοῦν τὰ φυσικὰ ἀντίστοιχά τους προϊόντα ποὺ ἀνεφέραμε ἀνωτέρω. Ἤδη τὸ Λόϋνα, ἡ τεχνητὴ δηλαδὴ βενζίνη, παρασκευαζομένη δι' «ὑδρογονώσεως» τοῦ γαιάνθρακος, παράγεται κατὰ χιλιάδας τόννους.

Τὸ Βίστρα, τὸ τεχνητὸ μαλλὶ παράγεται ἀπὸ κυτταρίνην τοῦ ξύλου, καθὼς καὶ τὸ Βόλλστρα, τὸ τεχνητὸ βαμβάκι. Ἀπὸ ξύλο ἐπίσης παράγουν τὰ γερμανικὰ ἐργοστάσια καὶ ζάχαρι! Ἡ ζάχαρι αὐτὴ εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον κτηνοτροφική.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΠΕΡΙΦΗΜΑ «ΣΟΚΟΛ»;

Τὰ διεθνῶς γνωστὰ «Σοκὸλ» εἶνε μία ἰδιότυπος ὀργάνωσις φυσικῆς ἀγωγῆς, στὴν ὁποία μετέχουν ὅλοι οἱ νέοι καὶ οἱ νέες τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ ἡ ὁποία ὀργάνωσις, χάρις στὶς φροντίδες τοῦ κράτους ἐξελίχθη ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας σ' ἕναν πρότυπον ὀργανισμόν, θαυμαζόμενον ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ διαδοθέντα παντοῦ. Τὰ «Σοκὸλ» σήμερα εἶνε διαδεδομένα σ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἀποτελοῦν ἰδίους ὀργανισμοὺς μὲ ἀρχὰς καὶ σκοποὺς των τὴν πνευματικὴ ἀγωγὴ καὶ τὴν πειθαρχία. Ἡ Τσεχοσλοβακία ἀριθμεῖ 70.000 μέλη στὰ «Σοκὸλ» της!

ΒΙΟΛΟΓΙΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η «ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑ»;

«Δυναμικὴ ἀθανασία» ὀνομάζεται ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη ἡ ἰδιότης ποὺ ἔχουν ὡρισμένοι ὀργανισμοὶ νὰ μὴν πεθαίνουν ποτέ! Πράγματι, στὴ βιολογία ὑπάρχουν ὀργανισμοὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε προφυλαγμένοι ἀπὸ τὸν θάνατο! Ὁ διάσημος ζωολόγος Βάϊσμαν ἀνεγνώρισεν ὅτι οἱ μονοκύτταροι ὀργανισμοὶ δὲν πεθαίνουν! Στὰ μονοκύτταρα ζῶα, τὰ πρωτόζωα, καὶ τὰ μονοκύτταρα φυτά, ὑπάρχει κατ' ἀρχὴν μόνον ἕνας τρόπος ἀναπαραγωγῆς, δηλαδὴ ἡ διχοτόμησις, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ γίνεται διαφοροτρόπως, ἀναλόγως τῶν ὀργανισμῶν. Ἕνα βακτηρίδιον διχοτομεῖται. Σὲ μιὰ ἀμοιβάδα τέμνεται πρῶτον ὁ πυρὴν, ἔπειτα τὸ σῶμα κτλ. Ὅταν λοιπὸν τὸ βακτηρίδιον, ἡ ἀμοιβὰς κτλ. διχοτομηθοῦν, πεθαίνουν μετὰ τὴν ἐπεξεργασίαν αὐτήν; Ὄχι, λέει ἡ βιολογία.

ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

ΠΟΙΟΙ ΗΣΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Ὅπως σᾶς εἶνε γνωστὸ ἀπ' τὴν Ἁγία Γραφή, ὁ Μαθουσάλας ἔζησε 969 χρόνια. Ἀλλὰ ,κατόπιν ἀπ' αὐτὸν ἡ ἑλληνικὴ καὶ ρωμαϊκὴ ἱστορία ἀναφέρουν σειρὰ ὁλόκληρη ἀπὸ ὀνόματα μακροβίων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κυριώτεροι ἦσαν οἱ ἑξῆς:

Ὁ Ἐπιμενίδης ὁ Κρὴς ἔζησε 117 χρόνια, ὁ Ἱπποκράτης 104, ὁ Αἰγίνιος 200, ὁ Δημόκριτος 101, ὁ Σόλων, ὁ Θαλῆς καὶ ὁ Πιττακὸς ἀπὸ 100 χρόνια ὁ καθείς, ὁ Κτησίβιος 184, ὁ Ἱερώνυμος 140, ὁ Ἀνακρέων 130, ὁ Γοργίας 108, ὁ Ἀσκληπιάδης 150, ὁ Τυΐσκην, ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Γερμανῶν, 173, καὶ κατὰ τὸν Πλίνιο τοὐλάχιστον ὁ Δάδδων, βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας... 500 χρόνια!

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει καὶ γυναῖκες ποὺ ἔζησαν πολλὰ χρόνια: Τὴν Τετεντία, κόρη τοῦ Κικέρωνος ποὺ πέθανε 103 χρονῶν, τὴν Κλαυδία, ποὺ ἀπέκτησε 25 παιδιὰ καὶ πέθανε 115 χρονῶν, τὴν Σιβύλλα 110 χρονῶν καὶ τὴν ἠθοποιὸ Λουκεΰαν ποὺ ἔπαψε νὰ παίζῃ σὲ ἡλικία ἑκατὸ χρονῶν.

TA ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΓΩ

ΑΠΟΤΕ δὲν ἤμουν παρὰ ἕνας ἁπλὸς ὑπάλληλος καὶ δὲν ἐκέρδιζα οὔτε ὅσα θὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ φθάσουν γιὰ νὰ ζήσω. Ἡ δὲ γυναῖκα μου Ὄλγα δὲν καταλάβαινε διόλου ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῇ μὲ συνεχεῖς στερήσεις καὶ περιορισμούς.

Ἡ ἐξημμένη φαντασία της ἀκολουθοῦσε ἀπρόσιτες χίμαιρες, καὶ ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ γίνῃ κινηματογραφικὸς ἀστήρ, ἤθελε νὰ ζῇ ὡς μεγάλη καὶ πλουσία κυρία, κι' ἐπειδὴ μ' ἀγαποῦσε, τὴν ἔπιανε συνεχῶς μιὰ περίεργη ἀγωνία.

Ἦταν ὡραία καὶ γοητευτικὴ καὶ συνέβη ἐκεῖνο ποὺ μοιραίως ἔπρεπε νὰ συμβῇ. Ἕνας πλούσιος βιομήχανος ἡλικιωμένος ξετρελλάθηκε μὲ τὴν προκλητικὴ ὠμορφιά της καὶ ἡ Ὄλγα τυφλωμένη ἀπὸ τὰ πολλά του πλούτη, ἀπεφάσισε ἐξαφνικὰ νὰ χωρίσῃ ἀπὸ μένα ποὺ δὲν μπόρεσα ποτέ μου νὰ τῆς δώσω ἐκεῖνο ποὺ ὁ ἄλλος τῆς ἐπρόσφερε καὶ ἐγκατέλειψε τὸ Γιῶργο καὶ τὴν Ἑλένη, τὰ δυό μας παιδιά, τὰ ὁποῖα, σημειῶστε, ἦσαν καὶ πολὺ μικρά.

Πάντως περίεργη καὶ ἀσυνείδητη ὅπως ἦταν, δὲν ἔπαψε καὶ μετὰ τὸ διαζύγιο νὰ μοῦ γράφῃ γράμματα γεμᾶτα πάθος καὶ ἀγάπη.

Ἀπὸ τότε εἶχαν περάσει δέκα χρόνια καὶ ὁ πόνος μου, βέβαια, εἶχε σιγὰ - σιγὰ γιατρευθῆ χάρις στὴν τρυφερότητα τῆς δευτέρας μου γυναίκας, τῆς Γαβριέλλας, τὴν ὁποία παντρεύτηκα γιὰ νὰ δώσω μιὰ δεύτερη μητέρα στὰ παιδιά μου.

Μιὰ μέρα, σὰν καταιγὶς σὲ ἤρεμο οὐρανό, κατέφθασε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ὄλγα.

Σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ ἐντελῶς τίποτα, μὲ εἰδοποίησε ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναδῇ τὰ παιδιά. Καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ φανῶ εὐγενικὸς μαζί της, γιατὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη καὶ τρυφερότητα.

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μ' ἐπεσκέπτετο ἡ Ὄλγα μὲ τάραξε πάρα πολύ, γιατὶ ἀνέθρεψα τὰ δυὸ παιδιὰ λέγοντάς τους ὅτι ἡ Γαβριέλλα ἦταν ἡ μητέρα τους.

Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ἐπιτρέψω τώρα νὰ ταραχθῇ ἡ ζωή τους μὲ μιὰ τέτοια ἀποκάλυψι;

Ἡ Γαβριέλλα τὰ εἶχε ἀναθρέψει σὰν νὰ ἦσαν παιδιὰ δικά της, καὶ τὰ παιδιὰ τὴν ἀγαποῦσαν πάρα πολύ.

Τί μᾶς ἐπεφύλασσε λοιπὸν τώρα ἡ ἐπανεμφάνισι τῆς Ὄλγας στὴ ζωή μας;

Ἐπῆγα ἀμέσως στὴ Γαβριέλλα, τῆς ἔδειξα τὸ γράμμα καὶ τῆς τὰ εἶπα ὅλα, κι' ἀποφασίσαμε νὰ σκεφθοῦμε πρὶν νὰ γράψωμε στὴν πρώτη μου γυναῖκα νάρθῃ σπίτι μας. Ἔπρεπε ὅμως νὰ πάρωμε μιὰ γρήγορη ἀπόφασι, γιατὶ ἡ Ὄλγα ἄρχισε νὰ μᾶς κεραυνοβολῇ μὲ τηλεγραφήματα.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ δεχθῶ ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ στὰ παιδιὰ ὅτι εἶνε μητέρα τους. Τότε εἶπα στὰ παιδιὰ ὅτι ἐπρόκειτο νάρθῃ μία θεία ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

Ὅταν ξαναεῖδα ἐκείνην ἡ ὁποία ἦτο γυναῖκα μου, ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ παρ' ὅλο ποὺ εἶχε ἤδη κρυώσει πρὸ πολλοῦ.

Ἡ Ὄλγα εἶχε γίνει πολὺ πιὸ ὡραία καὶ γοητευτική. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦτο χήρα πρὸ ἑνὸς ἔτους ὅτι ἦταν κουρασμένη, θλιμμένη. Ἔπειτα μοῦ ἔκανε χίλιες δυὸ ἐρωτήσεις γιὰ μένα καὶ γιὰ τὰ παιδιά. Συνεκινήθη, ἔκλαψε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ τὰ δῇ τὸ ταχύτερο.

Ἀφοῦ συμφωνήσαμε νάρθῃ τὴν ἐπομένη νὰ πάρῃ τὸ τσάϊ μαζί μας στὸ σπίτι, χωρίσαμε πάρα πολὺ καλά.

Τί ὧρες γεμᾶτες ἀγωνία, νοσταλγία, λύπη καὶ στενοχώρια πέρασα ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐπισκέψεώς της.

Τὰ παιδιὰ ἀπεῖχαν πολὺ νὰ ὑποψιασθοῦν τὸ δρᾶμα ποὺ ἐτάραζε ἐμένα καὶ τὴ Γαβριέλλα.

Ἐπέρασα μιὰ νύχτα πολὺ ἄσχημη, ἀλλὰ καὶ ἡ Γαβριέλλα ξύπνησε χλωμὴ καὶ κουρασμένη!

Φτωχὴ Γαβριέλλα!

Ὅταν ἡ Ὄλγα ἦρθε στὸ σπίτι μας, τὴν ἐχαιρέτησα μὲ ἀρκετὴ ψυχρότητα, ἡ δὲ Γαβριέλλα τὴν ὑπεδέχθη μὲ μιὰ τέτοια ἀγωνία στὸ πρόσωπο, ποὺ ἐτρόμαξα.

Ἐμείναμε μερικὲς ὧρες σιωπηλοὶ γιατὶ δὲν ξέραμε τί νὰ ποῦμε. Τῆς ὑπενθύμισα καὶ πάλι ὅτι γιὰ τὰ παιδιὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν μονάχα ἡ θεία τους, τὰ ἐφώναξα νάρθουν.

Ἡ Γαβριέλλα ποὺ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ παρευρεθῇ σὲ μιὰ τέτοια σκηνή, βρῆκε μιὰ πρόφασι καὶ ἀπεσύρθη.

Ἡ Ὄλγα μόλις εἶδε τὰ παιδιὰ ἔτρεξε κοντά τους σὰν τρελλή, τ' ἀγκάλιασε, τὰ φίλησε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τὰ παιδιὰ τὴν κύτταζαν κατάπληκτα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Ὄλγα μᾶς ἐπεσκέπτετο συχνά. Εἶχε γίνει ὁ ἐφιάλτης μας. Πότε μὲ τὴ μιὰ καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλη πρόφασι, ἐρχόταν τόσο συχνὰ ποὺ ἀπεφάσισα νὰ τῆς μιλήσω.

Ἐπῆγα καὶ τὴ βρῆκα στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ καθόταν καὶ τῆς ἐξέθεσα τὶς σκέψεις μου, μὲ ὅση περισσότερη ἠρεμία μποροῦσα.

Ἡ Ὄλγα ἦταν τρυφερὴ καὶ μοῦ εἶπε πὼς παρ' ὅλα ὅσα συνέβησαν μὲ ἀγαποῦσε ἀκόμα καὶ ὅτι ἤθελε νὰ ξαναγυρίσῃ νὰ ζήσῃ μαζί μου.

— Ἀγαπητή,— τῆς εἶπα, προσπαθῶντας νὰ κρύψω τὴ συγκίνησί μου, — τώρα εἶνε πολὺ ἀργά. Ἂν πραγματικὰ ἀγαπᾶς τὰ παιδιά μας, φύγε καὶ ἄφησέ τα στὴ γυναῖκα ποὺ πιστεύουν ὅτι εἶνε μητέρα τους.

Ἐπῆρε τὰ παιδιά της κι' ἔφυγε

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια μου ἡ Ὄλγα ἀνεπήδησε σὰν τίγρις.

—Ὄχι! Ὄχι, δὲν θὰ τ' ἀφήσω σ' ἐκείνη τὴ γυναῖκα τὴν ὁποία μισῶ... Δὲν μπορῶ! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ. Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. Ἤμουν μιὰ ἀνόητη, τρελλή, ξεμυαλισμένη, ἀλλὰ πάντοτε σ' ἀγαποῦσα. Πάρε με καὶ πάλι μαζί σου. Θὰ εἶμαι ταπεινή, καλή, θὰ μὲ ἀγαπήσῃς καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃς!

—Ὄλγα, τῆς εἶπα, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν, ἄφησε τὰ πράγματα ὡς ἔχουν.

Καὶ δίχως ν' ἀκούσω τὴν ἀπάντησί της σηκώθηκα κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ δωμάτιό της.

* * *

Λίγες ὧρες ἀργότερα, ὅταν ἐπῆγα σπίτι, ἀνεκάλυψα μιὰ ἀπίστευτη ἀλήθεια.

Ἡ Ὄλγα, βρίσκοντας κάποια πρόφασι, ἦρθε σπίτι μου, πῆρε τὰ παιδιὰ νὰ βγῇ μαζί τους περίπατο καὶ δὲν ξαναγύρισε...

Τὰ εἶχε πάρει!

Ἔσπευσα ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ καθόταν, ἀλλὰ ἐκεῖ μοῦ εἶπαν ὅτι εἶχε φύγει αἰφνιδίως δίχως ν' ἀφήσῃ τὴ νέα της διεύθυνσι.

Πῆγα νὰ τρελλαθῶ.

Ἡ δυστυχισμένη Γαβριέλλα φαινόταν γηρασμένη κατὰ εἴκοσι χρόνια.

Εἰδοποίησα τὴν ἀστυνομία, καὶ παρ' ὅλο ποὺ ἄρχισεν ἀμέσως τὶς ἀναζητήσεις, ἐπέρασαν πολλὲς ἡμέρες δίχως νὰ μάθω τίποτα.

Τί τρομερὲς ὧρες ἐπέρασα!

Τέλος, ἕνα βράδυ ἔλαβα ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴν Ὄλγα.

— Τί κάνουν τὰ παιδιά ; ἐρώτησα ἀμέσως μὲ ἀγωνία.

—Εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία τους! μοῦ εἶπε προκλητικά.

Τί μποροῦσα νὰ κάνω γιὰ νὰ πείσω αὐτὴ τὴν τρελλὴ νὰ λογικευθῇ; Ἔπρεπε νὰ προστρέξω σὲ καμμιὰ πονηρία. Καὶ μὲ ἁπαλή, τρυφερὴ φωνὴ τῆς εἶπα:

—Εἶμαι εὐχαριστημένος, Ὄλγα... Κατὰ βάθος εἶχες δίκηο. Θέλεις νάρθω νὰ σὲ βρῶ; ἐρώτησα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μοὔλεγε τὴ διεύθυνσί της.

Ἡ Ὄλγα τὸ πίστεψε καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσί της νὰ πάω ὁπότε ἤθελα νὰ τὴ βρῶ.

Καὶ δὲν ἔχασα καιρό.

Ἐπῆγα!

Μὲ δέχτηκε ὅμως μὲ τὸ καλύτερό της χαμόγελο καὶ μὲ τὴν πιὸ προκλητικὴ ἀμφίεσί της. Γύρευε νὰ μὲ καταφέρῃ. Καὶ μοῦ τὸ εἶπε:

—Τ' ἀποφάσισες ; Θὰ ξαναζήσωμε μαζί;

Σηκώθηκα τότε ταραγμένος καὶ τῆς εἶπα ὅτι ἡ ἀξιοπρέπειά μου ὡς ἄνδρας καὶ ὡς σύζυγος δὲν μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ζήσω πιὰ μαζί της.

Τότε ἡ Ὄλγα ἄρχισε τὰ κλάματα καὶ τὰ παρακάλια. Ἔπειτα ἄρχισε τὶς φωνὲς καὶ τὶς ἀπειλές. Ἔβλεπα ὅτι εἶχε ἀγριέψει ἀλλὰ δὲν πίστευα ὅτι θὰ ἔφτανε στὴν τρέλλα.

Ὅταν εἶδε ὅτι ἐξήντλησε τὰ πάντα καὶ δὲν εἶχα πεισθῆ, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἕνα πιστόλι κι' ἐπυροβόλησε.

Ἔνοιωσα ἕναν πόνο στὴν πλάτη καὶ κάτι ὑγρὸ νὰ βρέχῃ τὸ σακκάκι μου Τρομαγμένη ἀπὸ τὴν τρελλὴ αὐτὴ χειρονομία της ἡ Ὄλγα ἔφυγε...

Εὐτυχῶς πρὶν νὰ χάσω τὶς αἰσθήσεις μου, μπόρεσα καὶ φώναξα βοήθεια καὶ ὅταν... συνῆλθα, μοῦ εἶπαν ὅτι ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες βρισκόμουν ἤδη σὲ μιὰ κωματώδη κατάστασι. Τί σημασία ὅμως εἶχε αὐτό, ὅταν ἀνοίγοντας τὰ μάτια ἀντίκρυσα στὸ μαξιλάρι μου τὴ Γαβριέλλα καὶ τὰ δύο μου παιδιά.

Ἔγινα καλά, σιγὰ - σιγὰ κι ἐπέστρεψα στὸ σπίτι.

* * *

Κάθε βδομάδα, ἐγὼ καὶ ἡ Γαβριέλλα, μαζὶ μὲ τὰ παιδιά, πηγαίνομε τώρα καὶ βρίσκομε τὴν Ὄλγα σὲ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινική, ὅπου ἐνεκλείσθη κατὰ διαταγὴν τῆς ἀστυνομίας.

Ἡ δυστυχισμένη, μετὰ τὴν ἀπόπειρά της νὰ μὲ σκοτώσῃ, βγῆκε στοὺς δρόμους καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, ὅτι ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἠθοποιὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου...

ΒΙΚΤΩΡ ΓΙΟΡΝΤΑΝ

ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΟΠΛΟΝ ΠΟΛΕΜΟΥ!

Ὁ χημικὸς πόλεμος ἀπὸ καιρὸ τώρα ἔχει γίνει συνώνυμος τοῦ πολέμου μὲ τὰ ἀέρια.

Πάντως ὁ μοντέρνος πόλεμος εἶνε ὁ καρπὸς ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τῆς ἐξελίξεως τῆς χημείας.

Συνθετικὲς μπενζίνες, ἐκρηκτικὲς σελουλόζες νιτράτα κ.λ.π. εἶνε σήμερα ἡ πραγματικὴ δύναμις τῶν ἐθνῶν καὶ ὅσο περισσότερο εἶνε ὠργανωμένη ἡ χημεία ἑνὸς κράτους τόσο πιὸ ἰσχυρὸ εἶνε αὐτὸ τὸ κράτος.

Ἐπίσης περίεργον εἶνε ὅτι μεταξὺ τῶν χημικῶν μέσων τοῦ πολέμου, μία ἐξέλιξις ἔχει δημιουργηθῆ μέσα στὰ ἐργαστήρια μὲ τὰ μικρόβια, τὰ ὁποῖα παραβαλλόμενα πρὸς τὰ δηλητήρια θὰ ἔχουν τὴν μεγάλη τους ἐπίδρασι.

Φαντάζεστε τώρα τὶς εὐθῦνες καὶ τὴ σκληρότητα αὐτῶν τῶν χημικῶν.

Καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶνε ὅτι ὅλοι συμφωνοῦν ἐπ' αὐτοῦ. Ὅτι τρομερώτερος πόλεμος ἀπὸ τὸν πόλεμο τῶν μικροβίων δὲν ὑπάρχει. Παράδειγμα, ὅτι οἱ χιλιάδες τὰ κανόνια καὶ τὰ τουφέκια δὲν ἐπέφεραν τόση καταστροφὴ ὅσην ἐπέφερε ἡ ἱσπανικὴ γρίππη μέσα σὲ λίγους μῆνες.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ἂν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀντίπαλα κράτη εἰσήγαγε τὸ μικρόβιο αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας στὴ χώρα τοῦ ἄλλου, ὁ πόλεμος θὰ ἐτελείωνε σὲ πολὺ λίγο διάστημα. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅμως ὅτι τὰ μικρόβια δὲν ἔχουν σύνορα καὶ οὔτε γνωρίζουν φίλους καὶ ἐχθρούς.

Λοιπὸν εἶνε δυνατὸν νὰ εἰσαγάγουμε σὲ μιὰ χώρα τεχνητῶς διάφορα μικρόβια καὶ νὰ προκαλοῦμε ἐπιδημίες;

Τί εἴδους μικρόβια μποροῦν νὰ εἰσαχθοῦν;

Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἔθεσαν ὑπ' ὄψει τους τὰ διάφορα στρατιωτικὰ Ἐπιτελεῖα, καὶ σὲ διάφορα ἐργαστήρια ἔγιναν πολλὲς καὶ διάφορες ἀναζητήσεις ὄχι βέβαια γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου μὲ θανατηφόρα μικρόβια, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀμυνθοῦν ἐν περιπτώσει μιᾶς τοιαύτης ἐπιθέσεως.

Εὐτυχῶς ποὺ τὰ προτεινόμενα μικρόβια γιὰ μιὰ δυνατότητα ἐχθρικῆς χρήσεώς των, εἶνε πολὺ λίγα. Κι' αὐτὰ τὰ λίγα χρειάζονται εἰδικὲς ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες εὐνοϊκές, οἱ ὁποῖες εἶνε πάλι τόσο πολὺ σπάνιες.

Πειράματα ἔγιναν ἤδη ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς διαδόσεώς των ἐκ τοῦ μακρόθεν, εἴτε μὲ ἀεροπλάνα, εἴτε μὲ ἰσχυρὰ πυροβόλα. Οὕτως ὥστε νὰ μὴ διακινδυνεύουν οἱ μυστικοὶ πράκτορες.

Ἂν ὑπῆρχε πράγματι δυνατότης νὰ διατεθοῦν κανένα δισεκατομμύρια βακίλων τύφου μέσα στὸ στράτευμα, τότε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ θέσουν μικρόβια. Θὰ ἀρκοῦσαν μερικὰ γραμμάρια δηλητηρίου, τὸ ὁποῖ- μέσον καὶ γρήγορο. ον εἶνε πλέον ἐξασφαλισμένον

Ἀπέκλεισαν τὰ μικρόβια τὰ ὁποῖα διοχετεύονται μέσῳ τροφίμων, διότι ἐκ τοῦ μακρόθεν εἶνε ἀδύνατον νὶ τὰ ἀποστείλουν, ὥστε τὸ μόνον μέσον εἶνε ἡ χρῆσις μικροβίων διὰ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ ὁποῖα σκορπίζονται εὐκολώτατα.

Ἀπὸ τὰς ἐξακολουθητικὰς ἀναζητήσεις τοῦ Ἰνστιτούτου Παστὲρ ἐξηκριβώθη ὅτι τὰ μικρόβια διὰ τοῦ ἀέρος παρουσιάζονται ὑπὸ δύο μορφάς. Ὡς στεγνὴ σκόνη (τὰ ὁποῖα ἀναπνεόμενα συγκεντρώνονται εἰς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα) καὶ ὡς ὑγρὰ σκόνη (τὰ ὁποῖα κατρακυλοῦν καὶ φθάνουν μέχρι τοὺς πνεύμονας ὡς ὑγρὰ σταγών).

Ἄρα μόνος ὁ ὑγρὸς τρόπος εἶνε ὁ καλύτερος μεταδόσεως μέσῳ τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἂν λοιπὸν δι' ἑνὸς ἀεροπλάνου ἄφηνε κανεὶς πάνω ἀπὸ μιὰ πόλι ἕνα σύννεφο ἀπὸ μικροβιοβριθεῖς σταγόνες ποὺ θὰ περιέχουν βακίλους (φθίσεως ἢ διφθερίτιδος) κάθε ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἀνέπνεε μιὰ τέτοια ἀτμόσφαιρα θὰ ἔπεφτε θῦμα τῶν μικροβίων.

Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ εἶνε δύσκολο νὰ κατέβῃ κάτω στὴν πόλι ἕνα τέτοιο σύννεφο.

Οἱ μικροσκοπικὲς σταγόνες πέφτουν σύμφωνα μὲ τὸ βάρος τῆς ἀτμοσφαίρας 6 πόντους κάθε ὥρα!

Ἂν τὸ ἀεροπλάνο ποὺ θὰ δημιουργήσῃ αὐτὸ τὸ σύννεφο, τὸ ἀφήσῃ μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα ὑπεράνω τῆς γῆς, θὰ χρειασθοῦν πολλὲς ἡμέρες γιὰ νὰ πέσῃ τὸ σύννεφο αὐτὸ ἐπὶ τῆς γῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ ἡ πίεσις καὶ ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ σύννεφο αὐτὸ νὰ βρεθῇ δεκάδες πολλὲς χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς δράσεως.

Ἀλλ' ἀκόμη κι' ἂν οἱ ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες εἶνε καλὲς καὶ τὸ σύννεφο πάρῃ τὸ δρόμο ποὺ τὸ ἔστειλαν, πάντοτε εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ μία ἄμυνα νὰ ἐξουδετερωθῇ ἡ θανατηφόρος του δρᾶσις.

Τόσον οἱ μάσκες ὅσο καὶ ὁ ἐμβολιασμὸς, εἶνε ὑπέροχα μέσα ἀντιδράσεως. Ὑπάρχουν καὶ τὰ ἀντισηπτικὰ ἀέρια, τὰ ὁποῖα ρίχνουν καὶ πάλι δι' ἀεροπλάνων ἐπὶ τῶν φύλλων ποὺ ἔχουν μικρόβια καὶ τὰ ἐξουδετερώνουν.

Πολλὰ πειράματα ἐπίσης γίνονται μὲ ποντικοὺς, σκύλους καὶ ἄλλα ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀφήνουν νὰ διαφύγουν μέσῳ ἐχθρικῶν γραμμῶν. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ εἶνε ἐπικίνδυνα, διότι δὲν ξέρουν ἂν τὰ ζῶα αὐτὰ γυρίσουν πίσω ἢ πάρουν ἄλλη κατεύθυνσι.

Ὥστε ἡ ἐπίθεσις διὰ μικροβίων εἰς τὰς πόλεις εἶνε ὄχι μόνον δύσκολος ἀλλὰ καὶ ἀδύνατος.

Τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶνε ὁπωσδήποτε ἀβέβαια καὶ παρακινδυνευμένα.

Κότσυφας κατηνορούμενος.

Τὸ δικαστήριον τῆς Βουδαπέστης ἐξέδωκε πρὸ ἡμερῶν τὴν ἀπόφασίν του γιὰ μιὰ πολὺ περίεργη δίκη. Πραγματικά, ὁ κύριος ἥρως τῆς ὑποθέσεως ἦταν κότσυφας κατηγορούμενος μαζὶ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη του ὅτι διετάρασσε συστηματικῶς τὴ δημοσία ἡσυχία.

Ὁ μηνυτής, κάποιος Εὐγένιος Ρόμπος ἐδήλωσεν εἰς τὸ δικαστήριον ὅτι ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ τοῦ πουλιοῦ ἠμπόδιζε τοὺς ἐνοίκους τῆς πολυκατοικίας νὰ κοιμηθοῦν.

Μίαν ἡμέρα, οἱ ἔνοικοι εἶχαν τὴν κακὴν ἔμπνευσι νὰ στείλουν μὲ τὸ θυρωρὸ στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ πουλιοῦ ἕνα πέγκο (δεκαπέντε δραχμὲς) γιὰ ν' ἀγοράσῃ φαΐ καὶ νὰ κλείσῃ ἔτσι τὸ στόμα τοῦ θορυβώδους οἰκοτρόφου του. Ἀπὸ τότε, κάθε φορὰ ποὺ τὸ πουλὶ δέχεται τὴ «διατροφή» του, ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπικρατεῖ στὸ σπίτι, ἀλλὰ μόλις οἱ ἔνοικοι ξεχάσουν νὰ καταβάλουν ἐγκαίρως τὸ ποσὸν ἡ συναυλία ξαναρχίζει.

Στὸ δικαστήριο ἐνεφανίσθη μόνον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πουλιοῦ καὶ διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς κατηγορίας τοῦ μηνυτοῦ ποὺ τὸν ἐχαρακτήριζε, μὲ λίγα λόγια, ὡς ἐκβιαστήν. Αὐτὸς ἐθεωροῦσε τὸ ἑβδομαδιαῖον πέγκο ὡς ἔνδειξιν ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ ᾠδικὸν ταλέντο τοῦ πουλιοῦ του.

Ὁ δικαστὴς ἀπεφάνθη ὅτι ὁ νόμος δὲν προέβλεπε καμμιὰ κύρωσιν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ἀθῴωσε τὸν κότσυφα καὶ τὸν κύριό του ἐφ' ὅσον μάλιστα «ἡ ἀπαγόρευσις εἰς ἕνα πουλὶ νὰ κελαϊδῇ ἀντίκειται εἰς τοὺς θείους νόμους».

Μιὰ Ματιὰ σ' ὅλο τὸν Κόσμο

Ἀκροβατικαὶ διαφημίσεις.

Ἕνας ἑκατομμυριοῦχος τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ἐργοστασιάρχης σοκολάτας Κάρτερ, ἐσκέφθη ἕνα πρωτότυπο μέσον διαφημίσεως. Δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες ὅτι τὸ διάσημο ἀκροβατικὸ ζεῦγος Ζωρὼ θὰ παρελάσῃ πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη ἐναερίως τὴν μεσημβρίαν τῆς ἑπομένης.

Πλήθη κόσμου εἶδαν λοιπὸν ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι ἕνα ἄνδρα καὶ μιὰ γυναῖκα νὰ διασχίζουν ἐπάνω σὲ σύρματα στερεωμένα ἀπὸ τὸν ἕνα οὐρανοξύστη στὸν ἄλλο, τὸ διάμεσο κενό.

Στὰ χέρια τους κρατοῦσαν ἕνα μεγάλο κοντάρι. Στὴν πλάτη μιὰ σακκούλα.

Κάθε τόσο ἡ σακκούλα ἄνοιγε καὶ ἔσπερνε ἕνα δεματάκι χαρτάκια.

Τὰ χαρτάκια τὰ μάζευαν τὰ πλήθη καὶ ἐνεθουσιάζοντο.

Κάθε χαρτάκι ἔγραφε:

«Ὁ κάτοχος τοῦ παρόντος ἔχει δικαίωμα σὲ μιὰ πλάκα σοκολάτας Κάρτερ».

Ἀφρικανικὲς λιχουδιὲς

Σὲ ὅλη σχεδὸν τὴν Ἀφρικὴ κάθε χρόνο πέφτει ἀκρίδα σὰν σύννεφο ἐπάνω στὰ χωράφια καὶ τὰ θερίζει.

Οἱ μαῦροι βγαίνουν τότε μὲ καλάθια στοὺς κάμπους καὶ μαζεύουν ὅσες μπορεῖ ὁ καθένας περισσότερες.

Τὶς φέρνουν σπίτι, τὶς καβουρντίζουν καὶ τὶς τρῶνε, ὅπως τρῶμε ἡμεῖς τὶς γαρίδες.

Ἕνας σκύλος... σωτήρ!

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Νόμε, τῆς Ἀλάσκας, ἔφτιασαν ἕνα ἄγαλμα εἰς μνήμην τοῦ Μπάλτο, ἑνὸς σκύλου ὁ ὁποῖος ἀπέθανε γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ.

Οἱ κάτοικοι εἶχαν προσβληθῆ ἀπὸ κάποια κακὴ ἀρρώστεια καὶ κανείς τους δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ κινηθῇ γιὰ νὰ πάῃ στὴν πολιτεία νὰ φέρῃ ὀροὺς καὶ γιατρό.

Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ τότε ἐσκέφθη τὸν Μπάλτο. Ἔγραψε ἕνα γράμμα, τὄδεσε στὸ λαιμό του, κάτι τοῦ εἶπε στ' αὐτὶ καὶ ὁ σκύλος ἔφυγε τρεχᾶτος.

Ἐπέρασε ὅλο τὸν παγωμένο δρόμο κι' ἔπειτα ἀπὸ δύο ὧρες τρέξιμο, ἔφθασε στὸ νοσοκομεῖο καὶ ὥρμησε στὸ δωμάτιο τοῦ γιατροῦ.

Ὁ γιατρὸς ἐδιάβασε τὸ γράμμα καὶ ἔσπευσε νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ τὰ κατάλληλα φάρμακα καὶ νὰ φύγῃ.

Οἱ κάτοικοι ἐσώθησαν ὅλοι. Ἀλλὰ τὸ τρέξιμο τοῦ σκύλου ἦταν τέτοιο, ποὺ μόλις ἐπέστρεψε στὸ χωριό, ἔσκασε.

Οἱ χωρικοὶ τὸν ἔθαψαν μεγαλοπρεπῶς καὶ ἔστησαν ἄγαλμα εἰς μνήμην του.

Τὸν ἔφαγαν τὰ ποντίκια

Ἐνῷ ὁ χωρικὸς Φάλσερ ἐπήγαινε πρωῒ - πρωῒ γιὰ τὸ χωράφι του, κατελήφθη ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα τεράστιο κοπάδι ποντικῶν.

Ἄδικα προσπαθοῦσε μὲ τὸ μπαστοῦνι του νὰ τοὺς ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὰ πόδια του.

Οἱ ποντικοὶ ἐφώρμησαν ἐπάνω του καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν δὲν εἶχε μείνει τίποτα ἀπὸ τὸν δυστυχῆ Φάλσερ.

Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν καὶ διάφοροι ἄλλοι χωρικοί, οἱ ὁποῖοι ἐβγῆκαν στὰ χωράφια τους.

Γυμνὴ στοὺς δρόμους

Στὴν πόλι Ἕλενα τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ἀστυνομία ἔλαβε ἕνα πρωῒ ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα τῆς τροχαίας κινήσεως.

«Μία κοπέλλα γυμνὴ βρίσκεται στὸ τμῆμα μου κι' ἐμποδίζει τὴν κίνησι».

Ἀμέσως ἕνα αὐτοκίνητο μὲ τρεῖς ἀστυνομικοὺς ἔσπευσε ἐπὶ τόπου, κι' ἔκανε τόπο νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ εἶχε μαζευτῆ καὶ γελοῦσε.

Ἡ ἀστυνομία βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα κοριτσάκι δύο ἐτῶν ὁλόγυμνο, τὴ μικρὴ Κάρολ Θόμσων, ἡ ὁποία εἶχε διαφύγει τὴν προσοχὴ τῆς μητέρας της καὶ ὅπως ἦταν στὸ μπάνιο, βγῆκε στοὺς δρόμους.

Γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς νεολαίας.

Ἡ «Ἕνωσις Ἄγγλων Ἀστρολόγων» τοῦ Λονδίνου θ' ἀπευθύνῃ μιὰ αἴτησι στὴ Βουλὴ ὅπως ψηφίσῃ ἕνα νόμο, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ἀρραβωνιασμένοι, πρὶν νὰ παντρευτοῦν, νὰ ἔρχωνται σὲ ἐπαφὴ μ' ἕνα μέλος τῆς Ἑνώσεως, τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς γνωρίζῃ τὸ ὡροσκόπιό τους καὶ ἑπομένως ἂν ὁ γάμος τους θὰ εἶνε εὐτυχὴς ἢ ὄχι.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, λέγουν οἱ ἀστρολόγοι, θὰ καταλήξῃ νὰ ὑπάρχουν 90 % τοὐλάχιστον εὐτυχῆ ζευγάρια στὴν Ἀγγλία.

Τί κοστίζει ἕνα ἀηδόνι

Ἡ καταστροφὴ τῶν φωλεῶν καὶ τὸ σκότωμα τῶν πουλιῶν δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα. Εἶνε ἐπίσης ἀδίκημα εἰς βάρος τῶν γειτονικῶν γεωργῶν, ὅπως ἀποδεικνύει ὁ ἑξῆς λογαριασμός.

Ἕνα μικρὸ ἀηδόνι τρώγει περίπου 50 κάμπιες τὴν ἡμέρα, δηλαδὴ 250 κάμπιες γιὰ μιὰ φωλιὰ πέντε πουλιῶν, ἢ 7.500 κάμπιες τὸ μῆνα.

Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς κάμπιες τρώγει τὴν ἡμέρα τροφὴ ἴση μὲ τὸ βάρος της, δηλαδὴ ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς θὰ καταστρέψουν 225.000 φροῦτα, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν κατὰ μέσον ὅρον πενήντα χιλιάδες δραχμές.

Κονσέρτα μέσα στὰ ἐργοστάσια.

Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας στὴν Ἰταλία ἀπεστάλησαν στὰ διάφορα ἐργοστάσια «μαέστροι», οἱ ὁποῖοι ξεχώρισαν ὅσους ἐργάτες ἤξεραν μουσικὴ καὶ τοὺς ἐσχημάτισαν σὲ μία μπάντα καὶ μία ὀρχήστρα.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κάθε ἐργοστάσιο ἔχει σχηματίσει ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς καθηγητοῦ μιὰ ἰδιαίτερη ὀρχήστρα, ἡ ὁποία διασκεδάζει τοὺς ἐργάτες στὰ διαλείμματα τῆς ἐργασίας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τοπικὲς αὐτὲς μπάντες, τὸ Ὑπουργεῖο ἔδωσε ἐργασία σ' ὅλους τοὺς ἀνέργους μουσικούς, τοὺς ὁποίους σχημάτισε εἰς ὁμάδες καὶ γυρίζουν τὰ διάφορα βιομηχανικὰ κέντρα ὅπου δίνουν συναυλίες.

Ἐκτὸς κι' ἀπ' αὐτά, ἀποστέλλονται ἀπροόπτως διάφορες σουμπρέττες τοῦ μουσικοῦ θεάτρου συνοδευόμενες ἀπὸ μιὰ μικρὴ ὀρχήστρα καὶ διασκεδάζουν τὸν ἐργατικὸ κόσμο.

Σιρόπι γιὰ τὶς τηγανίτες

Τὸ γραφεῖο Ὑγιεινῆς τῆς πόλεως Λίνκολν τῆς Ἀμερικῆς ἐμοίραζε δωρεὰν μεταξὺ ἄλλων φαρμάκων καὶ ἕνα σιρόπι γιὰ τὸ βῆχα.

Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα παρετήρησεν ὅτι ἡ κατανάλωσις ἦτο τόσο τεραστία ποὺ ἠθέλησε νὰ δῇ τί συμβαίνει, ἂν ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος πάσχει ἀπὸ βῆχα.

Ἀνεκάλυψε λοιπὸν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ σιρόπι αὐτὸ ἦτο πολὺ γλυκὸ καὶ ἀρωματικό, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τὸ ἔπαιρναν καὶ τὸ ἔρριχναν πάνω ἀπὸ τὶς τηγανίτες.

Τότε τὸ ἰνστιτοῦτο ὑγιεινῆς ἔρριξε κάποιο πικρὸ φάρμακο στὸ σιρόπι καὶ ἡ δωρεὰν ζήτησις σταμάτησε ἀμέσως.

Ἡ ἔξυπνη γάτα

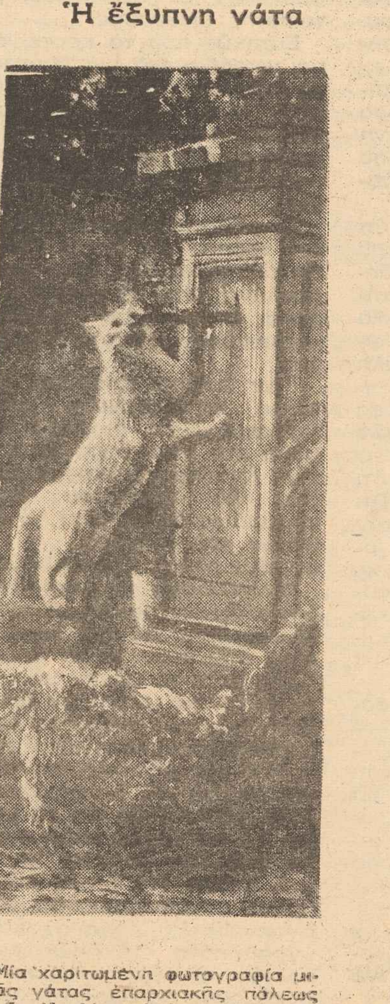

Μία χαριτωμένη φωτογραφία μιᾶς γάτας ἐπαρχιακῆς πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἡ ὁποία ὅταν διψᾷ ἀνοίγει μόνη της τὴν κάνουλα τῆς δημοσίας βρύσης τοῦ δρόμου καὶ πίνει νερό.

Οἱ ὠμορφιὲς τοῦ Θιβὲτ

Ἂν καυχῶνται οἱ Εὐρωπαῖες ὅτι ἔχουν καλλυντικὰ καὶ ἀρώματα, οἱ Θιβετιανὲς γυναῖκες ὑπερβαίνουν κάθε ἄλλη γυναῖκα στὰ μέσα ὠμορφιᾶς ποὺ μεταχειρίζονται.

Ἔχουν τέτοιες συνταγὲς καὶ τέτοια ὑλικά, βγαλμένα ἀπὸ βοτάνια καὶ ἀπὸ ἄνθη, ποὺ εἶνε ὑγιεινά, ὠφέλιμα καὶ ἀποτελεσματικά.

Καμμία Εὐρωπαία δὲν μπορεῖ νὰ παραβληθῇ στὸ κορμὶ μὲ τὴ Θιβετιανή.

Τὶς συνταγὲς αὐτὲς ὅμως τὶς κρατᾶνε μυστικὲς καὶ δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ Θιβέτ.

Βιβλία δεμένα μὲ ἀνθρώπινο δέρμα.

Κάποτε σὲ μιὰ δεξίωσι ὁ διάσημος ἀστρονόμος Φλαμαριὸν ἐξέφρασε φράσεις θαυμασμοῦ γιὰ τὶς ὑπέροχες πλάτες μιᾶς κομήσσης.

Ποτέ του ὁ Φλαμαριὸν δὲν φανταζόταν ὅτι οἱ λέξεις αὐτὲς ποὺ εἶπε ἀπὸ θαυμασμὸ γιὰ τὴν κόμησσα, θὰ εἶχαν καὶ ἐπακόλουθα ἀργότερα.

Μιὰ μέρα, πράγματι, ὁ Φλαμαριὸν ἔμαθε ὅτι ἡ ὡραία κυρία, ἡ ὁποία ἦτο ἀκόμη νέα, ἀπέθανε καὶ ὅτι τοῦ ἄφησε διὰ διαθήκης τὸ δέρμα τῆς πλάτης της, μὲ τὴν ἐντολὴ ὅπως μ' αὐτὸ ὁ Φλαμαριὸν δέσῃ τὸ πρῶτο βιβλίο τοῦ νέου του ἔργου.

Ὁ Φλαμαριόν, συγκινημένος, ἐσεβάσθη τὴ θέλησι τῆς νεκρᾶς κι' ἔτσι τὸ πρῶτο ἀντίτυπο τοῦ ἔργου του «Γῆ καὶ Οὐρανὸς» τὸ ἔδεσε μὲ τὸ δέρμα τῆς ὡραίας κομήσσης.

Πίσω ἀπὸ τὸ βιβλίο ὁ Φλαμαριὸν ἐτύπωσε μὲ χρυσᾶ γράμματα τὰ ἀκόλουθα:

«Ἐνθύμιον μιᾶς νεκρᾶς».

Ὁ τόμος αὐτὸς ἐφυλάσσετο μὲ μεγάλη προσοχὴ κλεισμένος στὴ βιβλιοθήκη τοῦ μεγάλου ἀστρονόμου.

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ τὸ βιβλίο, πολλὰ ἄλλα ἔχουν δεθῆ μὲ δέρμα ἀνθρώπινο.

Ἕνας πλούσιος ἔμπορος ἀπὸ τὸ Κινκινάτι εἶχε δύο βιβλία τοῦ Στέρν: τὸ «Αἰσθηματικὸ ταξίδι», τὸ ὁποῖον ἦταν δεμένο μὲ τὸ δέρμα μιᾶς μαύρης καὶ τὸ «Ζωὴ καὶ γνῶμαι τοῦ Τριστὰν Σάντυ», δεμένο μὲ τὸ δέρμα μιᾶς νεαρᾶς Κινεζοπούλας.

Στὴν Ἀγγλία ἕνα ἔργο ἀνατομίας τοῦ ἰατροῦ Ἄσκιου ἔχει δεθῆ μὲ ἀνθρώπινο δέρμα.

Μὲ τὰ πόδια στὸ Τόκιο!

Τηλεγραφοῦν ἀπὸ τὴν Βιέννην ὅτι ἕνας Αὐστριακὸς μουσικοσυνθέτης ἀνεχώρησε τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ Γκράτς τῆς Αὐστρίας διὰ νὰ μεταβῇ πεζῇ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ποὺ θὰ γίνουν στὸ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας τὸ 1940. Πλῆθος κόσμου συνεκεντρώθη κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, τὸν ἐχειροκρότησε καὶ τοῦ ηὐχήθη καλὴν ἐπιτυχία.

Τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς σιωπῆς.

Ὅλα τὰ παράξενα δὲν συμβαίνουν μόνο στὴν Ἀμερική, γίνονται καὶ στὴν Ἀνατολή.

Στὸ Σὰν Σὶ Φὰρ τῆς Κίνας ὑπάρχει ἕνα ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο ὅπου γίνεται εἰδικῶς μιὰ δίαιτα σιωπῆς.

Οἱ κουρασμένοι ἀπὸ τὴν κίνησι, τὶς δουλειές, τὸ θόρυβο τῆς πολιτείας Κινέζοι, φεύγουν κι' ἔρχονται σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ περνοῦν ἕνα - δύο μῆνες σὲ ἀπόλυτη σιγή.

Πελάτες, γκαρσόνια, καμαριέρες, ὅλος ὁ κόσμος συνεννοεῖται μὲ νοήματα.

Ὁ πολεμικὸς ἀστήρ

Ἡ ὡραία Τσὲν - Πὸ - Ἔρ, ἡ μεγάλη Κινέζα ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, δὲν ἀρκεῖται εἰς τὰς δάφνας τῆς τέχνης. Ἐπισκέπτεται τὰ κινεζικὰ στρατεύματα εἰς τὸ βορειοδυτικὸν μέτωπον καὶ τὰ ἐνθαρρύνει εἰς τὴν ἀντίστασιν ἐναντίον τῶν Ἰαπώνων ἐπικαλουμένη τὸν πατριωτισμόν των.

«Μόλις τελειώσω τὸ γύρισμα τῶν φὶλμ ποὺ μοῦ ἐπιβάλλουν τὰ συμβόλαιά μου, θὰ τεθῶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κινεζικῶν στρατευμάτων καὶ θὰ τὰ ὁδηγήσω εἰς τὴν νίκην!», ἐδήλωσε τελευταίως ὁ ἀστήρ. Διεκδικεῖ τὸν τίτλον τῆς Κινέζας Ζὰν Ντὰρκ. Πατριωτισμὸς ἢ ρεκλάμα;

Οἱ ἑκατομμυριοῦχοι πυγμάχοι.

Ἡ πυγμαχία εἶνε ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ ἐπιφέρει μεγάλα κέρδη —ἂν ἐπιτύχῃ κανείς, φυσικά. Ἔτσι, ἡ περιουσία τοῦ Τζὰκ Ντέμπσεϋ ὑπολογίζεται εἰς διακόσια πενήντα ἑκατομμύρια δραχμάς, τοῦ Τζὶν Τούννεϋ εἰς 225 ἑκατομμύρια καὶ τοῦ Τζὰκ Πέτερσεν εἰς εἴκοσι πέντε ἑκατομμύρια δραχμὲς «μόνον».

Φαίνεται ὅτι ὁ Τόμμυ Φὰρ θὰ καταρρίψῃ τὸ ρεκόρ, συγκεντρώνων τριακόσια ἑκατομμύρια δραχμῶν. Πόσο νὰ κοστίζῃ κάθε γροθιά;

Μιὰ ἀπαγωγή... γυναικῶν.

Ὅπως γνωρίζομε, στὰ ἐσωτερικὰ τῆς Κίνας ὑπάρχουν πολλὲς συμμορίες, οἱ ὁποῖες ἐπιτίθενται τόσον ἐναντίον τῶν ταξιδιωτῶν, ὅσον καὶ ἐναντίον ὁλοκλήρων ἀπροστατεύτων χωριῶν.

Τελευταίως, ἡ συμμορία τοῦ Τσὶν - Τσὶν ἐπέδραμε ἐναντίον τοῦ χωρίου Κὶν - Τσὲ - Κουὰν καὶ ἀφοῦ ἄναψαν φωτιὲς σὲ διάφορες μεριὲς τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ τὸ κυκλώσουν καὶ νὰ μὴ διαφύγουν οἱ κάτοικοι, ἐμπῆκαν μὲ τὰ πιστόλια στὶς καλύβες καὶ ἔδεσαν ὅλους τοὺς ἄνδρες. Ἔπειτα μάζεψαν περὶ τὶς χίλιες γυναῖκες καὶ τὶς πῆραν μαζί τους στὰ βουνά.

Τὶς γυναῖκες αὐτὲς οἱ Κινέζοι τὶς ἐπιβιβάζουν σὲ καΐκια καὶ τὶς πουλοῦν στὶς διάφορες ἀγορὲς σκλάβων.

Ἄνθρωπο Δίχως Οἰκογένεια

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες παληὲς οἰκογένειες εἶνε τοῦ μαρκησίου Ραμπέρ, ὁ ὁποῖος ζῇ στὸ προγονικό του μέγαρο στὸ Σαὶν Ζερμαὶν μὲ τὸ γυιό του τὸν κόμητα Μαυρίκιο Ραμπέρ, τὴν κόρη του τὴ Λουΐζα, μιὰ ὡραιοτάτη νέα καὶ τὴ χήρα ἀδελφή του βαρώνη ντ' Ὀρβιλιέ.

Κάτι τὸ σπουδαῖο συμβαίνει ὅμως στὴν οἰκογένεια.

Ἡ Λουΐζα, ἡ ἁγνὴ αὐτὴ νέα εἶνε ἔγκυος. Παρ' ὅλες τὶς παρακλήσεις τοῦ πατέρα καὶ τῆς θείας της δὲν μαρτυρεῖ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἐν τούτοις τὴν ἔκανε δυστυχισμένη.

Ἡ βαρώνη τότε ἀποφασίζει νὰ φύγῃ καὶ νὰ πάῃ σ' ἕνα μακρινὸ κτῆμα της, τὸ Λευκὸ Πύργο, μέχρις ὅτου λησμονηθῇ τὸ σκάνδαλον.

Τἄχε ἤδη κανονίσει οὕτως ὥστε κάποια κυρία διαφόρων ὑποθέσεων νὰ τῆς προμηθεύσῃ μιὰ γυναῖκα, τὴν κυρία Ὄρσολα, μαῖα καὶ ἄλλων ἐπιχειρήσεων γυναῖκα, τὴν ὁποία καλεῖ ἐσπευσμένως στὸν πύργο μιὰ νύχτα.

Πράγματι, ἡ κυρία Ὄρσολα ἔφθασεν ἐγκαίρως.

Ἐν τούτοις ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι τὴν παρακολουθοῦν δύο ἄνθρωποι χώρια καὶ μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο κρυμμένοι.

Ἦταν ὁ Μπαρότ, ἕνας σακάτης, ἀλλὰ πολὺ ἀγαπητὸς στὰ περίχωρα.

Καὶ κάποιος ἄλλος.

Ἡ κυρία Ὄρσολα κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἁμάξι συνοδευομένη ἀπὸ τὴ Μαριέττα, τὴ γρηὰ ὑπηρέτρια. Τὰ μάτια της εἶνε δεμένα καὶ τὴν ὁδηγοῦν στὸ δωμάτιο τῆς ἑτοιμόγεννης.

Ὅταν τῆς ἀπελευθέρωσαν τὰ μάτια, ἡ κυρία Ὄρσολα ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της. Εἶδε μιὰ ὡραία νέα.

Ἦταν ὡραία! Πολὺ ὡραία αὐτὴ ἡ νέα. Τὸ βλέμμα της ἦταν γεμᾶτο ἱκεσία.

Ἔσκυψε καὶ ρώτησε:

—Ὑποφέρετε;

—Πολύ!

—Ἡ στιγμὴ ἔφθασε, ψιθύρισε ἡ κυρία Ὄρσολα στὴ νέα. Μιὰ στιγμὴ μονάχα κι' ἔπειτα δὲν θὰ ὑποφέρετε διόλου.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ κυρία Ὄρσολα, μὲ δεμένα τὰ μάτια ἔφευγε ἀπὸ τὸν πύργο βαστῶντας στὰ χέρια της ἕνα κοριτσάκι: τὴ Μαρία - Μαγδαληνή.

Τὴ συνώδευσε ἡ Μαριέττα μέχρι τὸ σταθμὸ μὲ τὸ ἁμάξι.

Πίσω τους ὅμως ἀκολουθοῦσε ἕνας μυστηριώδης καβαλλάρης

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κυρία Ὄρσολα ζητοῦσε ἕνα εἰσιτήριο ἀπὸ τὸν σταθμάρχη γιὰ τὸ Ἀνζέρ.

Τὰ μάτια του ἔλαμψαν. Ἤξερε ποῦ πήγαινε ἡ γυναῖκα μὲ τὸ παιδί.

Τὸ πρωῒ ὁ γέρω Μπαρότ, ὁ ὁποῖος εἶχε δῆ τὸν καβαλλάρη τὴ νύχτα, σηκώθηκε περίεργος καὶ τράβηξε γιὰ τὸ κτῆμα τῆς οἰκογενείας Μπρουντέν.

Ἐμπῆκε στὴν αὐλή, προχώρησε στὸ σταῦλο, εἶδε τὸ ἄλογο τοῦ Πέτρου Μπρουντὲν ἱδρωμένο. Ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τοὺς σανοὺς ἕνας ἄνθρωπος ἀνασηκώθηκε.

—Μπᾶ, ἐσὺ εἶσαι μπάρμπα Ζερώμ;

Ἡ Ρόζα εἶχε ἀκουμπήσει στὸν τοῖχο καὶ στεκόταν ἀκίνητη.

—Ναί, ἦρθα νὰ δῶ μήπως μὲ χρειάζονται τίποτα. Ἄκουσα πὼς ὁ τσοπάνης ἦταν ἄρρωστος.

—Μπᾶ, ἔγινε καλά.

Ὁ Μπαρὸτ ἐγέλασε καὶ εἶπε:

—Μπᾶ! τόσο τὸ καλύτερο. Καὶ σύ, Πέτρο, τί γίνεσαι;

—Ἔ, ὄχι κι' ἄσχημα.

—Ἐδῶ κοιμᾶσαι τώρα;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

—Ὄχι, ἀλλὰ κάπου εἶχα πάει χθὲς τὴ νύχτα καὶ ἐπειδὴ γύρισα πολὺ ἀργά, δὲν ἤθελα νὰ ξυπνήσω κανένα. Κοιμώμουνα μακαρίως ὅταν μὲ ξύπνησες.

—Ἔκανες λοιπὸν κανένα μικρὸ περίπατο τὴ νύχτα;

—Πολὺ μεγάλο καὶ μάλιστα κοπιαστικό.

—Καταλαβαίνω... κανένα γλεντάκι, ἔ;... Γυναικοδουλειὰ σὰν νὰ λέμε...

Ὁ Πέτρος Μπρουντὲν ζάρωσε τὸ μέτωπό του.

—Γυναικοδουλειά... ψιθύρισε... δὲν λέγω ὄχι, πάντως, ξέρεις πολὺ καλά, Μπαρότ, ὅτι τέσσερα χρόνια ἔχει νὰ γελάσῃ τὸ χεῖλι μας.

Ὁ Μπαρὸτ κατέβασε τὸ κεφάλι. Τί νὰ τοῦ πῇ; Γύρισε τὴν κουβέντα.

—Τί κάνει ἡ Ρόζα; Εἶνε καλύτερα;

—Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ ἀδελφός της. Φαντάζομαι πώς, ὅταν θὰ πεθάνῃ μονάχα θὰ ἡσυχάσῃ.

—Εἶνε πάντοτε θλιμμένη;

—Πάντοτε!

—Ποῦ εἶνε τώρα;

—Δὲν ξέρω!

Καὶ ὁ Πέτρος Μπρουντὲν ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ.

—Ἐκεῖ, ἀναμφιβόλως. Στὸ δωμάτιό της. Δὲν βγαίνει ποτέ. Δὲν τὴν εἶδα σήμερα τὸ πρωΐ... Πρὸ μιᾶς ὥρας ἐγύρισα.

—Καὶ πότε ἔφυγες;

—Χθὲς βράδυ. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ εἴδησι ποὺ ἔμαθα ὅλως τυχαίως. Μήπως ἤθελες νὰ δῇς τὴ Ρόζα;

—Δηλαδή, ἤμουν πάντοτε πρόθυμος καὶ εὐτυχὴς νὰ δῶ τὴν ἀγαπημένη μας Ρόζα... Εἶνε τόσο καλή.

Ὁ Πιὲρ Μπρουντὲν ἐπανέλαβε μὲ θυμό:

—Ναί, μιὰ καλὴ κοπέλλα, ἔχεις δίκηο, μπάρμπα Μπαρότ, μιὰ κοπέλλα ποὺ δὲν εἶχε ταῖρι σὲ ὅλη τὴ χώρα, μιὰ χαρὰ γιὰ ὅλους μας, μιὰ εὐθυμία γιὰ τὸ σπίτι, ἕνας θησαυρὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια! Ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἀνήκουν στὸ παρελθόν! Δὲν θὰ τὴν ξαναδοῦμε πιὰ ὅπως ἄλλοτε... Ἀπὸ τὸ πρωῒ μέχρι τὸ βράδυ δὲν ἀκουγόταν παρὰ μονάχα τὸ τραγοῦδι της μέσα στὸ σπίτι! Θυμᾶσαι;

—Θὰ ξαναγυρίσουν ὅλ' αὐτά...

—Ποτέ! Δὲν ὑπάρχει πλέον εὐτυχία γιὰ μᾶς! Τὸ σφάλμα τῆς Ρόζας μᾶς σκότωσε ὅλους.

—Καὶ τὸ μικρό;

—Βρίσκεται πάντοτε μὲ τὴ θεία μου στὸ Νεϊγύ. Το λατρεύει. Δὲν εἶχε τίποτε ἀγαπήσει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ ἄντρας της, οὔτε παιδιά, οὔτε τίποτε ἄλλο κοντά της... Ἔχει ἀφοσιωθῆ λοιπὸν σ' αὐτό... Εἶνε πολὺ τυχερὸ ποὺ βρῆκε μιὰ τέτοια φωλιά... γιατὶ ἀλλοιῶς ὁ πατέρας μου δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ. Θὰ προτιμοῦσε νὰ διώξῃ τὴ Ρόζα ἂν ἐκείνη ἐπέμενε νὰ τὸ κρατήσῃ κοντά της. Ὅσο γιὰ τὴ Ρόζα... αὐτὴ δὲν ξέρω τί σκέπτεται. Κανείς μας δὲν ξέρει τὴ γνώμη της. Τὴν ἔφεραν ἐδῶ ἕνα ζωντανὸ πτῶμα. Τρία-τέσσερα χρόνια ἔχουν τώρα περάσει καὶ εἶνε πάντοτε ἡ ἴδια!

Ὁ Πιὲρ Μπρουντὲν συνέχισε ἀκόμα πιὸ θλιμμένος:

—Ναί, καλέ μου Ζερώμ, εἶνε μιὰ ἀτιμία ποὺ κόλλησε στὴν πλάτη μας. Ἤμαστε πάρα πολὺ εὐτυχεῖς! Ὅλα πήγαιναν καλά! Καμμιὰ κακὴ χρονιά! Καμμιὰ ζημιά! Εἴχαμε σοδιὲς ὑπέροχες! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δουλεύαμε μὲ ὄρεξι, κανεὶς δὲν ἐλογάριαζε κόπο. Ὁ πατέρας διαρκῶς καὶ στρογγύλευε τὴν προῖκα τῆς Ρόζας. Δὲν ἀγαποῦσε παρὰ μονάχα αὐτήν. Ἄ, αὐτή... τὴν εἶχε γιὰ καμάρι του, γιὰ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ μας! Ἐγὼ ὁ ἴδιος περηφανευόμουνα γιὰ τὴν ἀδελφή μου. Δὲ βρῆκα κοπέλλα ποὺ νὰ τῆς μοιάζῃ. Καὶ ξαφνικά... ὅλα ἔπεσαν, ὅλα γκρεμίστηκαν... Ξέρεις τὴ συνέχεια...

—Δυστυχῶς!

—Οἱ φίλοι μας... μᾶς γύρισαν τὴν πλάτη... δὲν ἤθελαν νὰ μᾶς δοῦν...

—Ὄχι, ὅλοι...

—Σχεδὸν κανείς! Ὁ μπάρμπα Μαζουαζώ, κι' αὐτὸς ἀκόμα, μὲ τὸν ὁποῖο συνδεόμεθα σὰν συγγενεῖς, μᾶς παρήγγειλε ὅτι ὅλα ἐτελείωσαν μεταξύ μας, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ βασίζουμαι πιά... νὰ παντρευτῶ τὴν κόρη του!

—Βέβαια, δὲν ἔκανε διόλου καλά.

—Πιθανόν. Ἀλλὰ ἡ Σουζάνα παντρεύτηκε ἕναν ἄλλο.

—Λένε πὼς δὲν εἶνε εὐτυχισμένη...

—Τί σημαίνει! εἶπε ἐξαγριωμένος ὁ Πιέρ. Παντρεύτηκε...

—Τὴ βλέπεις καμμιὰ φορά;

—Ναί... Ἀλλὰ ὅταν συναντιώμαστε, γυρίζει τὸ κεφάλι ἀπ' ἀλλοῦ... Ἄς τ' ἀφήσουμε ὅμως τώρα αὐτά. Μὲ στενοχωροῦν. Σιωπῶ ἀλλὰ δὲν ξεχνῶ...

Ὁ Μπαρὸτ τοῦ εἶπε σιγανά:

—Δὲν πρέπει πιὰ νὰ σκέπτεσαι...

—Νομίζεις;... Ἐγὼ σκέπτομαι ἀλλοιῶς... Ὁ ἄθλιος ποὺ μᾶς ἔριξε σ' αὐτὴ τὴν καταφρόνια θὰ πληρωθῇ ἀκριβώτερα ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσαι.

—Τὸν γνωρίζεις;

—Καὶ βέβαια!

—Ἡ Ρόζα σοῦ εἶπε τ' ὄνομά του;

—Ἐκείνη... μπᾶ! Θὰ προτιμοῦσε νὰ τῆς βγάλουν τὴν ψυχὴ μέσα ἀπὸ τὸ κορμὶ παρὰ μιὰ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της. Ἐξ ἄλλου δὲν θάθελα νὰ τὴ ρωτήσω. Ἀρκετὰ ἐπόνεσε ἡ δυστυχισμένη, κι' ἂν μποροῦσα νὰ τῆς κάνω ἕνα καλό, νὰ τὴν ἀνακουφίσω, θὰ τὸ ἔκανα μὲ κάθε θυσία.

Τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ τρυφερότητα καὶ συνέχισε:

—Ὄχι, δὲν εἶπε λέξι ἐκείνη. Ἄκουσα ὅμως τὶς διαδόσεις, ἄκουσα τί λέγανε στὶς ταβέρνες καὶ στὰ πανηγύρια. Κύτταξα τριγύρω μου. Συγκέντρωσα τὶς ἀναμνήσεις μου. Ἀνεζήτησα... κι' ὅταν ζητᾷ κανείς, πάντα βρίσκει...

—Λοιπόν;

—Εὕρηκα!

—Καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν κάνεις λάθος;

—Βέβαιος... πολὺ βέβαιος, Ζερώμ. Ἄ! δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ πὼς ὅλα τὰ βλέμματα ὅλου τοῦ κόσμου κυττάζουν διαρκῶς ἐμένα ὅταν περνῶ ἀπὸ κάπου. Κι' οἱ πιὸ κακόβουλοι τοὺς ἀκοῦν νὰ ψιθυρίζουν· «Τὸν βλέπετε αὐτόν; Εἶνε ὁ Πέτρος Μπρουντέν, ὁ ἀδελφὸς τῆς ὡραίας Ρόζας, τῆς ἐρωμένης τοῦ ....»

Σταμάτησε ξαφνικά.

—Παρὰ λίγο νὰ σοῦ πῶ τὸ ὄνομά του... Καὶ γιατί ὄχι; Μήπως δὲν τὸ λένε ὅλοι στοὺς δρόμους;

Κι' ἐπρόφερε τρίζοντας τὰ δόντια του:

—Ἡ ἐρωμένη τοῦ κόμητος Μαυρικίου ντὲ Ραμπέρ!

—Καὶ μιὰ μέρα ἀσφαλῶς θὰ ἔχασες τὴν ὑπομονή σου...

—Ναί, καὶ παρὰ λίγο νὰ σκοτώσω κάποιον... Ἕναν ἄλλον, τὸν γκρέμισα ἀπὸ ἕνα βράχο.

—Καὶ τὰ λόγια σταμάτησαν;

—Ναί, εἶπε ὁ Μπρουντὲν μὲ ἀδιαφορία. Τί σημαίνει ὅμως, καλέ μου Μπαρότ; Πάει ἡ ὡραία ἐποχή. Ὁ πατέρας πηγαίνει διαρκῶς ἔξω στὰ δάση καὶ ἀποφεύγει νὰ ἰδωθῇ μὲ κόσμο. Πηγαίνει διαρκῶς στὸ νεκροταφεῖο καὶ περνᾷ ἐπίσης ἐκεῖ πολλὲς ὧρες. Ἄλλοτε πάλι κλείνεται στὸ δωμάτιό του, ὅπως ἡ Ρόζα, καὶ δὲν παρουσιάζεται οὔτε ὅταν πρόκειται νὰ συζητήσῃ γιὰ ὑποθέσεις. Ἐγὼ πάλι ἀποφεύγω τοὺς φίλους καὶ γυρνῶ σὰν κουκουβάγια μονάχα τὴ νύχτα. Καὶ ἡ Ρόζα...

Ἐκύτταξε πρὸς τὴ βεράντα. Μιὰ νέα ντυμένη ὁλόμαυρα εἶχε βγῆ στὴν πόρτα καὶ εἶχε ἀκουμπήσει τὸ χέρι της στὸν τοῖχο...

—Νά την... κύτταξε πῶς κατάντησε...

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Πρὸ τεσσάρων-πέντε ἐτῶν, ἡ Ρόζα ἦταν μιὰ πολὺ ὡραία κοπέλλα.

Ὅλος ὁ κόσμος μιλοῦσε γι' αὐτὴν μὲ θαυμασμό.

Διαρκῶς ὁ πατέρας της εἶχε αἰτήσεις γάμου, ἀπὸ ντόπιους καὶ ξένους.

Δὲν ἦταν οὔτε ψηλή, οὔτε κοντή, οὔτε μελαχροινή, οὔτε ξανθή, ἦταν καλοκαμωμένη, μὲ ὡραῖες γραμμές, μὲ ὑπέροχα μάτια, πολὺ μαῦρα, γοητευτικά, μὲ μαλλιὰ καστανά, μὲ χεράκια καὶ ποδαράκια μικρά, λεπτά, κομψά, ἀριστοκρατικά

Ἔπειτα ὅλα ἄλλαξαν.

Ὅλοι ἔμαθαν τί εἶχε συμβῆ στὴ Ρόζα.

Τώρα θὰ ἦταν εἴκοσι ἑνὸς ἐτῶν. Τὰ γεγονότα τῆς κατέστρεψαν τὴν ὠμορφιά. Τῆς πῆραν τὴ δροσιὰ καὶ τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χείλη. Καμμιὰ προσπάθεια, καμμιὰ φιλαρέσκεια.

Πῶς εἶχε ἐγκαταλείψει ἔτσι τὸν ἑαυτό της!

Ὁ Πέτρος ἔδειξε στὸν Ζερὼμ Μπαρὸτ τὴν ἀδελφή του καὶ ψιθύρισε:

—Βλέπεις πῶς κατάντησε; Ἦταν μιὰ καρδούλα ἁγνή, καλή. Ἕνας ἄνθρωπος ἦρθε, τὴν ἐτσάκισε, τὴν ξεγέλασε, τὴ θάμπωσε. Μπορούσαμε νὰ τὸν ἀπομακρύνουμε; Ἦταν ὁ ἀφέντης, ὁ ἰδιοκτήτης ὅλης τῆς περιφερείας. Ἡ Ρόζα ἦταν εἰλικρινής, καὶ δὲν ὑπωπτευόταν κἂν τὸν κίνδυνο. Εἴχαμε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτήν. Ἦταν ἀδύνατη. Κι' ὁ ἄλλος ἔσπειρε εὐκολώτερα τὴ δυστυχία... ποὺ φύτρωσε... μεγάλωσε... καὶ μᾶς ἔπνιξε...

Ὁ Ζερὼμ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν ὦμο, τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια καὶ ἐπρόφερε:

—Νομίζεις ὅτι ἡ δυστυχία δὲν σπέρνεται καὶ στῶν ἄλλων τὰ σπίτια;

—Ποιῶν ἄλλων; εἶπεν ἔκπληκτος ὁ νέος.

—Στὰ σπίτια ἐκείνων ποὺ κατηγορεῖς ὅτι σοῦκαναν κακό.

—Στοὺς Ραμπέρ;

—Ναί, σ' αὐτούς!

—Πιθανόν, ἀλλ' αὐτοὶ μποροῦν νὰ τὰ κανονίσουν, μποροῦν ν' ἀμυνθοῦν... νὰ ξεγελάσουν τὴν περιέργεια τῶν ἐνδιαφερομένων... νὰ ξιδέψουν ...νὰ κρύψουν τὴ ντροπή... Εἶνε ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι..

—Ὁ κεραυνὸς πέφτει τόσο στοὺς πύργους ὅσο καὶ στὰ καλύβια.

—Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ πέσῃ καὶ στὸν Λευκὸ πύργο τῶν Ραμπὲρ νὰ τὸν κάψῃ...

—Ἔπεσε ἤδη.

—Τί εἶπες;

—Τὴν ἀλήθεια!

—Πότε;

—Ἀπὸ πολλοὺς μῆνες ἀναμφιβόλως...

Ἐκύτταξε τὸν Πέτρο Μπρουντὲν στὰ μάτια καὶ ἐπρόσθεσε:

—Καὶ ἴσως νὰ μὴ σοῦ ἀναγγέλλω τίποτε καινούργιο, ἴσως νὰ τὸ ξέρῃς...

Ὁ Πέτρος ἐταράχθη. Ἀλλ' ἀμέσως συνῆλθε.

—Δὲν καταλαβαίνω ἀπὸ αἰνίγματα. Ἐξηγήσου καθαρώτερα.

Ἡ Ρόζα εἶχε ἀκουμπήσει στὸν τοῖχο καὶ στεκόταν ἀκίνητη. Τίποτε δὲν τὴν ἐνδιέφερε τριγύρω της.

Ἐν τούτοις οἱ δυὸ ἄνδρες ἐνῷ κουβέντιαζαν αὐτὴν ἐκύτταζαν.

Τότε ὁ γεροσακάτης ὁ Ζερὼμ Μπαρὸτ τὸν πλησίασε περισσότερο καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄκουσε, Πέτρο, ὅταν βρίσκεται κανεὶς στοὺς δρόμους ὅπως ἐγώ, μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ συναντήσῃ καὶ νὰ δῇ πράγματα ἴσως δίχως νὰ τὸ θέλῃ. Χθὲς τὴ νύχτα περνοῦσα μπροστὰ ἀπὸ τὸν πύργο τῶν Ραμπέρ...

Ἤμουν κουρασμένος καὶ προπάντων... σταμάτησα ἀπὸ περιέργεια...

—Γιὰ τί πρᾶγμα;

—Ἄκουσα τὸ γυιὸ τοῦ Μπιντῶ...

—Τὸν Βερνάρδο; Τί καλὸ παιδί!

—Ἀκριβῶς... Τὸν ἄκουσα νὰ λέγῃ ὅτι τὸ ἀπόγευμα ἡ βαρώνη ντ' Ὀρβιλιέ...

—Τί ἐγωΐστρια καὶ στριφνὴ γυναῖκα!

—Ἀκριβῶς! εἶπε πάλι ὁ Μπαρότ. Λοιπόν, ἔλεγα ὅτι ἡ βαρώνη εἶχεν ἔλθει ὅλως ξαφνικὰ στὸν πύργο... μὲ τὴν ἀνηψιά της...

—Τὴ δεσποινίδα Λουΐζα... ψιθύρισε ὁ Μπρουντέν.

—Ναί, ἕνα ἁγνότατο πλάσμα, Πέτρο, δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῇς...

Ὁ Πέτρος ἐδάγκωσε τὰ χείλη του καὶ δὲν ἀπήντησε.

Ὁ Μπαρὸτ ἐξηκολούθησε:

—Μαζί της εἶχε ἔλθει καὶ ἡ Μαριέττα, ἡ γκουβερνάντα τῆς δεσποινίδος, μιὰ καλὴ καὶ τίμια γυναῖκα. Ἦρθαν ἀπρόοπτα. Ὁ Βερνάρδος Μπιντὼ δὲν εἶνε βέβαια κουτσομπόλης. Γι' αὐτὸν οἱ Ραμπὲρ εἶνε τ' ἀφεντικὸ καὶ μποροῦν νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν. Ἡ βαρώνη βέβαια ἦταν ἐλευθέρα νἄρθῃ στὸν πύργο, ἂν αὐτὸ τῆς ἄρεσε, δίχως νὰ ρωτήσῃ κανένα. Ἀφοῦ μοῦ εἶπε ὅλ' αὐτὰ δίχως νὰ κατηγορήσῃ ἢ νὰ κουτσομπολέψῃ κανένα, ἔφυγε νὰ πάῃ νὰ φάῃ καὶ μ' ἄφησε κοντὰ στὸν πύργο. Ἡ νεότης βέβαια εἶνε πάντοτε ἁγνὴ καὶ δὲν σκέπτεται ποτὲ βαθύτερα. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι γέρος καὶ μ' ἀρέσει νὰ σκέπτουμαι. Ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὁ-

Ἡ Ρόζα ζοῦσε τὸν περισσότερο καιρὸ κλεισμένη.

ποία χοροπηδοῦν στὸ μυαλό μου. Εἶδα καὶ ἄκουσα τὴν περασμένη ἄνοιξι μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἐλησμόνησα.

— Τί λοιπόν;

— Μιὰ μεταλλαγὴ στὴ στάσι καὶ στὸ ὕφος τῆς δεσποινίδος Ραμπέρ... Ἀδυναμία... ὠχρότης .... μελαγχολία... Ἀπὸ τότε δὲν ἐνεφανίσθη πιὰ στὸν πύργο. Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἄφιξις δὲν εἶνε κάτι τὸ συνηθισμένο... Ἐπῆγα μέχρι τὴν καλύβα μου... ἀλλὰ ξαναγύρισα... Τὴν ἀγαπῶ αὐτὴ τὴ νέα, ὅπως ἀγαπῶ καὶ τὴ Ρόζα σας... Καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ εἶχα δῆ πολλὰ καλά... Ἄ! δὲν εἶμαι διόλου ἀχάριστος! Κατὰ τὰ μεσάνυχτα βρισκόμουν ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο, ἀπέναντι ἀπὸ ἕνα φωτισμένο παράθυρο... Κι' ἔξαφνα στὴ μέση μιᾶς ἀπόλυτης ἠρεμίας, ἄκουσα μιὰ πρώτη κραυγὴ ποὺ μὲ περιέλουσε ἱδρῶτα...

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ ἡ φωνή του εἶχε μιὰ ἄγρια χαρά.

— Σύ; εἶπε κατάπληκτος ὁ Ζερώμ.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ρόζας εἶχε ἕνα περίεργο, κακὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

— Μήπως δὲν ἄκουσα μιὰ τέτοια κραυγὴ πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐδῶ μέσα στὸ σπίτι μας, στὴν κάμαρα τῆς ἀδελφῆς μου;

— Ἀλήθεια.

Ὁ Μπαρὸτ συνέχισε:

— Ἡ κραυγὴ ἐπανελήφθη πολλὲς φορές. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ δεσποινὶς Ραμπὲρ θὰ ἦταν μόνη της μὲ τὴ βαρώνη ντ' Ὀρβιλιέ. Τέλος ἔφθασε κάποια βοήθεια.

— Ἕνας γιατρός;

— Μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν ἔμεινε στὸν πύργο περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὧρες.

— Καὶ ἡ ὁποία ξανάφυγε μ' ἕνα παιδὶ, εἶπε ὁ Πέτρος μὲ μιὰ πικρὴ εἰρωνεία.

— Τὸ ξέρεις λοιπόν;

— Ἁπλῆ ὑπόθεσις! Τὰ κορίτσια ἔχουν συχνὰ κάτι τέτοιες ἀδυναμίες. Μήπως ἀπὸ τὸ σπίτι μας πρὸ τριῶν ἐτῶν δὲν ἐβγῆκε μιὰ μαμμή; Ἐπῆρε κι' ἐκείνη μαζί της ἕνα παιδὶ, ἕνα νόθο, ὅπως τὸ ἄλλο!

Τὰ μάτια του ἄστραψαν. Τώρα κι' αὐτὸς ἀκούμπησε τὸ βαρύ του χέρι στὸν ὦμο τοῦ γέρου.

— Ὅπως βλέπεις... ὁ κεραυνὸς δὲν πέφτει μονάχα στὶς καλύβες, ἀλλὰ καὶ στοὺς πύργους. Μονάχος σου δὲν τὸ εἶπες πρὸ ὀλίγου; Μὲ τὴ διαφορὰ ποὺ οἱ πύργοι ἔχουν ἀλεξικέραυνα.

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Ἡ Ρόζα εἶνε μιὰ ἁπλῆ χωρικὴ, ἡ ὁποία ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ζῇ διαρκῶς κοντὰ στοὺς γονεῖς της, τοὺς ὁποίους ἀτίμαζε ἡ δυστυχισμένη. Ὅλο τὸ χωριὸ ἔμαθε τὸ σφάλμα της. Ἐνῷ ἡ δεσποινὶς Ραμπὲρ εἶνε πλουσία. Ἔχει πύργους, ἐδιάλεξε ἕναν κι' ἐκεῖ μέσα ἔκρυψε τὴ ντροπή της.

— Ναὶ, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη διαφορὰ, ὅτι ἡ μὲν Ρόζα μπορεῖ νὰ γελάστηκε, ἀλλὰ ἀγάπησε κ' ἔτσι παρεσύρθη. Ἀλλὰ μὲ τὴ Λουΐζα φαίνεται νὰ μὴ συμβαίνῃ τὸ ἴδιο. Αὐτὴ ἔπεσε θῦμα βίας καὶ πληρώνει τώρα τὶς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Μπαρὸτ ἦταν τόσο ἐπιβλητικὸς ποὺ ὁ Πέτρος ἐρρίγησε.

Ἐπρόφερε:

— Καὶ τί ξέρεις ἐπ' αὐτοῦ;

Ἀλλὰ δὲν περίμενε ἀπάντησι καὶ συνέχισε:

— Ὥστε εἶδες τὴ γυναῖκα νἄρχεται καὶ νὰ φεύγῃ;

— Ναί!

— Νὰ ἔρχεται μόνη καὶ νὰ φεύγῃ;

— Μ' ἕνα παιδί... Ἔτσι τοὐλάχιστον κατάλαβα.

— Οἱ κραυγὲς σταμάτησαν;

— Πρὸ πολλῆς ὥρας.

— Ποιὸς ὡδηγοῦσε τὸ ἀμάξι;

— Ὁ Νοὲλ Μπιντώ.

— Καὶ ποῦ πῆγαν;

— Πῶς μποροῦσα νὰ τοὺς ἀκολουθήσω;

— Ὥστε ἀγνοεῖς;

— Ναί.

— Ἔ, λοιπόν, θὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ.

— Σύ!

— Ἐγὼ, μάλιστα! Ἡ ἄγνωστη αὐτὴ κυρία ἐρχόταν ἀπὸ μεγάλη καὶ μακρινὴ πολιτεία καὶ ἐπέστρεψε στὸν τόπο της.

— Ποιὰ πολιτεία;

— Τὸ Ἀνζέρ.

— Σοῦ τὸ εἶπε;

— Ὄχι, ἀλλὰ τὸ ἔμαθα.

Ὁ Μπαρὸτ ἐκύτταξε καλὰ τὸ νέο.

— Καὶ τώρα ποὺ ἀρχίσαμε τὶς ἐμπιστευτικὲς ἐξομολογήσεις, σοῦ λέγω...

— Τί πρᾶγμα;

— Ὅτι ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν καλύβα μου ἄκουσα βήματα.

— Ἔπειτα;

— Ἔπειτα μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα σκιὰ ἀλόγου κι' ἕνα φάντασμα ἱππέως ποὺ κυνηγοῦσε ἕνα ἀμάξι. Τὸ ἀμάξι αὐτὸ μετέφερε τὴ μαμμή, τὴ Μαριέττα καὶ τὸ παιδί. Τὸ ἄλογο τοῦ ἱππέως αὐτοῦ εἶνε αὐτὸ ἐδῶ ποὺ εἶνε ἀκόμα ἱδρωμένο. Καὶ ὁ καβαλλάρης ἦσουν ἐσύ!

— Πράγματι, εἶπε ὁ Πέτρος.

Ὁ Μπαρὸτ συνέχισε κυττάζοντάς τον διαρκῶς στὰ μάτια:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς τί συμφέρον εἶχες ποὺ βρισκόσουν ἐκεῖ;

Ὁ Πέτρος τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια, ἡ φωνή του ἔτρεμε.

— Φίλε μου, εἶσαι ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν προδίδουν μυστικὰ καὶ μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω... Ἔχω ἐδῶ μέσα ἕνα αἴσθημα ποὺ δὲν θὰ σβύσῃ ποτέ του.

— Ποιό;

— Ἕνα θανάσιμο μῖσος!

— Ὄχι βέβαια ἐναντίον τῆς δεσποινίδος Λουΐζας;

— Ἐναντίον ἐκείνης καὶ ἐναντίον παντὸς ποὺ φέρει τὸ ὄνομα Ραμπέρ!

Ὁ Μπαρὸτ κούνησε τώρα τὸ σανὸ μὲ τὰ πόδια του.

Ὁ Πέτρος συνέχισε:

— Τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ντροπὴ ἐμπῆκε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὡρκίστηκα νὰ ἐκδικηθῶ, καὶ θὰ ἐκδικηθῶ!

— Δὲν ἔγινε;

— Ὄχι! Ὄχι ἀρκετά. Πρέπει νὰ θίξω, νὰ χτυπήσω καὶ τὸν πραγματικὸ ἔνοχο!

Καὶ παραφερθεὶς ἄρχισε νὰ λέγῃ:

— Αὐτὸν, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὸν συναντήσω —καὶ τὸν περιμένω τώρα ἀπὸ καιρὸ— θὰ τὸν σταματήσω νὰ ἐξηγηθοῦμε. Τὸ καταλαβαίνει καὶ δὲν ἔρχεται ἀπὸ δῶ μεριά. Ἄ! Εἶχα μυριστῆ τὸ παιχνίδι του, ἀλλὰ ἐδῶ ποιὸς θὰ μὲ πίστευε; Γιὰ τὸν πατέρα μου ἦταν ἕνας Ραμπὲρ, δηλαδὴ κάτι σὰν θεός, τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ σέβεται ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ν' ἀνοίγουν ὅλες οἱ πόρτες μπροστά του. Ὅταν ἐρχόταν ἐδῶ, γύριζε διαρκῶς γύρω ἀπὸ τὴ Ρόζα. Μοὔρχόταν νὰ τοῦ φωνάξω: «Φύγε ἀπὸ δῶ! Ἡ θέσις σου δὲν εἶνε ἐδῶ»! Ἔπειτα ἔφυγα, ἐπῆγα στὸ σύνταγμα, στρατιώτης, καὶ τὸ κακὸ ἔγινε.

—Κι' ἔτσι τώρα ἐκδικήθηκες!

— Ὄχι, ἁπλούστατα, χαίρουμαι γιὰ ἕνα κακὸ ποὺ συνέβη στὴν οἰκογένεια τῶν Ραμπέρ.

— Καὶ σ' αὐτὴ τὴ Λουΐζα;

— Ναὶ, καὶ γι' αὐτὴ, διότι μ' αὐτὴν ἐθλίβησαν οἱ ἄλλοι.

Σιώπησε. Ἔδειξε τὴν ἀδελφή του ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὴ βεράντα.

— Ἐσὺ, τὴ λυπᾶσαι τὴν κόρη τοῦ μαρκησίου;

— Ναὶ, καὶ τὴν ἀγαπῶ, εἶπε ὁ γέρος. Ὅπου κι' ἂν ἐπήγαινε τὴν ἐσέβοντο καὶ τὴν ἐκτιμοῦσαν. Ἤξερε ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὴν πείραζε. Κι' αὐτὸ ἴσως νὰ ἦταν τὸ σφάλμα της ποὺ ἔπεσε θῦμα.

Ὁ Πέτρος ἔνοιωθε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ γέρου μιὰ μικρὴ παρατήρησι. Καὶ ψιθύρισε:

— Καὶ ἡ Ρόζα ἦταν καλὴ, ὑποχρεωτικὴ καὶ ἀξιοσέβαστη.

Ἡ Ρόζα τώρα κατέβηκε στὸν κῆπο καὶ πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος τους.

Θὰ περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν σταύλων καὶ δὲν θὰ τοὺς ἔβλεπε, ἀλλὰ ὁ Μπαρὸτ ἐφώναξε:

— Δεσποινὶς Ρόζα!

Σταμάτησε. Ἀνεγνώρισε τὸ γέρω Μπαρὸτ καὶ εἶπε:

— Σεῖς εἶσθε, Ζερώμ; Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔρχεσαι τόσο συχνὰ, φίλε μου...

— Μὰ βέβαια, ἐγὼ ἔρχομαι, ἐσεῖς δὲν βγαίνετε, ἢ πηγαίνετε πρὸς τὸ δάσος...

— Ἐγώ!

— Μήπως δὲν ἐπήγατε τώρα τελευταῖα γύρω ἀπὸ τὰ δάση τοῦ Λευκοῦ Πύργου;

Ἐκοκκίνισε, ἵδρωσε, ἀλλὰ συνῆλθε καὶ εἶπε:

— Δὲν θυμᾶμαι!... Μὲ εἴδατε;

— Ὄχι!

— Τότε ποιὸς μὲ εἶδε;

— Ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἀφωσιωμένους φίλους σας, ὁ Βερνάρδος Μπιντώ.

— Ἄ! ναὶ, αὐτός...

— Ἠθέλησε νὰ σᾶς μιλήσῃ, ἀλλὰ σᾶς ἔχασε. Μοῦ εἶπε ὅτι συχνὰ σᾶς συναντᾷ...

— Ἴσως, ἀλλὰ εἶμαι πολὺ ἀφηρημένη, ξεχνῶ ποῦ πηγαίνω καὶ ἀπὸ ποῦ περνῶ... Προτιμῶ νὰ βρίσκουμαι μόνη... Ἀποφεύγω τὰ βλέμματα... τὰ σχόλια, τὰ λόγια...

— Ἔχετε ἄδικο! Πρέπει νὰ ξεσκάζετε λιγάκι! Νὰ μιλᾶτε μὲ τοὺς φίλους σας... Ὅλος ὁ κόσμος σᾶς ἀγαπᾷ, δεσποινὶς Ρόζα.

— Πέστε καλύτερα ὅτι οἱ καλύτεροι φίλοι μὲ λυποῦνται ἢ μὲ κατηγοροῦν, οἱ δὲ ἄλλοι μὲ εἰρωνεύονται. Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς κατηγορήσω...

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἄλογο ποὺ ἦταν ἱδρωμένο καὶ ρώτησε:

— Ἔκανες περίπατο σήμερα τὸ πρωΐ;

— Ναί.

— Γιατί;

— Γιὰ κάτι ποὺ μ' ἐνδιέφερε.

— Ἀπὸ ποιὰ πλευρά;

— Πρὸς τὸν πύργο. Πῆγα νὰ δῶ ἂν ἦρθαν οἱ πυργοδεσπότες, ὅπως μοῦ εἶχαν πῆ.

Ἐρώτησε μὲ ἀνησυχία:

— Μ' αὐτοὺς τώρα ἀσχολεῖσαι;

— Ἀναμφιβόλως... Κάτι ἔχουν πάντα νὰ μοῦ ζητήσουν... λογαριασμούς...

— Καὶ ἦρθαν;

— Ὄχι!

— Τότε ποιὸς ἦρθε;

—Ἡ βαρώνη ντ' Ὀρβιλιὲ καὶ ἡ ἀνηψιά της...

— Ἡ Λουΐζα;

— Ἀναμφιβόλως!

— Μόνες;

— Τὶς συνοδεύει ἡ Μαριέττα.

— Περίεργο.

— Πράγματι περίεργο, ἀλλ' αὐτὸ ποὺ ἦρθαν νὰ κάνουν τέτοιαν ἐποχὴ ἐδῶ, κανεὶς δὲ θὰ τὸ μάθαινε, ἄν...

— Ἄν; ἐρώτησε ἡ Ρόζα.

— Ἂν δὲν τὸ μάθαινα ἐντελῶς τυχαίως.

— Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς;

— Ὄχι, πρέπει νὰ σιωπήσω.

— Εἶνε τόσο μεγάλο μυστικό;

— Κάποια... περιπέτεια ποὺ προσπαθοῦν νὰ κρύψουν.

Τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια:

— Φαντάζομαι ὅτι ἡ δεσποινὶς Λουΐζα δὲν ἔχει νὰ κρύψῃ τίποτε στὴ ζωή της.

— Ποιὸς ξέρει! εἶπε ὁ Πέτρος πιάνοντας τὰ χέρια της.

Τὰ μάτια του ἀναζητοῦσαν τὰ μάτια τῆς Ρόζας.

Καὶ ἡ Ρόζα τὸν κύτταζε. Διέκρινε μέσα του μιὰ ἔκφρασι θριάμβου. Τὸν ρώτησε ταραγμένη:

— Πέτρο, τί ἔχεις;

Ἐκεῖνος ἀπήντησε μὲ μιὰ διαπεραστικὴ φωνή:

— Ἐξεδικήθης σκληρά!

— Ἐγώ;

— Ναὶ, ἐσύ!

Ἡ Ρόζα ἀνατινάχτηκε. Τὸ πρόσωπό της εἶχε λάβει τώρα μιὰ ἔκφρασι ἀλλοιώτικη. Τρία χρόνια εἶχε νὰ τὴ δῇ ἔτσι ὁ ἀδελφός της.

— Γιατί; ἐρώτησε. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἐκδικηθῶ κανένα!

— Σὺ ἴσως... ἀλλὰ ἐμεῖς...

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Ὅτι ἂν ἐσένα σ' ἀρέσει νὰ συγχωρῇς, ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω, οὔτε τὴν καταφρόνια σου, οὔτε τὸ θάνατο τῆς μητέρας, οὔτε τὴν ἀτιμία ποὺ σκόρπισαν στὸ σπίτι μας, οὔτε τὸν πόνο σου, οὔτε τὴ λύπη τὴ δική μας...

Ἀκούμπησε τὸ δεξί της χέρι στὸ μπράτσο τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ ψιθύρισε λυπητερά:

— Μιλᾶς γιὰ πόνους καὶ γιὰ λύπες, Πέτρο, κι' ἔχεις δίκηο. Ναὶ, ὑπέφερα τρομερὰ, καὶ ὑποφέρω ἀκόμη, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ αὐτὸς ὁ πόνος, ποὺ ἦταν τόσο καυτερὸς ἄλλοτε, μαλακώνει καὶ μικραίνει. Δὲν ἐφανταζόμουνα ὅτι θὰ γιατρευόμουνα, ἀλλὰ τώρα τὸ ἐλπίζω. Ἂν ἔσφαλα, φταίει ἡ ἐπιπολαιότης μου, ἡ ἀδυναμία μου, ἡ ἐλευθερία μου... καὶ σοῦ ἀπαγορεύω...

Ἐδίστασε...

Ὁ Πέτρος τὴν ἐτράβηξε πιὸ κοντά του καὶ βυθίζοντας τὰ μάτια του στὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς του, τὴ ρώτησε μὲ μιὰ βραχνὴ φωνή:

— Τί λοιπόν;

— Τὸ νὰ προφέρῃς τὴ λέξι ποὺ ἄκουσα καὶ νὰ σκεφθῇς μιὰ τέτοια σιχαμερὴ πρᾶξι...

— Τὴν ἐκδίκησι;

— Ναί!

Κι' ἐπρόσθεσε μὲ παρακλητικὸ τόνο:

— Ἢ μᾶλλον, σὲ παρακαλῶ.

— Πολὺ ἀργά.

— Τί ἔκανες λοιπόν;

— Ἐγὼ, τίποτα. Ἡ τύχη ἐπεφορτίσθη γιὰ τὴν τιμωρία.

— Δὲν καταλαβαίνω...

Ἕνας τρόμος ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τῆς Ρόζας.

— Τὸν ἀγαπᾶς, λοιπόν... καὶ τρέμεις μὴν τοῦ συμβῇ κακό;

— Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν σὲ καταλαβαίνω...

— Θὰ καταλάβῃς. Ὁ Ραμπὲρ μᾶς ἀτίμασε.

Ἐκείνη ἔκανε μιὰ κίνησι ἀρνητική.

— Μὴ λὲς ὄχι... δὲν θὰ σὲ πιστέψω!

Δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρνηθῇ.

Ἤθελε πρὸ πάντων νὰ μάθῃ τί εἶχε συμβῆ.

— Λοιπόν;... εἶπε.

— Συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ τριγυρνῶ γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ μᾶς ἔπληξαν. Τὸ μῖσος μας μὲ φέρνει διαρκῶς πρὸς τὰ ἐκεῖ... Γιατί νὰ σοῦ τὸ κρύψω; Ἐπέρασα κι' ἀπόψε... ὅλως τυχαίως. Μοῦ εἶχαν πῆ ὅτι οἱ πυργοδεσπότες ἦρθαν.

— Ἔπειτα;

Σταμάτησα λίγα βήματα μακρύτερα ἀπὸ τὴν ταράτσα. Εἶδα φῶς στὸ ψηλότερο δωμάτιο τοῦ πύργου. Ἄκουσα φωνὲς, κάτι φωνὲς σὰν τὶς δικές σου ποὺ ἔβγαζες καὶ σὺ κάποια νύχτα. Δὲν θὰ τὶς λησμονήσω ποτέ μου!

— Εἶνε δυνατόν;

—Εἶνε ἀλήθεια!

— Ποιός... ἦταν λοιπὸν ἐκεῖ;

— Σοῦ τὸ εἶπα: Ἡ βαρώνη ντ' Ὀρβιλιὲ καὶ ἡ δεσποινὶς Ραμπέρ...

— Θὰ ἔκανες λάθος.

— Ὄχι, καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Εἶδα μιὰ ἄγνωστη γυναῖκα νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸν πύργο. Οἱ κραυγὲς εἶχαν σταματήσει. Βαστοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα παιδὶ τὸ ὁποῖον μόλις εἶχε γεννηθῆ,

— Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Καὶ γιατί; Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε ἕνα πανὶ στὰ μάτια, δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ. Τὴν ὡδηγοῦσε ἡ Μαριέττα. Ἀσφαλῶς γιὰ νὰ μὴν ξέρῃ ποῦ βρισκόταν, γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῇ ἡ τιμὴ τῆς μητέρας... Γιὰ τοὺς πλουσίους Ραμπὲρ ὅλα εἶνε εὔκολα. Ἔπειτα ἀπὸ δρόμο τριῶν ὡρῶν, τὴν ἄκουσα νὰ ζητᾷ ἕνα εἰσιτήριο γιὰ μιὰ ἀπομακρυσμένη πόλι. Ἀσφαλῶς ἐκεῖ θὰ κάθεται. Αὐτὴ τὴ γυναῖκα θὰ τὴν ξαναβρῶ ὅταν τὸ θελήσω.

— Καὶ λοιπόν;

— Λοιπὸν, ἔγινα κύριος ἑνὸς μυστικοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται ἡ τιμὴ τῆς Λουΐζας Ραμπέρ.

— Τῆς Λουΐζας!

— Ἔπαθε κι' αὐτὴ ὅ,τι ἔπαθες κι' ἐσύ!

— Τί λές;

— Τὴν ἀλήθεια!

Ἡ Ρόζα γύρισε ἀπ' ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της.

Ὁ ἀδελφός της συνέχισε:

— Ἔχει κι' αὐτὴ ἕνα παιδὶ, ὅπως κι' ἐσύ! Ἡ ζωή της τσάκισε, ὅπως καὶ ἡ δική σου! Παντοῦ καὶ πάντα θὰ τὴ συνοδεύῃ ἡ ντροπὴ, ὅπως καὶ σένα!

Ἐξεφράζετο μὲ μιὰ χαρὰ ἐκδικήσεως. Τὰ μάτια του ἄστραφταν. Ἡ φωνή του ἦταν εἰρωνικὴ, ἀπειλητική.

Ἡ Ρόζα ὠπισθοχώρησε μερικὰ βήματα.

Ἐσκέπτετο.

— Δὲν ξέρω τί ἔχεις, ἀδελφέ μου, σήμερα τὸ πρωΐ ἀλλὰ μὲ φοβίζεις πάρα πολύ. Τὰ λόγια σου εἶνε βίαια. Ἡ φωνή σου ἀπειλητική. Ὄχι, δὲν εἶνε δυνατὸν, πές μου, ὅτι εἶνε ψέμα, ὅτι τὸ λὲς γιὰ νὰ μὲ δοκιμάσῃς... Ὅτι δὲν εἶδες τίποτε ἀπ' ὅσα μοῦ λές...

— Ναί.

— Ἡ Λουΐζα...

— ...κατεστράφη κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της.

— Ἀτιμάσθηκε;

— Γιὰ ὅλη της τὴ ζω

— Καὶ χαίρεσαι;

— Μὲ ὅλες μου τὶς δυνάμεις!

— Εἶνε φριχτό.

— Γιατί;

— Γιατὶ εἶνε μιὰ νέα, μιὰ ἀγγελικὴ καὶ ἀγαπητὴ ψυχὴ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ κακὸ σὲ κανένα. Παρ' ὅλα ὅσα μοῦ εἶπες δὲν σὲ πιστεύω.

— Κι' ἐσὺ, Ρόζα, εἶπε ὁ Πέτρος μὲ τρυφερὴ φωνὴ, δὲν ἦσουν καὶ σὺ ἕνα καλὸ κορίτσι, δὲν ἦσουν ἀγαπητὴ, σεβαστὴ, καὶ ὅμως...

— Ἐγὼ, εἶπε μὲ ἀφηρημένη τὴ ματιὰ, ἐγὼ ἄκουσα λόγια ἀπατηλὰ, τὰ ὁποῖα ὅμως μὲ ἔκαναν εὐτυχισμένη κι' ἔπεφταν στὴν καρδιά μου, σὰν δροσιά.

— Καὶ γιατί μιὰ Ραμπὲρ νὰ μὴν μποροῦσε ν' ἀκούσῃ κι' αὐτὴ λόγια κολακευτικά; Μήπως ὅλες οἱ γυναικεῖες καρδιὲς δὲν μοιάζουν;

Καὶ συνέχισε:

— Ὄχι, ἀδύνατον. Καὶ νὰ ἦταν αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ χαίρεσαι γιὰ τὴν ἀδυναμία της. Θυμήσου τί γλυκειὰ ποὺ ἦταν!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ, ἡ συνέχεια.

Ἡ Ρόζα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀδελφοῦ της.

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΩΝ

Η ΑΡΩΣΤΕΙΑ ΕΙΝΑΙ... ΚΟΛΛΗΤΙΚΗ!

ΤΩΝ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Ἐπιστρέφοντας χθὲς τὸ βράδυ σπίτι του κατὰ τὶς ἔξη ἡ ὥρα, ἡ Ἰωάννα εἶπε στὸν ἄντρα της:

—Τἄμαθες; Ἡ Λουκία... ἡ Λουκία ἡ Σκαπετάνη... ἡ συμμαθήτριά μου... ἡ Σκαπετάνη ποὺ πῆγα χθὲς στὸ σπίτι της κι' ἔμεινα μαζί της ὅλη τὴν ἡμέρα, ἔ, λοιπὸν, εἶνε βαρειὰ ἄρρωστη. Ἀπὸ καιρὸ τώρα ἔνοιωθε κάτι πόνους στὴν πλάτη. Δὲν τὸ ἔλαβε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν της ἡ δυστυχισμένη καί... Σήμερα λοιπὸν τὸ πρωΐ ἀκούω τὸ τηλέφωνο νὰ χτυπᾷ... Ποιὸς νομίζεις πὼς μοῦ τηλεφωνοῦσε; Ἡ ὑπηρέτριά της, νὰ τρέξω σπίτι της... Καὶ γιατί, παρακαλῶ; Σήμερα τὸ πρωΐ μόλις ἐξύπνησε ἔφτυσε αἷμα! Τὴ δυστυχισμένη! Πῶς συνέβη; Ἄ! οὔτε κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε νὰ μοῦ τὸ πῆ... Ἀπὸ κάπου θὰ κόλλησε... Ναὶ, ναὶ, εἶνε κολλητικὴ ἀρρώστεια... πολὺ κολλητικὴ, τὸ ξέρει καλά...

Ὁ ἄντρας της, ὁ Πέτρος, κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπρόσεξε διόλου τὸ ὕφος καὶ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς γυναίκας του. Τὸν τρόπο ἰδίως ποὺ τοῦ ἔλεγε σφυριχτὰ τὶς λέξεις: «Εἶνε πολὺ κολλητική... τὸ ξέρει καλά!»

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, στὶς ἑπτὰ ἀκριβῶς, ἀντάλλαξαν καὶ πάλι μερικὲς φράσεις σχετικῶς γιὰ τὴν ὑγεία τῆς Λουκίας, τῆς Λουκίας Σκαπετάνη!

Ἀλλὰ μόλις εἶχε σωπάσει καὶ νὰ, ποὺ ξαφνικὰ ἡ Ἰωάννα τὸν κυττάζει τρομαγμένη. Καὶ ψιθυρίζει καὶ πιάνει τὴν πλάτη της.

— Τί ἔχεις; τὴ ρωτᾷ ὁ ἄντρας της.

Μὲ κάποιον ἀδιάφορο τόνο, πολὺ ἄσχημα ὅμως συγκρατημένο, εἶπε:

— Ὤ! τίποτα... τίποτα...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὅμως συνέχισε:

— Δὲν ξέρω... ἴσως μπορεῖ καὶ νὰ γελιέμαι... ἀλλά... μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔχω κάποιον πόνο στὴν πλάτη... Δὲν θὰ εἶνε τίποτε ἀναμφιβόλως...

Ἀπὸ τῆς ἑβδόμης μέχρι τῆς ὀγδόης νυχτερινῆς, δὲν ἐμίλησαν πιὰ διόλου γιὰ τὴν ὑγεία τῆς Λουκίας Σκαπετάνη.

Στὶς ὀχτὼ καὶ πέντε, ὅμως, ἡ Ἰωάννα, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, ἔτσι ξαφνικὰ, ἔφερε καὶ πάλι τὸ χέρι της στὴν πλάτη.

Ὁ ἄντρας της τὴν ἄκουσε νὰ φωνάζῃ:

— Ἀϊ!...

Ἀνήσυχος, ὁ Πέτρος ἀνετινάχθη καὶ τὴν ἐρώτησε τρομαγμένος:

— Τί ἔπαθες; Πονᾶς;

Καὶ μ' ἕναν τόνο θλιβερὸ, σὰν νἄλεγε: «Ἄχ, οἱ μέρες μου εἶνε μετρημένες... Τὸ πεπρωμένον φυγεῖν ἀδύνατον... κ.τ.λ.» ἡ καϋμένη ἡ Ἰωάννα ψιθύρισε κι' ἕνα δάκρυ ἐκύλησε ἀπὸ τὰ μάτια της:

— Ἄ! ναί... εἶνε ὁ πόνος! Ὁ πόνος στὴν πλάτη!...

Ὁ Πέτρος ἔνοιωσε ὅτι δὲν εἶχε πιὰ δικαίωμα νὰ διστάζῃ.

Καὶ μιὰ καὶ δυὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐπήγαμε γιὰ τὸ γιατρό.

— Ἰωάννα! φώναξε. Αὔριο θὰ πᾶμε ὁπωσδήποτε στὸ γιατρό!

II

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὁ Πέτρος ἄνοιξε τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ στὴ στήλη ἰατρῶν.

Πῆρε ἕνα χαρτὶ καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, μιὰ διεύθυνσι:

«Ἰατρὸς Κ. Μπέρσον, 180. λεωφόρος Χάουσμαν».

Κατὰ τὶς ἕντεκα, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἰωάννα παρουσιάστηκαν στὴν κλινικὴ τοῦ ἰατροῦ Μπέρσον.

Εὐτυχῶς ὁ ἰατρὸς τοὺς ἄνοιξε μόνος του τὴν πόρτα καὶ τοὺς εἰσήγαγε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του.

— Τί ἔχετε;

— Ἰδοὺ, γιατρέ μου...

Καὶ ὁ Πέτρος ἐξέθεσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των. Κατέστησε ἐνήμερο τὸν ἰατρὸ τῶν φόβων τῆς γυναίκας του. Τοῦ ἐνεπιστεύθη ὅτι ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ δὲν ἔπαψε νὰ νοιώθῃ, πρῶτα λίγο, ἔπειτα περισσότερο καὶ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα ἰσχυρότερα, ἕναν πόνο στὴν πλάτη.

Ὁ γιατρὸς φόρεσε τὰ γυαλάκια του καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ἐξετάζῃ ἐπισταμένως.

Τὴν ἔγδυσε, τὴν ξάπλωσε στὸ κρεββάτι, τὴ γύρισε δεξιὰ, ἀριστερά.

— Ἀναπνεύσατε, κυρία μου... Μὴν ἀναπνέετε... Βήξετε, κυρία μου... Μὴ βήχετε... Ἀναπνεύσατε καὶ πάλι, σᾶς παρακαλῶ...

Ἡ Ἰωάννα ἐκτελοῦσε μὲ προσοχὴ ὅλα ὅσα τῆς ἔλεγε ὁ γιατρὸς, ἐνῷ ἔρριχνε φοβισμένες ματιὲς στὸν ἄντρα της.

Τέλος ὁ ἰατρὸς ἀπεφάνθη:

— Μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, κυρία μου... ὅτι ἡ ὑγεία σας εἶνε ἐξαίρετη... Στῆθος κανονικὰ ἀνεπτυγμένο, ἀναπνευστικὰ ὄργανα ἐντελῶς ὑγιᾶ. Τίποτα... δὲν ἔχετε τίποτα, τίποτα!...

Ἡ Ἰωάννα τότε ἐφώναξε:

— Ἀλλά... ἤμουν βεβαία, ἰατρέ μου, ὅτι δὲν ἔχω τίποτα... Βέβαια ποτέ μου δὲν τὸ σκέφθηκα νἄρθῶ νὰ σᾶς συμβουλευθῶ... Πιστεῦτε με... ὁ ἄντρας μου ἐπέμενε... ἀστεῖο πρᾶγμα... Μπορῶ νὰ ἔχω τίποτε, ποὺ εἶμαι τόσο καλὰ στὴν ὑγεία μου; Ἄχ! οἱ ἄντρες... Εἶνε ἀνυπόφοροι ὅταν ἐπιμένουν... Θέλουν καλὰ καὶ σώνει νὰ τοὺς περάσῃ...

Στὸ δρόμο ἡ Ἰωάννα ἄρχισε νὰ κάνῃ παρατηρήσεις στὸν ἄντρα της:

— Ἦταν ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε αὐτὸ τὸ ζῶον; Νὰ ρίξουμε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο διακόσιες δραχμές; Τἄχουμε πολλὰ τὰ λεφτά; Ὅταν ἐγὼ σοῦ ἔλεγα ὅτι δὲν ἔχω τίποτα! Ἤμουν ἐντελῶς βεβαία ὅτι δὲν ἔχω τίποτα! Τίποτα, τίποτα, τίποτα!... Φυσικὰ δὲν λέγω ὄχι, οἱ ἀρρώστειες τοῦ στήθους εἶνε κολλητικές... Ἀλλὰ δὲν πιάνονται ἔτσι ἄψε-σβύσε! Τὰ σάστισες, τρελλάθηκες ...χρυσέ μου! Ἄρχισες νὰ μὲ ρωτᾷς τόσο πολὺ, ποὺ μ' ἔκανες καὶ μένα νὰ τὰ χάσω... Σὲ βεβαιῶ πὼς ἂν φοβήθηκα, φοβήθηκα μὲ τὸ πῶς σ' ἄκουγα νὰ μιλᾷς... Ἀλλὰ πῶς νὰ σὲ πείσω;...

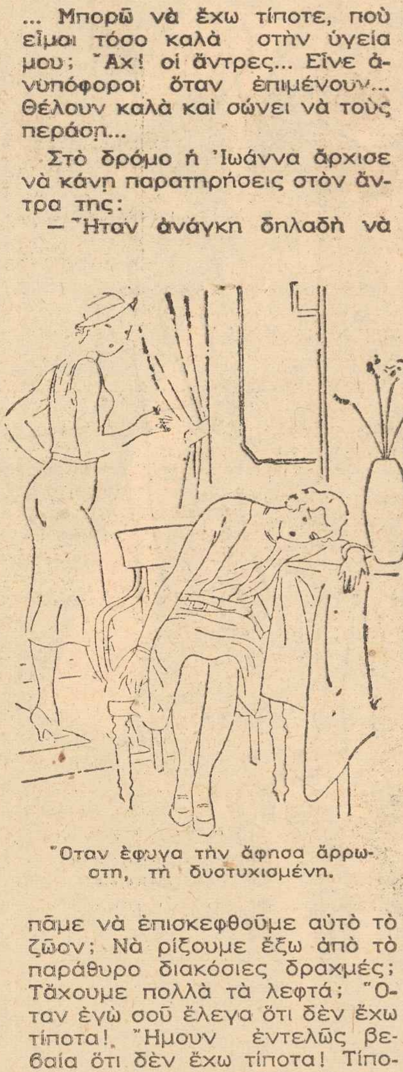

Ὅταν ἔφυγα τὴν ἄφησα ἄρρωστη, τὴ δυστυχισμένη.

Ὅλη τὴν ἡμέρα γκρίνιαζε ἡ Ἰωάννα.

III

Ὁ κύριος Πέτρος ἐπῆγε στὴ δουλειά του, ἐγύρισε τὸ μεσημέρι, ἔφαγαν, ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε τὸ βράδυ στὶς ἔξη.

Ἔφαγαν καὶ πῆγε νὰ ξαπλώσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ σαλονιοῦ.

Ἡ Ἰωάννα τοῦ ἔφερε ἕνα καφὲ καὶ τσιγάρα. Ὁ Πέτρος ἐκάπνιζε ἀναπαυτικὰ καὶ διάβαζε τώρα τὴν ἐφημερίδα του.

Ἡ Ἰωάννα πῆρε τὸ κέντημά της.

Ξαφνικὰ ὁ Πέτρος ἐτινάχθηκε.

Κάποια εἴδησις ἐτράβηξε τὴν προσοχή του.

Ὁ τίτλος ἔγραφε:

«ΕΝΑΣ ΨΕΥΤΟΓΙΑΤΡΟΣ»

Ἀφοῦ τὴ διάβασε, σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ ἀπάνω-κάτω...

— Ἄ! μὰ τί κάθομαι! Αὐτὸ εἶνε σπουδαῖο! Τρομαχτικό!

— Τί συμβαίνει, χρυσέ μου;

— Τί νὰ συμβαίνῃ; Ἄκουσε τί γράφει ἐδῶ ἡ ἐφημερίδα!

Καὶ τῆς διάβασε:

ΕΝΑΣ ΨΕΥΤΟΓΙΑΤΡΟΣ

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ τεσσαρακονταοκταώρου ταξιδίου του, ὁ ἰατρὸς Μπέρσον, ὁ πασίγνωστος ἐπιστήμων, ποὺ κατοικεῖ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χάουσμαν 180, ἐκάλεσε τὴν ἀστυνομίαν καὶ ὡδήγησε τὸν ὑπηρέτην του στὸ τμῆμα.

Ὁ ὑπηρέτης, ἐπωφελούμενος τῆς ἀπουσίας τοῦ ἰατροῦ, ἐδέχετο τοὺς διαφόρους πελάτας ἀντ' αὐτοῦ καὶ ἔδιδε συμβουλὰς, ἵνα κερδίζῃ τὰ χρήματα τῶν ἐπισκέψεων.

Εὐτυχῶς ἡ τύχη ἐβοήθησε τὸν ἰατρὸν νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ περιστατικὸν αὐτὸ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ δημοσίως τοὺς ἐπισκεφθέντας χθὲς πελάτας του νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ πάλιν τὴν κλινικήν του.

Ὁ Πέτρος περίμενε νὰ δῇ τὴ γυναῖκα του νὰ γελᾷ, ποὺ ἐμάθαινε αὐτὸ τὸ περιστατικό.

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, ἐκείνη τοῦ εἶπε μ' ἕνα τρομαγμένο ὕφος:

— Τὸ βρίσκεις ἀστεῖο ἐσὺ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Γελᾷς; Μὰ, τόσον ἀναίσθητος εἶσαι, καϋμένε; Δὲν εἶνε διόλου ἀστεῖο...

Καὶ ξαφνικὰ, ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ Ἰωάννα ἐχλώμιασε.

Ἔφερε ἀπότομα τὸ χέρι της στὴν πλάτη καὶ ἔβγαλε ἕνα ἄγριο μουγκρητό:

— Ἀϊ! Ἀϊ! Ἀϊ!... πῶς πονῶ! Ἀ! πῶς μὲ πονάει ἡ πλάτη μου! Πάω χαμένη ἡ δυστυχισμένη!

Τὸ ἀκριβώτερο περιδέραιο

Τὸ πολυτιμότατο αὐτὸ περιδέραιο δὲν ἀνήκει σὲ καμμιὰ δισεκατομμυριοῦχο, οὔτε σὲ καμμιὰ πριγκήπισσα. Ὄχι! τὸ ἔχει ἁπλούστατα μιὰ ἁπλῆ ψαροπούλα Αὐστραλιανή.

Τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ πλάσμα ξέρει πολὺ καλὸ κολύμπι καὶ βουτιές.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ἐργάζεται γιὰ λογαριασμό της.

Ἐπῆρε μιὰ πιρόγα, ἐπήγαινε στὰ βράχια καὶ τὰ ἀπόμερα νησάκια. Ἐκεῖ γδυνόταν ἔκανε βουτιές, ξεκολλοῦσε στρείδια καὶ τ' ἀνέβαζε στὴν ἐπιφάνεια καὶ τἄρριχνε στὴ βαρκούλα της.

Χιλιάδες πολλὲς ὀκάδες στρείδια ἀνέβασε ὡς ποὺ νὰ ξεδιαλέξῃ ἀνάμεσα σὲ τόσα πολλὰ μαργαριτάρια τὰ ὡραιότερα καὶ μεγαλύτερα.

Ἡ ἀξία τοῦ περιδεραίου της ὑπελογίσθη ὡς εἴκοσι ἑκατομμύρια φράγκων.

Ἡ νέα αὐτὴ ἅμα ἐδημοσιεύθη ἡ φωτογραφία της στὴν ἐφημερίδα, ἔλαβε πρὶ τὰ 10.000 γράμματα. Ὅλα περιεῖχαν αἰτήσεις γάμου.

Πληροφορούμεθα ὅτι κάποια ἑταιρεία τῆς ἔκανε τὰ ἔξοδα νὰ κάνῃ τὸ γῦρο τοῦ κόσμου γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ περιδέραιο αὐτό.

Ἀσφαλῶς θὰ περάσῃ κι' ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα!

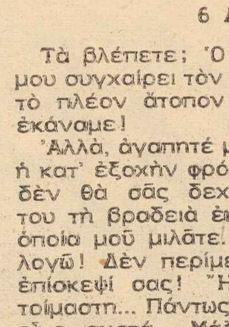

Ἕνα αἰσθηματικὸ ρομάντζο

ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

VI

Η ΝΤΕΝΙΖ ΣΤΟ ΦΙΛΙΠΠΟ

6 Δεκεμβρίου

Τὰ βλέπετε; Ὁ κύριος φίλος μου συγχαίρει τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ πλέον ἄτοπον πρᾶγμα ποὺ ἐκάναμε!

Ἀλλὰ, ἀγαπητέ μου, ἂν ἤμουν ἡ κατ' ἐξοχὴν φρόνιμη γυναῖκα, δὲν θὰ σᾶς δεχόμουνα σπίτι του τὴ βραδειὰ ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία μοῦ μιλᾶτε. Ἀλλά... ὁμολογῶ! Δὲν περίμενα αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψί σας! Ἤμουν ἀπροετοίμαστη... Πάντως ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶνε σωστά... Μάλιστα μερικὲς φράσεις ἀπὸ τὸ γράμμα σας καὶ μερικὲς ματιές σας, πάρα πολὺ μὲ ἀνησυχοῦν.

Ἀπὸ καθῆκον, ἀπὸ φρόνησι, προσπάθησα νὰ ἀπομακρύνω τὰ δικά μου βλέμματα ἀπὸ τὴ δική σας γοητεία! Τί ὠφελεῖ νὰ πολλαπλασιάζουμε τὰ αἰσθήματά μας καὶ νὰ τὰ κάνουμε πολύπλοκα; Εἶνε σὰν νὰ προετοιμάζουμε κηδεῖες καὶ πένθη...

Αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ λέγει τὸ γράμμα σου, ἀγαπητέ μου τεμπέλη. Ἐπὶ τῇ ἀναμονῇ τῆς ἐξελίξεως τῆς καταστάσεως, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ὅλα θὰ σᾶς ἔλθουν ὅπως νομίζετε εὐνοϊκὰ, δὲν σᾶς φοβᾶμαι διόλου. Ναὶ, γιατὶ μπορεῖ νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ γυναῖκα, πολὺ γυναῖκα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι... ἀλλὰ πρὸς τιμήν σας καὶ γιὰ χάρι σας, δὲν ἐννοῶ νὰ φανῶ τόσο ἐπιπόλαιη καὶ ἀδύνατη.

Ἀ! κύριε, μὴ βασίζεστε τόσο πολὺ στὴ δύναμί σας! Κι' ἐν τούτοις ἐπιμένετε ὅτι ἔχετε μιὰ λευκὴ ψυχή. Εἶνε τόσον λευκὴ ὅσον λέτε πὼς εἶνε; Φοβᾶμαι πολὺ τὶς ἐκπλήξεις ποὺ παρουσιάζονται ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ μιὰ φιλία... Ἔπειτα, μὲ ὅλ' αὐτὰ καὶ δίχως αὐτὰ ἔχω μιὰ ἐλεεινὴ ἰδιοσυγκρασία νὰ μὴν μπορῶ νὰ ὑποφέρω ἀνειλικρίνειες μέσα στὴν ψυχή μου. Ἀλλ' οὔτε καί... νὰ νοιώθω ἄλλον νὰ ὑποφέρῃ!

Ὅπως βλέπετε, σᾶς ἀπεκάλυψα μιὰ πτυχὴ τῆς ψυχῆς μου. Μὴν τὴν ἐκμεταλλευθῆτε!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἰδωθήκαμε πάρα πολὺ τὸν τελευταῖο καιρό... Σπίτι μου... ἀλλοῦ...

Ἔχετε ἕναν τρόπο νὰ σιωπᾶτε ποὺ μὲ πειράζει πάρα πολύ. Αὐτὴ ἡ τόσο ζωηρὴ φιλία, ἡ τόσο φλογερὴ, μὲ τρομάζει. Πρέπει νὰ τὴ μετριάσουμε... Σὲ παρακαλῶ, φίλε μου... Τὸ ὑποσχεθήκατε. Ἴσως νὰ πῆτε ὅτι δὲν ἔχω ψυχὴ ἐνθουσιώδη... Ἔχω τοὐλάχιστον μιὰ φρόνιμη ψυχή!

Χαίρετε!

VII

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΣΤΗ ΝΤΕΝΙΖ

Τί περίεργο καὶ χαριτωμένο ἔκπληκτο μουτράκι ἐκάνατε ὅταν μὲ εἴδατε στὴν παιδικὴ ἑορτή!

Ὑπήκουσα στὴ θέλησί σας, κυρία μου... Ἀραίωσα τὶς ἐπισκέψεις μου! Ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε καὶ νὰ μοῦ ἀπαγορέψετε νὰ σᾶς βλέπω ἔξω ὅσο συχνὰ μπορῶ.

Ἐξ ἄλλου, χθὲς δὲν ἦρθα γιὰ σᾶς στῆς κυρίας Νταλβιλὲ, ἦρθα γιὰ τὴ χαριτωμένη σας Ἑλένη. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἕνα κοριτσάκι τόσο χαριτωμένο, τόσον ὡραῖο, ἡλικίας ἔξη ἐτῶν, πρέπει τὸ κοριτσάκι αὐτὸ νὰ ἔχῃ καὶ τοὺς θαυμαστάς του. Ἐπίσης ἦρθα στὴν ἑορτὴ καὶ γιὰ τὴν ἀνηψιά σας τὴ Σουζάννα ντ' Ὀλνέ. Μήπως δὲν εἴδατε ποὺ ἠσχολούμην διαρκῶς μαζί της; Εἶνε βέβαια πολὺ ὡραία. Ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα καὶ τὶς ὀμορφιὲς ποὺ ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς συσταίνει νὰ προσέχουν οἱ ἄνδρες... Τῆς ἔκανα ἕνα λεπτὸ κόρτε... Δὲν δυσηρεστήθη διόλου, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ μητέρα της... Ἡ μητέρα της μάλιστα μοῦ ἔκανε καὶ τὰ γλυκὰ μάτια. Ὅπως βλέπετε δὲν ὑπάρχει φόβος. Τί τιμωρία θὰ μοῦ ἐπιβάλετε γι' αὐτό; Τί ἔκανα; Σᾶς παρακαλῶ, σηκώσατε τὴν ἀπαγόρευσι... ἀλλοιῶς θὰ καταντήσω ἐπικίνδυνος. Μὴ μοῦ διακόπτετε τὸν ἀνόητο αὐτὸ πόθο μου...

VIII

Η ΝΤΕΝΙΖ ΣΤΟ ΦΙΛΙΠΠΟ

Ὅλοι οἱ ἄντρες εἶσαστε μεγάλα παιδιά... Ἐλᾶτε λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἔξω ἕνα βῆμα δίχως νὰ σᾶς βρῶ στὸ δρόμο μου.

Αὔριο ἔχω μιὰ μικρὴ συγκέντρωσι. Θὰ εἶνε ὁ Σουλὸ Προυντὼμ, ὁ Μασενὲ, ὁ Πὼλ Χαρβιέ, ὁ Μαρσὲλ Πρεβὸ, ὁ Ἀμπὲλ Χέρμαν καὶ σεῖς. Τὸ δεῖπνο θὰ εἶνε γιὰ τὶς ὀκτώ. Ἔχετε ὅμως τὸ δικαίωμα, νἄρθῆτε λιγάκι ἐνωρίτερα καὶ νὰ παρευρεθῆτε ἰδιαιτέρως στὸ δεῖπνο τῆς μικρῆς μου Ἑλένης!

Τὸ δόντι τοῦ Βούδδα

Σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ναοὺς τοῦ Κάντυ, τῆς νήσου Κεϋλάνης φυλάσσεται μὲ προσοχὴ ἕνα δόντι τοῦ Βούδδα. Τὸ δόντι αὐτὸ ἔχει τὴν ἱστορία του.

Τὸ δόντι αὐτὸ ἀνῆκε ἐπὶ ὀκτὼ αἰῶνας στοὺς διαφόρους βασιλεῖς τῆς Κεϋλάνης, ἐκ τῶν ὁποίων, μάλιστα, ὁ ἕνας ἀπὸ φόβο νὰ μὴ τοῦ τὸ κλέψουν τόκρυβε μέσα στὰ μαλλιά του.

Μιὰ μέρα ὅμως τὸ δόντι ἐχάθη. Ἔπειτα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες τὸ δόντι ξαναβρέθηκε μετὰ πάροδον ἕνδεκα αἰώνων στὴν Γκόα.

Οἱ Γκόα ἤθελαν λοιπὸν νὰ τὸ κάψουν.

Ἄδικα κάποιος πιστὸς Βιρμᾶνος ἐπρόσφερε σάκκους χρυσοῦ γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ.

Τέλος ὁ Βούδδας ἔκανε τὸ θαῦμα του.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔβαζαν οἱ ἄπιστοι φωτιὰ τὸ δόντι ἐξηφανίσθη καὶ στὴ θέσι του ἔμεινε ἕνα σουβλερὸ δόντι τίγρεως.

Τὸ δόντι τότε μετεφέρθη μετὰ πολλῶν τιμῶν στὸ ναὸ τοῦ Κάντυ!

ΣΤΗΝ ΠΛΑΖΑ...

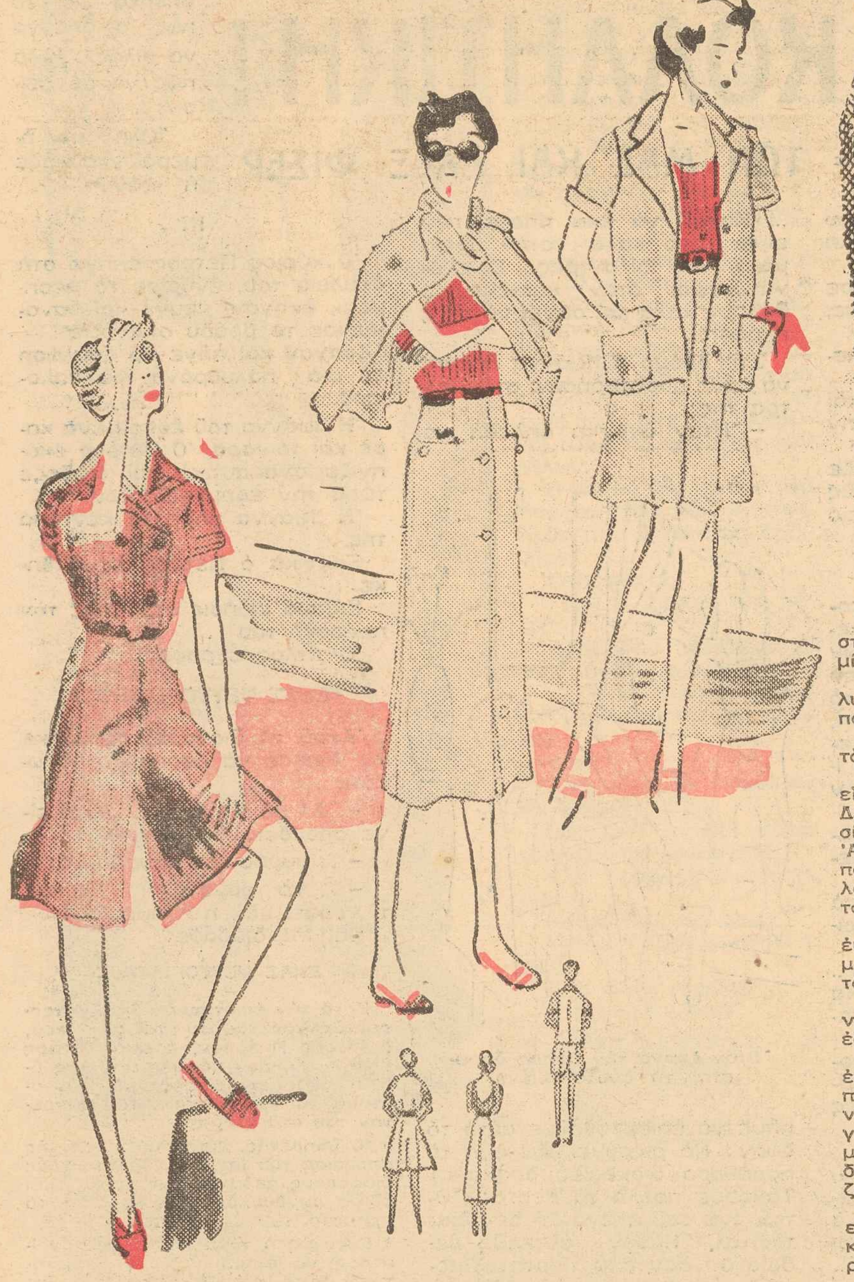

Φόρεμα ἀπὸ ὀργκαντὶ ἢ μουσουλίνα. Φράντζες στὴ μέση καὶ στοὺς ὤμους. Μανίκια σουρωτὰ πάνω ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες (3 μ. 50Χ1 μ.). Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ φορέματος μπορεῖτε νὰ φορᾶτε ἕνα πανωφοράκι ἐμπριμὲ ὀργκαντί. Θὰ εἶνε ὑπέροχο.— Κομψότατο φόρεμα ἀπὸ δαντέλλα μαύρη, μὲ μακρειὰ μανίκια. Φοριέται πάνω ἀπὸ ἕνα φουριὼ σατὲν ἢ κρέπ. Ἡ φούστα μακρειά, ἴσια. Δαντέλλα: 3 μ. 75Χ1 μ.).

Τὰ χέρια προλέγουν

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Γραμμὴ τῆς κεφαλῆς εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία εὑρίσκεται στὴ μέση τοῦ χεριοῦ καὶ τὸ διαιρεῖ στὰ δύο.

Ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ μεταξὺ διάστημα ἀντίχειρος καὶ δείκτου καὶ προχωρεῖ ἀνάμεσα στὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς καὶ τὴ γραμμὴ τῆς καρδίας. Ἀκολουθεῖ λιγάκι τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς κι' ἔπειτα ρίχνετε μέσα στὴ χούφτα, στὸ ἐπίπεδο αὐτὸ τμῆμα τοῦ χεριοῦ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται κοιλὰς τοῦ Ἄρεως.

Γιατί ἡ γραμμὴ τῆς κεφαλῆς ἀκολουθεῖ λιγάκι τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς; Γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ διευθύνεται μόνος του; Πρέπει νὰ τὸν διευθύνουν στὴν πρώτη του νεότητα. Ἔπειτα ξεκινᾷ δίπλα στὴ ζωή, στὴν ὑγεία. Ἕνα καλὸ μυαλό, ἰσορροπημένο, ἔχει βάσιν καὶ τὴν καλὴ ὑγεία.

Ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ὅταν βλέπετε γραμμὴ τῆς κεφαλῆς ποὺ δὲν ξεκινᾷ δίπλα ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε καὶ τόσο στὰ καλά του.

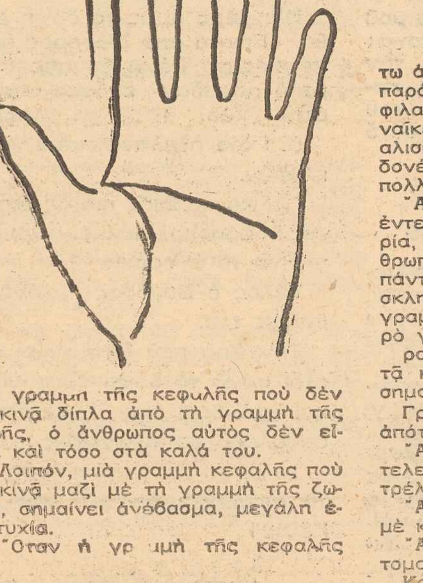

Λοιπόν, μιὰ γραμμὴ κεφαλῆς ποὺ ξεκινᾷ μαζὶ μὲ τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς, σημαίνει ἀνέβασμα, μεγάλη ἐπιτυχία.

Ὅταν ἡ γραμμὴ τῆς κεφαλῆς πικλινὴς πρὸς τὰ κάτω, σημαίνει κατεβαίνῃ πολὺ ἔντονη, ἐλαφρά, ἄνθρωπον μὲ λεπτότητα, πίστιν, εἰλικρίνειαν.

Ὅταν ἡ γραμμὴ σταματᾷ ὄχι κάτω ἀπὸ τὸ μικρὸ δάχτυλο ἀλλὰ τὸν παράμεσο, σημαίνει ἐλαφρότητα, φιλαρέσκεια, κλίσιν πρὸς τὶς γυναῖκες, ἀπιστία, ἐπικρατεῖ ὁ σεξουαλισμὸς καὶ ἡ ζωὴ εἶνε γεμάτη ἡδονές. Στὴ γυναῖκα σημαίνει λύπες πολλές.

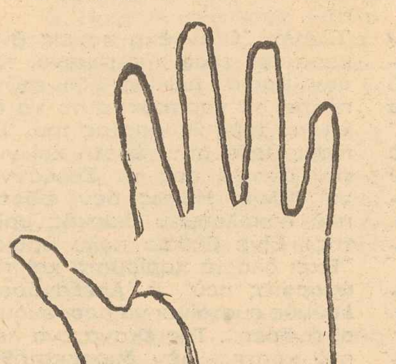

Ἂν ἡ γραμμὴ τῆς κεφαλῆς εἶνε ἐντελῶς εὐθεῖα, σημαίνει φιλαργυρία, διόλου φαντασία, σημαίνει ἄνθρωπο ποὺ δυνατὸν νὰ ὑποστῇ τὰ πάντα γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ σκοπό του, σκληρὸ γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἂν ἡ γραμμὴ εἶνε πολὺ κόκκινη, σκληρὸ γιὰ τοὺς ἄλλους.

ραμμὴ τῆς κεφαλῆς ποὺ σταματᾷ κάτω ἀπὸ τὸ μεσαῖο δάχτυλο, σημαίνει γρήγορο θάνατο.

Γραμμὴ κεφαλῆς ποὺ κατεβαίνει ἀπότομα, σημαίνει ἀνισορροπία.

Ἂν ἡ γραμμὴ τῆς κεφαλῆς τελειώνῃ σὲ ἀστερίσκο, σημαίνει τρέλλα.

Ἂν ἡ γραμμὴ εἶνε ἀκανόνιστη, μὲ καμπύλες, σημαίνει κακία.

Ἂν εἶνε καμπουρωτὴ καὶ ἀπότομα κατεβαστή, δυστύχημα.

Κανονική, ἴση, καλοῦ χρώματος, εὐσυνειδησία, δικαιοσύνη.

Ο ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

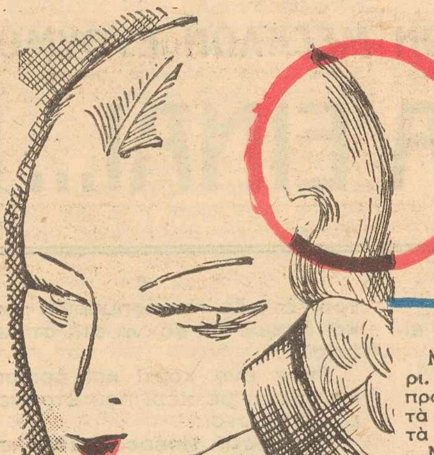

Μεταξύ μας

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

Ἀκοῦστε, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, τί μοῦ ἔγραφε ἡ δὶς Κ. Λ., μία κοπέλλα 18 ἐτῶν, ὡραία, ξανθή.

«Τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ τόσο πολύ, ποὺ τοῦ ἔγραψα πὼς ἂν δὲν μὲ παντρευθῇ, θὰ σκοτωθῶ!».

Τί λέτε ἐσεῖς, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἔστειλα;

Πολλὰ κορίτσια ὅπως καὶ ἄνδρες, εἶνε θύματα τοιούτων ἐκβιασμῶν. Δὲν θέλουν νὰ ἔχουν στὴ συνείδησί τους τὸ θάνατο ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καὶ πάλι εἶνε τρομερὸ νὰ παίζῃ κανεὶς ἕνα ὁλόκληρο μέλλον, μιὰ ὁλόκληρη ζωή, μὲ μιὰ τέτοια βεβιασμένη ἕνωσι.

Τί εἴδους σύζυγος μπορεῖ νὰ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ μετεχειρίσθη τέτοιο μέσον ἢ ἡ νέα ποὺ ἐπίεσε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν ἄνδρα ποὺ πῆρε;

Τί εὐτυχία μπορεῖ νὰ δώσῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ὅταν νοιώθουν τὸν ἐξαναγκασμὸ τῆς παντρειᾶς.

Πολὺ ὡραία, δεσποινὶς Κ. Λ., τὸν ἐκφοβίζετε, τὸν ἐκβιάζετε, σᾶς παίρνει. Νομίζετε ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ; νομίζετε ὅτι θὰ στερεώσετε συζυγικὸ βίο; Νομίζετε ὅτι δὲν θὰ σᾶς μισῇ κατόπιν ὅταν ξέρῃ ὅτι τὸν ἐδέσατε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; Νομίζετε ὅτι θὰ σᾶς εἶνε πιστός;

Ποτέ! Ἡ ἀπογοήτευσίς σας θὰ εἶνε πολὺ μεγάλη μετὰ τὸ γάμο, καὶ τὰ ἀποτελέσματα πολὺ δυσάρεστα.

Προσέξετε! Ὁ γάμος πρέπει νὰ εἶνε ἐπιθυμητὸς καὶ ἀπὸ τοὺς δύο. Τότε μόνον θὰ εὐτυχήσετε!

ΛΙΛΗ

Ἡ Μόδα

ΑΛΛΟΤΕ... ΚΑΙ ΤΩΡΑ!

Ἂν ρωτήσετε τὴ γιαγιά σας, τὴ μητέρα σας, ὡραῖες μου ἀναγνώστριες, τί φοροῦσαν τὸ 1900, θὰ ἐκπλαγῆτε βέβαια καὶ σεῖς μὲ τὴν ἐξέλιξι ποὺ πῆρε ἡ μόδα μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα.

Θ' ἀκούσετε ὅτι φοροῦσαν μποῦστους μὲ μπαλένες σφιχτοδεμένους ἐπάνω στὸ κορμί, μὲ κορδόνια καὶ θὰ κυττάζετε τὸ σημερινὸ ἑαυτό σας, ποὺ περπατᾷ ἐλεύθερος καὶ ἀναπνέει τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιο!

Τίποτε τότε δὲν ἦταν ἐλεύθερο. Μέσα στὸ μποῦστο ἐπρόσθεταν πανιά, γιὰ νὰ φτιάνουν στῆθος, γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο ἔβαζαν πυκνὰ βέλα, στὰ χέρια μακρειὰ γάντια, στὰ πόδια στενόμακρα μποτίνια.

Σήμερα ἔχομε ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ καταπιεστικὰ μέτρα τῆς μόδας, οὔτε ψεύτικο στῆθος, οὔτε ψεύτικες περιφέρειες, οὔτε ψεύτικα μαλλιά, οὔτε φουρκέτες, οὔτε μποῦστους, οὔτε μπαλένες, οὔτε μποτίνια, οὔτε κάλτσες χοντρές, οὔτε δαντέλλες καὶ μεγάλα μακρειὰ ἐσώρρουχα.

Τὰ σημερινὰ φορέματα εἶνε ἐλαφρά, μὲ μιὰ ἁπλῆ κίνησι βγαίνουν καὶ μένουμε ἐλεύθερες. Δὲν πλήττουμε. Ἕνα μεταξωτὸ ἐσωτερικὸ πουκαμισάκι, μιὰ μπλουζίτσα, μιὰ φουστίτσα, ἕνα ζευγαράκι γοβάκια.

Δὲν μιλῶ μόνο γιὰ τὰ σπὸρ φορεματάκια ποὺ εἶνε ἡ τελειότης τῆς ἁπλότητος καὶ τῆς ἐλευθέρας ἀμφιέσεως, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἄλλα τὰ βραδινά, τὰ ὁποῖα προσδίδουν χάρι καὶ ὠμορφιὰ στὸ κορμὶ δίχως τὰ ἐκνευριστικὰ καὶ πιεστικὰ ἐκεῖνα μέτρα ποὺ ἐλάβαιναν οἱ γυναῖκες τοῦ 1900.

1937! Σημαίνει ἐλευθερία, σημαίνει ὑγεία, σημαίνει ἀνακούφισι!

Νοικοκυριὸ

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΚΑΘΑΡΑ

Γιὰ κάθε νοικοκυρὰ καταντᾷ ἕνα πρόβλημα ἡ καθαριότης τῶν χεριῶν της ἀπὸ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀπὸ τὴν κουζίνα.

Σᾶς δίνουμε μιὰ ἁπλούστατη συνταγή, γιὰ νὰ τρίβετε τὰ χέρια σας ἀμέσως ἀπὸ κάθε χοντροδουλειά, γιὰ ν' ἀπαλύνῃ ἡ ἐπιδερμίδα τῶν χεριῶν σας.

Δύο κουταλιὲς γλυκερίνης.

Χυμὸς μισοῦ λεμονιοῦ.

Αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ τρίψετε τὰ χέρια σας καλά.

Λερώνετε τὰ χέρια σας, τὰ λεκιάζετε ἀπὸ χόρτα. Μὴν τὰ πλύνετε μὲ νερό. Τρῖψτε τα μὲ στάχτη κι' ἔπειτα μὲ χυμὸ λεμονιοῦ.

Λεκιάζετε τὰ χέρια μὲ φροῦτα. Τρῖψτε τα μὲ ξύδι, ἢ μὲ βούτυρο φρέσκο, ἢ μὲ κιτρικὸ ὀξύ, ἢ μὲ στύψι, ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος τοῦ λεκέ.

Λεκιάζετε τὰ χέρια σας μὲ κρεμμύδια καὶ μυρίζουν. Βάλτε τα σὲ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖο προσθέτετε μιὰ ἐλαφρὰ δόσι ἀμωνίας.

Μυρίζουν τὰ χέρια σας ἀπὸ ψάρι. Τὰ πλένετε μὲ νερό, στὸ ὁποῖο προσθέτετε λίγο ὀξυζενέ, ἢ τρίβετε τὰ χέρια μὲ σκόνη μουστάρδας πρὶν τὰ σαπουνίσετε.

Μυρίζουν ἀπὸ ὄρνιθα. Τὰ πλένετε μ' ἕνα μῖγμα πετρέλαιο καὶ κολώνια, τὰ ξεπλένετε ἔπειτα μὲ ζεστὸ νερό.

Τὰ λεκιάζετε μὲ ἰώδιο. Τὰ τρίβετε μὲ 1) 8 ἀμωνία καὶ 2) 3 ὀξυζενέ.

Ἰδοὺ καὶ μιὰ συνταγή, τὴν ὁποία σᾶς συσταίνει ἡ δὶς Βέρα, γιὰ τὰ χέρια σας:

250 γραμμάρια μέλι

125 γραμμάρια ἀμύγδαλα καθαρισμένα καὶ κοπανισμένα.

4 κρόκους αὐγῶν.

Τὰ χτυπᾶτε ὅλα μαζὶ καὶ ἔχετε μιὰ περίφημη ἀλοιφὴ γιὰ τὰ χέρια. Καθαρίζουν, ἀσπρίζουν, μαλακώνουν.

Κουζίνα

ΡΑΔΙΚΙΑ

Πολλὲς θὰ γελάσουν για το φαι ποὺ τοὺς συστήνομε καὶ τοὺς ὁδηγοῦμε πῶς νὰ τὸ φτιάσουν.

Λοιπόν, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, εἶνε ἀπαραίτητο, καὶ δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ τραπέζι καθημερινῶς, ἕνα πιάτο ροδίκια.

Θὰ φᾶτε ὅ,τι θὰ φᾶτε, ἀλλὰ πάκαθημερινῶς, ἕνα πιάτο ραδίκια.

Τί καλό, νὰ ξέρατε, ποὺ κάνει στὸν ὀργανισμό σας τὸ ραδίκι!

Ραδίκια βραστὰ μὲ λάδι ἁγνὸ καὶ λεμόνι.

Λοιπόν, καθαρίζετε πρῶτα τὰ ραδίκια μ' ἕνα μαχαιράκι, τὶς ρίζες τους, τὶς κόβετε στὰ δύο καὶ τὰ ρίχνετε σὲ μπόλικο νερό.

Βάζετε τὴ λεκάνη μὲ τὰ ραδίκια κάτω ἀπὸ τὴ βρύση καὶ διαρκῶς πλένετε καὶ ἀνανεώνετε τὸ νερό.

Ἔπειτα βάζετε τὴ χύτρα στὴ φωτιὰ μὲ νερό, καὶ ὅταν τὸ νερὸ βράσῃ καλά, τότε ρίχνετε τὰ ραδίκια.

Τ' ἀφήνετε νὰ πάρουν μιὰ βράσι καὶ προσθέτετε λίγο ἁλάτι.

Νὰ ξέρετε ὅτι θὰ σερβίρετε ἕνα πιάτο ὡραῖα, πράσινα ραδίκια, λαχταριστά.

Μὴν ξεχάσετε νὰ σερβίρετε στὴν οἰκογένεια καὶ ἀπὸ ἕνα φλυτζάνι ραδικόζουμο, στὸ ὁποῖον νὰ ἔχετε στάξει λίγο λεμόνι.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΤΟ ΓΑΛΑ

Ἐπειδὴ τὸ γάλα κόβει τώρα τὸ καλοκαῖρι ὅταν μείνῃ ἄβραστο, ρίχνετε μέσα σ' ἕνα λίτρο γάλα ἕνα γραμμάριο μπικαρμπονὰτ ντὲ σούντ!

Ζαχαροπλαστικὴ

ΧΑΛΒΑΣ

Εἶνε ενα πρόχειρο, εὔκολο καὶ οἰκονομικὸ γλύκυσμα, τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ φτιάσῃ κάθε νοικοκυρὰ στὸ σπίτι της, δίχως πολλὲς διατυπώσεις.

Βάζετε ἕνα τηγάνι στὴ φωτιὰ καὶ ρίχνετε λίγο λάδι. Τ' ἀφήνετε νὰ καῇ γιὰ νὰ φύγῃ ἡ μυρουδιὰ κι' ἔπειτα προσθέτετε κουταλιὰ - κουταλιὰ ἀλεῦρι καθαρό.

Ἀρχίζετε να τ ἀνακατεύετε διαρκῶς καὶ νὰ τὸ ζυμώνετε μὲ τὸ κουτάλι.

Ρίχνετε δὲ συνεχῶς ἀλεῦρι κουταλιὰ - κουταλιὰ μέχρις ὅτου γίνῃ ἕνα πηχτὸ μῖγμα.

Τ' ἀλεῦρι ψήνεται, ροδοκοκκινίζει καὶ τότε, ἂν ἔχετε μερικὰ ἀμύγδαλα καθαρισμένα, τὰ κόβετε ψιλὰ-ψιλὰ καὶ τὰ ρίχνετε κι' αὐτὰ μέσα καὶ τ' ἀνακατεύετε. Ἔπειτα παίρνετε τέσσαρες κουταλιὲς ζάχαρι καὶ προσθέτετε.

Ἀνακατεύετε διαρκῶς μέχρις ὅτου γίνῃ σὰν μιὰ πηχτὴ κρέμα.

Τὸ κατεβάζετε, παίρνετε ἕνα φαρδὺ πιάτο καὶ ἕνα κουτάλι τῆς σούπας, παίρνετε κουταλιὲς ἀπὸ τὸ γλύκυσμα καὶ τὶς τοποθετεῖτε πάνω στὸ πιάτο. Τὸ γλύκυσμα ἔχει πάρει τὴ φόρμα τοῦ κουταλιοῦ καὶ μοιάζει μὲ κομμάτια ὠοειδῆ. Ἔχετε λίγη ψιλὴ κανέλλα, λίγη ζάχαρι λεπτὴ καὶ ρίχνετε ἀπὸ πάνω τους. Τ' ἀφήνετε νὰ κρυώσῃ λιγάκι καὶ τὸ σερβίρετε.

Αὐτὸ τὸ γλύκυσμα εἶνε ὡραῖο, γευστικώτατο, ἁπλό, οἰκονομικό, κι' ὅταν τὰ παιδιὰ ρωτοῦν τὴ μαμά τους: «Πῶς τὸ λένε αὐτό, μαμά»; Οἱ μαμάδες ἀπαντοῦν: «Φάε καὶ σώπα»!

Τὰ ὀρεκτικά σας

ΚΟΚΤΕΪΛ ΔΙΧΩΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

Στίβετε τρία πορτοκάλλια, προσθέτετε ἕνα κρόκο ὠμὸ αὐγοῦ, κι' ἕνα κουταλάκι μέλι. Τὰ χτυπᾶτε καλὰ μ' ἕνα κουταλάκι κι' ἔχετε ἕνα ὑπέροχο δυναμωτικὸ ποτό.

Ἂν τὸ μεταχειρίζεσθε κάθε μέρα νὰ ξεύρετε ὅτι θὰ ἀποκτήσετε πολλὴ δύναμι.

ΕΝΑ ΑΛΛΟ

Στίβετε ἕνα λεμόνι. Προσθέτε χυμὸ κοκκινογουλιῶν πέντε κουταλάκια τῆς σούπας, δύο κουταλάκια μέλι.

Τ' ἀνακατώνετε δυνατὰ ἐπὶ πολλὴ ὥρα κι' ἔχετε ἕνα ὑπέροχο κοκτέϊλ.

ΚΟΚΤΕΪΛ ΜΕ ΑΛΚΟΟΛ

1) Χυμὸ ἑνὸς πορτοκαλλιοῦ, ἕνα ποτηράκι κονιάκ, κομματάκια φλοῦδα πορτοκαλλιοῦ.

2) Εἴκοσι φράουλες λυωμένες, ἕνα κουταλάκι ζάχαρι, ἕνα ποτηράκι κρασὶ γλυκό, ἕνα μικρὸ ποτηράκι κονιάκ.

3) Ἕνα κουταλάκι ζάχαρι σκόνη, χυμὸς ἑνὸς λεμονιοῦ, ἕνα ποτηράκι κρασὶ Σαντορίνης.

Τὸ σερβίρετε μὲ σέλτς.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΜΠΥΡΑ

Μπορεῖτε στὸ σπίτι σας νὰ φτιάσετε μιὰ οἰκονομικὴ μπύρα.

Πάρετε ἕνα δοχεῖο δώδεκα λιτρῶν, ἢ ἕνα κιοῦπι.

Ρίχνετε 12 λίτρα νερό.

Μιὰ χούφτα φύλλα λυκίσκου (αὐτὸ ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ τὴ μπύρα). Πωλεῖται στὰ φαρμακεῖα. Τὸ ζητᾶτε ὡς φύλλα χουμπλὸν ἢ λυκίσκου.

Ἔξη φύλλα πορτοκαλλιᾶς.

300 δρ. ζάχαρι.

Ἕνα ποτῆρι ξῦδι.

Σκουπίζετε τὸ κιοῦπι μ' ἕνα πανί, τὸ δένετε. Τ' ἀφήνετε νὰ μαλακώσουν δύο ἡμέρες, ἀνακατεύοντας διαρκῶς. Τέλος τὸ σουρώνετε ἀπ ἕνα πανὶ καὶ γεμίζετε μπουκάλες, τὶς ὁποῖες βουλώνετε μὲ φελὸ καὶ δένετε ἀπὸ πάνω καλὰ τὸ φελό, ὅπως στὴ σαμπάνια.

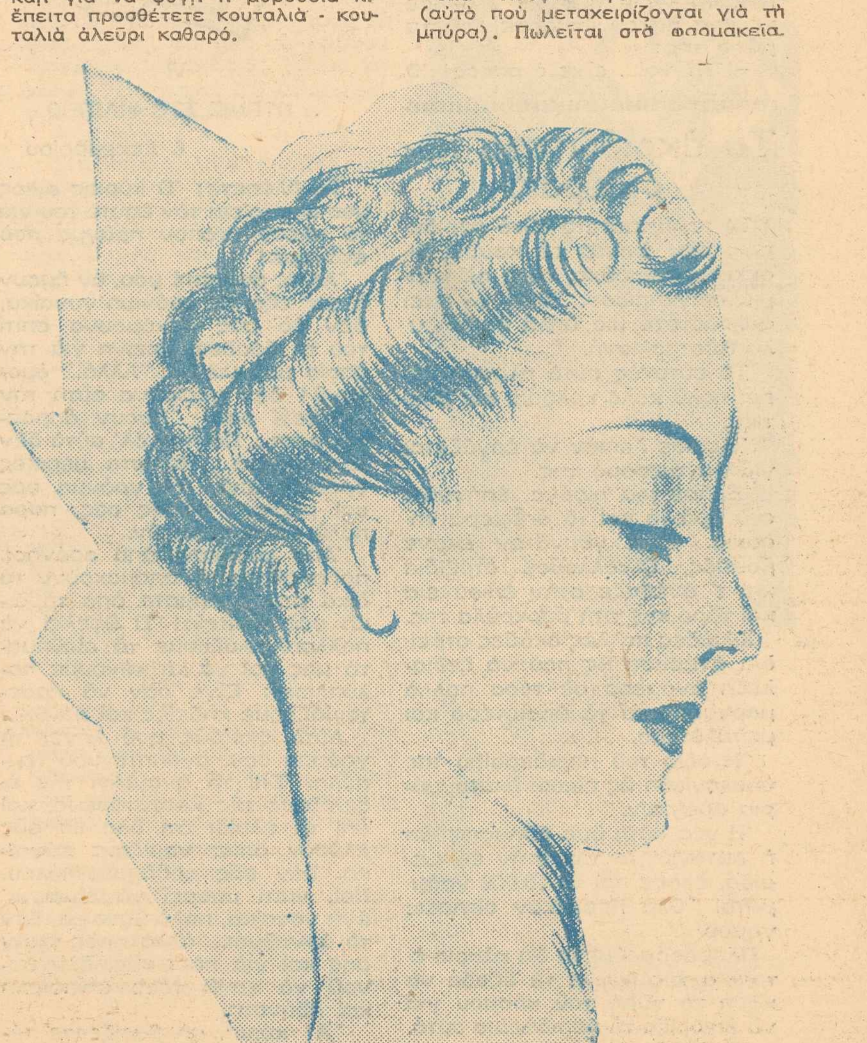

Μία ὡραία κόμμωσις τῆς μόδας ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς καὶ ἀποκαλύπτει τοὺς κροτάφους.

Καὶ λίγη πρόχειρη ἰατρικὴ τῆς ἐξοχῆς.

ΤΑ ΤΣΙΜΠΗΜΑΤΑ

Ἂν σᾶς τσιμπήσῃ κανένα κουνοῦπι τρίβετε πάνω στὸ τσίμπημα ἕνα φύλλο γερανιοῦ, ἢ ἐπαλείψατέ το μὲ λίγο ἰώδιο.

Ἂν εἶνε σκνίπα, ζουλᾶτε καλὰ τὸ τσιμπημένο μέρος νὰ ματώσῃ, ἔπειτα τὸ πλένετε μὲ λίγο νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε ρίξει ἁλάτι καὶ ξύδι ἢ τὸ τρίβετε μὲ ἕνα σκόρδο κομμένο στὰ δύο.

Ἂν σᾶς τσιμπήσῃ μυρμῆγκι τρίβετε μὲ κολώνια ἢ ἀμμωνία.

ΕΝΑ ΑΓΚΑΘΙ ΣΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ

Ἀφοῦ βγάλετε τὸ ἀγκάθι ἀπὸ τὸ δάχτυλο μὲ μιὰ καμμένη καρφίτσα, τὸ τρίβετε μὲ αἰθέρα, ἢ οἰνόπνευμα, ἢ ἰώδιο.

Ὑγιεινὴ - Ἰατρικὴ

ΤΑ ΒΟΤΑΝΑ

Ὅλοι ξέρουμε πὼς ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἡ ἰατρικὴ στὸν κόσμο μετεχειρίσθη γιὰ τὴ θεραπευτικὴ μόνον βότανα.

Τὰ βότανα εἶνε τὰ γιατροσόφια τῶν σοφῶν ἐπιστημόνων.

Ποιὰ ἀπὸ σᾶς, κυρία μου, δὲν ξέρει τὰ ὠφέλημα ἀποτελέσματα τοῦ χαμομηλιοῦ. Τὸ χαμομῆλι βρασμένο, χρησιμεύει ὡς τὸ καλύτερο δροσιστικὸ γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα.

Καὶ ὡς ἐξωτερικὴ πλύσις ἀλλὰ καὶ ὡς ποτὸ δίνει τὰ θαυμασιώτερα ἀποτελέσματα στὴν ὠμορφιά σας.

Ἡ βιολέττα εἶνε χρήσιμη — πρὸ πάντων ἡ ρίζα της — ὡς ἐμετικόν.

Ἡ πορτοκαλλιὰ ἔχει καταπραϋντικὰ ὠφελήματα.

Τὰ ἄνθη της ὡς καὶ οἱ καρποί της εἶνε ἀντισπασμωδικὰ καὶ καταπραΰνουν γενικῶς πᾶσαν τάσιν νευρικὴν τοῦ ὀργανισμοῦ.

Τοὐναντίον τὸ δεντρολίβανο εἶνε πολὺ ὑπερερεθιστικὸ τοῦ ὀργανισμοῦ, φέρνει ὑπερέντασιν καὶ φαγοῦραν.

Ἡ μέντα, ἔχει ὑπέροχες ἰδιότητες γιὰ τὶς στομαχικὲς διαταράξεις.

Ἐπίσης συνιστᾶται γιὰ τὰς ὑπερδιεγερτικὰς ἀνησυχίας τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἀλλὰ μήπως ἡ κόλλα, ἡ κίνα καὶ ἡ κόκα δὲν εἶνε τρία ἀπὸ τὰ πλέον τονωτικὰ φυτά, τὰ πλέον δυναμωτικά;

Λίγη ρίγανη μὲ γαρύφαλλα ὅταν τὰ βάλετε νὰ βράσουν καταπραΰνουν τοὺς πόνους τῆς κοιλιᾶς καὶ τοῦ στομαχιοῦ.

Ὁ λυκίσκος αὐτὸς ποὺ χρησιμεύει νὰ κατασκευάζουν τὴ μπύρα, εἶνε πολὺ δυναμωτικό.

Μήπως τὸ ροδόνερο δὲν εἶνε εὐεργετικὸ γιὰ τὰ μάτια;

Ἀλλὰ καὶ πόσα ἄλλα φυτά, καρποί, ἄνθη, δὲν εὑρίσκονται γύρω μας, τὰ ὁποῖα ὅταν ξέρουμε νὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε δὲν μᾶς ἐξυπηρετοῦν καλύτερα ἀπὸ κάθε χημικὸν κατασκεύασμα;

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε, ὡραῖες μου κυρίες καὶ δεσποινίδες, σᾶς συμβουλεύω νὰ πιῆτε ἕνα ποτῆρι νερό, ἔπειτα νὰ κόψετε μισὸ σκόρδο καὶ νὰ τὸ καταπιῆτε μὲ ἄλλο ἕνα μισὸ ποτῆρι νερό.

Δὲν θὰ βρωμᾶτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀλλὰ θὰ ἔχετε ὑγεία, μακροζωΐα καὶ ὠμορφιά

Εἶσθε ἕτοιμη ν' ἀναχωρήσετε;

ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ἀνοῖξτε τὴ βαλίτσα σας καὶ ἐπιθεωρήσετε ἂν σᾶς λείπῃ κάτι ἀπὸ τὰ κάτωθι ποὺ ἀναγράφουμε, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ἀπαραίτητα νὰ ἔχετε μαζί σας:

Η ΠΕΘΕΡΑ Ἢ Η ΜΗΤΕΡΑ ΣΑΣ

Ἕνα ἐλαφρὸ μάλλινο μαντώ.

Ἕνα ἁπλὸ φορεματάκι πρωϊνὸ ἀπὸ κρέπ.

Ἕνα ἄλλο ἀπὸ ἐμπριμὲ ἀπογευματινό.

Ἕνα φόρεμα δαντελλένιο.

Ἕνα καπέλλο κομψὸ ψάθινο.

Μιὰ τόκα ἀπὸ γκρὸ-γκρέν.

Δυὸ ζευγαράκια παπούτσια ἄσπρα τὸ ἕνα λινά, τὸ ἄλλο καστόρι.

Ἕνα ζευγαράκι σκαρπίνια σατέν.

Μιὰ πέτσινη τσάντα .

Μιὰ τσάντα μεγάλη πάνινη ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σίν.

Ἕνα ζευγάρι γάντια λευκὰ ποὺ νὰ πλένουνται.

Μερικὰ ψεύτικα κοσμήματα.

Γάντια πέτσινα μαῦρα.

Ἕνα μαγιὼ καὶ

Μιὰ ρόμπα, ἂν πρόκειται νὰ πᾶτε σὲ λουτρόπολι.

ΕΣΕΙΣ Η ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΣ

Ἕνα ταγεράκι μάλλινο.

Ἕνα ἐλαφρὸ ἀδιάβροχο.

Ἕνα φορεματάκι λινὸ πρωϊνό.

Ἕνα φορεματάκι ἐμπριμὲ ἀπογευματινό.

Ἕνα φόρεμα ἀπὸ κρὲπ σκοῦρο.

Ἕνα φόρεμα ὀργκαντί.

Ἕνα παλτουδάκι ὀργκαντὶ ἐμπριμέ.

Καπέλλο φέτρ.

Καπέλλο ψάθινο πλατύγυρο.

Μιὰ τόκα μὲ λουλούδια.

Ἕνα ζευγάρι πέτσινα παπούτσια.

Ἕνα ζευγάρι σάνταλα μπαλωτά.

Ἕνα ζευγάρι σάνταλα λινά.

Γάντια πάνινα λευκά.

Γάντια κοντὰ μαῦρα πέτσινα.

Γάντια μακρειὰ ἀνοιχτόχρωμα.

Δυὸ μαγιώ.

Μιὰ ρομπα.

Δυὸ τσαντίτσες, μιὰ μαύρη, μιὰ ἀνοιχτόχρωμη.

Η ΚΟΡΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ἕνα παλτουδάκι μάλλινο.

Ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο.

Ἕνα φορεματάκι ἀπὸ τομπράλκο.

Ἕνα φορεματάκι ἐμπριμέ.

Σάνταλα πέτσινα.

Κάλτσες σπόρ.

Ἕνα μαγιώ.

Μακιγιάρισμα

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Προσέχετε πάρα πολὺ τὰ μάτια σας τώρα τὸ καλοκαῖρι, γιατὶ τὰ προσβάλλει ἡ ζέστη καὶ τσουρουφλίζονται, κοκκινίζουν καὶ τὰ πιάνει φαγοῦρα.

Γι' αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητο κάθε βράδυ καὶ πρωῒ νὰ βράζετε χαμομῆλι καὶ νὰ τὰ ξεπλένετε.

Μὴν βάζετε πολλὰ μαῦρα στὰ μάτια, οὔτε βαζελίνες.

Μὲ τὴ ζέστη ὁ ἱδρῶτας παρασύρει τὰ μαυράδια καὶ πέφτει γύρω ἀπὸ τὰ μάγουλά σας σὰν μαῦρα δάκρυα.

ΤΑ ΧΕΙΛΗ

Στὰ χείλη θὰ προτιμοῦσα νὰ σᾶς πῶ νὰ μὴ βάζετε τίποτα, ἂν ὅμως εἶνε ἀπαραίτητο νὰ σᾶς δώσῃ τὸ κόκκινο χρῶμα κάποιον τόνο στὴ φυσιογνωμία σας, τότε τὰ βάφετε ἐλαφρὰ μὲ κραγιόνι.

Ἀποφεύγετε τὶς ὑγρὲς συσκευασίες ρούζ, οἱ ὁποῖες ὄχι μόνο τὸ καλοκαῖρι ἀλλὰ καὶ σὲ ὁποιαδήποτε ἐποχὴ τοῦ ἔτους καταστρέφουν τὰ χείλη σας καὶ τὰ κάνουν ριγωτά, τὰ ξεφλουδίζουν καὶ φαίνονται σὰν γέρικα.

Λίγη γλυκερίνη τοὺς κάνει καλό.

ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΑ

Ἰδίως τώρα τὸ καλοκαῖρι ἀποφεύγετε κάθε διακοσμητικό, μὴν πάθετε κανένα ρεζηλίκι.

Τὸ μάγουλο εἶνε τὸ πιὸ ἐμφανίσιμο μέρος τοῦ προσώπου. Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μῖγμα:

100 γρ. ἀμυγδαλόλαδο

4 γρ. σουλφὰτ ντὲ κινὶν

ποὺ σᾶς συνιστῶ νὰ ἀλείφετε πρόσωπο καὶ χέρια γιὰ νὰ μὴν τὰ καταστρέφῃ ὁ ἀέρας καὶ ὁ ἥλιος, μὴν βάζετε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὰ πούντρα.

Εἶνε τὸ μόνο μέσον νὰ εἶσθε πάντοτε ὡραία.

Καὶ ἱστορία τῆς κουζίνας καὶ τῆς ἐπιτραπεζίου συμπεριφορᾶς.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Ὅπως ξέρετε, οἱ πρόγονοί μας δὲν εἶχαν οὔτε μαχαίρια, οὔτε πηρούνια. Ἔτρωγαν μὲ τὰ χέρια. Βέβαια, τόσο πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ ὅσο κι' ὕστερα ἔπλεναν καλὰ τὰ χέρια καὶ τὰ ἀρωμάτιζαν μάλιστα.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰῶνος οἱ κύριοι καὶ οἱ κυρίες —τέτοια ἦταν τότε ἡ μόδα— φοροῦσαν μεγάλους καὶ ψηλοὺς γιακᾶδες.

Τοὺς ἦταν λοιπὸν δύσκολο νὰ σκύψουν ἢ νὰ λυγίσουν τὸ λαιμό, γιατὶ θὰ τσαλάκωναν τοὺς ὡραίους κολλαριστοὺς γιακάδες.

Βέβαια αὐτὴ ἡ μόδα ἦταν λιγάκι στενόχωρη.

Δὲν ἔπρεπε ὅμως καὶ νὰ φᾶνε;

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ λοιπὸν αὐτὴ προσέτρεξαν στὰ πηρούνια.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐμάκρυναν καὶ τὰ κουτάλια, τὰ ὁποῖα προϋπῆρχαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐδημιουργήθη καὶ ὁ ζωμός.

Κι' ἀπὸ τότε λοιπὸν τόσο τὸ πηροῦνι ἔσο καὶ τὸ κουτάλι ἔγιναν οἱ ἀχώριστοι σύντροφοί μας, στὸ τραπέζι, ὅταν τρῶμε.

Ἐν τούτοις ἔχουμε ἕνα παράδειγμα πολὺ κωμικοτραγικό: ἡ βασίλισσα Ἄννα τῆς Αὐστρίας, ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου 13ου, δὲν μπόρεσε ποτέ της νὰ συνηθίσῃ τὴ μόδα τοῦ κουταλοπήρουνου.

Μετεχειρίζετο τὰ χέρια της κι' ἔτρωγε μὲ τὰ δάχτυλά της.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μάλιστα ἦτο ἐπιβεβλημένο στοὺς συνδαιτημόνες νὰ πλένουν προηγουμένως τὰ χέρια τους στὸ τραπέζι καὶ μπροστὰ στοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ βεβαιώνουνται ὅλοι ὅτι τὰ χέρια πλύθηκαν καὶ ὅτι τοὺς ἦταν πιὰ εὔκολο νὰ συμφάγουν.

Ἡ σημερινὴ ἐπιτραπέζιος ἀνατροφὴ ἔχει ἄλλες ἐντελῶς ἀπαιτήσεις.

Μοντέρνο κτένισμα ποὺ ἀποκαλύπτει ὅλο τὸ μέτωπο καὶ κατεβαίνει πρὸς τὸ σβέρκο.

...ΤΟ ΒΡΑΔΥ

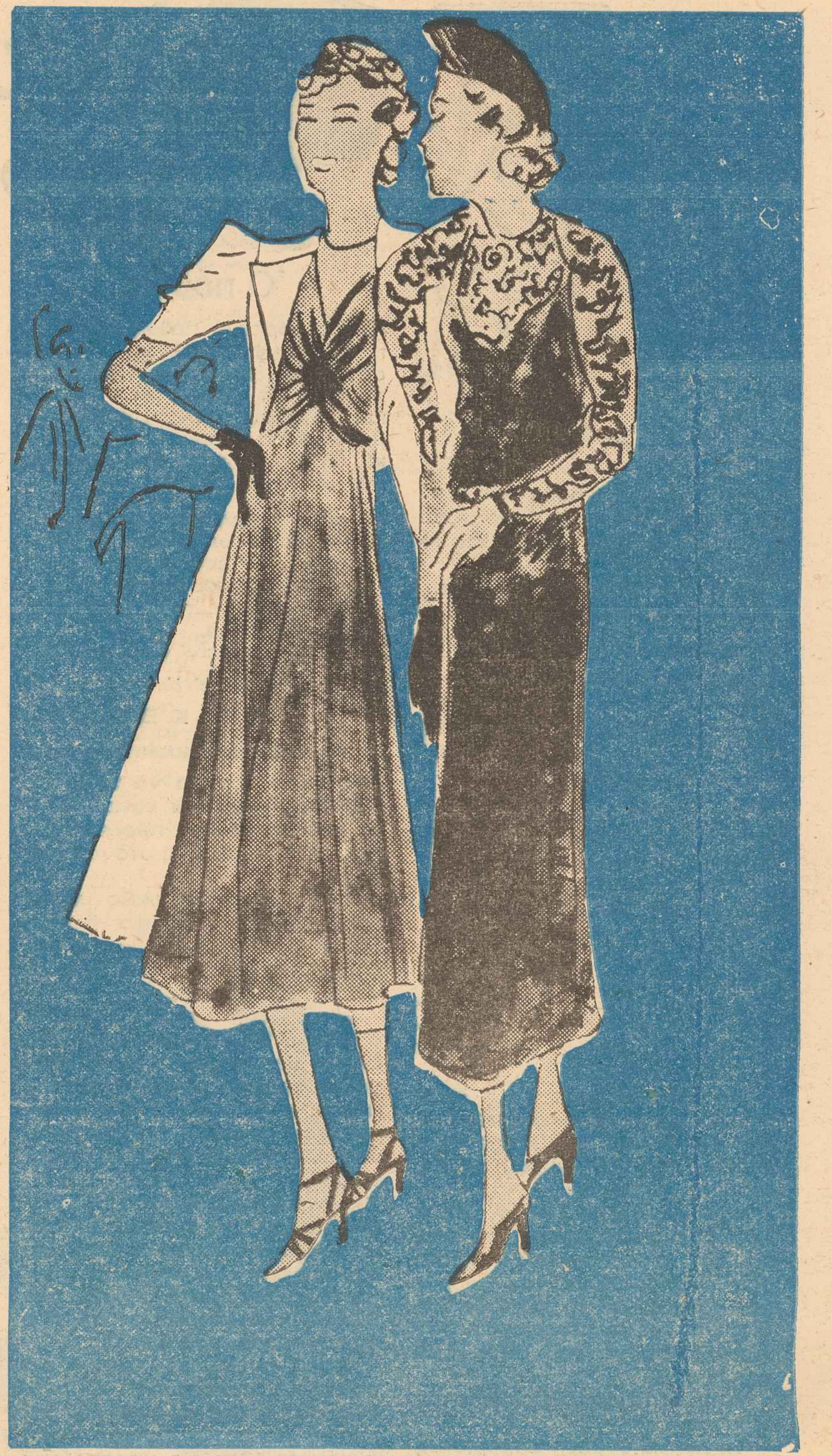

Ἕνα ἀνσάμπλ ἀπὸ τζέρσεϊ ἢ τρικό. Τὰ παντελόνια πολὺ φαρδειά, φθάνουν μέχρι τὰ γόνατα (ποσ. 1 μ. 25Χ80 τὰ παντελόνια. Μπλοῦζα 0.80Χ80).— Φοῦστα ἀπὸ λινὸ ἄσπρο, κουμπώνει ἀπὸ μπροστά. Φοριέται πάνω ἀπὸ παντελονάκι ἢ μαγιὼ οὗ μπάνιου (1 μὲ 50Χ0.80). Ἡ ζακέττα (μὲ μακρειὰ μανίκια) μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ τζέρσεϊ ἢ τρικό.— Ἕνα ἀνσάμπλ ἀπὸ λευκὸ λινό. Ζακεττάκι μὲ κοντὰ μανίκια. Παντελόνι: 1 μ. 50Χ80. Ζακέττα: 2 μ. 10Χ80.

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ἔλαβα καὶ πάλιν πολλὰ γράμματα μόλις ἐκυκλοφόρησε τὸ ἀγαπητό μας «Φαντάζιο», δὲν προφταίνω ὅμως ν' ἀπαντήσω σὲ ὅλες σας.

Ἀπαντῶ σὲ κάθε μιὰ μὲ τὴ σειρὰ ἡμερομηνίας ποὺ ἔλαβα τὸ γράμμα της.

Σᾶς πληροφορῶ ὅτι εὐχαρίστως θ' ἀπαντῶ στὴν κάθε μιὰ μέσῳ αὐτῆς τῆς στήλης, δίνοντάς της τὶς καλύτερες καὶ περιφημότερες συνταγὲς τῶν διασημοτέρων Γάλλων δερματολόγων.

Κάθε γράμμα σας μὲ τὰ μυστικὰ ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν θ' ἀπευθύνεται στή:

Δίδα Βέρα
Περιοδικὸν «Φαντάζιο»
Σωκράτους 43
Ἀθήνας

καὶ θὰ περιέσῃ δραχμὰς 5.

Ὅσες πάλι θέλουν ἰδιαίτερο γράμμα, γιὰ νὰ λάβουν ἀπευθείας τὴν ἀπάντησι στὸ σπίτι τους, θὰ ἐσωκλείουν δραχμὰς 25.

Πάντως ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ θὰ σᾶς δίνω κάθε ἑβδομάδα τὶς καλύτερες συμβουλές μου γιὰ τὴν ταχτοποίησι τῆς ὠμορφιᾶς σας σύμφωνα μὲ τὰ νέα συστήματα τῆς δερματολογικῆς ἐπιστήμης.

Δική σας
ΒΕΡΑ

Αἱ ἀπαντήσεις μου

Δίδα Ε. Χ., Δράμα: Ὑπάρχουν διάφορα καὶ πολλὰ σπεσιαλιτὲ στὴν ἀγορά. Προτίμησα ὅμως νὰ συμβουλευθῶ εἰδικούς. Εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ μεταχειρισθῆτε ἕνα τέτοιο εἶδος μόνη σας, ἂν δὲν σᾶς ὑποδείξουν τοὐλάχιστον γιὰ πρώτη φορά. Ἐπιτυγχάνεται μάλιστα θαυμάσια. Ἂν ἔχετε κανένα κομμωτὴ ἐπιτήδιο στὸν τόπο σας γράφτε μου νὰ φροντίσω καὶ σᾶς ἀποστείλω διὰ ταχυδρομείου βιβλιογραφίαν. Ἀποστείλατε φωτογραφίαν σας.

Ἂν βγαίνετε συχνὰ ἔξω, μπάνια, βουνὸ κ.τ.λ. ἐπαλείψατε πρόσωπο μπράτσα μὲ τὴν ἀκόλουθον διάλυσιν:

100 γραμμάρια ἀμυγδαλόλαδο.

4 γραμμάρια σουλφὰτ ντὲ κινίν.

Δίδα Α. Β. ., ἐνταῦθα: Ὁ φάκελλος δὲν περιεῖχε τίποτα. Ἐλησμονήσατε. Κρατῶ ἐπιστολήν σας ἀπαντήσω μόλις λάβω.

—Ἀτθίδα παραθερίζουσαν Ν. Φάληρον: Δὲν εἶνε δύσκολο ν' ἀδυνατίσετε τὴν περιφέρεια μὲ λίγη γυμναστική. Κάθε πρωῒ θὰ κάνετε τὶς κάτωθι κινήσεις: Ὄρθια. Ἴσιο τὸ κορμί. Ἀνοίγετε τὰ πόδια. Λυγίζετε τὸ ἀριστερὸ πόδι, τὸ δεξὶ μένει τεντωμένο. Ἐπανέρχεσθε. λυγίζετε τὸ δεξί, τὸ ἀριστερὸ τεντωμένο. Κάνετε 10—30 φορὲς αὐτὴ τὴν κίνησι ἀριστερά, δεξιά. Ἐπίσης ἀνεβοκατεβαίνετε τὴ σκάλα ἀρκετὲς φορὲς τὴν ἡμέρα, λυγίζοντας πότε τὸ ἀριστερό, πότε τὸ δεξί, πάντοτε περισσότερο. Μετρῆστε καὶ γράφτε μου διαφορὰ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα.

—Κυρίαν Ζ. Δ., Πάτρας: Βέβαια τὸ στῆθος εἶνε ἡ μεγαλύτερη ὠμορφιὰ τῆς γυναίκας. Κάνετε τὴν κάτωθι γυμναστικὴ κάθε πρωΐ: Ὄρθια, ἀνοίγετε τὰ χέρια, σὲ κάθε χέρι κρατᾶτε ἕνα ἀλτῆρα, ἑνὸς κιλοῦ. Πλησιάζετε τοὺς ἀλτῆρας στὸ στῆθος. Ἀνοίγετε. Κάνετε αὐτὴ τὴν κίνησι δίχως νὰ καμπουριένετε, προτεταμένο τὸ στῆθος. Γυμνὴ μπροστὰ σὲ καθρέφτη γιὰ νὰ ἐπιβλέπετε τὶς κινήσεις, καὶ τοὺς μῦς ποὺ συνδυάζονται μὲ τὸ στῆθος. 30 φορές. Ἔπειτα σταθῆτε σὲ ἀπόστασι πενῆντα ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ἀκουμπᾶτε τὰ χέρια. Λυγίζετε τοὺς ἀγκῶνες πλησιάζοντες τὸ στῆθος πρὸς τὸν τοῖχο, ν' ἀγγίσῃ ἡ μύτη. 30—50 φορές. Ἔπειτα ξαπλώνεσθε χάμω. Ἔχετε μιὰ λεκάνη μὲ πολὺ κρύο νερὸ καὶ δύο σφουγγάρια. Τὰ φέρνετε ἄνωθεν τοῦ στήθους, πιέζετε τὰ σφουγγάρια. Τὸ νερὸ νὰ

Σταθερότης

—Πῶς; Μοῦ ξαναφέρνετε πίσω τὸν ἀρραβῶνα ποὺ ἀγοράσατε χθές; Καλά, δὲν τοὺς ἄρεσε τὸ δαχτυλίδι;

—Τὸ δαχτυλίδι τοὺς ἄρεσε... Ἐγὼ ὅμως δὲν τοὺς ἄρεσα.

Οἱ νέοι ποὺ γράφουν

Ὁ πόθος

Ποσες φορὲς ὁ πόθος μου
ποὺ εἶχα γὼ γιὰ σένα
σὰν κῦμα, μέσα τῆς καρδιᾶς
χτυποῦσε τ' ἀκρογιάλι,
καὶ μοῦφερνε πολλὲς φορὲς
μελαγχολία τόση...
κι' ἄλλες στιγμὲς μοῦ ἔφερνε
γιὰ σὲ χαρὰ μεγάλη.

Μὰ πᾶν' ἐκεῖνες οἱ στιγμές,
τὸ κῦμα δὲν ὑπάρχει,
ὁ πόθος μου ἐσβύστηκε
καὶ ἡ καρδιά μου μένει,
ἀπ' τοῦ ἔρωτος τοὺς πόθους
ἥσυχη τώρα πιά,
δυστυχισμένη εἶν' ἄρά γε,
ἢ πιὸ εὐτυχισμένη;

Ἰωάννινα

ΒΑΣΙΛ. Κ. ΒΛΕΤΣΑΣ

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Τὸ φτέρνισμα καὶ ἡ εὐτυχία

Ἐρωτήσατε ποτέ σας νὰ μάθετε πόθεν προέρχεται ἡ συνήθεια νὰ ὑποδέχωνται μ' ἕνα χαιρετισμὸ καὶ μιὰ εὐχή, ἕνα κοινότατο πρᾶγμα: τὸ φτέρνισμα;

Δὲν ἀρκεῖ ν' ἀπαντήσωμε ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶνε ἀρχαιοτάτη, ὅτι ἀνάγεται στὴν ἐποχὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων, ἐκτὸς ἂν δὲν προέρχεται ἀπὸ πιὸ παλαιὰ ἐποχὴ τῶν Ἑβραίων τοῦ Νῶε.

Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ ἱστορία δὲν μᾶς ἔχει διαφωτίσει διόλου ἐπ' αὐτοῦ καὶ θὰ περιορισθοῦμε στὶς ἐξηγήσεις ποὺ μᾶς δίδει ἡ μυθολογία.

Κατὰ τὸν μῦθο, λοιπόν, ὅτε ὁ Προμηθεὺς ἐτελείωσε τὸ ἀπὸ ἄργιλο ὑπέροχο ἄγαλμά του, ποὺ ἀναπαρίστανε τὸν ἄνθρωπο, κάθησε καὶ τὸ κύτταζε κάπως στενοχωρημένος, γιατὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τοῦ δώσῃ ζωὴ καὶ κίνησι.

Τότε ἐζήτησε τὴ βοήθεια τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐδέχθη εὐχαρίστως καὶ τοῦ ἐνεπιστεύθη ἕνα μπουκαλάκι, τὸ ὁποῖον περιεῖχε ἡλιακὲς ἀκτῖνες.

Ὁ Προμηθεὺς τότε ἔβαλε τὸ μπουκαλάκι κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ ἀγάλματος καὶ ξαφνικὰ τὸ ἄγαλμα φτερνίστηκε. «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ!», φαίνεται ὅτι εἶπε τότε ὁ Προμηθεὺς ὡς σημεῖον εὐχαριστίας.

Καὶ τὸ ἄγαλμα, ποὺ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔγινε ἕνας ζωντανὸς ἄνθρωπος, ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Προμηθέως, κι' ἐπειδὴ οἱ πρῶτες λέξεις ποὺ ἀκούει κανεὶς εἶνε αὐτὲς ποὺ τοῦ κάνουν μεγαλύτερη ἐντύπωσι καὶ τὶς μαθαίνει, ἔτσι τὶς θυμῶταν πάντοτε καὶ τὶς μετέφερε σὲ ὅλους τοὺς ἀπογόνους του. Ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ πρώτου ἀνθρώπου — κατὰ τὴ μυθολογία — ἐπῆραν τὴ συνήθεια νὰ εὔχωνται στοὺς φτερνιζομένους ὑγεία καὶ εὐτυχία.

Μήπως μ' ἕνα φτέρνισμα τὸ νεογέννητο δὲν χαιρετᾷ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου;

Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμε στοὺς ἀρχαίους...

Ἂν ἀκούσωμε τί μᾶς λέει ὁ Ἀριστοτέλης, αἰτία τῆς μεγάλης αὐτῆς τιμῆς ποὺ δίδεται στὸ φτέρνισμα, καὶ ὄχι...στὸ βῆχα, ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ φτέρνισμα προέρχεται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο, τὸ πιὸ εὐγενικὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, οἱ μὲν Ρωμαῖοι ἔλεγαν: «Χαῖρε!», οἱ δὲ Ἕλληνες: «Ὁ Δίας νὰ σὲ προστατεύσῃ!».

Οἱ Ἕλληνες μάλιστα, ὅταν δὲν εἶχαν κανένα νὰ τοὺς εὐχηθῇ τὴν ὥρα ποὺ ἐφτερνίζοντο, ἐπειδὴ ἦσαν προληπτικοί, ηὔχοντο μόνοι τους στὸν ἑαυτό τους.

Ὁ Ξενοφῶν σχετικῶς μὲ τὸ ταξίδι του στὴν Περσία, διηγεῖται ὅτι ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ἐφτερνίζετο, ὅλοι ὑπεκλίνοντο μπροστά του.

Ἡ νεωτέρα ἱστορία ἀναφέρει ὅτι καὶ οἱ Ἰνδιᾶνοι τῆς Φλωρίδος ἔχουν τὴν ἴδια συνήθεια. Ὁ χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναφέρει ὅτι χάρις σ' ἕνα φτέρνισμα κατέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς ἐκείνης.

Ἂν ρίξωμε μιὰ ματιὰ στὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, βλέπομε ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ λαοί, καθένας μὲ τὸν τρόπο του, εὔχονται. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μάλιστα ποὺ δίνουν χαρακτηρίζεται καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ λαοῦ.

Ἐμεῖς οἱ Ρωμηοὶ λέμε: «Γειά σου!». Οἱ Ἰταλοὶ λένε: «Ὑγεία, εὐτυχία, ἑκατὸ χρόνια καὶ ἀρσενικὰ παιδιά!». Δηλαδὴ αὐτοὶ εὔχονται ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς.

Οἱ μαῦροι τοῦ Νίγηρος, τῶν ὁποίων ὅλη ἡ εὐτυχία συνίσταται στὸ καλὸ φαΐ, εὔχονται στὸ φτερνιζόμενο: «Καλὴ χώνεψι στὴν κοιλιά σου».

Στὰς Ἰνδίας, ὅπου οἱ γυναῖκες εἶνε πάρα πολὺ κρυμμένες, ὅταν μιὰ ἀπ' αὐτὲς φτερνιστῇ, ἔχει τὴν ἰδέα ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ἄνδρας της τῆς κάνει ἀπιστία καὶ ἀρχίζει τοὺς ἐξορκισμούς!...

Κατὰ τοὺς Ρωμαίους, ὅταν φτερνίζεσαι δεξιὰ σημαίνει εὐτυχία. Ἐνῷ ἀριστερὰ σημαίνει δυστυχία.

Ὁ Κάτουλος ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἔρως ἐφτερνίζετο πάντοτε δεξιά.

Ἂν κανένας ἐφτερνίζετο τὴ στιγμὴ τῶν ἐρωτικῶν του διαχύσεων αὐτὸ ἐσήμαινε εὐτυχίαν.

Ἐν τέλει ἀπεδίδετο σ' αὐτὸν τὸν ὑπερφυσικὸ σπασμὸ μιὰ ἐκδήλωσις σατανική.

Ὁ Σωκράτης μάλιστα ἦτο πεπεισμένος ὅτι κάθε ἀμφιβολία του ἢ ἀναποφασιστικότης κατέληγε σ' ἕνα φτέρνισμα, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ «δαιμόνιον» τοῦ ἐξεφράζετο καὶ τοῦ ἔδινε τὴ σωστὴ ἰδέα.

Ἐπίσης στὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη τῶν Ρωμαίων τὸ φτέρνισμα ἐθεωρεῖτο ὡς κακὸ μήνυμα γιὰ ἀρρώστεια ἢ προμήνυμα ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ Πλίνιος μάλιστα ἀναφέρει ὅτι ὡς μέσον νὰ περάσῃ τὸ κεφάλι ἦτο νὰ προκαλῆται φτέρνισμα μ' ἕνα φτερό!

Ὁπωσδήποτε ἡ πραγματικὴ προέλευσις τῆς εὐχῆς στὸ φτέρνισμα μένει ἄγνωστη.

Πάντως οἱ πρωτόγονοι λαοὶ μέσα σὲ κάθε ἀνθρώπινη σωματικὴ ἢ ψυχικὴ ἐκδήλωσι ἔβλεπαν κάτι τὸ ὑπερφυσικὸ κι' ἐπομένως, μιὰ ἐπέμβασι ἀνωτέρας δυνάμεως, τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Θεοῦ, τοὐλάχιστον, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ Ὅμηρος, τὴν παρουσία ἑνὸς «φίλου δαιμονίου».

πέφτη ὁρμητικὰ ἐπὶ τοῦ στήθους, ψυχρό. Ἐπαναλάβατε 10 φορές. Μέσα στὸ νερὸ αὐτὸ θὰ ἔχετε λυώσει προηγουμένως μιὰ χούφτα χοντρ ἁλάτι. Τὸ μικρὸ αὐτὸ ντοὺς νὰ γίνεται πρωῒ καὶ βράδυ. Μετὰ τὸ ντοὺς κάνετε μιὰ ἐλαφροτάτη ἐντριβὴ μὲ ἐλαιόλαδο. Γράψτε μου ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα.

(Σὲ ὅσες δὲν πρόφτασα νὰ ἀπαντήσω, στὸ προσεχές).

VASUS-MANAS

Μὲ τὸ κεφάλι κάτω διάβαινε! Ὁλόγυρά του κορμιὰ γυμνὰ τὸν περικύκλωναν! Γυναῖκες ὤμορφες! Φίλοι γλεντηστᾶδες!

Χέρια, πολλὰ χέρια ὑψώνονταν παρακλητικὰ σ' αὐτόν. Ἄγγιζαν τὸ κορμί του! Τὸ ἔκαιγαν!

Ἔτρεμε σύγκορμος σὰν τὸ δεντρί!

Χείλη, κόκκινα χείλη, ματωμένα τοῦ δινόντουσαν γιὰ φίλημα!

Χείλη ποὺ δίνανε τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο!

Ἀηδίασε!

Ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του ἀλλοῦ! Ψηλά! Στὸν οὐρανό! Σ' ἄλλα μέρη! Μὰ κάτι τὸν τράβαγε πρὸς τὰ κάτω! Κάποια ἀόρατη δύναμις τὸν κλώτσαγε! Τὰ χέρια, τὰ κρινόχερα, μὲ τὰ ματωμένα νύχια τοῦ γύπα, τὸν τράβαγαν!

Ξέσκιζαν τὶς σάρκες του! Τὶς μάτωναν καὶ τὸ αἷμα γινόταν ἕνα μὲ τῶν νυχιῶν τους!

Δὲν ἔβλεπε!

Ἡ ψυχή του ἤτανε τυφλή!

Ἡ καρδιά του, ματωμένη ἀπ' τὸν πόνο καὶ κομματιασμένη, δὲν ἔνοιωθε τίποτα... Τίποτα!

Τὰ μάτια του μονάχα, τὰ σάρκινα, βλέπανε! Τί ὅμως; Ὅ,τι κι' αὐτὸς εἶνε! Σάρκες... σάρκες! Σαπίλα καὶ βρῶμα!

Ἡ ψυχή του, ἡ τυφλή, γονάτισε!

Ἕνα δάκρυ κύλησεν ἀπ' τὰ μάτια του τὰ γήϊνα!

Μιὰ προσευχὴ ξέφυγεν ἀπ' τὰ χείλη του, τὰ τρεμάμενα χείλη του!...

Ὅλος ὁ τόπος φωτοκάηκε!

Χρυσάφι ξεχύθηκε καὶ φώτισε! Μισόκλεισε τὰ μάτια!

Τὰ χέρια τ' ἁμαρτωλὰ ἔπεσαν! Σιγὴ γίνηκε! Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι! Ἔβαλε τὸ χέρι του προσήλιο! Ἀγνάντεψε!

Ἀγνάντεψε μιὰ γυναῖκα ἀσπροντυμένη, φωτολουσμένη, ποὺ ρχότανε κατὰ πάνω του!

Τὰ μαλλιά της, τὰ χρυσᾶ, ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ ἥλιου, ἦσανε ξέμπλεκα πάνω στοὺς ὤμους της! Ὁλόχρυσος φωτοστέφανος! Τὸ κορμί της, τὸ λυγερὸ κορμί της σκέπαζε ἄσπρο, ἄσπιλο φόρεμα τόσο ἄσπρο ὅπως τὸ κρινόκορμό της!

Τὰ μάτια της! Ἡ θάλασσα, ἡ γαλανή, ἡ γαληνεμένη, ἡ γλυκοκυματοῦσα ἦσανε τὰ μάτια της τὰ γλυκά! Τόσο γλυκὰ ποὺ σοῦ ρχότανε νὰν τὰ φιλᾷς, νὰν τὰ φιλᾷς, νὰ μὴ χορταίνῃς καὶ ἀπὸ εὐτυχία νὰ μεθᾷς!

Κοντοζύγωσε!

— Ἦλθα! τοῦ εἶπε, μὲ ζήτησες;

— Ναί, μὰ ποιὰ εἶσαι;

— **Vasus—Manas**! Πνεῦμα τοῦ καλοῦ μὲ λένε ἐκεῖ ποὺ μένω στὴν ἀνατολὴ τὴν αἰώνια! Μινακὶ μὲ λένε χαϊδευτικά! Ἦλθα νὰ σ' ὁδηγήσω στὴν εὐτυχία στὴν ἀλήθεια! Αὐτὴ ποὺ ζητᾷς! Πρῶτ' ἀπ' ὅλα σοῦ χαρίζω τὴν ἀγάπη μου! Τὴν ὁδηγήτρα στὸ κάθε καλὸ καὶ στὴν εὐτυχία! Πές μου καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς;

— Ὦ Μινακί! Vasus=Manas! Λατρευτή! Ποθητή! Ἀγαπημένη! Δὲν σ' ἀγαπῶ... δὲν σ' ἀγαπῶ... ὄχι... ὄχι... δὲν σ' ἀγαπῶ, μά... σὲ λατρεύω!

Μόν' αὐτὴ σοῦ πρέπει καὶ εἶνε λίγη!

Πῆρε στὰ στήθη της τὸ κεφάλι του! Χάϊδεψε τὰ μαῦρα σὰν τὴ νύχτα τῆς ψυχῆς του μαλλιά! Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ δικό του! Ἡ καρδιά τους, ἡ διπλὴ καρδιά τους χτύπαγε γοργὰ-γοργά!

Στὰ στήθεια του τότες ἔνοιωσε μιὰν ἀνείπωτη εὐτυχία νὰ τὰ πλημμυρίζῃ! Ἕνα φῶς, χρυσὸ φῶς φώτισε τὸ εἶναι, τὴν ψυχή του τὴ ζωή του! Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταξε. Ἕνα δάκρυ εἶχε κυλήσει ἀπ' τὰ μάτια του τὰ φωτερά! Μὲ τὰ μαλλιά της ποὔχανε τὸ φῶς τοῦ ἥλιου τὸ στέγνωσε!

— Ναί, Μινακί, φώτισες τὴν ψυχή μου, τὸ δρόμο μου, τὴ ζωή μου! Στὰ χέρια σου εἶνε ἡ ζωή μου ποὺ τὴ μισοῦσα!

— Ἡ ζωή σου, ζωή μου! Ἡ ἀγάπη μας, ἡ ἁγνὴ ὁδηγήτρα!

Καὶ τότε ἔζησε! Ἀπὸ τὴ μέρα κείνη, τὴ θεϊκιά, γνώρισε τὴν εὐτυχία, στὴν ἄδολη ἀγάπη ὁ Ντικοζί, ὁ ποιητής, κοντὰ στὴ Μινακί, τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε, ποὺ λάτρεψε καὶ τραγούδησε, στὰ τραγούδια του!

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ

Ἱκεσία

Ἐλᾶτε, Μοῦσες, ψάλτε μου
(χαρμόσυνα τραγούδια,
τῆς πονεμένης τῆς καρδιᾶς τ'
(ἀνθρώπου νανουρίστρες,
τὸν μαγεμένο ἀνθόκηπο μὲ τ'
(ἄσπρα πεταλούδια,
ἡ θάλασσα καὶ τὰ βουνὰ ψᾶλτε
(μου, τραγουδίστρες.

Ψᾶλτε καὶ διῶχτε μακρυὰ τὴ
(θλῖψι ἀπὸ ἐμένα
μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια σας, ὦ
(Μοῦσες, τὰ οὐράνια
μεθῦστε με καὶ κάμετε νὰ γί-
(νουν ξεχασμένα
τὰ τόσα, ποὺ ἐφόρεσα μαρτυρι-
(κὰ στεφάνια.

Ἐσεῖς, ποὺ πρόθυμα ἤλθατε ὕ-
(μνους νὰ μοῦ χαρίστε
γιὰ ἐκείνη, ποὺ μ' ἀγάπαε κι'
(ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα,
ἐλᾶτε πιὰ τώρα σιμά, γλυκὰ νὰ
(τραγουδῆστε
γιὰ νὰ ξεχάσω ἐκείνηνε, κείν'
(τὴ μαυροματοῦσα.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΣ

Θύμησες

..... Κι' ἀκούραστα ριχτήκαμε σὲ μιὰ καινούργια στράτα ποὺ στὰ μαγικὰ μᾶς ἔφερε παλάτια μιᾶς παντοδύναμης τρανῆς θεᾶς, μιᾶς εὐτυχίας ἄφθαστης, «τῆς ἀγάπης». Καὶ πρωτόγνωρη νοιώσαμε λαχτάρα κι' οἱ ματιές μας βυθίστηκαν στὸ ἄπειρο κι' οἱ ψυχές μας μεθύσανε πολλὲς φορὲς καὶ μαρτυρήσανε τὰ εἶναι μας τὴ χαρὰ ποὺ μᾶς πλημμύριζε. Καὶ μ' ἄφωνα τὰ χείλη μας, χωρὶς λόγια ποὺ μᾶς ἤτανε ὁλότελα περιττά, ζήσαμε τὸ μεγαλεῖο θείων κι' ἀξέχαστων στιγμῶν ποὺ χάρισε ἡ ἀγάπη μας.

Καὶ νοιώσαμε καὶ πήραμε ὁλάκερα ἀπόβραδα γλυκὰ τὰ χάδια, τὸν πόνο μας τὸν πνίξαμε φορὲς ἀμέτρητες πολλὲς καὶ σμίξαμε τὶς σκέψεις μας σὲ μιὰ κοινὴ θυσία, σὲ μιὰ λατρεία ἄφθαστη ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον. Καὶ μᾶς συνέδεσε ἡ ἄχαρη ζωὴ δυνατά, τόσο δυνατὰ καὶ στερεὰ κι' ἀνταμώθηκαν μέσα μας ὁ πόνος κι' ἡ χαρὰ καὶ νοιώσαμε στὰ φυλλοκάρδια μας τὸν ἄχαρο τοῦ χωρισμοῦ τὸν πόνο τὸν πικρὸ καὶ κλάψαμε γιὰ μιὰ εὐτυχία ποὺ τὴ θαροῦσαμε πὼς χάνονταν. Μὰ γελαστήκαμε πολύ. Θέριεψε μέσα μας κάθε τι μεγάλο ἢ μικρό, σπουδαῖο ἢ ἀσήμαντο, πῆρε διαστάσεις τέτοιες, μᾶς κύκλωσε τόσο πολύ, μᾶς ἔφερε σὲ κόσμους ξωτικοὺς καὶ ἄγνωστους κι' ἔγινε μόνος τῆς ζωῆς μας πιὰ μοναδικὸς σκοπὸς ἡ τρανή μας ἡ ἀγάπη. Καὶ ζοῦμε πιὰ τώρα πικρὲς τοῦ χωρισμοῦ τὶς ὧρες προσμένοντας τὶς μεγάλες κεῖνες στιγμὲς τῆς ἀπολύτρωσης, τὶς γλυκειὲς στιγμὲς τοῦ γοργοῦ γιὰ πάντα σμιξίματος.

Καὶ ζοῦμε ὅμως καὶ τώρα στιγμὲς εὐτυχίας ποὺ κάποτε-κάποτε τὸ φειδωλὸ τῆς μοίρας χέρι μᾶς χαρίζει, μιᾶς εὐτυχίας ψωρινῆς ποὺ δὲν εἶνε παρὰ μονάχα ἕνα ὄνειρο —γιατὶ κάθε εὐτυχία ποὺ τὸ χέρι δὲν τὴ φθάνει, δὲν εἶνε παρὰ μονάχα ἕνα ὄνειρο— κι' ἐλπίζουμε βαθειὰ πὼς γρήγορα θὰ φθάσουμε καὶ στὴν πραγματικότητα...

ΝΟΥΛΙ—ΡΟΥΠΗΣ

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε ἂν βάψητε μόνη Σας ἕνα περυσινό Σας μὲ τὰς γνησίας γερμανικὰς βαφὰς ARTI, αἱ ὁποῖαι κάθε παληὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο καὶ μοντέρνο. Δὲν εἶνε ρεκλάμα εἶνε πραγματικότης. Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῆτε. Αἱ βαφαὶ ARTI ἐτιμήθησαν εἰς ὅλας τὰς διεθνεῖς ἐκθέσεις μὲ τὰ πρῶτα βραβεῖα. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Ἐμπορικὰ

Μικρὴ διαφορά

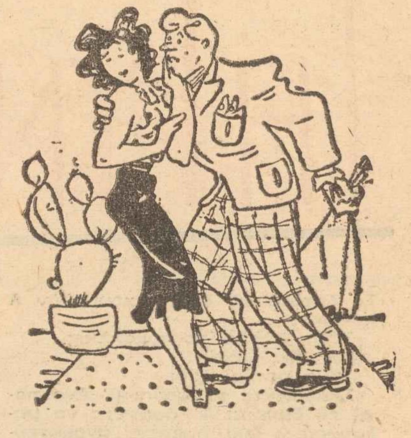

—Ὄχι, ὄχι, Εὐγένιε, δὲν πρέπει νὰ μὲ φιλήσῃς ἐν ὅσῳ θὰ εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι.

—Εἶσαι κακή!

—Ἔτσι κάνω πάντοτε!

Μιὰ ἔκθεσις παιγνιοχάρτων

Μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἔκθεσις ἄνοιξε στὸ Λονδῖνον. Σ' αὐτὴν ἔχουν ἐκτεθῆ 7000 μάτσα τραπουλόχαρτα μαζεμένα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ ἀντιπροσωπεύουν διάφορες ἐποχές.

Χαρτιὰ διαφόρων ποιοτήτων, μὲ φιγοῦρες ποικίλες, μὲ σχήματα, μὲ τοπία.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει καὶ μιὰ τράπουλα ἀπὸ 52 χαρτιά, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1680 καὶ κάθε χαρτί της ἀναπαριστᾷ κι' ἕνα τοπίο τῆς Ἀγγλίας.

◆◆◆

Καλὲς γιὰ κρέμασμα

— Εἶνε καλὲς οἱ γραβάτες σας; Εἶνε στερεές;

—Στερεές; Τί λέτε κύριε, αὐτὸς ποὺ κρεμάστηκε σήμερα τὸ πρωΐ, ἔδεσε μιὰ τέτοια γραβάτα καὶ πνίγηκε.

ΟΛΗ Η ΑΘΗΝΑ ΣΗΜΕΡΑ
ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΟ
ΜΙΛΑΕΙ
ΤΟ ΚΡΑΣΙ...
Πρώτη φορὰ σὲ κωμῳδία
ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΟΥΝΤΑΙ
ΟΛΕΣ ΟΙ ΣΚΗΝΕΣ
ΜΙΛΑΕΙ
ΤΟ ΚΡΑΣΙ...
ΚΑΙ ΦΩΝΑΖΕΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ
ΑΠΟ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΝ
Μὴ στενοχωρῆσθε ἂν δὲν
προφθάσετε νὰ ἰδῆτε τὸ
ΜΙΛΑΕΙ
ΤΟ ΚΡΑΣΙ...
πρὶν φύγετε γιὰ τὴν ἐξοχή
σας, διότι ὅταν θὰ ἐπιστρέ-
ψετε τὸν Σεπτέμβριον
ΠΑΛΙΝ ΤΟ
ΜΙΛΑΕΙ
ΤΟ ΚΡΑΣΙ...
ΘΑ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ
ΘΕΑΤΡΟ
ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Οἱ περιπέτειες τοῦ Σέρλοκ Χόλμς

ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ ΑΝΑΣΤΑΤΟΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Τὸ Λονδῖνον εἶνε ἀνάστατον ἀπὸ μιὰ σειρὰ μυστηριωδῶν ἐγκλημάτων ποὺ γίνονται πάντοτε τὴ νύχτα καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Γυναῖκες βρίσκονται δολοφονημένες. Ἡ ἀστυνομία εἶνε ἀνάστατη καὶ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου Οὐάρν ἀπηλπισμένος ζητεῖ τὴν βοήθειαν τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Τὴ στιγμὴ ποὺ συζητοῦν, ἀγγέλλουν ἕνα νέον ἔγκλημα. Ἡ ὡραία ἠθοποιὸς Λίλιαν Μπὲλλ εὑρέθη κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο δολοφονημένη μέσα στὸ ἁμάξι της. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀφοῦ βάζει στοίχημα μὲ τὸν ἀστυνομικὸ Μόρφυ φεύγει γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὶς ἔρευνές του. Πηγαίνει μετημφιεσμένος στὸ σπίτι τῆς ἀοιδοῦ, ἐξετάζει τὸ πτῶμα της. Ἐκεῖ βρίσκει καὶ τὸν Μόρφυ μετημφιεσμένον σὲ ἀλήτη. Μετημφιεσμένος κατόπιν εἰς ἀριστοκράτην ποὺ κάνει χρῆσιν ναρκωτικῶν, πηγαίνει εἰς τὸ ὀπιοποτεῖον τῆς κ. Καζανιά, ὅπου πληροφορεῖται ὅτι ἐκεῖ ἐσύχναζε ἡ ὡραία ἠθοποιός. Κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονήν του συμβαίνει ἕνας φόνος, ὁμοίως μὲ τοὺς προηγουμένους εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς πληροφορεῖται ὅτι πρόκειται περὶ τῆς δεσποινίδος κομήσσης ντὲ Μαλμαιζὸν καὶ σπεύδει νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα της.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

—Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης ἐν ἀμηχανίᾳ, ἡ καμαριέρα ποὺ ἔστειλα στὴν κάμαρα τῆς δεσποινίδος, ὡμολόγησεν ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμοὺς πὼς ἡ κόμησσα δὲν εἶνε ἐκεῖ.

Ὁ κόμης ντὲ Μαλμαιζὸν ἐσηκώθη. Ἦτο κάτωχρος.

—Ἀλλὰ τότε... ποῦ... ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου; ἔκραξεν μανιωδῶς. Μοῦ φαίνεται πὼς συμβαίνουν παράδοξα πράγματα ἐδῶ. Γρήγορα, Μπατίστ, φώναξε ἐδῶ τὴν καμαριέρα.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθεν ἀμέσως. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἐπλησίασε τὸν ἀσπρογένην ἀριστοκράτην ἐκεῖνον καὶ τοῦ εἶπε μὲ τόνον συμπαθείας:

—Κύριε κόμη, τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρώτερον ἀπ' ὅ,τι τὸ φαντάζεσθε: ἡ κόρη σας ἀπέθανε.

—Ἀπέθανε!... Θεὲ μεγαλοδύναμε! Ἡ Εἰρήνη ἀπέθανε!... Ἀλλά, ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν! Ἕνα πλάσμα, ὀλιγώτερον τῶν εἴκοσι ἐτῶν, ὑγιές, εὔθυμον.

—Κύριε κόμη, ἡ κόρη σας ἐδολοφονήθη! ἐπανέλαβεν ὁ Χόλμς μὲ δυνατὴν φωνήν.

Ὁ κόμης κατέπεσε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐπὶ τοῦ καθίσματος. Προσέβλεπε τὸν ἀστυνομικὸν μὲ βλέμμα ἀπλανές. Τέλος ἀπὸ τὰ χείλη του ἐξέφυγον αἱ λέξεις:

—Ἐδολοφονήθη, εἴπατε!... Ἐννοῶ τώρα διατὶ σεῖς ἤλθατε νὰ μοῦ κάμετε τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτήν. Ἡ Εἰρήνη ἐδολοφονήθη!

Καὶ ὁ κόμης ντὲ Μαλμαιζὸν ἐσκέπασε τὰ μάτια του μὲ τὰ χέρια του.

—Καὶ ποῦ ἦτο τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί; ἐγόγγυσε. Ποῦ τῆς συνέβη τὸ φρικῶδες αὐτὸ δυστύχημα; Μίστερ Χόλμς, ἂν δὲν μοῦ ὡμιλούσατε σεῖς, θὰ ἐνόμιζα ὅτι θέλουν νὰ μοῦ παίξουν καμμιὰ σκληρὰ ἀστειότητα ἢ θέλουν μὲ ἕνα ψεῦδος νὰ μὲ ἐξωθήσουν εἰς κανένα κίνημα ἀπογνώσεως. Ὁμιλῆστε, σᾶς παρακαλῶ, πέστε τα μου ὅλα... Ποῦ ἐδολοφονήθη ἡ Εἰρήνη;

—Μέσα εἰς τὸ ὀπιοποτεῖον τῆς κ. Καζανιά, ἕνα ἀπαισίας φήμης σπίτι, ὅπου ἡ κόρη σας ἐσύχναζε ἀπὸ τινων ἡμερῶν.

Ὁ κόμης ντὲ Μαλμαιζὸν ἐσηκώθη, ἐσκούπισε τὰ δάκρυα, ποὺ ἐπλημμύριζαν τὰ μάτια του. Μία παγερὰ ψυχρότης ἁπλώθηκε στὰ χαρακτηριστικά του, ἐνῷ μία τραχεῖα ἔκφρασις μετεμόρφωνε τὴν φυσιογνωμίαν του.

—Ἄ! ἔτσι! ἐπρόφερε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον. Ἡ κόρη μου ἐσύχναζεν εἰς τὰ ὀπιοποτεῖα!... Τότε λοιπὸν δὲν εἶνε μεγάλη ἡ ἀπώλεια, ὅπως ἐνόμιζα... Ἂς ὁμιλήσωμεν δι' ἄλλα, ἂν ἀγαπᾶτε. Ὅσον ἀφορᾷ σᾶς, κύριε, ἐκάματε τὸ καθῆκον σας καὶ θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου λίαν ὑποχρεωμένον ἀπέναντί σας.

—Κύριε κόμη, ἂν εἶμαι ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης σας, ἐπιτρέψατέ μου νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κομήσσης. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ. Θὰ εὕρω ἴσως ἐκεῖ μέσα κανὲν τεκμήριον, δυνάμενον νὰ μὲ θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φονέως.

—Εἶσθε ἐλεύθερος, κ. Χόλμς. Κάμετε ὅ,τι θέλετε. Μπατίστ, ὁδήγησε τὸν κύριον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κομήσσης.

Καὶ ὁ κόμης ντὲ Μαλμαιζὸν ἐξηφανίσθη διὰ μιᾶς παραπλεύρου θύρας, ἐνῷ ὁ ὑπηρέτης ὡδήγει τὸν Σέρλοκ Χόλμς ἀνάμεσα μιᾶς ἀτελευτήτου σειρᾶς πολυτελῶν διαμερισμάτων. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς ἕνα δωμάτιον ταπετσαρισμένον μὲ γαλάζιο ἀτλάζι.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ δωμάτιον τῆς κομήσσης, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

—Εὐχαριστῶ, φίλε μου, μπορεῖς τώρα νὰ φωνάξῃς τὴν καμαριέρα; ἂν δὲν θέλῃ νὰ ἔλθῃ, τὴν φέρνεις διὰ τῆς βίας.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔρριψε ἕνα γενικὸν βλέμμα ἐπισκοπήσεως εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἀπέπνεε τὴν εὐμάρεια καὶ τὴν πολυτέλειαν μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων, ὅπου εὐκόλως ἠδύναντο νὰ ἀναπτυχθοῦν τὰ πάθη τῆς κομήσσης, ὅπως ἀναπτύσσονται τὰ ἄνθη μέσα εἰς ἕνα θερμοκήπιον.

—Νά την, ἡ μὶς Δόλυ! ἐφώναξεν ὁ ὑπηρέτης. Δὲν ἤθελε νἄρθῃ, τὴν πῆρα ἀγκαλιὰ καὶ τὴν ἔφερα, ὅπως διατάξατε.

Ἡ καμαριέρα ἐγόγγυζε καὶ ἔκλαιε συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

—Πές μου, τὴν ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος, βοηθοῦσες τὴν κυρία σου, ὅταν ἔφευγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι; Κύτταξε, νὰ μοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια... Τὰ ψέματα δὲν ὠφελοῦν πιά! Συνέβηκε δυστύχημα στὴν κυρία σου.

—Ναί... ἐσυμβούλευσα πολλὲς φορὲς τὴν κόμησσα, μὰ δὲν ἄκουε... Τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Ἤμουν ὑπηρέτριά της, ἔπρεπε νὰ ὑπακούω.

—Τὸ χρέος σου ἦτο νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν κόμητα. Ποῦ ἔχεις τὴν ἰδέα πὼς πήγαινε ἡ κόμησσα, ὅταν ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ σπίτι;

—Στοῦ ἐραστοῦ της, ἀπήντησεν ἡ καμαριέρα.

—Πολὺ καλά, στοῦ ἐραστοῦ της... Καὶ ποιὸς ἦτο αὐτός;

—Δέν... ξέρω.

—Δὲν ξέρεις; Εἶσαι ψεύτρα τὸν ξέρεις πολὺ καλά.

—Ψέματα λέγει, κύριε, ψεύτρα εἶνε, διέκοψεν ὁ ὑπηρέτης. Μὴν τὴν πιστεύετε. Δὲν λέγει καθόλου ἀλήθεια.

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, πέστε στὸν χονδροειδῆ αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ εὐγένεια ἐπάνω του, νὰ φύγῃ καὶ θὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, διεβεβαίωσεν ἡ καμαριέρα.

—Πήγαινε, εἶπεν ὁ Χόλμς εἰς τὸν ὑπηρέτην. Ἄφησέ με μόνον μὲ τὴν μικρή.

—Ἀφοῦ τὸ θέλετε, κύριε, φεύγω. Ἀλλὰ σᾶς τὸ λέγω· μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνην. Κάθε λόγος της εἶνε κι' ἕνα ψέμα.

Καὶ ἀπειλῶν μὲ τὸν γρόνθον τὴν κομψὴν καμαριέραν ὁ Μπατίστ ἐξῆλθε. Ὁ ἀστυνομικὸς ἔνευσεν εἰς τὴν νεαρὰν κόρην νὰ πλησιάσῃ.

—Πρῶτον σᾶς εἰδοποιῶ, τῆς εἶπε μὲ τόνον γαλήνιον, ὅτι ἠμπορῶ νὰ σὲ βάλω σὲ μεγάλες σκοτοῦρες, ἂν σὲ καταγγείλω. Ἐμεσίτευες εἰς τὰς σχέσεις τῆς κυρίας σου καὶ ξέρεις, ὁ νόμος δὲν χωρατεύει μὲ τὶς ψιλοδουλειὲς αὐτές.

—Ἄ! Θεέ μου... Θὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα, ἐδήλωσεν ἡ καμαριέρα, τρομαγμένη. Ἡ νεαρὰ κόμησσα εἶχε... σχέσεις μέ... δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ, ντρέπομαι πάρα πολύ.

—Ντρέπεσαι; Ἔπρεπε νὰ ντραπῇς ἐνωρίτερα καὶ νὰ ἐμποδίσῃς τὴν κυρία σου, ἀθῶαν ἀκόμη πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀπὸ ἕνα καταστρεπτικὸν ἔρωτα. Τώρα δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ κοκκινίσῃς. Πρέπει ἢ νὰ πῇς τὴν ἀλήθεια, ἢ νὰ πᾷς φυλακή!

—Ἔχετε δίκαιον, κύριε. Πρὸ ἓξ ἢ ὀκτὼ μηνῶν ἡ κόμησσα δὲν ἐσκέπτετο τέτοια πράγματα. Ἦτο ἀθῶα, ἡ καϋμένη, εὔμορφη σὰν ἄγγελος. Ἀλλ' ὁ κόμης εἶχε πάρει στὴν ὑπηρεσίαν του ἕνα ἱπποκόμον διὰ τὰ ἄλογα τῆς καβάλλας, τῶν κυνηγιῶν καὶ τῶν ἱπποδρομιῶν.

—Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἱπποκόμος αὐτός;

—Κάρολος Λαϊκε. Εἶνε ἕνας εὔμορφος νέος, πρέπει νὰ τὸ παραδεχθοῦμε. Καβάλλα εἶνε σὰν θεός, ἔχει κάτι μάτια...

—Φτάνει, φτάνει, διέκοψεν ὁ Χόλμς. Αἱ φυσικαὶ ἀρεταὶ τοῦ κ. Λαϊκε πολὺ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουν. Προτιμῶ νὰ μάθω πῶς ἐσχετίσθη μὲ τὴν κόρην.

—Ἁπλούστατα, σὰν τὴν καλημέρα. Κατὰ διαταγὴν τοῦ κόμητος, ὁ Λαϊκε ἔδινε μαθήματα ἱππασίας εἰς τὴν κόμησσαν... Ἔτσι λοιπὸν ἦταν πάντα μαζί.

—Ἄ! ἄ! κατάλαβα. Λοιπόν, μὲ μίαν λέξιν, εἶπεν ὁ ἀστυνομικός, ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν καμαριέραν, ὁ κύριος αὐτὸς Κ. Λαϊκε καὶ ἡ κόμησσα Εἰρήνη εἶχαν σχέσεις.

—Ναί... εἶνε πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ τὸ ἀρνηθῶ.

—Ἐγνωρίζατε ποῦ ἔδιδαν ραντεβοῦ οἱ δύο ἐρασταί;

—Ναί, εἰς ἕνα ὀπιοποτεῖον. Ἐκείνη ποὺ τὸ βαστᾷ ὀνομάζεται, νομίζω, κ. Καζανιά.

—Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Χόλμς. Καὶ τώρα μίαν λέξιν ἀκόμη. Ποῦ μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς τὸν Λαϊκε αὐτόν;

—Τώρα, τέτοια ὥρα, μεσάνυχτα;

—Ναί, μεσάνυχτα, ἀπήντησεν ὁ Χόλμς. Τὸ σίδερο ζεστὸ κοπανίζεται. Εἶμαι βέβαιος ὅτι γνωρίζεις τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Λαϊκε. Θὰ τοῦ πῆγες πολλὲς φορὲς ραβασάκια.

—Νά, ἐδῶ κοντά, δύο σπίτια παραπάνω.

Καὶ ἡ νεαρὰ καμαριέρα ἔβαλε τὸ ἐπανωφόρι της καὶ ἠκολούθησε τὸν Σέρλοκ Χόλμς, μεταβαίνοντα εἰς συνάντησιν τοῦ περιφήμου Λαϊκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΜΙΑ ΛΕΞΙΣ ΠΑΡΑΠΑΝΩ

—Εὐαρεστηθῆτε, κύριε, νὰ ξυπνήσητε. Εἶμαι ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ὁ ἀστυνομικός. Ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω γιὰ ἕνα πολὺ σοβαρὸ πρᾶγμα.

Ὁ Ἀμερικανὸς Κάρολος Λαϊκε, ὁ ὁποῖος ἐκοιμᾶτο βαθειὰ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐκίνησεν ὀλίγον τὰ βλέφαρά του, διὰ νὰ τὰ ἀνοίξῃ, τὰ ξανάκλεισεν ὅμως πάλιν, διότι τὸν ἐτύφλωσεν ἡ λάμψις μικροῦ ἠλεκτρικοῦ φανοῦ.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐξύπνησε ἔντρομος μόλις ἔπεσε ἐπάνω του τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ

—Ἔ! τί τρέχει; ἐφώναξεν ὁ ἱπποκόμος, ἁπλώσας τὸ χέρι του πρὸς ἕνα περίστροφον, εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν κλίνην τραπέζης.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀπεμάκρυνε τὸ περίστροφον καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν βιαστικήν:

—Ἀκούσατε καλά! Δὲν εἶνε οὔτε κλέπτης, οὔτε λῃστὴς ἐδῶ! Εἶνε ὁ ἀστυνομικὸς Σέρλοκ Χόλμς. Σηκωθῆτε καὶ ἐνδυθῆτε. Δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ ὕπνο. Ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι ἡ κόμησσα Εἰρήνη ντὲ Μαλμαιζὸν ἐδολοφονήθη.

—Εἶσθε τρελλός, ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος Λαϊκε, ἀναπηδῶν ἀπὸ τὴν κλίνην του.

—Ἡ κόμησσα Εἰρήνη ντὲ Μαλμαιζόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὲ φωνὴν μεταλλικήν, ἐδολοφονήθη ἀπόψε μέσα εἰς τὸ ὀπιοποτεῖον τῆς κ. Καζανιά, εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ δυστυχὴς συνήθιζε νὰ σᾶς συναντᾷ.

Ὁ Κάρολος Λαϊκε ἐκλονίσθη, ὡσὰν νὰ εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ σφοδρὸν κτύπημα. Ἅρπαξε μὲ τὰ τρέμοντα χέρια του, τὸ ἐπανωφόρι του, περιετυλίχθη μὲ αὐτὸ ριγῶν καὶ ἐφώναξεν ἔξω φρενῶν:

—Δὲν ξέρω τί μοῦ λέτε! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...

—Ἡ Εἰρήνη ἐδολοφονήθη εἰς τὸ ὀπιοποτεῖον τῆς κ. Καζανιά, διέκοψεν ὁ Χόλμς. Δὲν σᾶς εἶνε βεβαίως ἄγνωστον τὸ μέρος ἐκεῖνο. Σεῖς τὸ εἴχατε διαλέξει.

—Κι' ἂν εἶν' ἔτσι, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Λαϊκε, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ συνέρχεται, τί θέλετε ἀπὸ μένα; Γιατὶ ἔρχεσθε νὰ μ' ἐνοχλήσετε;

—Πρὸ παντὸς, ὁμιλῆστε μὲ ἄλλον τόνον, ἢ σᾶς συλλαμβάνω ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνομικὸς αὐστηρῶς. Ζητεῖται ὁ φονεὺς τῆς Εἰρήνης ντὲ Μαλμαιζὸν καὶ μπορῶ νὰ στρέψω τὰς ὑποψίας τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ σοῦ.

Ὁ ἱπποκόμος κατεπραΰνθη ἀμέσως.

—Σᾶς ὁρκίζομαι, κύριε, ὅτι δὲν ξέρω τίποτε γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτό!

—Ἀπόψε ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῆτε μὲ τὴν κόμησσαν ντὲ Μαλμαιζὸν εἰς τὸ ὀπιοποτεῖον τῆς κ. Καζανιά;

—Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Κ. Λαϊκε. Ἀπόψε ἐπρόκειτο νὰ ἀνταμωθοῦμε.

—Τί ὥρα;

—Εἰς τὰς δέκα τὸ ἑσπέρας. Εἶχα ὅμως ἀργήσει καὶ ὅταν εἰς τὰς 10 ½ ἔφθασα πρὸ τοῦ ὀπιοποτείου, δέν... δέν....

—Διατὶ δὲν ἐξακολουθεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Χόλμς, βλέπων τὸν ἱπποκόμον διστακτικόν. Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ: Δὲν θέλετε νὰ μοῦ ὁμολογήσετε ὅτι συνηθίζατε νὰ σκαρφαλώνετε εἰς τὸ παράθυρον τῆς κομήσσης μὲ μία ἀνεμόσκαλα, ποὺ σᾶς ἔρριπτεν ἡ ἰδία. Ἀπόψε δὲν εἴχατε βρῆ τὴν ἀνεμόσκαλα καὶ νομίζοντας ὅτι ἡ κόμησσα δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ ραντεβοῦ, ἐπεστρέψατε μουρμουρίζοντας.

—Κύριε, τὰ μαντεύετε ὅλα ἢ τὰ ξέρετε ὅλα. Πράγματι ἔτσι εἶνε.

—Λοιπὸν θὰ σοῦ πῶ τὸ τί εἶχε γίνει, πρὶν νὰ φθάσετε. Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἐγνώριζε τὰς μυστικὰς συνεντεύξεις σας μὲ τὴν κόμησσα, εἰσῆλθεν ἀντὶ σοῦ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κομήσσης. Πῶς εἰσῆλθεν δὲν τὸ γνωρίζω. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος.

Τὰ μάτια τοῦ κ. Λαϊκε ἐγέμισαν δάκρυα. Ἠγάπα πραγματικῶς τὴν κόμησσαν.

—Φτωχὴ Εἰρήνη, φτωχὴ ἀγάπη μου! Γιατὶ νὰ τελειώσουν τὰ πράγματα ἔτσι; Ἀλλὰ τί ἤθελεν ὁ δολοφόνος; Νὰ τὴν κλέψῃ μήπως;

—Ἄλλος κανεὶς ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τῶν συνεντεύξεών σας; ἠρώτησεν ὁ Χόλμς.

—Μὲ προσβάλλετε, κ. Χόλμς! Ἦτο δυνατὸν νὰ προδώσω τὴν κόμησσαν; Τὸ μυστικό μας δὲν τὸ ἐγνώριζε ψυχὴ ζωντανή.

—Καὶ ὅμως τὸ ἐγνώριζε κάποιος.

—Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι δὲν τὸ ἐγνώριζε κανεὶς ἐκτὸς τῆς καμαριέρας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε πῶς εἰσηρχόμην εἰς τὸ ὀπιοποτεῖον πρὸς συνάντησιν τῆς Εἰρήνης. Ἀλλὰ σταθῆτε... Δὲν σᾶς εἶπα ἀλήθεια. Τὸ ἐγνώριζε καὶ ἕνας ἄλλος. Ἀλλά... ὁ ἄλλος αὐτὸς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα αὐτό. Κατέχει μεγάλην κοινωνικὴν θέσιν.

—Ἰδοὺ τί πρέπει νὰ μάθω· ἂν εἶνε ὁ φονεὺς ἢ ὄχι, αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά. Νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου αὐτοῦ.

—Κύριε Χόλμς, εἶπεν ὁ ἱπποκόμος, διστάζων καὶ βαδίζων κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου, εἶσθε ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ξέρετε πολλὰ μυστικά, θὰ ἔχετε βεβαίως καὶ τὴν συνήθειαν νὰ τὰ κρατῆτε διὰ τὸν ἑαυτόν σας. Λοιπόν, σᾶς ἐξορκίζω φεισθῆτε τῆς μνήμης τῆς φτωχῆς μου Εἰρήνης, μὴν τὴν ρίψετε εἰς τὸ ἀνάθεμα τῆς κοινωνίας.

—Ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν, θὰ τὸ κάμω, κ. Λαϊκε, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τηρήσω σιωπήν.

—Ἀκούσατε λοιπόν! Ὁ ἔρως μου μὲ τὴν Εἰρήνην εἶχε συνέπειας. Ἡ τιμὴ τῆς κόρης εὑρίσκετο ἐν κινδύνῳ... Καρπὸς ἀθεμίτων σχέσεων, κ. Χόλμς. Ἀπεφάσισα, λοιπόν, νὰ συμβουλευθῶ ἕνα ἰατρόν.

—Ἄ! ἕνα ἰατρόν; ἀνέκραξεν ὁ Χόλμς.

—Ὁ ἰατρὸς αὐτὸς εἶνε πασίγνωστος, δὲν ἀσχολεῖται δῆθεν εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἀλλὰ ἐπειδή, μίαν φοράν, τοῦ ἔκαμα μίαν ὑπηρεσίαν ἐκεῖ κάτω εἰς τὰς Ἰνδίας...

—Εἰς τὰς Ἰνδίας; διέκοψεν ἐκ-

Ὁ κόμης Μαλμαιζὸν ἐδέχθη ἀμέσως τὸν διάσημον ἀστυνομικὸν

πλήκτος ὁ Χόλμς, κ. Λαίκε.

Ὁ Κάρολος Λαίκε ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἰατρὸς ἐπεδίδετο μανιωδῶς εἰς τὰ στοιχήματα τῶν ἱπποδρομιῶν καὶ ὅτι ὡς τζόκεϋ τὸν ἔσωσε μίαν φορὰν ἀπὸ βεβαίαν καταστροφὴν ὁλοκλήρου τῆς περιουσίας του. Ὁ ἰατρὸς δὲ εὐγνωμονῶν τὸν παρεκάλεσε, ὅταν καμμίαν φορὰν θὰ εἶχε τὴν ἀνάγκην του νὰ προστρέξη εἰς τὰ φῶτα του. Ὅταν λοιπὸν ἡ Εἰρήνη εὑρέθη εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν, ὁ ἱπποκόμος, μαθὼν τυχαίως ὅτι ὁ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθεὶς ἰατρὸς δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὸ Λονδῖνον, δὲν ἔχασε καιρὸν καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι του διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῆ.

— Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἰατροῦ; ἠρώτησεν ὁ Χόλμς.

— Εἶνε ὁ ἰατρὸς Ροβέρτος Φίτζεραλδ.

— Ὁ δόκτωρ Φίτζεραλδ; ἀλλ' αὐτὸς εἶνε πασίγνωστος ἰατρός. Κατοικεῖ εἰς τὸ Οὐὲστ-Ἔνδ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι.

— Ναί, ὄχι μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ, ὁδὸς Κρόμβελ. Ἔχει ἰδιαιτέραν κατοικίαν εἰς τὸ Κένσιγκτον Μούζεουμ. Ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὰς Ἰνδίας εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐπέτυχεν εἰς μερικὰς ἐγχειρήσεις, αἱ ὁποῖαι προσείλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου ἐπ' αὐτοῦ. Τώρα δακτυλοδεικτεῖται παντοῦ. Ἔχει ἤδη νοσηλεύσει μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Χόλμς. Ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ μίαν ἐφημερίδα ὅτι ἔσωσε τὴν ζωὴν μιᾶς πριγκηπίσσης ἐξ αἵματος, χάρις εἰς μίαν ἐγχείρησιν, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιτυχία ἔθιγε τὰ ὅρια τοῦ θαύματος. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν ἐνεπιστεύθητε τὸ μυστικόν σας;

— Πῆγα, τὸν εἶδα, τοῦ ἐνεπιστεύθηκα τὴν περίπτωσίν μου, τοῦ εἶπα τὸν πόνο μου καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὲ βοηθήση.

— Καὶ εἰς αὐτὸν ἐξεμυστηρεύθητε τὸ μυστικὸν τῶν συνεντεύξεών σας μὲ τὴν κόμησσαν ντὲ Μαλμαιζόν;

— Ναί; Ἔπρεπε, κ. Χόλμς· ὁ ἰατρὸς λοιπὸν μοῦ εἶπε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάμη τίποτε χωρὶς νὰ δῆ τὴν ἐνδιαφερομένην. Ἀλλὰ πῶς; Ἡ Εἰρήνη δὲν συγκατετίθετο νὰ μεταβῆ εἰς συνάντησίν του. Ἐσκέφθηκα ὅτι θὰ ἦτο καλύτερα νά... ἂν ἤθελε...

— Βλέπετε, διστάζετε ἀκόμη, ἀνέκραξεν ὁ Χόλμς, καὶ θὰ σᾶς πῶ τὸ γιατί. Ἐσυμφωνήσατε μὲ τὸν ἰατρὸν τὰ ἑξῆς: Ν' ἀνέβη ἐκεῖνος, ἀντὶ σοῦ, μὲ τὴν ἀνεμόσκαλα εἰς τὴν στοὰν τοῦ ὀπιοποτείου· νὰ εἰσδύση εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Εἰρήνης, νὰ τῆς πῆ ὅτι εἶνε ἰατρός... διότι ἐνομίζατε ὅτι ἡ κόρη δὲν θὰ ἠρνεῖτο νὰ τὴν ὑποβάλη εἰς ἐξέτασιν. Ἔτσι εἶνε, κ. Λαίκε; Ὑποκλίνεσθε πρὸ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου;

— Θαυμάζω τὴν ὀξύνοιάν σας. Ἔτσι εἶνε, ἀπήντησεν ὁ ἱπποκόμος.

— Λοιπὸν δὲν εἶνε ὅτι ἀργήσατε τυχαίως νὰ πᾶτε εἰς τὴν συνέντευξιν, ὅπως εἴχατε πῆ πρίν... Ὁ σκοπός σας ἦτο νὰ ἀφήσετε τὸν ἰατρὸν ν' ἀνέβη, διὰ νὰ ἐξετάση τὴν κόμησσαν.

Ὑπὸ τὸ αὐστηρὸν βλέμμα, ποὺ τοῦ ἔρριψεν ὁ ἀστυνομικός, ὁ Κάρολος Λαίκε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήση. Ἐσιώπησε καὶ ἀφῆκε νὰ πέση τὸ κεφάλι του ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος του.

— Ἀγαπητὲ φίλε, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκμυστηρεύσεις σας, εἶπεν ὁ Σέρλοκ Χόλμς καὶ ἐπῆρε τὸ καπέλλο του. Θὰ σεβασθῶ ὅσον τὸ δυνατὸν τὰ μυστικά σας. Εἶσθε εὐεργέτης τοῦ Λονδίνου, διότι κατόπιν θὰ μάθετε ὅτι μὲ τὰς πληροφορίας σας ἔσωσα τὸ Σίτυ ἀπὸ ἕνα φοβερὸν τέρας. Οὕτω ἐξιλεώσατε μέχρι τινὸς τὸ ἁμάρτημά σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΗΣ ΓΑΜΟΣ

Ἐπὶ ἑνὸς ἑδωλίου τοῦ Χάϋδ Πάρκ, ὄπισθεν ἑνὸς θάμνου, τὴν στιγμὴν ποὺ ἤρχιζε νὰ νυκτώνη, ὁ λοχαγὸς Χάρρυ Θόμψον, ἀξιωματικὸς μὲ ἀρρενωπὴν ἔκφρασιν, ὀλίγον μελαψός, ἔλεγεν εἰς κομψοτάτην νεαρὰν γυναῖκα:

— Ἀγαπητή μου Ρούθ, μ' ἀνήκεις, πρῶτος ἐγὼ σὲ ἠγάπησα, ὁ ἄθλιος σύζυγός σου σ' ἔκλεψεν ἀπὸ μένα! Ὦ! Τί εὐτυχία ποὺ σὲ βλέπω, κατόπιν 12 ἐτῶν.

— Ἆ! Χάρρυ, ξεύρεις ὅτι μόνον ἐσένα ἀγαπῶ! Ἐν τούτοις ὅμως εἶμαι ἡ νόμιμος σύζυγός του. Κοκκινίζω ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου, διότι καταχρῶμαι τῆς ἐμπιστοσύνης του, λαμβάνουσα κρυφίως συνέντευξιν μὲ ἐσέ.

— Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχὴς μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; ἠρώτησε. Ἀλλ' ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν τὸν ἀγάπησες ποτέ. Δὲν ἐννοῶ πῶς, σύ, ἕνα πλάσμα τοῦ φωτὸς καὶ τῆς εὐθυμίας, μπορεῖς καὶ ζῆς μὲ ἕνα σοφόν, σκοτεινὸν καὶ μυστηριώδη.

Ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἐφούσκωσε τὸ στῆθος τῆς ὡραίας Ρούθ.

— Ἴσως καμμιὰ ἄλλη θὰ ἦτο εὐτυχὴς μὲ τὸν Ροβέρτον αὐτὸν Φίτζεραλδ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν μπορῶ. Ἂν ἤξερες, Χάρρυ, πόσον εἶνε παράξενος. Πότε πέφτει στὰ πόδια μου, μὲ λατρεύει σὰν θεότητα, μὲ καθικετεύει νὰ τὸν ἀγαπῶ, ὅπως μ' ἀγαπᾷ, φλογερά, μὲ πάθος ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς. Πότε πάλιν κλείνεται μέσα στὸ δωμάτιόν του, ὅλην τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ θέλη νὰ μὲ δῆ, οὔτε ν' ἀκούση τὸν θόρυβον τῶν βημάτων μου. Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κάτι, Χάρρυ, ἀλλὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ σοῦ φύγη ἀπὸ τὸ στόμα καμμιὰ λέξις ἀπὸ αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ! Νομίζω ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶνε τρελλός!

—Τρελλός! ἀνέκραξεν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός! Ἀπατᾶσαι, Ρούθ! Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε τρελλός, ἕνας τόσον φημισμένος σοφός, ὁ ὁποῖος ἐμπνέει τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἀσθενεῖς του;

— Ἂν ἔβλεπες τὰ γεμᾶτα ἀπὸ μία παράξενη φωτιὰ μάτια του. Ἂν παρατηροῦσες τὰς ἀνησύχους καὶ διστακτικὰς κινήσεις του... Πρό τινων ἐτῶν ἦτο στὰς Ἰνδίας, ὅπου τὸν ἐδάγκασε μία κόμπρα, ἀπὸ τὰ φίδια ἐκεῖνα ποὺ προξενοῦν τὸν θάνατον μὲ τὰ δήγματά των. Εἶχε κατορθώσει νὰ διαφύγη τὸν θάνατον. Ἀλλ' ἔκτοτε ἄλλαξεν ὅλως διόλου. Φοβοῦμαι μήπως τὸ φαρμάκι ἔμεινε μέσα στὸ αἷμα του.

— Ἂν εἶνε ἔτσι, πρέπει νὰ ληφθοῦν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα καὶ νὰ ὑποβληθῆ εἰς ἐξέτασιν ἡ διανοητική του κατάστασις, διὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ὅτι εἶνε ἐλαττωματική. Ἔχετε ἀκόμη ἄλλας ἀποδείξεις πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης σας; Αὐταὶ ποὺ μοῦ ἀναφέρατε δὲν εἶνε πολὺ πειστικαί.

— Μάλιστα, ἔχω καὶ ἄλλας, πρὸ πάντων δὲ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ Ροβέρτος βγαίνει κάθε νύχτα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ ξεύρω καλά, γιατὶ τὸν παρετήρησα. Ποῦ πηγαίνει δὲν τὸ ξεύρω...

—Ἀλλά, ἀγαπητή μου, δὲν εἶνε παράξενο ἕνας ἰατρὸς νὰ ἐξέρχεται τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ σπίτι του, δι' ἐπισκέψεις ἀρρώστων, ποὺ διατρέχουν τὴν νύκτα κινδύνους καὶ ποὺ πρέπει νὰ τοὺς ἰδῆ εἰς οἱανδήποτε ὥραν.

— Αὐτὸ ποὺ λέτε, ἀπήντησεν ἡ Ρούθ, εἶνε ὀρθὸν καὶ ἐγὼ θὰ ἠρκούμην εἰς τὴν ἐξήγησιν αὐτήν, ἂν κάθε νύχτα, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι, δὲν εὕρισκα τὸ πρωῒ αἷμα ἐπάνω εἰς τὸ μαξιλάρι του καὶ τὸ κρεββάτι του.

— Πολὺ φυσικά, Ρούθ, μπορεῖ νὰ ἐπέστρεφεν ἀπὸ καμμίαν ἐγχείρησιν.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις κι' αὐτὸ ἔτσι, τότε θὰ σοῦ δώσω μίαν ἄλλην ἀπόδειξιν τῆς τρέλλας του, ἡ ὁποία θὰ σοῦ φανῆ ἐπαρκής. Πρὸ δεκαπέντε περίπου ἡμερῶν ξύπνησα τὰ μεσάνυκτα καὶ κρύφθηκα μέσα εἰς ἕνα δωμάτιον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἀπέναντι τοῦ δωματίου τοῦ συζύγου μου. Ἤθελα ν' ἀκούσω ἂν εἶχεν ἐπιστρέψει ἀκόμη, διότι καὶ ἐκείνην τὴν βραδειὰ εἶχε βγῆ κρυφά. Ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα εἶδα νὰ λάμπη φῶς. Αἴφνης τὸ φῶς ἐκεῖνο εἶχε σβυσθῆ. Ἡ θύρα ἄνοιξε τὴν ἰδίαν στιγμήν, καὶ ἕνας ἄγνωστος μὲ ἄγριον ὕφος ἤρχετο πρὸς ἐμέ. Ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς κλέπτης σὰν τὶς τρομακτικὲς ἐκεῖνες σιλουέττες, ποὺ γυρνοῦν τὶς νύκτες σὰν φαντάσματα. Τὸ μουστάκι του ἦτο ἀπεριποίητο. Τὰ μαλλιά του ἀνωρθωμένα, μ' ἕνα μάλλινο μαντήλι γύρω στὸ λαιμό του. Εἶχα προφθάσει ἀκριβῶς νὰ τραβηχθῶ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ τοίχου. Ὁ ξενύχτης μ' ἔψαυσε, ἀλλ' ἐπέρασε χωρὶς νὰ μὲ δῆ, ἀλλέως ἤθελε νὰ μὲ σκοτώση. Καὶ ξέρετε ποῖος ἦτο ὁ ξενύχτης αὐτός;... Ἦτο ὁ σύζυγός μου... ὁ περίφημος χειρουργός... ὁ Ροβέρτος Φίτζεραλδ.

— Ἀδύνατον!

— Δὲν ξέρω τίποτε, ξέρω ὅμως ὅτι ἦτο ἐκεῖνος. Ὁ θυρωρὸς μοῦ ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲν εἶχε ζητήσει τὸ κλειδὶ τῆς κυρίας εἰσόδου, μοῦ εἶπεν ὅμως ὅτι πρὸ καιροῦ εἶχε ζητήσει τὸ κλειδὶ διὰ τὴν ὀπισθίαν θυρίδα τοῦ κήπου. Πῆγα κατόπιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ συζύγου μου, ὅπου ἀνεκάλυψα ἕνα κομμάτι τοῦ μαλλίνου μανδηλίου, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ξενύχτης ἐκεῖνος εἶχε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό του. Τὸ δωμάτιόν του, καθ' ὅλα τὰ ἄλλα, ἦτο ἐν τάξει, Μόνον ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον του εἶδα ἕνα καθρεπτάκι μὲ πόδια, ποὺ δὲν τὸ εἶχε πρίν, τὸ ὁποῖον δὲ ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ σύζυγός μου ἔκανε τὴν παράξενη ἐκείνη τουαλέττα τοῦ κουρελιάρη ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην. Ὦ! Χάρρυ μου, τὸν ἐφοβήθηκα. Δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῆ εἰς τὸ μέλλον.

— Ὑπάρχει ἕνα μέσον νὰ σωθῆτε, Ρούθ, ἀφῆστε τον καὶ ἐλᾶτε μαζί μου. Ἂν θέλετε μάλιστα, πρὶν ἀκόμη τὸ ἀποφασίσετε, νὰ ἔλθετε εἰς τὸ σπίτι μου, Βάλβουρθ-στρήτ, καὶ νὰ συμβουλευθῆτε τὴν μητέρα μου ἡ ὁποία ἴσια-ἴσια θέλει νὰ σᾶς δῆ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια.

Ἡ Ρούθ, κατόπιν πολλῶν δισταγμῶν, ἐδήλωσεν ὅτι δέχεται νὰ πάγη εἰς συνάντησιν τῆς μητρός του, τὸ ἑσπέρας τῆς ἑπομένης.

— Εἰς τὰς 8 ½, ἐδήλωσεν ἡ Ρούθ, θὰ κάμη μίαν διάλεξιν εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἑταιρείαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, πιθανόν, νὰ μὴ ἐπιστρέψη πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. Λοιπόν, παίρνω ἕνα ἁμάξι καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ σας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔρχεσαι καὶ μὲ παραλαμβάνεις μεταξὺ τῶν 9 ½ καὶ 10.

Καὶ οἱ δύο παληοὶ ἐρασταὶ ἀπεχωρίσθησαν κατόπιν τῶν κλασσικῶν διατυπώσεων τοῦ ἔρωτος.

Ὀλίγα μόνον βήματα εἶχον ἀπομακρυνθῆ, ὅταν ὄπισθεν τῶν θάμνων ἠκούσθη ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος καὶ μία μακρὰ καὶ ἰσχνὴ σιλουέττα εἶχε προβάλει ἡσύχως.

—Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ Σέρλοκ Χόλμς — διότι ἐκεῖνος ἦτο — ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν κρύπτην του μὲ τὸ συνηθισμένο βουβὸ γέλιο του, τὰ τρυγωνάκια αὐτὰ ἔχουν ἄφθαστη ἀπερισκεψία. Δὲν ἔχασα λέξι ἀπὸ τὸ ζαχάρωμά των. Καλὴ ἰδέα ν' ἀκολουθήσω κατ' αὐτὰς παντοῦ τὴν κυρίαν Ρούθ Φίτζεραλδ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΕΝΑΣ ΕΝΤΙΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ μακρειὰ ρεδιγκότα, μὲ κουμπιὰ τοῦ παλαιοῦ συρμοῦ, μὲ γιλέκο καὶ σακκάκι τοῦ ἰδίου ὑφάσματος, μὲ ὑποδήματα βαρειὰ καὶ μὲ μίαν ράβδον, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἐξάπαντος κληρονομία τοῦ πάππου του, εἰσήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς τῶν ἀσθενῶν τοῦ ἰατροῦ Ροβέρτου Φίτζεραλδ, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην.

Ὁ παράξενος αὐτὸς τύπος, θωπεύων τὴν κοντὴν καὶ ξανθὴν γενειάδα του καὶ βυθίζων τὰ χέρια του μέσα εἰς τὰ σταχτερὰ μαλλιά του, προχωρεῖ πρὸς τὴν ἰατρικὴν ἐξοχότητα, τὸν Ροβέρτον Φίτζεραλδ, ὁ ὁποῖος, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του, δὲν ἔστρεψε κἂν τὴν κεφαλήν, ὅταν ἤκουσε τὸ τριζοβόλημα τῆς ἀνοιχθείσης θύρας. Ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς τὴν μελέτην βιβλίου ἀνοικτοῦ ἐνώπιόν του.

— Συγγνώμην, κύριε ἰατρέ, εἶπεν ὁ παράξενος ἐπισκέπτης, ξεροβήχων.

Ὁ ἰατρὸς ἐφρικίασε, ὡσὰν νὰ εἶχεν ἀφυπνισθῆ ἀπὸ ὄνειρον. Ἔστρεψε τὴν κεφαλήν του καὶ ἐφάνη τὸ πλῆρες ἐνδιαφέροντος πρόσωπόν του, μὲ τὰ μεγάλα σκοτεινὰ μάτια του. Τὰ μαλλιά του ἐκυμάτιζον ἐπὶ τῶν ὤμων του. Δύο ρυτίδες παρετηροῦντο εἰς τὸ μέτωπόν του.

—— Ἆ! κι' ἄλλος, ἀνέκραξε. Πλησιάστε, κύριε, ἐνόμιζα ὅτι εἶχα τελειώσει πλέον. Ἀπὸ τί ὑποφέρετε;

— Γιατρέ ,τοῦ εἶπεν ὁ ξανθογένης ἄνθρωπος, δὲν ἔρχομαι ὡς ἀσθενής.

— Κι' ἐγώ, κύριε, δέχομαι μόνον ἀσθενεῖς, δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάσω δι' ἄλλας ὑποθέσεις, ἀπήντησεν ἀρκετὰ τραχέως ὁ διακεκριμένος σοφός.

— Ἤθελα νὰ σᾶς κάμω μίαν ἀνακοίνωσιν, κύριε ἰατρέ. Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν ἀνέχομαι νὰ ἀπατᾶται ἕνας ἄνθρωπος σὰν ἐσᾶς.

— Τί ψάλλετε ἐκεῖ; Νὰ ἀπατᾶται; Ποῖος;

— Σεῖς, γιατρέ, καὶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα σας, μάλιστα!

Ὁ ἰατρὸς ἐσηκώθη μ' ἕνα πήδημα. Μὲ τὸ δάκτυλό του ἔδειξε τὴν θύραν, σημεῖον ὅτι ὁ ξένος ἔπρεπε νὰ ἀδειάση ἀμέσως τὴν γωνιά. Ἐκεῖνος ὅμως ἔκρινε καλὸ νὰ στερεώση τὴν ἀνακοίνωσιν μ' ἕνα ὄνομα καὶ ἐψιθύρισε:

— Ὁ λοχαγὸς Χάρρυ Θόμψον.

Ὁ Φίτζεραλδ ἐρρίγησε. Ἐνόμιζες ὅτι προσεβλήθη ἀπὸ κεραυνόν. Τὰ μάτια του ἐμεγάλωσαν ὑπερμέτρως. Τὰ χείλη του ἔτρεμαν,ἐταράσσοντο τραυλίζοντα. Μιὰ θύελλα θὰ ἐξέσπα, ἡ πρώτη ἀστραπὴ εἶχε λάμψει.

— Τί εἴπατε; Τί ὄνομα ἐπροφέρατε; Ἀπὸ ποῦ ξέρετε τὸ ὄνομα αὐτό; ἠρώτησεν ἐν ὑπερτάτη ἐξάψει.

—Ἀπὸ τὸ Χάϋδ Πάρκ.

— Δὲν ἐννοῶ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Τὸ τέλος

Σ' ἕνα παγκάκι τοῦ Χάϋδ Πάρκ ἐκαθητο ἕνας ὡραῖος ἀξιωματικὸς μὲ μίαν νέαν.

ΑΙ ΘΕΡΙΝΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ δεύτερον καὶ τελευταῖον μέρος τῆς ἀφηγηματικῆς ἀναλύσεως τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Εὐριπίδου «Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος», τὸ ὁποῖον διδάσκεται ἤδη ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Ἐνῶ μέσα στὰ Ἀνάκτορα ἡ γρηὰ παραμάννα ἀναζητεῖ τὸν Ἱππόλυτο γιὰ νὰ τοῦ ἀποκαλύψη τὴν ἀγάπη τῆς Φαίδρας, ἔξω οἱ Τροιζήνιες γυναῖκες ὑμνοῦν τὸν ἔρωτα: «Ἔρωτα... ἔρωτα, ποὺ στάζεις ἀπὸ τὰ μάτια τὸν πόθο, καὶ χύνεις γλυκειὰ συγκίνησι στὶς ψυχὲς ποὺ κυριεύεις μὴν ἔλθης ποτὲ καὶ σὲ μένα ὑπερβολικὸς καὶ καταστρεπτικὸς ἐπειδὴ οὔτε ἡ δύναμι τῆς φωτιᾶς καὶ τῶν ἄστρων εἶνε δυνατώτερη ἀπὸ τὸ βέλος τῆς Ἀφροδίτης»! Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, τῆς λαχτάρας καὶ τοῦ φόβου, ἐξακολουθοῦν οἱ Τροιζήνιες γυναῖκες νὰ ψάλλουν τὸν ἔρωτα, ὅταν ξαφνικὰ τὶς διακόπτη ἡ Φαίδρα «σωπᾶστε, γυναῖκες... χάθηκα»! Μέσα στὸ παλάτι γίνεται κάτι τρομερὸ καὶ οἱ κραυγὲς ποὺ φθάνουν ὡς ἔξω καὶ τὶς ἀκούει καθαρὰ τώρα ἡ Βασίλισσα, ἀναγγέλλουν μιὰ τραγωδία: ἡ γρηὰ παραμάννα προσπάθησε νὰ παρασύρη τὸν Ἱππόλυτο στὸν ἄνομο ἔρωτα τῆς Φαίδρας καὶ αὐτὸς γιομάτος ἀγανάκτησι καὶ θυμό, τὴ βρίζει φριχτά, «προδότρια τῆς τιμῆς τοῦ κυρίου της καὶ ἄτιμη προαγωγό». Ἀλλοίμονο! ἡ ἐρωτευμένη μητρυιὰ προδόθηκε. Ἡ πολλὴ ἀγάπη τῆς παραμάννας της τὴν ἔφερε στὴν ἀτιμία. «Μιὰ θεραπεία μόνο βλέπω» λέγει τώρα ἡ Φαίδρα, «νὰ ἀποθάνω!... καὶ ὅσο μπορῶ γρηγορώτερα»!

Καὶ νά' βγαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι ὁ Ἱππόλυτος, ἔξαλλος ἀπὸ τὴν ὀργή του. Πῶς τόλμησαν νὰ τοῦ κάμουν μιὰ τέτοια πρότασι; Θὰ φωνάξη, θὰ πῆ σ' ὅλους τὰ «ἀνήκουστα λόγια», ποὺ ἄκουσε, γιατὶ πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν οἱ αἰσχροί. Πῶς τόλμησαν νὰ τοῦ ποῦν τέτοια λόγια, αὐτοῦ, τοῦ ἁγνοῦ καὶ ἀφιερωμένου στὴ λατρεία τῆς Ἀρτέμιδος; Τὰ παρακάλια τῆς παραμάννας, ποὺ τὸν ἱκετεύει νὰ σωπάση καὶ νὰ μὴν ἀποκαλύψη τίποτε, δὲν τὸν συγκινοῦν. Θὰ μιλήση, γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν οἱ βέβηλοι. Θὰ πῆ ὅλο τὸ μῖσος του κατὰ τῶν γυναικῶν. Θὰ τὶς καυτηριάση μὲ τὸ πύρινο κατηγορητήριό του καὶ θὰ τὶς σφραγίση μὲ τὴν ἀηδία καὶ τὴν περιφρόνησί του. Καὶ ἀρχίζει τότε ὁ Ἱππόλυτος τὸν φοβερὸ καὶ πασίγνωστον ἐκεῖνο φιλιππικό του, ποὺ εἶνε τὸ πιὸ ἀμείλικτο μαστίγωμα τῶν γυναικῶν. Ποτὲ ἡ γυναῖκα δὲν ἄκουσε σκληρότερα λόγια.

◇◇◇

«Ὦ Ζεῦ», λέγει ὁ Ἱππόλυτος, «γιατὶ ἔφερες στὸ φῶς γιὰ τὸ κακὸ τῶν ἀνθρώπων τὶς γυναῖκες, τὸ κίβδηλο αὐτὸ πρᾶγμα; Ἂν ἤθελες νὰ γεννιῶνται ἄνθρωποι, δὲν ἔπρεπε νὰ κάμης νὰ γίνωνται ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ νὰ κατοικοῦν οἱ ἄνδρες μόνοι των καὶ ὅταν θέλουν, νὰ ἔρχωνται στοὺς ναούς, νὰ ἀφιερώνουν χρυσὸ ἢ σίδηρο, ἢ χαλκὸ καὶ νὰ ἀγοράζουν παιδιά, ἀναλόγως τῆς ἀξίας τοῦ ἀφιερώματος... Τώρα ἀφανίζουμε μὲ τὴν παντρειὰ τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ μας... Καὶ ἀπὸ κάτι ἄλλο ὅμως, φαίνεται τί ὀλέθριο πρᾶγμα εἶνε ἡ γυναῖκα... Ἀπὸ τὸ ὅτι, ὁ μὲν πατέρας, ποὺ τὴν ἐγέννησε καὶ τὴν ἀνέθρεψε, δίδει καὶ προῖκα ἀκόμη γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ, ἐκεῖνος δὲ ὁ δυστυχισμένος, ποὺ θὰ πάρη στὸ σπίτι του αὐτὸ τὸ βλαβερὸ φυτό, εὐχαριστεῖται νὰ τὴν στολίζη μὲ ὡραῖα στολίσματα καὶ μὲ πέπλους καὶ καταστρέφεται γιὰ τὸ ἐλεεινὸ αὐτὸ ἀντικείμενο... Καὶ ὅποιος μὲν συγγενεύει μὲ καλοὺς πεθερούς, ὑποφέρει ἐξ ἀνάγκης τὴν κακότροπη γυναῖκα του, ὅποιος δὲ πάλιν πάρη καλὴ γυναῖκα, ἀλλὰ τύχη κακοὺς πεθερούς, προσπαθεῖ νὰ κρύψη, μὲ φαινομενικὴν ἐπιτυχίαν, ὅτι ὑποφέρει... Τὰ καλύτερον ἀπ' ὅλα εἶνε νὰ ἔχη κανεὶς γυναῖκα βλάκα καὶ κουτή, γιατὶ ἐκεῖνο, ποὺ προπάντων μισῶ, εἶνε ἡ σοφὴ γυναῖκα!... Εἴθε νὰ μὴ μοῦ μέλλη νὰ ἰδῶ ποτὲ στὸ σπίτι μου, γυναῖκα ποὺ νὰ ξεύρη περισσότερα ἀπ' ὅ,τι πρέπει σὲ μιὰ γυναῖκα... γιατὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐμπνέει ἀκόμη περισσότερες πονηρίες στὶς σοφὲς παρὰ στὶς ἄλλες, ἐνῷ ἡ κουτὴ γυναῖκα εἶνε φρονιμώτερη ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ τὴ βλακεία της!... Πρὸ πάντων, ὅμως, δὲν ἔπρεπε νἄχουμε κοντὰ στὶς γυναῖκες ὑπηρέτριες, ἀλλ' ἂν ἦτο δυνατὸν ζῶα ἄφωνα, ποὺ νὰ μὴ μποροῦν, οὔτε νὰ λένε, οὔτε νὰ ἀκοῦνε τίποτε!... Τώρα, ὅμως, οἱ διεστραμμένες γυναῖκες ἑτοιμάζουν μέσα στὸ σπίτι τὰ αἰσχρὰ σχέδιά τους καὶ ἔπειτα πηγαίνουν ἔξω οἱ ὑπηρέτριες ἀπεσταλμένες νὰ τὰ πραγματοποιήσουν...

Ἔτσι καὶ σύ, διεφθαρμένη, ἦλθες νὰ μοῦ πῆς γιὰ τὴν ἱερὴ τιμὴ τοῦ πατέρα μου, ποὺ πρέπει νὰ βρέξω μὲ νερὸ τ' αὐτιά μου, νὰ καθαρισθῶ ἀπ' τὸ ἄκουσμα... πῶς εἶνε, ὅμως, δυνατὸν νὰ κάμω ἐγὼ τέτοιο ἔγκλημα, ποὺ νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἁγνὸς καὶ ἐπειδὴ τὸ ἄκουσα ἀκόμα;... Γνώριζε καλά, κακομοίρα, ὅτι μόνον ἡ εὐλάβειά μου σὲ σώζει, ἔπειτα ἂν δὲν δενόμουνα ἀνύποπτος μὲ ὅρκο στοὺς θεοὺς ν' ἀποκαλύψω ὅσα θὰ μοῦ ἔλεγες, τίποτε δὲ θὰ ἐμπόδιζε νὰ τὰ πῶ ὅλα ἀμέσως στὸ πατέρα μου! Καὶ τώρα, ἐν ὅσῳ ὁ Θησεὺς ἀπουσιάζει, ἐγὼ θὰ μείνω μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ δὲ θὰ πῶ τίποτε σὲ κανένα... ὅταν ὅμως γυρίση, θἄρθῶ νὰ δῶ πῶς θὰ τολμήσετε καὶ σὺ καὶ ἡ κυρία σου νὰ τὸν κυττάξετε στὰ μάτια!... Νὰ χαθῆτε ἀπ' ἐμπρός μου καὶ οἱ δυό σας... δὲν θὰ χορτάσω ποτὲ τὸ μῖσος μου γιὰ τὶς γυναῖκες... ἔτσι πάντα εἶνε διεστραμμένες...».

◇◇◇

Τὸ φοβερὸ αὐτὸ κατηγορητήριο συντρίβει τὴ δυστυχισμένη Φαίδρα καὶ ἐνῷ ὁ Ἱππόλυτος φεύγει, ἀμείλικτος καὶ τρομερὸς στὴν ἁγνότητά του, αὐτὴ θρηνεῖ τὴν τύχη της καὶ τὴ μοῖρα τῶν γυναικῶν. Τί θὰ κάνη τώρα; Πῶς θὰ κρύψη τὴ συμφορά της; Πῶς θὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὰ δεινά της; Πῶς μπορεῖ νὰ ζῆ καὶ νὰ ξέρη ὅτι ὁ Ἱππόλυτος γνωρίζει τὸ φοβερὸ μυστικό της; Θρηνεῖ: «Τὰ δεινά μου ἔφθασαν στὸ ἀπροχώρητο!... Εἶμαι ἡ πιὸ κακότυχη ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες!...». Θὰ πεθάνη. Κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ τῆς ἐσχάτης ἀπελπισίας της, βλέπει νἄρχεται ἡ γρηὰ παραμάννα σ' αὐτήν: εἶνε τὰ λόγια της βαρειὰ ἀπὸ πόνο καὶ ἀγανάκτησι: «Τέρας», τῆς λέγει, «διαφθορέα ἐκείνων ποὺ σ' ἀγαποῦσαν, τί μοῦ ἔκανες!... Ὁ Ζεὺς νὰ σὲ κάψη μὲ τὸν κεραυνό του!... Δὲ σοῦ εἶπα νὰ κρατήσης μυστικὴ τὴ δυστυχία μου;... Κι' ὅμως δὲ μπόρεσες νὰ κρατηθῆς καὶ τώρα θὰ πεθάνω ἀτιμασμένη»! Τί θὰ κάνη τώρα;

Ὁ Ἱππόλυτος, ἔξω φρενῶν ἐναντίον της, θὰ τὰ ἐξιστορίση ὅλα παντοῦ καὶ θὰ γιομίση τὴν πόλι μὲ τὶς χειρότερες διηγήσεις γι' αὐτήν.Ἀλλοίμονό της! Πόσο ἄτιμα τὴν πρόδωσε ἡ παραμάννα της! Ὅλες οἱ δικαιολογίες της εἶνε ἀνίσχυρες ἐμπρὸς στὸ κακό, ποὺ ἔχει κάμει. Γιὰ τὴ Φαίδρα μιὰ λύσι ἀπομένει: Ὁ θάνατος. Καὶ θὰ πεθάνη. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴ στιγμὴ θυμᾶται τὸν Ἱππόλυτον καὶ τὰ λόγια της εἶνε γιὰ ἐκεῖνον πικρὰ καὶ πληγωμένα: «Πεθαίνω ἀπὸ δυστυχισμένο ἔρωτα... ἀλλὰ μὲ τὸ θάνατό μου θὰ καταστρέψω καὶ ἐκεῖνον, γιὰ νὰ μὴν ὑπερηφανεύεται γιὰ τὸ πάθημά μου... Ἔτσι θὰ μοιρασθῆ τὸν πόνο μου καὶ θὰ μάθη νὰ εἶνε μετριόφρων».

◇◇◇

Ἡ Φαίδρα ἔχει φύγει: ἔχει μπῆ στὸ παλάτι καὶ δὲν ἔχει μείνει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι πηγαίνει νὰ σκοτωθῆ. Ἔξω οἱ γυναῖκες τῆς Τροιζῆνος κλαῖνε τὴ μοῖρα της καὶ τὸν «κακότυχό της γάμο». Ὅλα εἶνε θλιβερὰ καὶ παντοῦ ἁπλώνεται σκιὰ θανάτου. Καὶ νά! Ἕνας ἄγγελος βγαίνει ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα καὶ φέρνει τὴν εἴδησι, ποὺ εἶνε ἀπὸ πρὶν γνωστή: ἡ Φαίδρα κρεμάσθηκε.

◇◇◇

Ὁ θάνατος ἀπήλλαξε τὴ Φαίδρα ἀπὸ τὸ μαρτύριό της. Ἡ ἐκδίκησις ὅμως τῆς Ἀφροδίτης δὲν εἶχεν ὁλοκληρωθῆ: ἔπρεπε νὰ πεθάνη καὶ ὁ Ἱππόλυτος, ὁ ἔφηβος ποὺ εἶχεν ἀρνηθῆ τὸν ἔρωτα. Καὶ μάλιστα νὰ πεθάνη κατὰ τὸν φρικτότερο τρόπο: ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα του, ποὺ θὰ τὸν καταρασθῆ. Ὁ Θησεὺς ἐπιστρέφει στὴν Τροιζῆνα ἀπὸ τὴν ὀλιγοήμερην ἀπουσία του καὶ φθάνει στὰ Ἀνάκτορα τὴν ὥρα ποὺ μέσα οἱ θεραπαινίδες θρηνοῦν γιὰ τὸ θάνατο τῆς Φαίδρας. Οἱ θρῆνοι καὶ οἱ κοπετοὶ τῶν ἀναγγέλλουν κάποιο κακό. «Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ βοὴ στὰ ἀνάκτορα;» ἐρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ ἥρως καὶ μαθαίνει τὴν αὐτοκτονία τῆς γυναικός του. Ὁ πόνος του εἶνε βαθὺς καὶ ἡ λύπη τὸν σπαράζει: «Σπᾶστε γρήγορα τὶς κλειδωνιὲς» προστάζει τοὺς δούλους. «Βγάλτε τοὺς ἁρμοὺς τῆς πόρτας γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ θλιβερὸ θέαμα τῆς πεθαμένης γυναίκας μου... Πάει.. ἀφανίσθηκα...». Ὁ ἀπροσδόκητος θάνατος τῆς γυναίκας ποὺ λάτρευε ἔχει συντρίψει τὸν ἥρωα. Δὲ μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς τὴν ἀγαπημένη του. Θέλει νὰ πεθάνη καὶ τὸ φωνάζει: «Θέλω τὸ σκότος τοῦ τάφου, ἀφοῦ στερήθηκα τὴν ἀγαπημένη μου». Καὶ ἀπορεῖ γιὰ τὸ θάνατό της. Τί τὴν ἀνάγκασε νὰ σκοτωθῆ; Ἀπὸ ποιὸν θὰ τὸ μάθη; Γιατί, γιατὶ σκοτώθηκε ἡ καλή του; Μὰ ναί... Στὰ παγωμένα χέρια της διακρίνει μιὰ ἐπιστολή. Τὴν παίρνει μὲ φόβο καὶ μόλις τὴν διαβάζη, ἀφήνει μιὰ κραυγὴ φρίκης: «Ἀλλοίμονο, ἀλλοίμονο!... τί καινούργιο κακὸ εἶνε πάλι αὐτό; οὔτε νὰ τὸ ὑποφέρη, οὔτε νὰ τὸ πῆ εἶνε κανενός!...».

Ἡ ἀμείλικτη ἐπιστολὴ τῆς νεκρᾶς «φωνάζει, φωνάζει ἕνα φρικτό, ἕνα ἀνείπωτο ἔγκλημα». Ποῦ νὰ τὸ κρατήση, μέσα στὸν πόνο του μυστικὸ ὁ Θησεύς; Θέλει νὰ τὸ πῆ. νὰ τὸ ἀποκαλύψη. Καὶ μὲ φωνή, ποὺ τρέμει ἀπὸ ὀργή, ἀγανάκτησι, σπαραγμὸ καὶ φρίκη λέγει στοὺς πολίτες τῆς Τροιζῆνος:

«Ὦ πολίτες, πολίτες, ἀκούσατε! Ὁ γυιός μου ὁ Ἱππόλυτος τόλμησε νὰ ἀτιμάση μὲ τὴ βία τὴ γυναῖκα μου, χωρὶς νὰ σκεφθῆ τὸ μάτι τοῦ Δία, ποὺ τὸν ἔβλεπε... Ὦ πατέρα μου Ποσειδῶν! ἀπὸ τὶς τρεῖς χάρες ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ μοῦ κάνης, κάνε μου τὴ μία: ἐξωλόθρευσε σήμερα τὸ γυιό μου, ἂν ἡ ὑπόσχεσι αὐτὴ εἶνε ἀληθινή». Ἡ κατάρα τοῦ πληγωμένου πατέρα καὶ συζύγου τρομάζει τὶς συναγμένες ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πρωῒ γυναῖκες, ποὺ ἔχουν παρακολουθήσει τὸ δρᾶμα καὶ ξέρουν τὴν ἀλήθεια: ὅτι ὁ Ἱππόλυτος δὲν εἶνε ἔνοχος καὶ ὅτι ἡ Φαίδρα, πεθαίνοντας θέλησε νὰ ἐκδικηθῆ καὶ ἐσυκοφάντησε τὸν πρόγονό της. Παρακαλοῦν οἱ Τροιζήνιες τὸν Θησέα ν' ἀνακαλέση τὴν ἄδικη κατάρα, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνεῖται.

◇◇◇

Ὁ Ἱππόλυτος ἀρχίζει νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ὁ Θησεὺς εἶνε ὠργισμένος ἐναντίον του. Καὶ πράγματι ὁ θυμὸς τοῦ ἥρωος ξεσπάει σὲ λόγια τρομερά, ποὺ ἀφήνουν κατάπληκτο τὸν Ἱππόλυτο: «Τολμᾷς, ἔπειτα ἀπὸ τέτοιο ἔγκλημα, ν' ἀντικρύσης τὰ μάτια τοῦ πατέρα σου;» τοῦ φωνάζει ὁ Θησεύς. «Ἐσύ, λοιπόν, εἶσαι ποὺ προσποιεῖσαι τὸν καλύτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ συναναστρέφεσαι μὲ τοὺς Θεούς; Ἐσὺ ὁ ἁγνὸς καὶ καθαρὸς ἀπὸ κάθε διαφθορά;... Τώρα φανερώθηκες πιά!

»Νομίζεις ἴσως, ἐπειδὴ αὐτὴ πέθανε, ὅτι ἐσὺ ἐσώθης... Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς σὲ φανερώνει, φαῦλε, ἀκόμη περισσότερο... Τί λόγια, ποιοὶ ὅρκοι μποροῦν νὰ εἶνε μεγαλύτεροι ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτό, γιὰ νὰ φανῆς ἀθῶος;... Τί κάθημαι ὅμως καὶ συζητῶ μαζί σου, ἀφοῦ ἡ νεκρὰ ἐδῶ εἶνε ὁ καλύτερος μάρτυς εἰς ὅ,τι ἔγινε;... Φύγε τὸ γρηγορώτερο ἐξωρισμένος ἀπ' ἐδῶ... καὶ οὔτε στὰς Ἀθήνας νὰ φανῆς, οὔτε στὰ ὅρια τῆς χώρας, ὅπου ἐγὼ βασιλεύω...».

Στὰ φοβερὰ καὶ σκληρὰ αὐτὰ λόγια τοῦ πατέρα του τολμᾷ ν' ἀπαντήση ὁ Ἱππόλυτος μ' ὅλη τὴ δύναμι καὶ τὸ θάρρος ποὺ τοῦ δίνουν ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἁγνότητά του. Ὁ Ἱππόλυτος θέλει νὰ φανῆ ἐκεῖνος ποὺ εἶνε: ἕνας ἁγνὸς καὶ φρόνιμος νέος, ποὺ τιμᾷ τοὺς Θεοὺς καὶ σέβεται τοὺς γονεῖς του. Ἡ Φαίδρα τὸν ἐσυκοφάντησε. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήση καὶ περισσότερο. Καὶ λέγει στὸν πατέρα του:

«Καὶ τώρα ἕνα μόνον δὲν εἶπα ἀκόμη ἀπ' ὅ,τι ἔχω νὰ πῶ... Ἂν εἶχα κανένα μάρτυρα νὰ μαρτυρήση τί ἄνθρωπος εἶμαι ἐγώ, καὶ ἂν ἦταν αὐτὴ ζωντανή, νὰ ὑπερασπιζόμην ἐμπρός της, θὰ ἀπεδεικνύετο ἀμέσως ἡ ἀλήθεια καὶ θὰ ἔβλεπες ποῖος εἶνε ὁ ἔνοχος... Τώρα ὅμως σοῦ ὁρκίζομαι στὸν Δία, τὸν Θεὸν τῶν ὅρκων καὶ στὸ χῶμα τῆς γῆς, ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἐπρόσβαλα ποτὲ τὴν τιμή σου, ἀλλὰ οὔτε τὸ ἐπεθύμησα, οὔτε τὸ ἐσκέφθηκα κἂν ποτέ!... Ἂς χαθῶ ἄδοξος καὶ ἄτιμος, ἄπατρις καὶ ἔρημος, πλανώμενος ἐξόριστος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, οὔτε γῆ, οὔτε θάλασσα νὰ δεχθοῦν τὸ σῶμα μου, ὅταν ἀποθάνω, ἂν ἐγὼ ἔκαμα αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν ξέρω ἂν αὐτὴ φοβήθηκε καὶ αὐτοκτόνησε... Ἐμένα δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πῶ περισσότερα... Αὐτὴ ὅμως ἐφάνηκε στὸν κόσμον φρόνιμη, ἐνῷ δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε, καὶ ἐγὼ ποὺ ἤμην, φάνηκα ἀνόητος».

◇◇◇

Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ πείσουν τὸ Θησέα τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀθώου ἐφήβου. «Ἀπατεῶνα καὶ μάγο» ἀποκαλεῖ ὁ πατέρας τὸ γυιό του καὶ τὸν καταριέται νὰ ζήση «ζωὴ δυστυχισμένη μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, πλανώμενος ἐξόριστος σὲ ξένους τόπους!». Δὲν τὸν ἀφήνει κἂν νὰ ἀπολογηθῆ: τόσο πιστεύει στὴν κατηγορία τῆς Φαίδρας. Καὶ ὅμως, ἂν μποροῦσε νὰ μιλήση ὁ Ἱππόλυτος, ἂν μποροῦσε νὰ λύση τοὺς ὅρκους του, ποὺ τοῦ εἶχεν ἀποσπάσει ἡ γρηὰ παραμάννα, θὰ ἀπεκάλυπτε τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ φαινόταν ποιὸς εἶνε ὁ ἔνοχος καὶ συκοφάντης. Μένει ἀναπολόγητος καὶ ἡ μόνη κραυγὴ ποὺ βρίσκει νὰ διαμαρτυρηθ εἶνε ἡ σπαρακτικὴ αὐτὴ ἐπίκλησι «Ὦ! σπίτι!... δὲν ἀποκτᾷς ἐσὺ φωνή, νὰ μαρτυρήσης ἂν ἐγὼ εἶμαι τέτοιος ἄνθρωπος!». Θρηνεῖ τὴν τύχη του καὶ θὰ ἤθελε «νὰ ἔβλεπε ἕναν ἄλλον Ἱππόλυτον ἀπέναντί του καὶ νἄκλαιγε γιὰ τὶς δυστυχίες του!».

Καὶ ἔτσι διώχθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του ὁ Ἱππόλυτος, θῦμα τῆς Ἀφροδίτης, γιατὶ δὲν τὴν ἐλάτρευσε περισσότερο ἀπὸ τὴν Ἀρτέμιδα, θῦμα τῆς Φαίδρας, γιατὶ ἀπέκρουσε τὸν ἔρωτά της.

Ὁ Θησεὺς θρηνεῖ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας καὶ τὴν ἀτιμία —ὅπως νομίζει— τοῦ γυιοῦ του. Καὶ ἔρχεται τώρα στὰ τόσα δεινά του ἓν ἀκόμα δεινό. Ὁ Ἱππόλυτος σκοτώθηκε. Ἕνας δοῦλος του ἔρχεται δρομαῖος καὶ φέρνει τὴν κακὴν εἴδησι. Ὁ Ποσειδῶν ἐπραγματοποίησε τὴν κατάρα τοῦ Θησέως: ὁ Ἱππόλυτος τιμωρήθηκε ἀπὸ τοὺς Θεούς. Καὶ ὁ δοῦλος ἀρχίζει τὴ διήγησί του στὸ Θησέα.

◇◇◇

«Κτενίζαμε κάτω στὸ κυματοβρεγμένο περιγιάλι τὴ χαίτη τῶν ἀλόγων μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἐπειδὴ κάποιος ἦρθε καὶ μᾶς εἶπε ὅτι κατεδίκασες τὸν Ἱππόλυτο σ' ἐξορία καὶ ὅτι δὲν θὰ ξαναγύριζε πιὰ ἐδῶ. Τότε ἦλθε καὶ ὁ ἴδιος δακρυσμένος μὲ τὴν κακὴν εἴδησι καὶ μαζὶ πλῆθος συνομηλίκων φίλων του.

—«Γιατί ὅμως νὰ στενοχωροῦμαι; εἶπε, ὅταν ἔπαυσε τὰ δάκρυα. Πρέπει νὰ ὑπακούσω στὶς διαταγὲς τοῦ πατέρα μου... Βάλετε τὰ ἄλογα στὰ ἅρματα, δοῦλοι... δὲν μπορῶ πιὰ νὰ μένω στὸν τόπον αὐτόν!...

Τότε πῆρε τὰ λουριὰ στὰ χέρια στερέωσε ὅπου ἔπρεπε τὰ πόδια του καὶ μὲ σηκωμένα χέρια εὐχήθηκε στοὺς Θεούς... «Εἴθε, Ζεῦ, νὰ χαθῶ κακὸς κακῶς, ἂν πράγματι εἶμαι φαῦλος καὶ νὰ μάθη μιὰ μέρα ὁ πατέρας μου, εἴτε ζωντανὸς εἶμαι εἴτε πεθαμένος, πῶς μὲ ἐξηυτέλισε».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πῆρε τὸ μαστίγιο στὰ χέρια του καὶ ἐκίνησε... Ἐμεῖς οἱ ἀκόλουθοι ἐπηγαίναμε ἀπὸ κοντά, δίπλα στὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων... Μόλις ὅμως φθάσαμε σ' ἔρημο μέρος, σ' ἕνα περιγιάλι, μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ, ποὺ βλέπει πρὸς τὸ Σαρωνικὸ κόλπο, ἀντήχησε ἔξαφνα τρομακτικά, μία μεγάλη βοὴ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, σὰν βροντὴ τοῦ Διός... Τὰ ἄλογα σήκωσαν τότε πάνω τὰ κεφάλια των καὶ ἔστησαν τὰ αὐτιά των, ἐνῷ ἐμᾶς μᾶς ἔπιασε μεγάλος φόβος, ἐπειδὴ δὲν ξέραμε ἀπὸ ποῦ ἤρχετο ἡ βοή... Μόλις ὅμως κυττάξαμε τὸ περιγιάλι εἴδαμε πελώριον κῦμα νὰ φθάνη ὡς τὸν οὐρανόν, τόσο μεγάλο, ποὺ δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ ἰδῶ οὔτε τὶς πέτρες τοῦ Σκίρωνος, οὔτε τὸν ἰσθμό, οὔτε τὸ βράχο τοῦ Ἀσκληπιοῦ... Τὸ κῦμα φούσκωσε τότε ἀκόμη περισσότερο, προχώρησε μὲ πολλοὺς ἀφροὺς καὶ βοὴ στὸ περιγιάλι, ὅπου ἤμεθα ἡμεῖς, καὶ μὲ τρικυμία καὶ ἀνεμοζάλη ἐξέβρασε ἕνα ἄγριο τέρας... ἕνα φοβερὸ ταῦρο.

Τότε εὐθὺς ἔπιασε πανικὸς τὰ ἄλογα καὶ ἀφήνιασαν, ὁ κύριός μας ὅμως συνηθισμένος μαζί των, ἅρπαξε ἀμέσως τὰ ἡνία, τὰ τράβηξε δυνατά, ὅπως τραβᾶ θαλασσινὸς τὸ κουπί του, καὶ τύλιξε δυνατὰ τὰ λουριὰ γύρω στὸ σῶμα του, γιὰ νὰ τὰ κρατῆ καλύτερα. Ἀλλὰ τὰ ἄλογα ἐδάγκωσαν τὰ χαλινάρια καὶ τὸν ἔσυραν, χωρὶς νὰ ἠμπορῆ πιὰ νὰ τὰ κρατήση οὔτε τὸ χέρι τοῦ ὁδηγοῦ των, οὔτε τὰ λουριά, οὔτε τὸ ἅρμα! Καὶ περίεργο!... Ὅταν ὁ Ἱππόλυτος τὰ διηύθυνε στὸ ἴσιο μέρος, ὁ ταῦρος παρουσιάζετο ἀμέσως ἐμπρός, τὰ ἔκαμνε τρελλὰ ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὰ ἀνάγκαζε νὰ γυρίζουν ὀπίσω. Ὅταν ὅμως ὥρμουσαν ἀκράτητα σὲ πετρώδη μέρη, ἤρχετο κοντὰ καὶ ἀκολουθοῦσε τὸ ἅρμα χωρὶς νὰ φωνάζη, ὡς ὅτου τέλος ἔφερε τὸν τροχό του σὲ κάποια πέτρα, τὸ ἀναποδογύρισε καὶ τὸ ἔκαμε κομμάτια. Ὅλα τότε ἔγιναν ἄνω - κάτω. Τὰ ξύλα τῶν τροχῶν καὶ τὰ σίδερα τῶν ἀξόνων πετάχθησαν ἔξω, αὐτὸς ὁ κακότυχος μπλέχθηκε σφιχτὰ στὰ λουριά, καὶ τὰ ἄλογά του ἄρχισαν νὰ τὸν σέρνουν ἐπάνω στοὺς βράχους, ὅπου ἐσυντρίβετο τὸ κεφάλι του καὶ ἐσπαράζοντο τὰ κρέατά του. Ἦταν σπαρακτικὸ νὰ τὸν ἀκούη κανένας. «Σταθῆτε, ἔλεγε, ἄλογά μου, θρεμμένα στοὺς σταύλους μου, μὴ μὲ σκοτώσετε... ἄχ!... ἄδικη κατάρα τοῦ πατέρα μου!... ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήση καὶ νὰ μὲ σώση τὸν κακομοιριασμένο, ποὺ δὲν ἔκαμα κανένα κακό;...»

Τίποτε ὅμως!... Πολλοὶ ποὺ προσπαθήσαμε νὰ τὸν φθάσουμε, μείναμε πίσω, ὡς ὅτου τέλος πάντων, δὲν ξέρω πῶς, λύθηκε ἀπὸ τὰ λουριὰ καὶ ἔμεινε κάτω, στὰ τελευταῖα του πιά... Τὰ ἄλογα καὶ τὸ φοβερὸ τέρας, ὁ ταῦρος, ἔγιναν τότε ἀμέσως ἄφαντα, δὲν ξέρω ποῦ στοὺς βράχους...».

◇◇◇

Ἡ φρικτὴ αὐτὴ διήγησις τοῦ δούλου συγκινεῖ τὸν Θησέα, ποὺ προστάζει νὰ φέρουν μπροστά του τὸν ἑτοιμοθάνατο Ἱππόλυτο. Αἰσθάνεται κάποια τύψι τώρα, ποὺ ἡ κατάρα του σκότωσε τὸ γυιό του. Καὶ ἔξαφνα, ὤ! θαῦμα! ἐμφανίζεται μπροστά του ἡ Ἄρτεμις, ἡ θεὰ ποὺ πάντοτε λάτρευε, μὲ τόσην ἁγνότητα ὁ Ἱππόλυτος. Ἔρχεται ν' ἀποκαλύψη στὸ Θησέα τὴν ἀλήθεια, ἔστω καὶ ἂν τὰ λόγια της θὰ τὸν πληγώσουν βαθειά. «Ἄκουσε, τοῦ λέγει: Θησεῦ, τὴν κατάστασίν του!... Δὲν θὰ σοῦ κρύψω τίποτε καὶ θὰ πικράνω τὴν ψυχή σου... Τὸ κάμνω ὅμως γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητα τοῦ παιδιοῦ σου, νὰ μὴ ἀποθάνη ἄτιμος καὶ νὰ μάθης τὸ μανιῶδες πάθος ἢ τὴν τόλμη τῆς γυναίκας σου!... Ἡ γυναῖκα σου ἐκεντρίσθη ἀπὸ τὴ θεά, ποὺ εἶνε ἡ μισητότερη σὲ ἡμᾶς, ὅσες ἀγαποῦμε τὴν παρθενία καὶ ἐρωτεύθηκε τὸν υἱό σου! Αὐτὴ πῆγε στὸν Ἱππόλυτο, τὸν ἔδεσε πρῶτα μὲ ὅρκους καὶ ἔπειτα τοῦ φανέρωσε τὴν ἀλήθεια... Ὁ γυιός σου, ὅπως ἦτο ὀρθὸ καὶ δίκαιο, οὔτε προσειλκύσθη ἀπὸ τοὺς λόγους της, οὔτε πάλιν, ὅταν σὺ τὸν ὕβριζες, παρέβη ἀπὸ εὐσέβεια τοὺς ὅρκους ποὺ εἶχε δώσει... Αὐτὴ ὅμως φοβηθεῖσα μήπως μάθεις τὴν ἀλήθεια, ἔγραψε τὴν ψεύτικη ἐπιστολή, ποὺ σ' ἔκαμε νὰ πιστεύσης καὶ κατέστρεψε μὲ δόλον τὸ παιδί σου!».

Ὦ! ἡ φρικτὴ ἀποκάλυψις! Ὦ! τὸ διπλὸ πένθος τῶν δύο νεκρῶν! Φέρνουν τώρα τὸν Ἱππόλυτο, ποὺ ψυχορραγεῖ. Τὰ τελευταῖα του λόγια σπαράζουν τὴν καρδιὰ μὲ τὸ παράπονό τους, τὸ παράπονο τοῦ ἀθώου, ποὺ τιμωρήθηκε ἄδικα γιὰ ἐγκλήματα ἄλλων.

Οἱ θεοὶ τοῦ ἐπλάνεψαν τὴν κρίσι του καὶ ὁ Ἱππόλυτος τολμᾷ νὰ παρατηρήση τότε: «Ἄχ! ἂς ἦταν ἐπιτετραμμένο στοὺς θνητοὺς νὰ καταρασθοῦν τοὺς Θεούς!». Ἡ Ἀφροδίτη τοὺς κατέστρεψε μὲ τὴν ἐκδίκησί της, ἡ σκληρὰ θεὰ τοῦ ἔρωτος. Γι' αὐτὴν πεθαίνει τώρα ὁ Ἱππόλυτος, ἀφοῦ πέθανε πρὸ ὀλίγου καὶ ἡ Φαίδρα.

Καὶ στὴν Τροιζῆνα, ὅταν τὸ σούρουπο σκέπασε τὴν πλάσι, ἐκείνη τὴ φριχτὴν ἡμέρα, οἱ πολίτες ἔβλεπαν ἕνα θέαμα, ποὺ δὲν τὸ περίμεναν ποτέ: ἕνας ἥρως, ὁ ἰσόθεος Θησεύς, ποὺ τὰ κατορθώματά του εἶχαν γυρίσει τὸν κόσμον ὅλο μὲ τὴν φήμη τους, εἶχε γίνει ἕνα ἐρείπιο: σκυμμένος στὰ πτώματα τῶν δύο φιλτάτων του, ζητοῦσε τὸ θάνατο κι' αὐτὸς γιὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὴ συμφορά του. Τὸν ἥρωα, ποὺ δὲν τὸν εἶχαν νικήσει τὰ τέρατα καὶ τὰ στοιχεῖα, τὸν εἶχε συντρίψει ἡ ἐκδίκησις τῆς Ἀφροδίτης.

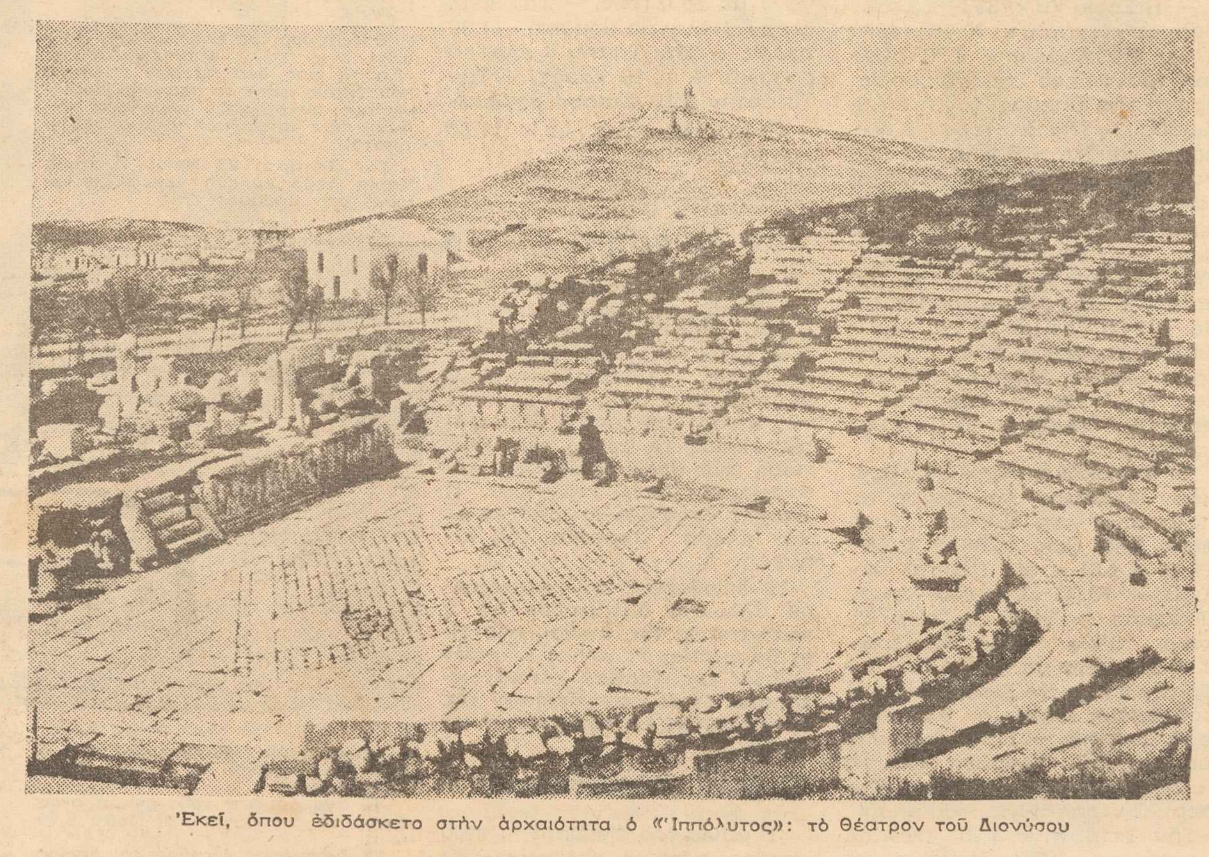

Ἐκεῖ, ὅπου ἐδιδάσκετο στὴν ἀρχαιότητα ὁ «Ἱππόλυτος»: τὸ Θέατρον τοῦ Διονύσου

Τί νὰ δῆ πιά;

—Ἆ! ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει! Ἢ θὰ σταματήσης τὸ κρασὶ ἢ θὰ χάσης τὸ φῶς σου!

—Γιατρέ μου, τί νὰ σοῦ πῶ... Εἶμαι γέρος.... εἶδα, εἶδα... καὶ τί δὲν εἶδαν τὰ μάτια μου! Προτιμῶ λοιπὸν νὰ μὴν κόψω τὸ κρασί!

ΨΑΡΙ ὁπωσδήποτε

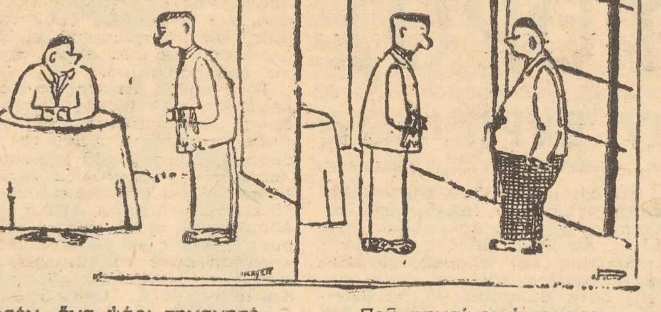

—Γκαρσόν, ἕνα ψάρι τηγανητό.
—Μόλις ἐξηντλήθη, κύριε.
—Τότε... ἕνα ψάρι βραστό.
—Λυποῦμαι, τέλειωσε κι' αὐτό.
—Ποῦ πηγαίνει ὁ κυριος;
—Πάω στὸ ψάρεμα, παιδί μου, νὰ σοῦ φέρω νὰ μοῦ δώσης νὰ φάω!

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὴν Δευτέραν (12 τρέχοντος) ὥρα 10.30 ἡ Τουλούζη (386,6 μ. κ.—776 κ.χ.) μεγάλη συναυλία μὲ ἔργα Βιβάλντι, Ρίμσκυ-Κορσακώφ, Λίστ, Σωγκέ, Χονέγγερ. Διευθ. ὀρχήστρας Ρόζενταλ.

— Τὴν Τετάρτην τὸ Στρασβοῦργον (μ.κ. 349—859 κ.χ.) ὥρα 10.30 μεγάλη συναυλία ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ γαλλικῇ ἑορτῇ. Διευθ. Ἰγκέλμπρεχσ.

— Τὴν Παρασκευὴν ἡ Τουλούζη, ὥρα 10.30 «Φιντέλιο», μελόδραμα τοῦ Μπετόβεν. Πρωταγωνιστοῦν ἡ κ. Ζερμαὶν Λουμπὲν καὶ ὁ κ. Ζουάτ.

— Τὴν Τρίτην ἡ Νίκαια (μ.κ. 253—1.185 κ.χ.) 10.15 μετάδοσις ἀπὸ τὴν «Ὀπερὰ-Κωμὶκ» τοῦ Παρισιοῦ.

— Ὁμοίως τὸ Παρίσι Π.Τ.Τ. (μ.κ.431,7—695 κ.χ.) τὸ Σάββατον 19.30.

— Ἡ Βιέννη (μ.κ. 506,8—592 κ.χ.) τὴν Δευτέραν 8.25 «Τσάμπα», ρωμαντικὸν μελόδραμα τοῦ Χερόλντ. Πρωταγωνίστρια Ἐλισάβετ Φορίνι.—10.50 χορός.

— Τὴν Τρίτην 8.40 τραγούδια τῆς παλαιᾶς Βιέννης. — 9.15 Αὐστριακὴ μουσική.—11.20 Κονσέρτο γιὰ τσιμπάλλο τοῦ Μπάχ.

— Τὴν Τετάρτην 8.25 μεγάλη συναυλία ἔργων Μότσαρτ, Ντεμπυσσύ, Πουτσίνι, Βέρδι, Χάϋδν, Βὸλφ-Φεράρι. μὲ τραγοῦδι. Διευθ. Κὰρλ Ἀουντέριτ.—10.40 δύο πιάνα.—11.20 Αὐστριακοὶ συνθέται.

— Τὴν Πέμπτην 10 μεγάλη συναυλία ἀπὸ ὀπερέττες.—11.20 Δίσκοι μεγάλων τραγουδιστῶν καὶ ἐκτελεστῶν.

— Τὴν Παρασκευὴν 8.40 χιουμοριστικὴ μουσική. — 11.20 ἐλαφρὰ μουσική.

— Τὸ Σάββατον 8.25 χοροὶ κλασσικῆς μουσικῆς.— 10.50 χοροεσπερὶς μέχρι 12.30 πρωϊνῆς.

— Τὴν Κυριακὴν 8.35 «Σαιτζμάϊστερ», ὀπερέττα τοῦ Τσίρερ. Διευθ. Βικτὼρ Φλεμίγκ. — 11.30 χορός.

— Τὸ Βελιγράδι (μ.κ. 437—686 κ.χ.) τὴν Κυριακὴν 9 μεγάλη συναυλία. — 11.30 ἐλαφρὰ μουσική.—12.15 χορός.

— Τὴν Δευτέραν 9.15 Σέρβικη βραδειά, χοροὶ καὶ τραγούδια.— 11.15 ἐλαφρὰ μουσική.

— Τὴν Τρίτην 9 «Μαντὰμ Μπατερφλάϋ», μελόδραμα τοῦ Πουτσίνι ἀπὸ δίσκους.

— Τὴν Τετάρτην 9 Συμφωνικὴ συναυλία. Διευθ. Μιχάϊλο Βουκντράκοβιτς.

— Τὴν Πέμπτην 8.50 λαϊκὰ τραγούδια.—10.30 χορός.

— Τὴν Παρασκευὴν 11.20 λαϊκὲς μελωδίες καὶ τὸ Σάββατον 11.20 χορός.

— Τὸ Ζάγκρεμπ (μ.κ. 276) τὴν Παρασκευὴν 9 μεγάλη συναυλία τραγουδιοῦ, βιολιοῦ καὶ χορωδίας. — Τὸ Σάββατον 9.30 Ρωσσικὴ μουσική.

— Τὸ Βουκουρέστι (μ.κ. 1875—160 κ.χ.) τὴν Κυριακὴν 10 πιάνο. Βιεννέζικη μουσική. — Τὴν Δευτέραν 10.10 ἰταλικὰ λαϊκὰ τραγούδια. — Τὴν Τρίτην 8.35 μουσικὴ δωματίου. — 9.30 Συναυλία. — 10.45 ἐλαφρὰ μουσική.

— Τὴν Τετάρτην 9.30 Φεστιβὰλ γαλλικῆς μουσικῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς γαλλικῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς. — Τὴν Πέμπτην 7 ἐλαφρὰ καὶ ρουμανικὴ μουσική. — 9.10 μεγάλη συναυλία. — Τὴν Παρασκευὴν 8.40 «Μανὸν» μελόδραμα τοῦ Μασσενὲ ἀπὸ δίσκους. — Τὸ Σάββατον 7.10 Τσεχικὴ στρατιωτικὴ μουσική.—9.15 τζὰζ χοροῦ. —10.45 ἐλαφρὰ μουσική.

— Ἡ Σόφια (μ.κ. 353—850 κ.χ., βραχέα κύματα μ.κ. 20,04—14970 κ.χ.) τὴν Κυριακὴν 8.30 ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ τῆς μεσο-σοπράνο τῆς Ὄπερας Κωνστάντσα Κιρόβα. — Τὴν Δευτέραν 8 λαϊκὰ τραγούδια. — 9 βιολὶ καὶ πιάνο. — Τὴν Τρίτην 8.30 τραγοῦδι τοῦ τενόρου Κροὺμ Τζαμτζίεφ. —Τὴν Τετάρτην 7, λαϊκὲς μελωδίες. — 11.50 λαϊκὴ μουσική. — Τὴν Πέμπτην 8.20 ρεσιτὰλ τῆς σοπράνο Μαρίνκα Καραβασίλεβα. — 9.05 Γερμανικὴ μουσική.— Τὴν Παρασκευὴν 8.30 ρεσιτὰλ τῆς σοπράνο Τζβετάνα Ντιάκοβιτς Μαρίνοβα. — Σάββατον 8 ρεσιτὰλ Ὄμπος. — 11.15 λαϊκὴ μουσική.

Οἱ ἀγγλικοὶ σταθμοὶ τῶν βραχέων κυμάτων, ποὺ ἀκούονται πολὺ καλὰ στὴν Ἑλλάδα: Κυριακὴν 9.45 (μ.κ. 15.86 ἢ 31.55—17.79 ἢ 9.51 κ. χ.) Ρεσιτὰλ βιολιοῦ. — 10.05 Συναυλία λαϊκῆς μουσικῆς. — 11.40 Σεξτέτο Βίκτωρ Ὄλωφ. — Τὴν Δευτέραν 9.30 Συναυλία μὲ τραγοῦδι.—Τὴν Τρίτην 9 Ρεσιτὰλ βιολοντσέλλου τοῦ Φρὰνκ Φόρντ. — 9.20 ἐλαφρὰ μουσική. — 11.20 Συναυλία μὲ τραγοῦδι. Τενόρος Φράνσις Ρῶσσελ. 12.45 τραγούδια Σοῦμπερτ.Κοντράλτο Ντόροθυ Κλάρκ. —Τὴν Τετάρτην 8.20 ρεσιτὰλ κοντράλτο Τζόϋς Νιοῦτον μὲ ἔργα Μπετόβεν, Ρεγκὰρ κ.τ.λ.— 11.40 Τρίο μὲ ἔργα Ζιμπέλιους, Τσαϊκόφσκυ κ.τ.λ. — Τὴν Πέμπτην 9 μεγάλη συναυλία. Διευθ. Γιὰν Οὐάϊκ. — 11.20 Μουσικὴ χοροῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶνος. — 12 Μιοῦζικ-χώλ. — Τὴν Παρασκευὴν 9 Μουσικὴ ἀπὸ ταινίες. — 9.30 Σονάτες τοῦ Μπράμς καὶ τοῦ Μπετόβεν.— Τὸ Σάββατον 10 θαλασσινὰ τραγούδια βαρυτόνου.— 11.20 Συναυλία μὲ τραγοῦδι σοπράνο Γκαμπὺ Βαλλέ.

— Τὸ Βερολῖνον (μ.κ. 356,7—841 κ.χ.) 8.20 ἐλαφρὰ μουσικὴ Τσίμμερ, Στόλτς, Τσαϊκόφσκυ, Ντβόρακ. — 9 μεγάλη συναυλία μὲ μετοχὴν κιθάρας Φρὶτς Ἔγκελ. — Τὴν Δευτέραν 8.20 Συναυλία ἔργων Χάϋδν, Χαάς, Φίμπιχ. — 9.10 ἐλαφρὰ μουσική. — 10.10 Μουσικὴ δωματίου. — 11.30 ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός.—Τὴν Τρίτην 9.10 Συναυλία μὲ συμμετοχὴν τενόρου καὶ σοπράνο. — 11.30 ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός. — Τὴν Τετάρτην 8.40 τραγούδια ἀπὸ ὀπερέττες καὶ κινηματογραφικὲς ταινίες. — 9.10 Στρατιωτικὴ μουσική. — 10 ἐλαφρὰ μουσική. — 11.20 χορός. — Τὴν Πέμπτην 8.20 Κουαρτέττο Γκρίγκ. — 9.10 χοροεσπερίς. — Τὴν Παρασκευὴν «Βασσενσμίτ», κωμικὸν μελόδραμα τοῦ Λόρτσιγκ. — Τὸ Σάββατον 9.10 μελωδίες.

— Ἡ Κολωνία (μ.κ. 456—658 κ. χ.) Τὴν Κυριακὴν 8.30 Κουϊντέτο. 9 χοροεσπερίς.—10 «Μανόν», μελόδραμα τοῦ Πουτσίνι Σοπράνο Στέλλα Ρομάν. Τενόρος ὁ διάσημος Μπεντζαμίνο Τσίλι.— Τὴν Δευτέραν 8 Ἀνδρικὴ χορωδία. — 10 Συναυλία. — 11.30 χορός. — Τὴν Τρίτην 9.10 ἐλαφρὰ μουσική. — 11.50 ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός. — Τὴν Τετάρτην 7.15 ἀπὸ ὄπερες καὶ ὀπερέττες. — 9.10 μεγάλη συναυλία. — Τὴν Πέμπτην 8 μεγάλη συναυλία. — 9.10 χοροὶ τοῦ αἰῶνος. — Τὴν Παρασκευὴν 8 μεγάλη συναυλία ἐλαφρᾶς μουσικῆς. — 9.10 Σερενάτες. — 11.30 ἐλαφρὰ μουσική. — 11 χορός.

— Ἡ Χάϊλσμπεργκ (μ.κ. 291 μ.—1031 κ.χ.) 10 «Μανὸν Λεσκὼ» ἀπὸ τὴν Ρώμην μὲ τὸν Τσίλι.— Τὴν Δευτέραν 9.10 μεγάλη συναυλία. — 11.20 ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός. — Τὴν Τρίτην 11.20 ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός.—Τὴν Τετάρτην 10.10 ἐλαφρὰ μουσική. — 11.30 χοροεσπερίς. — Τὴν Παρασκευὴν 7.30 «Δὸν Τζοβάνι», μελόδραμα τοῦ Μότσαρτ. — 11.30 ἐλαφρὰ μουσική.—Τὸ Σάββατον 10.10 ἐλαφρὰ μουσική. — 11.40 χορός.

— Ἡ Λειψία (μ.κ. 382—785 κ. χ.) τὴν Κυριακὴν 8.10 ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ κιθάρα. — 10 ἐκ Ρώμης «Μανὸν» μὲ τὸν Τσίλι.—Τὴν Δευτέραν 7.20 ἔργα Μότσαρτ.— Τὴν Πέμπτην 8 Συναυλία πνευστῶν.—10.10 ἐλαφρὰ μουσική. — Τὴν Παρασκευὴν 7.30 «Δὸν Τζοβάνι», μελόδραμα τοῦ Μότσαρτ. —Τὸ Σάββατον 8.10 βάλς.—10.15 —1 μεγάλη χοροεσπερίς. — 10 Ἀμβοῦργον (μ.κ. 332—904 κ.χ.) Τὴν Κυριακὴν 10 ἐκ Ρώμης «Μανὸν» μὲ τὸν Τσίλι. — Τὴν Δευτέραν 8 ἐλαφρὰ μουσική.—11.30 χορός. — Τὴν Τρίτην 8 ἐλαφρὰ μουσική. — 11.10 χορός. — Τὴν Τετάρτην 9.10 ἐλαφρὰ μουσική. — 10 μεγάλη συναυλία. — 11.30 χορός.

◆◆◆

Ἔξύπνησε μετὰ 31 ἔτη

Εἰς ἕνα νοσοκομεῖον τοῦ Τζοχάνεσμπουργκ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἐξύπνησε, μετὰ τριάντα ἑνὸς ἐτῶν ὕπνο, μιὰ γρηὰ ὀνομαζομένη Ἄννα Τσβάνεκελ. Φαντάζεται κανεὶς τὴν ἔκπληξι τῶν νοσοκόμων ὅταν ἡ ἄρρωστη τῆς ὁποίας τὸ μυαλὸ εἶχε κλονισθῆ ἀπὸ τὸν μακρὺ αὐτὸν λήθαργο, ἐζήτησε... παιγνίδια. Ἡ ἀτυχὴς γρηὰ ξαναμωράθηκε μὲ τὴν πλήρη σημασία τῆς λέξεως.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου ἄλλωστε διεπίστωσε ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας της εἶνε θαυμασία. Μόνον οἱ μῦς τῶν ποδιῶν της ἔπαθαν τέτοιαν ἀτροφία, ὥστε παρητήθησαν τῆς προσπαθείας νὰ τὴν μάθουν νὰ περπατᾷ.

Σκύλοι ἀλεξιπτωτισταί

Ἡ μανία τοῦ ἀλεξιπτώτου ποὺ κατέχει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὴν Ρωσσίαν μετεδόθη καὶ εἰς τὰ... σκυλιά. Ἡ Σοβιετικὴ ἀστυνομία ἐκγυμνάζει σκύλους ἀλεξιπτωτιστάς.

Μόλις ἀνακαλυφθῇ τὸ κρησφύγετον ἑνὸς κακοποιοῦ ἢ καὶ πολιτικοῦ κατηγορουμένου, ἕνας ἀστυνομικὸς ἐπιβαίνει ἀεροπλάνου συνοδευόμενος ἀπὸ ἐκγυμνασμένον σκύλον. Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ζῶον εἶνε ἐφωδιασμένοι μὲ ἀλεξίπτωτον καὶ πηδοῦν εἰς τὸ κενὸν ἐπάνω ἀπὸ τὸ σημεῖον ποὺ ὑπεδείχθη στὸν ἀστυνομικό.

Ὁ σκύλος, θαυμασίως ἐκγυμνασμένος, κατορθώνει νὰ λύση τὸ ἀλεξίπτωτόν του καὶ ἀμέσως ἀρχίζει τὴν καταδίωξιν τοῦ κακοποιοῦ.

Στὸ ἑξῆς οἱ θέλοντες νὰ διαφύγουν τὴν δίωξιν τῆς Σοβιετικῆς ἀστυνομίας θὰ πρέπει νὰ ἔχουν καὶ ἀντιαεροπορικὸν πυροβολικόν.

◆◆◆

Κριτική

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ: Δεν μ' ἀγαπᾷς πιά!

Ο ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ: Ἀλλὰ πῶς τὸ κατάλαβες, ἀγάπη μου;

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ: Πρῶτα ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μὲ ξαναδῇς ἐρχόσουν πάντοτε μὲ τὸ κεφάλι κάτω, τώρα κάνεις βολτίτσες μὲ τὸ ἀεροπλάνο σου πρὶν κατέβῃς!

Ἐπιδιόρθωσις!

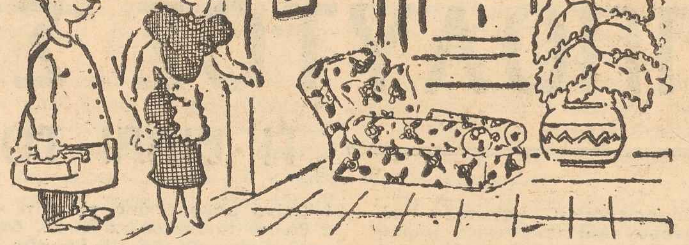

—Ἡ κυρία δὲν εἶνε ἐδῶ, πάντως μπορεῖς νὰ περάσῃς...
—Καὶ φυσικά! Ἐγὼ δὲν ἦρθα νὰ ἐπιδιορθώσω τὴν κυρία!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

(Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ μᾶς στείλῃ τὴ γνώμη του σὲ μιὰ ἀπάντησι ἐκτεταμένη ἢ ἁπλῆ στὰ δυὸ ἐρωτήματα ποὺ ὑποβάλλουμε. Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιεύωνται ἔπειτα ἀπὸ δυὸ φύλλα μας μὲ τὴν ὀρθὴ λύσι).

3ον ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΕΝΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Βαλντίνι ἦταν πολὺ στενοχωρημένος. Ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἐρεύνας ποὺ ἔκανε μετὰ τὸ τραγικὸ ἔγκλημα ποὺ συνετάραξε ὁλόκληρο τὴν Λυών, δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τίποτα.

Τὴν Τετάρτη 23 Μαΐου ἡ κυρία Μαρία Λεβῆ εὑρέθη νεκρὰ ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της.

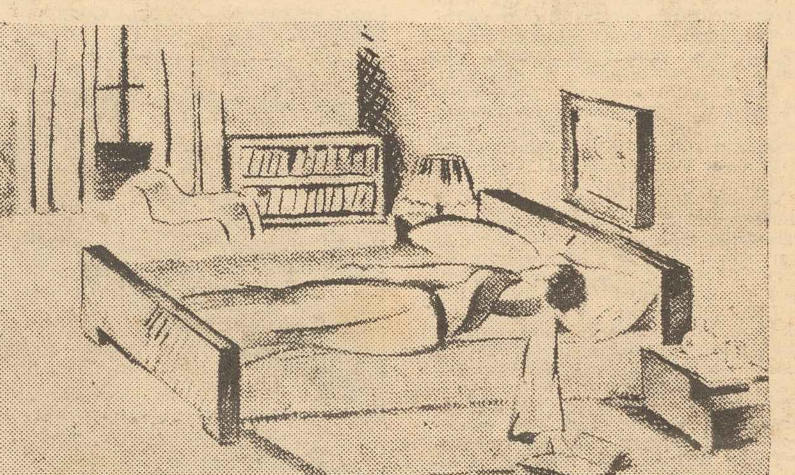

Ἡ νεκροψία διεπίστωσεν ὅτι ὁ θάνατος ὠφείλετο σὲ κεραυνοβόλο δηλητηρίασι.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἐγκλήματος ἔγινε τὸ ἀπόγευμα καὶ ὥραν 5.20 μ. μ.

Ὁ δικηγόρος Γκρόση, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κυρία Λεβῆ ἐχτύπησε ἐπανειλημμένως τὸ κουδοῦνι.

Ὁ θυρωρός, ποὺ κύτταζε καὶ ἔβλεπε ὅτι ἡ πόρτα δὲν ἄνοιγε παρ' ὅλο τὸ κουδούνισμα, ἐθορυβήθη. Ἤξερε ὅτι ἡ κυρία Λεβῆ δὲν εἶχε βγῆ ἔξω.

Πρὸ μιᾶς ὥρας ἀκριβῶς ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος τῆς εἶχε φέρει ἕνα δεματάκι μ' ἕνα βιβλίο καὶ τὸ παρέλαβε ἡ ἴδια ἡ κυρία Λεβῆ μὲ τὰ χέρια της.

Ἀφοῦ ἀντήλλαξαν μερικὲς γνῶμες ὁ θυρωρὸς μὲ τὸν δικηγόρο, ἀπεφάσισαν νὰ μποῦν ὁπωσδήποτε στὸ διαμέρισμα τῆς κυρίας Λεβῆ.

Ὁ θυρωρὸς τότε μ' ἕνα ἀντικλείδι κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ὅταν προχωρήσανε καὶ μπήκανε στὴν κρεββατοκάμαρα, ἀντελήφθησαν τότε τὸ θλιβερὸ γεγονός.

Ὁ δικηγόρος παρέμεινε κοντὰ στὸ πτῶμα καὶ ὁ θυρωρὸς ἔτρεξε νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν ἀστυνομία.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἔφθασαν ἐπὶ τόπου ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Βαλντίνι καὶ τρεῖς ἀστυφύλακες.

Τὸ διαμέρισμα δὲν παρουσίαζε καμμιὰ ἀκαταστασία, οὔτε ἴχνη πάλης.

Τὸ θῦμα φαινόταν σὰν νὰ κοιμῶταν ἐπάνω στὸ κρεββάτι.

Ἐπάνω στὸ κρεββάτι ὑπῆρχε ἕνας χαρτοκόπτης καὶ κάτω στὸ πάτωμα ἕνα βιβλίο. Τὰ μισὰ σχεδὸν ἀπὸ τὰ φύλλα του ἦταν κομμένα.

Ὁ ἀστυνόμος μάζεψε τὸ βιβλίο καὶ τὸ ἔδωσε σ' ἕνα ἀστυφύλακα νὰ τὸ πάῃ ἀμέσως στὸ χημεῖο γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ μήπως ἐπάνω στὶς σελίδες του ὑπῆρχε δηλητήριο.

Ἐξακολουθῶντας τὴν ἔρευνά του ὁ ἀστυνομικὸς δὲν βρῆκε τίποτε τὸ ὕποπτο μέσα στὸ διαμέρισμα τῆς κ. Λεβῆ. Τὰ παράθυρα ὅλα ἦσαν καλὰ κλεισμένα ἀπὸ μέσα.

Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἐπέρασε ὁ δολοφόνος;

Μὲ τί τρόπο ἐπότισε τὸ δηλητήριο στὴν κυρία Λεβῆ;

Ἡ κυρία Λεβῆ (ὅσοι ἐρωτήθηκαν στὴ γειτονιά) εἶπαν ὅτι ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ ζωή της καὶ μάλιστα τώρα τελευταῖα εἶχε λάβει καὶ κάποια κληρονομία κι' ἔτσι ἦταν εὐτυχισμένη.

Μάλιστα ἐσκόπευε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες νὰ πάῃ κάποιο ταξιδάκι στὴν Ἰταλία.

Ἐρευνῶντας ὁ ἀστυνομικὸς εὑρῆκε μέσα σ' ἕνα κουτὶ μεταξὺ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων κι' ἕνα γράμμα μὲ ἡμερομηνία 20 Μαΐου, μέσα στὸ ὁποῖο κάποιος Ἰωάννης Λ. τῆς ἔγραφε διάφορες ἀπειλὲς δίχως νὰ καθορίζῃ τὴν αἰτία.

Ἀπὸ τὰ κουτσομπολιὰ τῶν γειτόνων ἡ ἀστυνομία ἔμαθε ὅτι ἡ κυρία Μαρία Λεβῆ ἀπὸ καιρὸ τώρα ἠνωχλεῖτο ἀπὸ τὶς συχνὲς χρηματικὲς ἀπαιτήσεις ἑνὸς ἀνεψιοῦ της, φοιτητοῦ τῆς ἰατρικῆς, ὀνόματι Γκαλτιέρο Φερώ.

Ὁ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ ἐρωτηθεὶς πολλὲς φορές, ἐπέμενε καὶ ἔλεγε ὅτι κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ τὸ κατῶφλι τοῦ διαμερίσματος τῆς κυρίας Λεβῆ, τὴν ἡμέρα τῆς Τετάρτης δίχως νὰ τὸν ἔβλεπε ἐκεῖνος.

Μονάχα στὶς 12.20 μὲ 12.50 ἄφησε γιὰ μισὴ ὥρα τὸ παρατηρητήριό του γιὰ νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι νὰ φάῃ. Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα εἶχε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς στὰ χέρια του.

Ἡ κυρία Μαρία Λεβῆ ἀπέθανε στὶς 4.30 μ.μ. Μέσα στὸ βιβλίο ποὺ βρέθηκε χάμω δὲν ἀνευρέθησαν διόλου ἴχνη δηλητηρίου.

Ἐρωτήματα:

Πῶς ἔγινε τὸ ἔγκλημα; Ποιὸς εἶνε ὁ πιθανώτερος ἔνοχος, Ὅροι κ. τ. λ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ
ΑΡΙΘ. 2

Ἡ μόνη ἔνδειξις σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι εἶνε τὸ σημείωμα, τὸ ὁποῖον εὑρέθη στὶς τσέπες τοῦ θύματος. Τὸ σημείωμα ἔγραφε: «Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω. Λίαν ἐπεῖγον. Πρόκειται γιὰ τὴ ζωή σου. Μάριος». Ἄρα ὁ νεαρὸς Τρόσυ κινδύνευε. Τὸ φῶς ἔσβυσε γιὰ νὰ γίνῃ ἡ δολοφονία. Οἱ ὑπηρέται εἶπαν: Κάποιος ἐμπῆκε, ἀλλὰ δὲν ἐκατάλαβαν ἂν ἐβγῆκε. Ἄρα ὁ δολοφόνος δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς εὑρισκομένους στὴν αἴθουσα. Ἔλειπε ἕνας, ὁ Γκαρντό, ὁ ὁποῖος εἶχε προφασισθῆ ἀδιαθεσία. Μόνον αὐτὸς μποροῦσε νὰ μπῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ βγῇ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ θαλαμηπόλοι ἔπαθαν σύγχυσι κι' ἔσπευσαν νὰ φέρουν κεριά, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἄφησαν. Μόνος λοιπὸν ἐνδεδειγμένος γιὰ τὴ δολοφονία εἶνε ὁ Γκαρντό, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ ὅλο τὸν καιρὸ διαθέσιμο νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ ἀθόρυβο πιστόλι κι' ἔπειτα ν' ἀνάψῃ πάλι τὰ φῶτα.

◆◆◆

Ἔβγαλε δόντια σὲ ἡλικίαν 108 ἐτῶν!

Ἕνας Ἀρμένιος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁ Μαρδερὸς Τατογιάν, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐγκατασταθῆ πρὸ 35 ἐτῶν εἰς τὴν πόλιν Χάμιλτον τοῦ Καναδᾶ, ἑώρτασε πρό τινων ἡμερῶν τὴν 108η ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του. Καὶ ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς ὑπῆρξε, καθὼς λέγει ὁ ἴδιος, ὁ εὐτυχέστερος τῆς ζωῆς του. Καὶ ἰδοὺ διατί. Πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ ἐκριζώσῃ τὰ δόντια, ποὺ τοῦ ἀπέμεναν καὶ ἦταν δυστυχής. Τὴν παραμονήν, λοιπόν, τῶν ἐφετεινῶν γενεθλίων του, ἐφύτρωσε καινούργια ὀδοντοστοιχία. Καὶ ὁ Ἀρμένιος μαθουσάλας δὲν εὑρίσκει λόγια νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐτυχία του. «Ἀγαπῶ τὴν ζωὴ καὶ εἶμαι εὐτυχὴς» ἔλεγε σὲ ὅλους ὅσοι τὸν ἐπεσκέφθησαν διὰ νὰ τὸν συγχαροῦν διὰ τὰ γεννέθλιά του.

Καὶ μία λεπτομέρεια: δὲν εἶνε φυτοφάγος. Καθημερινῶς τρώγει δύο ἢ τρεῖς κοτολέττες χοιρινὲς καὶ πίνει οὐΐσκυ. Ὁ Τατογιὰν ὑπολογίζει νὰ ζήσῃ 150 χρόνια.

Θὰ διασκεδάζουν

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 5ον

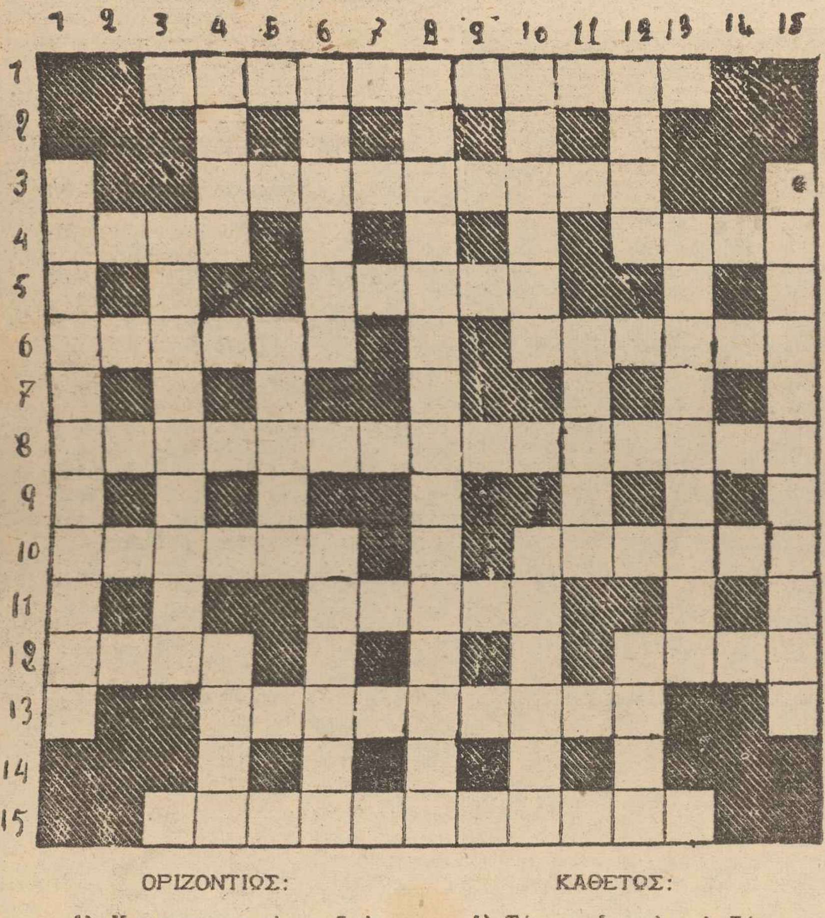

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου.
3) Ὅπως πρέπει.
4) Αἰσθάνομαι πόνον.— Ἑλληνικὸς σιδηρόδρομος.
5) Ἀρχαῖος Ἀθηναῖος πολιτικός.
6) Διαμερίσματος.— Ἑλληνικὴ λίμνη.
8) Ἐξωτικὸν ἄνθος τῶν τροπικῶν.
10) Σιδηρόδρομοι. Πόλις μὲ πολλὰ γεφύρια.
11) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων.
12) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου (αἰτ.). Νῆσος τοῦ Εἰρηνικοῦ.
13) Ὁ καταγόμενος ἀπὸ μίαν ἤπειρον.
15) Σύνδεσμος πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς γυμναστικῆς.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Τέτοια εἶνε τὰ χελιδόνια.
3) Τὸ φράγκο, ἡ λίρα καὶ ἡ δραχμή.
4) Θριαμβεύω.— Ἐκκλησία (γεν.)
5) Ἀρχαῖος ρήτωρ καὶ φιλόσοφος.
6) Νοσήματα ἑνὸς αἰσθητηρίου ὀργάνου.— Δὲν ἔχει κῦρος.
8) Ἀνήκει εἰς ὁλόκληρον ἤπειρον.
10) Αἴρω.— Ἀπέναντι
11) Πέτρα (αἰτ.)
12) Ἑρπετό.— Ὅμοιο.
13) Μετρᾷ τὴν καιρικὴ κατάστασι.
15) Αἱ ἀνήκουσαι εἰς μίαν ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν.

ΣΧΟΛΑΙ PALMER

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ: Καραγεώργη Σερβίας 9. Τηλ. 28.581.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Λεωφ. Γεωργίου Α' καὶ Πραξιτέλους 133. Τηλ.43.195

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ: Μονοτάξιον Λογιστικόν. — Ἀνωτέρα Ἐλευθέρα Ἐμπ)κὴ Σχολή. — Στενογραφία.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΧΝΙΚΟΝ: Βοηθοὶ μηχανικῶν. — Ἐργολάβοι οἰκοδομῶν. — Τοπογράφοι. — Σχεδιασταί.

ΤΜΗΜΑ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ: Ζωγραφική. — Σκιτσογραφία. — Πενογραφία. — Σχεδιάσεις. - Διαφημιστική.

ΤΜΗΜΑ ΓΕΩΠΟΝΙΚΟΝ: Σαπωνοποιΐα. — Ἐλαιουργία. — Ἀρωματοποιΐα κ.τ.λ.

ΤΜΗΜΑ ΧΗΜΙΚΟΝ: Βοηθοὶ χημικῶν. — Ἐργοδηγοὶ χημικοί.

ΤΜΗΜΑ ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΕΙΟΥ: Ἐργοδηγοὶ ὑφαντουργοί. — Σχεδιασταὶ ὑφαντουργοί.

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ: Γαλλικά. — Ἀγγλικά. — Γερμανικά. — Ἰταλικά.

ΤΜΗΜΑΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΜΕ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ ΤΙΜΑΣ.

Ἐγγραφαὶ καὶ πληροφορίαι καθ' ἑκάστην.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Μάρκον Ἀδριανόν, Ληξοῦρι. Τὸ ἕνα ποίημά σας δημοσιεύετε. Ἐπιμεληθῆτε περισσότερο τὸ στίχο σας.

Ἡρακλῆν Κ. Γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ ἀπαισιοδοξία; Νέα παιδιά, ἐπιτρέπεται ν' ἀντιμετωπίζετε μὲ τόση ἀπογοήτευσι τὴ ζωή; Γράφετε κάτι θαρραλέο, αἰσιόδοξο, ὅπως ἁρμόζει σὲ νέους.

Κ. Μανδ. Μῶλον. Οἱ στίχοι σας εἶνε πολὺ ἀδύνατοι. Ἴσως εἶσθε πολὺ νέος ἀκόμη, ὅπως δείχνουν. Ἐργασθῆτε μὲ ἐπιμονὴ χωρὶς νὰ ἀπογοητεύεσθε, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ βιάζεσθε. Ἡ τέχνη εἶνε κατὰ ἕνα μέρος ταλέντο, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἕνα ἄλλο, ἐξ ἴσου μεγάλο, ἐργασία καὶ γνῶσις.

Γιαν. Μαλλιαρόν, Πάτρας. Ὑπερβολικὰ ρεαλιστικὸ τὸ πεζό σας καὶ ἑπομένως ἀκατάλληλο γιὰ ἕνα περιοδικό. Γιατί τόση μανία ἐκδικήσεως; Λίγο περισσότερον ἱπποτισμό!

Ἀναργ. Ἐξαλιώτην, Ἐνταῦθα. Ἔχετε μιὰ καλὴ σατυρικὴ διάθεσι. Ἂν περιποιηθῆτε καὶ τὴ μορφὴ τοῦ στίχου σας καὶ παραλείψετε μερικὲς κοινοτοπίες, θὰ κάνετε κάτι καλό.

Κίτσα Καλκ. Πειραιᾶ. Τὸ περιοδικό μας ἔχει μόνιμον προσωπικόν. Ὁπωσδήποτε, θὰ δεχώμαστε εὐχαρίστως τὴ συνεργασία σας. Ἂν θέλετε στείλατε κανένα διήγημα τῆς ἐκλογῆς σας. Περᾶστε ὁπότε θέλετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας. Προτιμότερο Τετάρτη, Πέμπτη καὶ Παρασκευὴ τὸ μεσημέρι ἢ κατὰ τὰς 6 μ. μ.

Ἄρην Ὀλύμπιον, Ἐνταῦθα. Δὲν νομίζετε πὼς εἶνε πεζολογία τὸ ποίημά σας. Εὐχάριστο τὸ ὅτι αἰσθάνεσθε τὴ διάθεσι νὰ γελάσετε ἐνῷ οἱ περισσότεροι νέοι μας κλαῖνε. Ἀλλὰ περιποιηθῆτε τὸ στίχο σας.

Κώσταν Χ. Ἐνταῦθα. Τὰ σταυρόλεξά σας καλά. Θὰ δημοσιευθοῦν. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Νίκον Πετ. Πειραιᾶ. Τὰ παιγνίδια σας πολὺ καλά. Ναί, θ' ἀρχίσωμεν νὰ δημοσιεύωμεν τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν.

Μανικὴ εἰκών

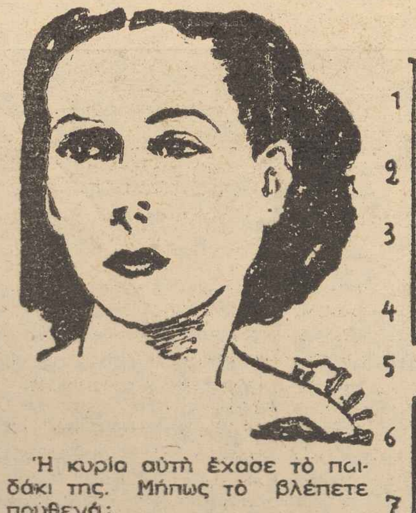

Ἡ κυρία αὐτὴ ἔχασε τὸ παιδάκι της. Μήπως τὸ βλέπετε πουθενά;

Τὸ ρολόϊ

Ὁ σχεδιαστὴς ποὺ παρεκλήθη νὰ σχεδιάσῃ ἕνα ρολόϊ ἔκαμε αὐτὸ τὸ σκίτσο ποὺ εἶνε γεμᾶτο λάθη. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα λάθη ἔχει καὶ ποιά;

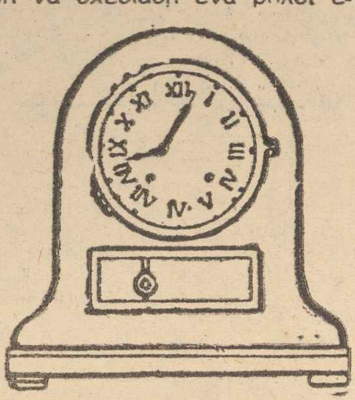

Στοιχειόγριφος

Τὸ κρέας καὶ τὸ γάλα μου
νὰ τρέφεσαι σοῦ δίνω.
Μέλος τοῦ σώματος θὰ ἰδῇς
ἀκέφαλον ἂν μείνω.

Μανικὸν γράμμα

Ἂν ἀλλάξετε ἕνα γράμμα σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς παρακάτω λέξεις μὲ ἕνα ἄλλο, πάντα τὸ ἴδιο, θὰ σχηματισθοῦν, χωρὶς ἀναγραμματισμό, ἄλλες τόσες λέξεις:

Πόλος, Θάσος, Πάρος, χῶμα, κέρμα.

Λογοπαίγνιον

Ποιὸ γράμμα φοβεῖται ὁ στρατός;

Ἀκροστιχὶς ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικὰ νὰ σχηματίζουν κάτι τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον:

Κρύπτω, ἀνίκανος, ἐπιμελής, εἰρήνη, ὀρθόν, θυσία, ψυχή, βεβαίως, ἀνάπτω.

Ἀνεστραμμένη πυραμίς

....Χ.... = Ὁμηρικὸς βασιλεὺς
...Χ... = Κάκοσμον ἀλλὰ εὐχάριστον ὅταν τὸ τρώγομεν.
..Χ.. = Ἀμόνι
.Χ. = Χρονικὴ διαίρεσις
Χ = Σύμφωνον

Καθέτως ἀρχαῖος θεός.

Σταυρόλεξον 3ον

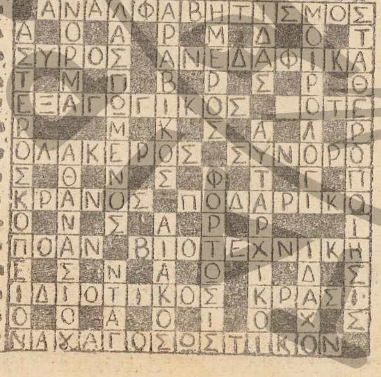

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 6ον

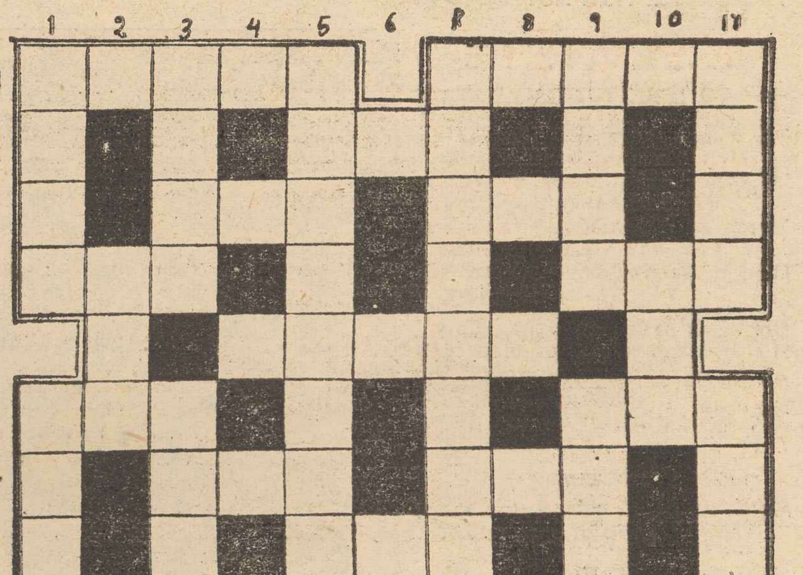

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἀθηναῖος πολιτικός. Ὠχυρωμένα.
2) Ἀρνητικόν.
3) Ἀντωνυμία.— Βιβλικὸν πρόσωπον.
4) Καταφατικόν.— Ὄργανον αἰσθήσεως.
5) Τὰ κεραμίδια.
6) Συμπερασματικόν.— Ξυλίνη λαμπάς.
7) Φονευθεὶς Γερμανὸς ἡγέτης.— Σαιξπηρικὸς βασιλεύς.
8) Βουνά.
9) Δὲν ἔκαμε τὸ ἔγκλημα.— Ρωσσικὸν γυναικεῖον ὄνομα εὔχρηστον καὶ ἐν Ἑλλάδι.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ἐσκότωσε τὸν ἀδελφό του.— Πόλις τῆς Ἠπείρου.
2) Τὸν ἀναπνέομεν.
3) Μὲ αὐτὸ βλέπουμε.— Διοικῶ.
5) Μᾶς νοσηλεύει.
7) Πωλεῖ κρασιά.
9) Πρόθεσις.— Ἀρχικὰ ὑπηρεσίας τοῦ Βασ. Ναυτικοῦ.
11) Αἱ Ἀθῆναι εἶχον τὸ Κολώνειον.— Οἱ φιλαλήθεις τὰ λένε μὲ τὸ ὄνομά τους.

Αἱ λύσεις τοῦ προηγουμένου

Ὁ διπλασιασμὸς τῆς δεξαμενῆς

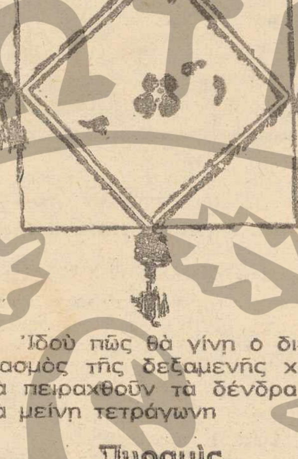

Ἰδοὺ πῶς θὰ γίνῃ ὁ διπλασιασμὸς τῆς δεξαμενῆς χωρὶς νὰ πειραχθοῦν τὰ δένδρα καὶ νὰ μείνῃ τετράγωνη

Πυραμὶς

Μ
ωΗς
αρΚὰς
ΒοιΩτία
ΑργεΝτινὴ

Μεσοστιχὶς

Δημοσθένης (ἀηΔών, ΑθΗνα, ΙαΣων, ΣαμοΘράκη, ΚλΕιω, ΚοΝων, καμΗλος, ΑμαΣεια.

Λεξίγραφος

Ἀργοστόλιον (Ἄργος — τουλών).

Σταυρόλεξον 4ον

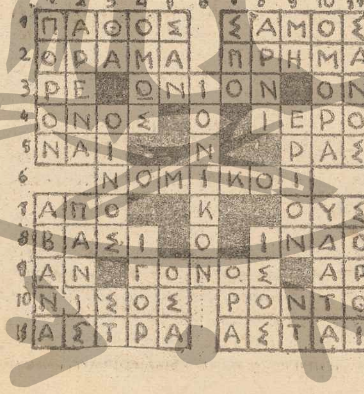

Μανικὴ εἰκὼν

Τὸ ἀδελφάκι τοῦ παιδιοῦ φαίνεται στὶς μποῦκλες του πάνω ἀπὸ τὸ δεξὶ αὐτί του ὅταν ἀναστραφῇ ἡ εἰκών.

Αἴνιγμα

Ὧρος — ὥρα

Μονοκοντυλιὰ

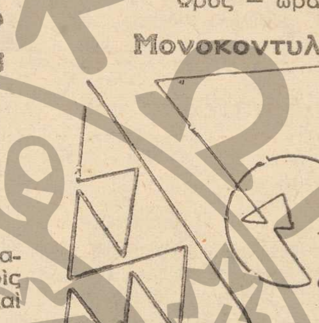

Ἰδοὺ πῶς θὰ γίνουν τὰ δυὸ σχήματα μὲ μονοκοντυλιά.

Ἐπιγραφὴ

Κρεῖττον σιγᾶν ἢ ἧττον σιγῆς λέγειν. (Ἐκ τῶν κάτω ἡ πρώτη στήλη, ἡ δευτέρα ἐκ τῶν ἄνω καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς).

Πῶς νὰ ντυθῇ

Ἕνας νέος ἠθοποιὸς συμβουλεύεται ἕνα παληὸν στὰ παρασκήνια.

—Γιὰ νὰ κάνω τὸν ταμία τί ροῦχα νὰ φορέσω;
—Ροῦχα ταξιδίου!

Στὸ δικαστήριο

—Ἄθλιε! Τολμᾷς νὰ χτυπᾷς τὴ γυναῖκα σου μ' ἕνα σίδερο;
—Τὸ κάνω ἀπὸ οἰκονομία, κύριε Πρόεδρε. Πρὶν... ἔσπαζα κάθε μέρα ἀπὸ ἕνα σκουπόξυλο.

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΤΖΟΓΕΔΙΚΕΣ ΜΟΥΡΜΟΥΡΕΣ —

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

— ΤΟ ΤΡΑΜ ΤΟΥ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ

Ὅλα ποὺ λέτε ἀλλάζουνε, κι'
(ὅλα μᾶς δαιμονίζουν
Ἀλλοιῶς τελειώνουν τ' ἄτιμα,
(ἐνῷ ἀλλοιῶς ἀρχίζουν
Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς κι' ἀλλοιώτι-
(κα, στὴ γῆ τὴν μαδιὰμ
Πῶς τὴν παθαίνουν χιώτικα στὸ
(«12» τὸ τράμ,

Θὰ πῶ σ' αὐτὴ τὴ στήλη μου
Νὰ σπάσουν κέφι... οἱ φίλοι μου
Κι' ἂν πῇ κανεὶς πὼς ἀδικῶ τὴν
(Πάουερ τὴ φίλη
Ἂς κάνῃ μία μήνυσι καὶ ἂς μὲ
(καταγγείλῃ!

ΔΕΥΤΕΡΑ

Μπαίνεις μὲ τὰ ψώνια σου, στῆς
(Λαρίσης τὴ στάσι

ΤΡΙΤΗ

Οὔτε στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο,
(δὲν ἔχεις ἀκόμη φτάσει

ΤΕΤΑΡΤΗ

Βάζεις χέρι καὶ τρῶς ἀπὸ τὰ
(ψώνια

ΠΕΜΠΤΗ

Φτάνεις τέλος πάντων στὴν Ὁ-
(μόνοια

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Δὲν ἔχεις κάνει ἀκόμα, τὸ δρό-
(μο οὔτε τὸν μισὸ

ΣΑΒΒΑΤΟ

Πέφτει τὸ τρὰμ στὸν... Ἰλισό!

ΚΥΡΙΑΚΗ (πρωΐ)

Γίνουνται ἀνακρίσεις πρὸς ἀνα-
(κάλυψιν τοῦ αἰτίου

(Βράδυ)

Φτάνεις πεθαμένος εἰς τὸ τέρμα
(Παγκρατίου.
Καὶ μὴ χειρότερα.

Ο ΤΖΟΓΕΣ

◆

Διαφορὰ ἀντιλήψεων

Παραθεριστής: Τί ὡραία ποὺ εἶνε ἐδῶ! Τί ὡραία θέα!

Χωρικός: Ἂν εἴσαστε ὑποχρεωμένος νὰ σκάβετε, νὰ σπέρνετε, νὰ καλλιεργῆτε αὐτὴν τὴν ὡραία θέα, νὰ τὴν περιτοιχίζετε καὶ νὰ πληρώνετε γι' αὐτὴν φόρους, θὰ τὴν βρίσκατε λιγώτερο ὡραία.

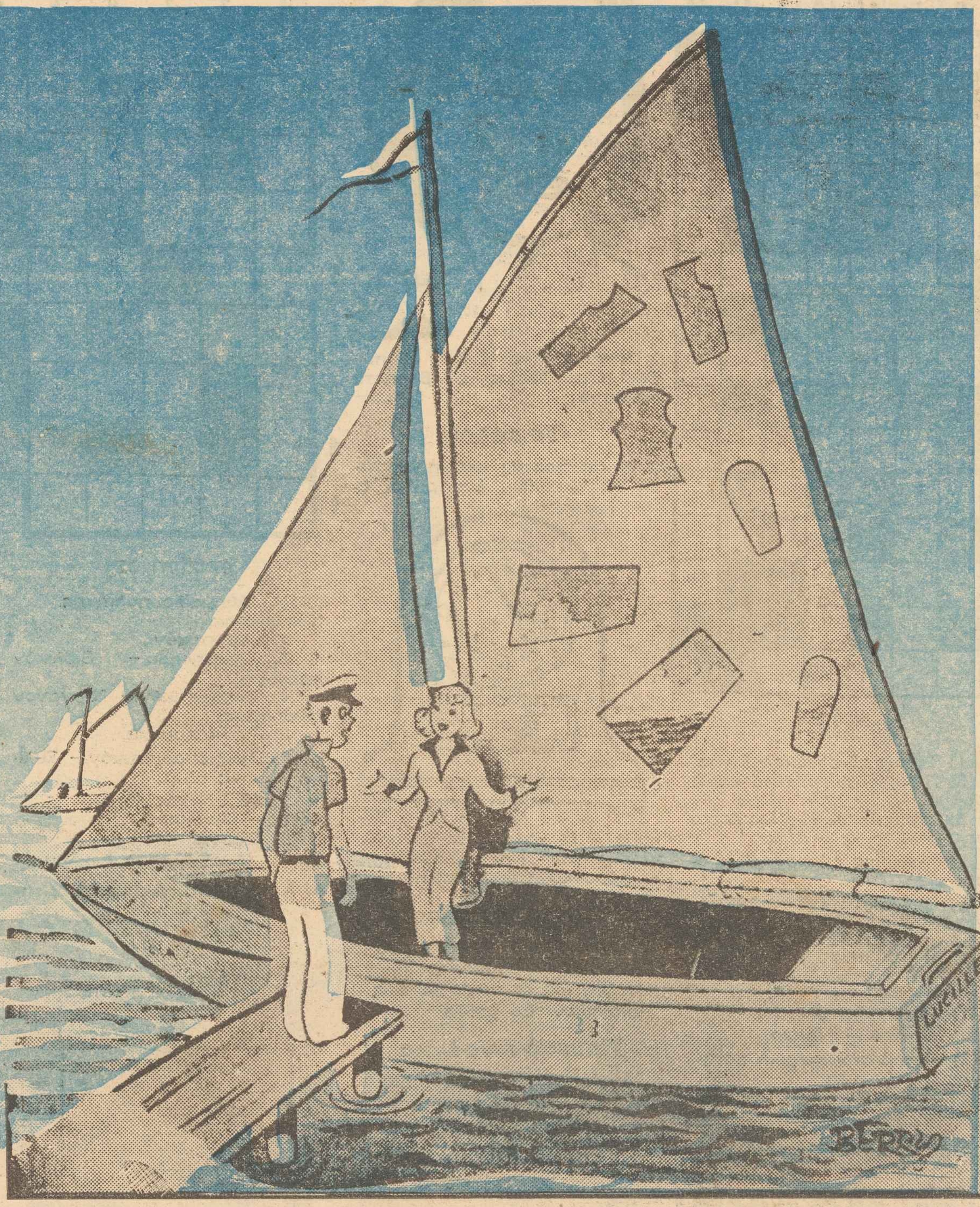

—Σοῦ ἀρέσει ἡ καινούργια τουαλέττα ποὺ ἔρραψα;

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ —

ΑΛΟΓΑ ΚΑΙ... ΑΛΟΓΑ!

— ΤΑ ΚΟΥΣΚΟΥΣΟΥΡΙΑ ΜΑΣ!

Νὰ ζῇ κανείς, ἀλήθεια, ἢ νὰ μὴ
(ζῇ,
Σὲ τούτονε τὸν κόσμο τὸν ἀ-
(ξιοθρήνητο
Κατέρχεσαι στὶς κοῦρσες
(μ' αὐτοκίνητο
Παίζεις... τὰ χάνεις καὶ ἀνέρ-
(χεσαι... πεζῇ!

Ἱπποδρομίες μὲ «γκρὰν - πρὶ»
(δὲν βλαστημᾶς,
Βρὲ κόσμε ὅλα σου ἐσχάτως
(εἶν' παράλογα
Ἐμεῖς ποὺ παίζουμε, βρὲ εἴμα-
(στε τὰ... ἄλογα
Κι' οἱ κοῦρσες ἔπρεπε νὰ γί-
(νουνται μ' ἐμᾶς!...

Μήπως δὲν εἴμαστ' ἄλογα, δὲν
(τρῶμε ἐμεῖς σανόν;
Ποιὸς τάχα θὰ ζητήσῃ καὶ τὸν
(λόγον;
Δὲν ζοῦμε μέσ' στὴν φάτνην
(τῶν ἀλόγων
Στὸ ἄστυ δηλαδὴ τῶν Ἀθηνῶν;

Εἴμαστε ἄλογα καὶ ἂς μᾶς
(λένε λογικὰ
Ἄλογα ὅμοια σωστὰ στὴν
(κουταμάρα
Σὰν παντρευόμαστε τραβᾶμε
(κι' ἐμεῖς... κάρρα...
Τὰ «βάρη» σέρνοντας τὰ
(οἰκογενειακά!»

Εἴμαστε ἄλογα καὶ ἔχουμε
(κι' ἐμεῖς
Τὶς ἀλογῖνες, μ' ἄλλα λό-
(για τὶς... φοράδες
Αὐτὲς ποὺ ὅλο τρέχουν στὶς
(Γλυφάδες
Καὶ παρασταίνουν τὶς «φρου-
(λάϊν» καὶ τὶς «μίς».

ΣΩΤΟΣ—ΑΣΩΤΟΣ

◆

Γραφὴ καὶ ἀνάγνωσις

Ὁ ἀνακριτὴς (στὸν κατηγορούμενο): Ξέρεις γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν;

—Ὄχι.

—Μπορεῖς τοὐλάχιστον νὰ ὑπογράψῃς;

(Ὁ κατηγορούμενος παίρνει καὶ κάνει μερικὲς τζίφρες πάνω στὸ χαρτί).

Ὁ ἀστυνόμος: Τί ἔγραφες;

—Δὲν ξέρω. Ἐνόμιζα πὼς ἐσεῖς ξέρετε νὰ διαβάζετε.

Ἔλενε ὁ πατέρας του

—Κατηγορούμενε, μοῦ φαίνεσαι ἀφηρημένος, δὲν ἄκουσες τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου;

—Ὁ πατέρας μου, μοῦ ἔλεγε ἀπὸ μικρὸς ὅταν ἤμουνα, νὰ μὴ δίνω ποτὲ σημασία εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἄλλων.

Ἕνα ἐμπόδιο

—Χρυσό μου, θὰ ἤθελα νὰ σὲ πάρω στὰ γόνατά μου.

—Εἴσθε, λοιπόν, τόσο ντροπαλός;

—Ὄχι, ἀλλά. φοβᾶμαι μὴ χαλάσω τὴν τσάκισι τοῦ παντελονιοῦ μου...

Περί... χορτοφαγίας

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνθρωποφάγων στὸ θῦμα:

— Ἔχετε καμμιὰ τελευταία θέλησι πρὶν σᾶς φᾶμε;

—Ναί, θὰ ἤθελα, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπατε, νὰ σᾶς κάνω μιὰ διάλεξι περὶ χορτοφαγίας.

Εἰδύλλιον μικρῶν διαστάσεων

—Γιατί ἔφερες μιὰ σκάλα μαζί σου, χρυσό μου;

—Γιατὶ νοιώθω σήμερα πὼς δὲν θὰ μπορέσω νὰ κρατηθῶ, θὰ σὲ φιλήσω, χρυσό μου!

Ὁ τενόρος

Στὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ μελόδραμα, μιὰ κυρία πλησιάζει τὸν τενόρο:

—Ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ μὲ τὸ διάσημο τενόρο Καντσόνι;

— Στὰς διαταγάς σας, κυρία

—Ὁ σωφέρ μου δὲν μὲ ἀκούει. Σεῖς ποὺ τραγουδᾶτε τόσο καλὰ μπορεῖτε νὰ τὸν φωνάξετε μὲ τὴν πιὸ δυνατὴ φωνή σας;

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό:

—Νά, πάρε, καλέ μου, ἄνθρωπε, πάρε μιὰ δεκάρα... Αὐτὸ μόνον μπορῶ νὰ σοῦ δώσω κι' ἐγὼ λίγα κερδίζω.

—Φυσικά... ἀφοῦ δὲν ἔχετε διόλου ὄρεξι γιὰ δουλειά!

Ἀνοησία

—Δεσποινίς, ἂν μοῦ πῆτε ὄχι, θὰ κάνω μιὰ ἀνοησία.

—Ἀλλὰ ἂν πῶ ἐγὼ τὸ «ναὶ» τότε θὰ κάνω μεγαλύτερη ἀνοησία!

Ἄνοδος

— Εἶμαι περήφανος γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ γυιοῦ μου. Ἄρχισε πολὺ χαμηλὰ κι' ἀνέβηκε ψηλά.

—Καὶ τί δουλειὰ κάνει;

—Ἦταν τσαγκάρης καὶ ἔγινε κουρεύς.

Μεταξὺ ὑπηρετριῶν

—Δὲν ξέρω ἂν σοῦ συμβαίνῃ τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ὅταν ἀρχίζω νὰ τὰ πηγαίνω καλά... μὲ τ' ἀφεντικό, τὰ πηγαίνω τότε ἄσχημα μὲ τὴν κυρία!

Στὸ δικαστήριο

Ὁ πρόεδρος στὸν κατηγορούμενο: Ποτὲ δὲν εἶδα τόσο ἀδέξιο ψεύτη.

—Κύριε πρόεδρε, τὰ λέω ὅπως ξέρω.

—Μὰ ἀφοῦ δὲν ξέρεις νὰ τὰ πῇς, γιατί δὲν παίρνεις δικηγόρο;

Πῶς θὰ νίνη:

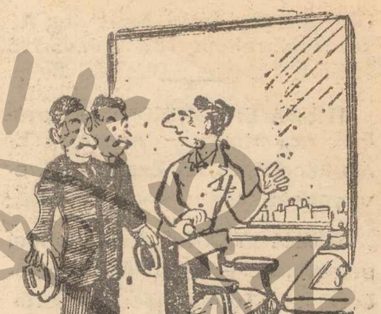

Ὁ μπαρμπέρης στοὺς σιαμαίους ἀδελφούς:

—Ὁ πρῶτος, παρακαλῶ...

Στὸ ταξί

—Σωφέρ, πόσο κάνει νὰ πληρώσω;

—Δέκα δραχμές, κύριε.

—Ἔχω μόνον ἐννηά. Κάνε μιὰ δραχμὴ ὄπισθεν!